

ДЖУДИТ МАКНОТ НЯКОЙ БДИ НАД ТЕБ

Част 4 от „Втора възможност“

Превод от английски: София Русенова, 2004

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Госпожице Кендал, чувате ли ме? Аз съм доктор Меткалф. Намирате се в болница „Добрият самарянин“ в Маунтинсайд. Сега ще ви изнесем от линейката и ще ви приемем в спешното отделение.

Треперейки неудържимо, Лий Кендал се заслуша в настойчивия мъжки глас. Думите на непознатия не ѝ позволяваха да загуби съзнание, ала въпреки това тя не успя да отвори очи.

— Чувате ли ме, госпожице Кендал?

С огромно усилие повдигна клепачи. Лекарят, който ѝ говореше, се бе навел над нея и преглеждаше главата ѝ, а до него стоеше медицинска сестра и държеше прозрачна банка с течност. На банката пишеше „номер IV“.

— Сега ще ви изнесем от линейката — повтори мъжът, докато насочваше малко фенерче към очите ѝ.

— Трябва... да кажете... съпруга ми, че съм тук — прошепна тя.

Той кимна и окуражително стисна ръката ѝ.

— Щатската полиция ще се погрижи. Между другото, имате много фенове тук в „Добрият самарянин“ и аз съм един от тях. Ще се грижим добре за вас.

Гласове и неясни образи връхлетяха Лий, когато я изнесоха на носилка от линейката. Червено-сини светлини пулсираха бясно на фона на надвисналото сиво небе. Хора в униформи се появяваха и изчезваха от погледа ѝ: лекари, санитарии, медицински сестри, полицаи. Вратите се отвориха, фойето нахлу стремително, а с него и хората, които я засипаха с въпроси.

Лий се опита да се съсредоточи, ала гласовете се сляха в непонятна глъчка, лицата сякаш се размазаха и изчезнаха в мрака, който погълна и останалата част от помещението.

Когато отново дойде на себе си, навън беше тъмно и валеше лек снежец. Тя се опита да преодолее замаяването, причинено от лекарството, вливащо се във вените ѝ, и учудено огледа помещението. Явно се намираще в болнична стая, отрупана с пищни букети цветя.

На стол край леглото до огромна кошница с бели орхидеи и ваза с яркожълти рози седеше медицинска сестра с прошарена коса и четеше „Ню Йорк Поуст“ със снимка на Лий на челната страница.

Лий извърна глава, доколкото медицинската яка ѝ позволяваше, и се заоглежда за Логан, но явно засега бе сама със сестрата. Опита се да размърда краката си и с облекчение установи, че все още са здраво закрепени за тялото ѝ и че ѝ се подчиняват. Ръцете ѝ бяха бинтовани, а главата ѝ бе обвита в нещо. Ако не мърдаше много-много обаче, единственият дискомфорт, който чувстваше, бе тъпа болка из цялото си тяло, малко по-остро пробождаше в ребрата и дращене в гърлото, което като че бе натъпкано със стърготини.

Беше жива, а това бе истинско чудо! Фактът, че е цяла-целеничка и без сериозни контузии, я изпълни с радост и благодарност. Тя преглътна и прошепна:

— Може ли малко вода?

Сестрата вдигна поглед и професионалната усмивка разведри лицето ѝ.

— Събудихте се! — рече и бързо затвори вестника, сгъна го и го остави край стола си.

На картонче, закачено на престилката ѝ, пишеше: „Мед. сестра Ан Маккей“. Лий успя да го прочете, докато жената ѝ наливаше вода от розова пластмасова кана, оставена върху поднос край леглото.

— Трябва ви сламка. Ей сега ще ви донеса.

— Моля ви, недейте. Толкова съм жадна.

Сестрата поднесе чашата към устните на пациентката си, ала тя я взе от ръцете ѝ.

— Мога сама — успокои сестрата и се удиви от усилието, с което бинтованата ѝ ръка успя да задържи чашата. Когато върна чашата на сестрата, ръката ѝ трепереше, а гърдите я боляха непоносимо. Уплаши се, че може би е пострадала по-тежко, отколкото си мислеше. Отпусна глава на възглавницата и попита: — Какво ми е?

Ан Маккей явно гореше от нетърпение да ѝ разкрие подробностите, ала се подвоуми:

— Трябва да попитате доктор Меткалф.

— Ще го попитам, но ми се иска да разбере още сега от личната си медицинска сестра. Няма да издам, че сте ми казали.

Не се наложи да убеждава дълго жената.

— Когато постъпихте, бяхте в шок. Имате сътресение на мозъка, бяхте в хипотермия, имате счупени ребра, опасяваме се за травми на шийните прешлени — с други думи, може да имате травма на врата. Имате няколко дълбоки рани на скалпа, както и разкъсвания и драскотини по ръцете, краката и торса, но по лицето си почти нямате рани. Това направо е чудо. Освен това имате охлузвания и натъртвания по цялото...

Лий се усмихна колкото можа с подутите си устни и вдигна ръка, за да спре изреждането.

— Има ли ми нещо сериозно? Нуждая ли се от операция?

Сестрата се слича от ведрото настроение на пострадалата, но на лицето ѝ бързо се изписа възхищение.

— Няма да има операции — отвърна и ободрително я потупа по рамото.

— А физиотерапия?

— Не мисля. Но трябва да се подготвите. Ще се чувствате като пребита няколко седмици и ребрата ще ви болят. Раните и изгарянията ще имат нужда от постоянно внимание, те не трябва да се подценяват...

Лий се усмихна и отново прекъсна потока от потискащи медицински подробности.

— Ще внимавам — каза и смени темата с единственото друго нещо, което я измъчваше. — Къде е съпругът ми?

Сестра Маккей се поколеба, после отново я потупа по рамото.

— Ще отида да проверя — отговори и забърза, оставяйки я с впечатлението, че Логан е наблизко.

Изтощена от разговора и от усилието да пие вода, тя затвори очи и се опита да си припомни какво ѝ се случи от вчерашната сутрин, когато Логан я целуна за довиждане, до момента...

Той беше толкова развълнуван, когато излезе от апартамента им в Горен Ийст Сайд, беше нетърпелив да се срещнат в планината и там да прекарат заедно нощта. Повече от година беше издирвал най-красивото местенце за почивка в планината, уединено кътче, където да издигне каменната къщичка, която проектира за двама им. Беше му трудно да открие място, понеже вече бе завършил плановете за къщата и парцелът трябваше да е подходящ. В четвъртък най-сетне бе открил терен, който му хареса. Сега изгаряше от нетърпение Лий да го види.

Затова настоя да прекарат неделната вечер, първата им свободна вечер, в хижата, построена на мястото.

— Не е използвана от години, но ще почистя, докато те чакам. — Обеща ѝ с изненадващ ентузиазъм, въпреки че мразеше да чисти. — Няма електричество, нито отопление, но ще запали огън в камината и ще спим на пода в спалните чували. Можем да вечеряме на свещи. На сутринта ще се любуваме на изгрева над върховете на дърветата. Нашите дървета. Ще бъде много романтично, ще видиш.

Планът му я изпълваше със сладостен ужас. Лий участваше в нова пиеса, играна за пръв път на Бродуей предишната вечер. Беше успяла да поспи едва четири часа. Преди да замине за планината, щеше да има дневно представление, след което трябваше да шофира три часа, за да отиде в студената, неуютна хижа и да спи на пода... и на всичкото отгоре да стане призори.

— Нямам търпение — убедително излъга тя Логан, но това, което наистина ѝ се искаше, бе отново да потъне в сън. Беше едва осем, а можеше да остане в леглото до десет.

Той не беше почивал повече от съпругата си, но вече бе облечен и бързаше да потегли за хижата.

— Мястото е трудно за откриване, затова ти начертах подробна карта с много ориентири — каза ѝ и остави лист хартия на нощното шкафче. — Вече съм заредил колата. Май взех всичко необходимо — добави и бързо я целуна по бузата. — Плановете за строежа, колове, канап, греди, спални чували. Все имам чувството, че забравям нещо...

— Метла, парцал и кофа — подразни го сънливо Лий и се обърна по корем. — И четки за чистене, и препарати.

— Ужасна си! — Той я погъделичка по врата.

Тя се разсмя, издърпа възглавницата върху главата си и продължи да му диктува:

— Белина... капани за мишки...

— Говориш като разглезена и капризна бродуейска звезда. — Съпругът ѝ се засмя и натисна възглавницата, за да заглуши следващите ѝ думи. — Къде се дяна приключенският ти дух?

— В „Холидей ин“ — засмя се тя изпод възглавницата.

— Преди обичаше къмпингите. Точно ти ме научи как да лагерувам. Дори на медения ни месец предложи да отидем на палатка!

— Защото тогава не можех да си позволя „Холидей ин“.

Логан се засмя, издърпа възглавницата и разроши косата на Лий.

— Тръгни направо от театъра. Не се бави. — Стана и се отправи към вратата на спалнята. — Знам, че забравям нещо...

— Вода за пиене, свещи, чайник? Храна за вечеря? Круша за закуската ми? — напевно заизрежда Лий.

— Повече никакви круши. Ти си пристрастена — заяви шеговито той и хвърли поглед през рамо. — Отсега нататък си само на корнфлейкс и сини сливи.

— Садист — измърмори тя сред пухените възглавници.

Миг след това се чу хлопването на вратата и Лий се претърколи по гръб. Усмихна се и отправи поглед към Сентрал Парк, към който гледаха прозорците на спалнята. Вълнението на Логан за хижата в планината беше заразно, но най-важно бе, че съпругът ѝ се чувстваше безгрижен. Преди тринайсет години, когато се ожениха, бяха съвсем млади и бедни като църковни мишки. Тежкия труд бе орисия, която после се превърна в навик за тях. В деня на сватбата им общите им спестявания бяха едва осемстотин долара. Можеха да разчитат само на дипломата по архитектура на Логан, на връзките на майка му и на недоказания артистичен талант на Лий — само на това и на непоколебимата си вяра един в друг. С тези неща успяха да изградят прекрасен живот, ала през последните месеци бяха толкова заети, че на практика нямаха сексуален живот. Тя беше потънала в подготовката за премиерата на новата пиеса, а Логан бе погълнат от последния си и най-значителен проект. Лий се излежаваше и съзерцаваше облаците, скупчващи се върху студеното ноемврийско небе, а идеята да прекара нощта край огъня и цяла нощ да се люби със съпруга си определено започна да ѝ се нрави. С Логан искаха дете и тя внезапно осъзна, че дори моментът е подходящ. Замечта се за предстоящата романтична нощ, когато Хилда, вече облечена с палто, влезе в спалнята и донесе закуската.

— Господин Манинг каза, че сте будна, затова ви донесох закуската, преди да си тръгна — обясни прислужницата. Тя изчака, докато Лий седне в леглото, после ѝ подаде подноса със закуската, която се бе превърнала в ритуал — малко сирене, круша и чаша кафе. — Почистих и разтребих след снощното парти. Има ли още нещо, което желаете да свърша?

— Нищичко. Възползвай се от свободния си ден. Довечера при сестра си в Ню Джърси ли ще останеш?

Хилда кимна:

— Сестра ми твърди, че напоследък имала голям късмет на ротативките в „Хара“. Може би и аз ще опитам.

Лий едва сдържа усмивката си. Доколкото можеше да прецени, Хилда бе лишена от човешки слабости, с изключение на ротативките в Атлантик Сити.

— Ще се върнем утре следобед. После трябва да отида направо в театъра, а господин Манинг има уговорка за вечеря и сигурно ще закъснее. Наистина не е нужно да идваш и утре. Защо не останеш със сестра си два дни и не отидете на ротативките и в другите казина?

Предложението да прекара два дни със сестра си хвърли домашната помощничка в тежък душевен конфликт, който поизкриви чертите на искреното ѝ лице. Хилда Брунер беше смъртен враг на мръсотията и бъркотията, във войната срещу тях бе неуморен генерал, маршируващ с прахосмукачката и парцалите, навъсен, готов да унищожи всички микроби. Да си вземе два поредни свободни дни за нея беше равносилно на срамен отбой и бе почти немислимо. От друга страна обаче, ако приемеше предложението на Лий, щеше да прекара два дни със сестра си и с ротативките. Тя огледа безупречно чистата и подредена стая — личното ѝ бойно поле, опитвайки се да пресметне предварително пораженията, които щяха да бъдат нанесени по време на отсъствието ѝ през следващите два дни.

— Ще ми се да си помисля.

— Разбира се — отвърна Лий, мръщейки се в опит да не се разсмее. — Хилда — извика я тя, когато германката забърза към вратата.

— Да, госпожо Манинг? — попита жената, закопчавайки кафявото си палто.

— Ти си истинско съкровище.

Лий се надяваше да тръгне от театъра към четири, но след края на дневното представление авторът на пиесата искаше да внесе някои малки промени в две от сцените с нейно участие и двамата дълго спориха какви точно промени да направят, опитвайки първо по един, после по друг начин. В края на краищата тя се освободи едва в шест.

Рядка мъгла и лек снежец я забави на излизане от града. Лий два пъти се опита да се обади на мобилния телефон на Логан, но той или бе оставил телефона си някъде и не го чуваше, или в хижата нямаше обхват, затова остави съобщение на гласовата му поща.

Докато стигне планината, снегът вече се сипеше на парцали, а вятърът бясно фучеше. Луксозният мерцедес беше тежък и нисък, но пътят бе хлъзгав, а видимостта намаля до четири-пет метра. От време на време дори големите пътни знаци не се виждаха, а малките ориентири, които Логан бе нарисувал на картата си, бяха почти неоткриваеми. В десет вечерта крайпътните ресторанти и бензиностанциите обикновено работеха, но не и тази вечер. Във виелицата паркингите им бяха изоставени и тъмни. На два пъти Лий се принуди да се връща, разтревожена, че е пропуснала някой от ориентирите. На пътя нямаше никого, когато да попита за посоката, оставаше ѝ да продължи да кара и да търси.

Когато трябваше да е на няколко километра от хижата, зави по една преградена отбивка, спря и включи лампата на колата, за да разгледа пак чертежа на Логан. Беше почти убедена, че е пропуснала да свърне три километра по-назад, което според картата се намираше на „шейсет метра южно от остър завой, точно след малка червена плевня“. Двадесет сантиметра сняг покриваше всичко наоколо и онова, което ѝ бе заприличало на малка плевня, всъщност можеше да е голяма черна барака, нисък силос или стадо замръзнали крави, но Лий реши, че все пак трябва да се върне и да провери.

Запали колата и внимателно направи обратен завой. Когато се върна обратно, намали още повече и заоглежда за черен път, но валеше толкова силно, а мястото беше толкова стръмно, че беше възможно отбивката да е там. Тъкмо свали крак от спирачката и понечи да ускори, когато зад гърба ѝ изведнъж блеснаха дългите светлини на появилата се от мрака кола, летяща към нея с адска скорост. Пътят бе мокър от снега, тя не можа да ускори достатъчно бързо, а другият шофьор не успя да намали. Той се опита да кривне в лявата лента, за да не се блъсне челно в мерцедеса, но вместо това се вряза във вратата на Лий.

Споменът за онова, което последва, бе ужасяващо жив: издуването на въздушните възглавници, писъкът на потрошен метал, пръскащото се стъкло. Мерцедесът изхвърча през мантизелата и се

запремята по стръмния насип. Блъсна се в стволите на няколко дървета, сетне се заобръща по някакви камъни с оглушителни трясъци, които внезапно престанаха, и петте тона смазана стомана рязко се заковаха на място.

Притискана от колана, Лий висеше надолу с главата като замаян прилеп, а около нея избухваха светлини. Ослепителна светлина. Разноцветна светлина. Жълта, оранжева, червена. Експлозии!

Ужасът нахлу във вените ѝ и изостри сетивата ѝ. Тя напипа закопчалката на колана, натисна я и разтреперана се строполи на тавана на преобърнатата кола, опитвайки се да пропълзи през счупения страничен прозорец. Кръв, лепкава и топла, се стичаше по ръцете и краката ѝ, пареше в очите ѝ. Палтото беше прекалено голямо за отвора на прозореца и тя го смъкна. В този миг онова, което досега бе задържало колата стабилна, внезапно поддаде. Лий чу писъка си, когато мерцедесът тръгна напред, преобърна се и полетя някъде надолу. Най-накрая с пронизителен плясък се вряза в сковаваща костите ледена вода.

Лий лежеше в болничното си легло и споменът от падането във водата накара сърцето ѝ да забие силно. Секунди след като падна в езерото, колата започна да потъва като камък и със сърце, сграбчено от смъртен страх, тя се опита да се хване за всичко, което ѝ се изпречи. Зърна широк отвор над главата си и въпреки че дробове ѝ горяха за глътка въздух, събра сетни сили и заплува към повърхността. Стори ѝ се, че е минала цяла вечност, когато най-сетне мразовитият въздух я блъсна в лицето и тя задавено си пое въздух.

Опита се да плува, ала с всяко вдишване режеща болка пронизваше гърдите ѝ, а движенията на тялото ѝ бяха прекалено вяли и некоординирани, за да се придвижи на повече от половин метър напред. Продължи да се мята в ледената вода, но тялото ѝ започна да се вкочанява и нито паниката, нито желанието ѝ да се спаси, не успяха да ѝ вдъхнат достатъчно сили да плува. Главата ѝ вече се отпускате под повърхността, когато ръката ѝ напипа нещо твърдо и грапаво — дънер на дърво. Сграбчи го и осъзна, че спасителният сал всъщност не се движи. Тя се напрегна и малко по малко се изтегли отгоре му, първо до кръста, после извади и вцепенените си крака от ледената вода.

Трепереща, със сълзи на очи от облекчение, Лий се загледа в снежната пелена и се опита да открие откъде мерцедесът бе минал

сред дърветата, за да падне във водата. Нищо не се виждаше. Не се виждаше и надвисналата скала или хребетът, от който колата бе полетяла надолу. Тя усещаше само вцепеняващия костите студ и виждаше единствено чепатите клони, които я удряха, докато се опитваше да пълзи нагоре по склона към шосето, за което не бе сигурна дали е там.

Почти не си спомняше как успя да се добере до върха и как се сгуши върху нещо плоско и мокро. След това всичко бе като мъгла. Всичко, с изключение на странна заслепяваща светлина и мъж — мъж, който я ругаеше.

Настойчив мъжки глас рязко върна Лий в настоящето:

— Госпожице Кендал? Госпожице Кендал, извинете, че ви будим, но се налага да разговаряме с вас.

Лий отвори очи и безизразно се втренчи в мъжа и жената, застанали край леглото ѝ, преметнали дебели зимни якета през ръка. Мъжът беше около Четиридесетгодишен, нисък, набит, с черна коса и смугла кожа. Жената бе много по-млада от него, малко по-висока и много красива. Дългата ѝ тъмна коса беше вързана на опашка.

— Аз съм детектив Шрадер от полицията в Ню Йорк — представи се мъжът. После добави: — А това е детектив Литълтън. Искаме да ви зададем няколко въпроса.

Лий се досети, че искат да я разпитат за катастрофата, ала се чувстваше прекалено отпаднала, че да си я припомня два пъти — веднъж заради тях и втори път заради Логан.

— Можете ли да изчакате, докато съпругът ми се върне?

— Да се върне откъде? — попита детектив Шрадер.

— Оттам, където е в момента.

— Вие знаете ли къде е той?

— Не, но сестрата отиде да го доведе.

Мъжът и жената се спогледаха.

— Сестрата беше инструктирана да ни извика веднага щом дойдете в съзнание — обясни ѝ детективът. После без заобикалки попита: — Госпожице Кендал, кога за последен път видяхте съпруга си?

Лошо предчувствие обзе Лий.

— Вчера сутринта, преди да тръгна за планината. Трябваше да отида при него след края на дневното представление, но така и не стигнах.

— Вчера беше понеделник, днес сме вторник — внимателно и каза Шрадер. — Тук сте от шест сутринта вчера.

От страх тя забрави болките в нараненото си тяло.

— Къде е съпругът ми? — попита, повдигайки се на лакти, задъхвайки се от болката в ребрата. — Защо не е тук? Какво става? Какво се е случило?

— Вероятно нищо — бързо я прекъсна Литълтън. — Всъщност той сигурно е загубил ума и дума от притеснение и се чуди къде сте. Проблемът е, че не успяхме да се свържем с него и да му кажем къде сте и какво ви се е случило.

— Откога се опитвате да го намерите?

— От вчера сутринта, когато нюйоркският патрул ни помоли за помощ — намеси се Шрадер. — Незабавно изпратихме полицаи в дома ви в Горен Ийст Сайд, но там нямаше никого.

Детективът спря за малко, сякаш за да се убеди, че Лий слуша внимателно думите му, после продължи:

— Полицаят е говорил с портиера ви и е разбрал, че имате домашна помощница на име Хилда Брунер, затова го помолил да му се обади веднага щом тя пристигне.

— Говорихте ли вече с Хилда?

— Да. — Той извади от джоба на бархетната си риза бележник. — Портиерът е видял госпожица Брунер да влиза в сградата в четиринайсет и Двадесет същия следобед. Свързал се е с полицаи Пъркинс, който в петнайсет без Двадесет се върнал там и разговарял с госпожица Брунер. За съжаление тя не е знаела къде точно сте планирали да прекарате неделната вечер. Пъркинс помолил госпожица Брунер да прослуша съобщенията на телефонния ви секретар. Имало седемнайсет съобщения в периода от неделя тринайсет и четиринайсет до понеделник четиринайсет и трийсет и пет, но нито едно не е от съпруга ви. — Шрадер затвори бележника си. — Опасявам се, че до настоящия момент не успяхме да свършим кой знае какво. Обаче кметът и капитан Холанд ви уверяват, че ще ви окажат съдействие с всички средства. Затова сме тук.

Лий се отпусна на леглото и се опита да проумее създалата се объркана ситуация.

— Не познавате съпруга ми. Ако е смятал, че съм в беда, непрекъснато щеше да звъни вкъщи. Щеше да се свърже с щатската полиция, с губернатора и с всяко полицейско управление в радиус от сто километра. Щеше сам да тръгне да ме търси. Нещо му се е случило, нещо ужасно, за да не...

— Измъчвате се с прекалено много предположения — рязко я прекъсна Литълтън. — Може да не е имал възможност да се обади или да излезе да ви търси. Бурята остави без електричество и телефони много селища. Аварииите още не са отстранени. Натрупа се почти половин метър сняг. На места преспите надвишават два-три метра, а засега снегорините са разчистили само главните пътища. Провинциалните шосета наоколо са почти непроходими.

— В хижата няма електричество, нито телефон, но Логан има мобилен — прекъсна я Лий, чието притеснение нарастваше с всяка изминала секунда. — Той винаги го носи със себе си, но не се опита да ми се обади или да ме предупреди да си стоя вкъщи, въпреки че няма начин да не е знаел в каква буря тръгвам. Това не е типично за него. Той щеше да се опита да ми се обади!

— Най-вероятно не е можел да използва мобилния си телефон — успокои я с усмивка Литълтън. — И моят не работи добре тук. Казвате, че в хижата няма телефон, но дори и мобилният на съпруга ви да е работил, господин Манинг може би е решил да го остави да се зарежда в колата, вместо да го взима вътре. Бурята връхлетя ненадейно. Ако съпругът ви си е почивал или се е занимавал с нещо, когато е паднал снегът, може би е било прекалено късно да отиде до колата си за мобилния телефон и едва тогава е разбрал, че е възникнал проблем. Преспите са направо чудовищни!

— Може би сте права — съгласи се Лий и се вкопчи в теорията на красивата жена, че съпругът ѝ е добре и че просто не е успял да използва клетъчния си телефон заради снега.

Шрадер извади химикалка от джоба си и отново отвори бележника.

— Ако ни кажете къде е хижата, ще отидем да огледаме.

Тя се втренчи в детективите, тревогата отново я обзе.

— Не знам. Логан ми нарисува карта, за да я открия. Няма адрес.

— Добре. Къде е картата?

— В колата ми.

— Къде е колата ви?

— На дъното на едно езеро или изкоп, близо до мястото, където ме откриха. Чакайте, мога да ви начертая карта — сети се тя и посегна към химикалката и бележника на Шрадер.

Ръката ѝ трепереше от напрежението и слабостта, докато правеше чертежа, после направи втора скица и каза:

— Мисля, че втората е по-точна. Логан ми беше написал бележки към картата — добави тя и обърна на чиста страница, за да се опита да напише указанията за полицаите.

— Какви бележки?

— Ориентири, за да ми е по-лесно да разбера дали съм на прав път.

Когато свърши, подаде бележника на Шрадер, но заговори на колежката му:

— Може да не съм преценила разстоянието правилно. Не съм сигурна кое според картата на мъжа ми е осем десети от километъра след старата бензиностанция, след която да завия надясно, или пък колко е шест десети от километъра. Пък и нали валеше сняг — оправда се тя. Сълзите я задавиха. — И не успях да открия някои от ориентирите.

— Ние ще ги открием, госпожице Кендал — механично каза Шрадер, затвори бележника си и го напъха в якето. — Кметът, комисарят и капитанът ни ви пожелават бързо оздравяване.

Лий извърна глава, за да скрие сълзите си.

— Детектив Шрадер, ще ви бъда благодарна, ако се обръщате към мен с госпожа Манинг. Кендал е артистичният ми псевдоним.

Докато се качат в асансьора, детективите мълчаха, но щом вратите се затвориха, Шрадер заговори:

— Сигурен съм, че той е тръгнал да я търси във виелицата. Ако съм прав, вече е станал на ледена шушулка.

Саманта Литълтън си помисли, че има и други, не така плашещи обяснения за отсъствието на Логан Манинг, но не си струваше да спори. Колегата ѝ беше в отвратително настроение вече втори ден, след като Холанд го отстрани от убийствата, които разследваше, за да го изпрати с нея в Маунтинсайд. Не можеше да вини Шрадер за яда и

обидата, които чувстваше, заради това, че го бяха направили „бавачка на звездата“, както той го наричаше. Шрадер беше работохолик, упорит и отдаден на службата си като детектив в отдел „Убийства“, и беше известен с това, че разкрива почти всичките си поверени случаи. Сам обаче бе нова в отдела, всъщност се бе прехвърлила преди две седмици в Осемнайсети участък и бе назначена временно да работи с него, докато партньорът му е в болнични. Разбираше и донякъде споделяше раздражението на Шрадер за неразрешените дела, които се трупаха на бюрата в Осемнайсети, ала се гордееше със способността си да се справя с раздражението, без да го излива върху хората. Мъжкарските изпълнения, избухванията, гневът и сприхавостта, като тези, които колегата ѝ демонстрираше вече два дни, ѝ се струваха забавни, незрели и понякога леко дразнещи.

Саманта си беше избрала кариера в област, доминирана от мъжете, много от които все още отхвърляха навлизането на жените в онова, което смятаха за своя територия. За разлика обаче от другите жени в полицията Сам не изпитваше нужда колегите ѝ да я приемат и нямаше абсолютно никакво желание да им доказва, че може да се състезава с тях. Знаеше, че може да го направи.

Бе израснала сред шест по-големи братя и още на десетгодишна възраст бе открила, че когато някой от тях я блъсне, е напълно безсмислено да се опитва да му го върне със сила. Много по-лесно и много по-приятно бе просто да се отдръпне и после да му подложи крак.

Когато порасна, се научи да превръща тази тактика в психологическа и вече беше още по-лесно, понеже повечето мъже се поддаваха на чара на красивото ѝ лице и правеха глупавата грешка да я смятат за наивна сладурана. Фактът, че мъжете я подценяваха, никак не тревожеше Саманта. Напротив, забавляваше я и ѝ даваше предимство.

Въпреки всичко това тя харесваше и уважаваше повечето мъже. Ала освен това те ѝ бяха ясни и тъкмо заради това оставаше невъзмутима при всичките им слабости и палячовщини. Почти нямаше нещо, което да кажат или да направят, за да я ядосат или да я шокират. Беше оцеляла след живота си с шест по-големи братя. Вече бе видяла и чула всичко.

— Мамка му! — изведнъж изпсува Шрадер и блъсна с длан стената на асансьора.

Сам продължи да закопчава якето си. Не го попита какво става. Той беше мъж, който току-що беше изпсувал и ударил каквото му бе под ръка. Значи сега се чувстваше длъжен да обясни необяснимото. И той, естествено, направи точно това:

— Трябва да се върнем горе. Забравих да я попитам каква кола кара мъжът й.

— Бял джип „Чероки“, чисто нов и регистриран на името на „Манинг Дивелъпмънт“ — поясни Сам и извади ръкавиците от джобовете си. — Преди малко се обадох в отдела за моторните превозни средства в случай, че госпожа Манинг не може да се спомни, след като се събуди.

— Обадила си се в отдела по мобилния си телефон ли? — заде се той. — Онзи, дето не работи добре тук, в планината?

— Същият — отвърна тя с усмивка, докато вратите на асансьора се отваряха. — Госпожа Манинг имаше нужда от някакво обяснение за отсъствието на съпруга си и това бе най-правдоподобното, което ми хрумна.

Фоайето на болницата бе пусто, ако не се брояха двамата мъже, които чистеха пода. Шрадер повиши глас, за да се чува над рева на машините:

— Ако ще се размекваш и ще се лигавиш всеки път, когато говориш със семейството на жертвата, няма да изкараш и два месеца в отдел „Убийства“, Литълтън.

— Вече изкарах две седмици — весело отвърна тя.

— Ако не се бе прехвърлила, сега щях да съм в Осемнайсети и да си върша работата, вместо да се мотая тук горе.

— Може би, но ако не се бях прехвърлила, никога нямаше да имам шанса да работя с човек като теб.

Шрадер я изгледа подозрително, търсейки и най-малката следа от сарказъм, но усмивката й изглеждаше съвсем искрена.

— Логан Манинг дори не се смята за изчезнал. Просто го няма.

— И ти мислиш, че аз съм виновна, задето капитан Холанд ни изпрати тук?

— Адски си права. — Той бутна с рамо вратата и студеният въздух ги блъсна толкова силно, че за малко да отстъпят крачка назад.

— Семейство Манинг са важни персони. Кметът и комисар Труманти са им приятели, затова Холанд реши да изпрати някого с „добри обноски“, за да се оправи със случая Манинг.

Сам прие думите на партньора си като шега:

— И той мисли, че аз съм този човек?

— Така каза.

— Тогава защо изпрати и теб?

— За всеки случай, ако се наложи да се свърши някаква работа.

— Шраддер зачака Саманта да отвърне на обидата, но тя не го направи и той се почувства като пълен идиот. За да заглади нещата, реши да се пошегува: — И защото имам страхотно дупе.

— И това ли ти каза?

— Не, но го видях да ме оглежда.

Сам не се сдържа и се засмя. Той си знаеше, че не е привлекателен, всъщност направо плашеше непознатите. Беше висок само метър и шейсет и бе прекалено широкоплещест за ръста си, впечатлението се засилваше от дебелия му врат, четвъртитата глава с широки челюсти и проницателни, почти черни очи. Когато се мръщеше, на Сам ѝ приличаше на разбеснял се ротвайлер. Дори когато не се мръщеше, пак ѝ напомняше на ротвайлер. Тайно го наричаше Шрадвайлер.

Горе, на третия етаж на болницата, млад лекар стоеше край леглото на Лий и четеше болничния ѝ картон. Тръгна си тихо и затвори вратата след себе си. Допълнителната доза морфин, която бе наредил да ѝ се направи, вече се вливаше във вените ѝ, притъпявайки болката. Лий потърси спасение от тревогите си в спомените от последната им вечер с Логан, която бе прекрасна и когато бъдещето бе изглеждало безоблачно. Съботната вечер. Рожденият ѝ ден. Премиерата на новата пиеса на Джейсън Соломон.

След постановката Логан даде парти, за да отпразнуват и двата повода...

ВТОРА ГЛАВА

— Браво! Браво! — След шест биса аплодисментите все още не стихваха. Актьорите се подредиха на сцената в редица и се покланяха един след друг, ала когато Лий пристъпи напред, ръкоплясканията се извисиха до кресчендо. Тя зърна Логан на първия ред, беше се изправил и аплодираше с гордост. Тя му се усмихна, а той вдигна палци.

Когато завесите се спуснаха, Лий отиде зад кулисите, където бе Джейсън със сияещо от щастие лице.

— Страхотен успех, Джейсън! — поздрави го и го прегърна.

— Нека се поклоним още веднъж, само ти и аз — помоли я той.

Джейсън можеше да излиза на бис до среднощ, докато и последният зрител не напуснеше залата.

— Не. Достатъчно поклони — отказа му с усмивка Лий.

Той обаче я дръпна за ръката. Беше като едно трийсет и пет годишно дете: гениален, несигурен, чувствителен, егоист, лоялен, темпераментен, мил.

— Хайде, Лий. Само още веднъж. Заслужихме си го. — Зрителите започнаха да викат автора и усмивката му се разшири още повече. — Те наистина искат да ме видят пак.

Той беше направо в екстаз и Лий го изгледа със смесица от майчинско разбиране и благоговение. Джейсън Соломон можеше да я омае с интелекта си, често я нараняваше с липсата си на деликатност или я очароваше с нежността си. Хората, които не го познаваха, го смятаха за ексцентрик. Приятелите му, общо взето, го мислеха за гениален, но дразнещо самовлюбен. Тя обаче го познаваше отблизо и обичаше и двете му половинки.

— Само чуй аплодисментите — каза Джейсън и пак я дръпна за ръката. — Да отидем отпред...

Лий не можеше да спори, докато той беше в такова настроение, затова каза:

— Ти върви. Ще те чакам тук.

Вместо да я пусне обаче, Джейсън я задърпа след себе си. Когато изтичаха на сцената, Лий залитна и всички в залата видяха съпротивата ѝ. Объркването се хареса на зрителите. Двете най-големи звезди на Бродуей все пак бяха най-обикновени хора. Освен ръкоплясканията в театъра избухна и смях.

Джейсън и Лий се поклониха за пореден път и той щеше да я увещава да го направят отново, ала тя измъкна ръка от неговата и със смях му извика:

— Не забравяй старата поговорка. Прекален светец и богу не е драг.

— Това е клише — взмути се Джейсън.

— Но е самата истина.

Той се поколеба за миг, после последва Лий зад кулисите, където въодушевените актьори и театралните работници се поздравяваха за успеха и си благодаряха един на друг. Лий се спря на няколко пъти, поздрави и прегърна някои от колегите си.

— Казах ти, че Двадесет и осми ми е щастлива дата.

— И беше прав — съгласи се тя. Джейсън беше настоявал премиерите на всичките му пиеси да са на Двадесет и осмо число, въпреки че по принцип на Бродуей в събота не се правеха премиери.

— Подходящ момент за шампанско — каза драматургът, когато приближиха гримьорната на Лий.

— Така е, но трябва да се преоблека и да сваля този грим веднага. Налага се да отидем на партито и ми се ще да стигна там преди полунощ.

Някакъв театрален критик поздравяваше режисьора на пиесата и Джейсън за момент се разсея.

— Никой няма да има нищо против, ако закъснеем.

— Джейсън — изуми се Лий, — не забравяй, че аз съм почетният гост. Трябва да се появя, преди да е свършило празненството.

— Добре де — съгласи се той и отвърна поглед от критика.

Двамата влязоха в гримьорната, където помощничката чакаше, за да помогне на Лий да свали евтината памучна пола и блузата, които бе носила в последната сцена.

— От кого са тези? — попита Джейсън и застана пред огромна кошница с бели орхидеи. — Сигурно струват цяло състояние.

Лий погледна големия букет и отвърна:

— Не знам.

— Има картичка. Да я прочета ли?

— Мога ли да те спра? — Любопитството на Джейсън беше пословично. Лий се съблече зад паравана и се загърна в халат, после седна пред тоалетката.

Той улови погледа ѝ в огледалото и се усмихна лукаво:

— Явно си хванала ухажор с пачки. Признай си, скъпа, кой е той? Знаеш, че с мен можеш да споделиш мръсните си тайни?

Тя се засмя:

— Ти никога през живота си не си пазил тайна, мръсна или не.

— Вярно си е, но кажи ми кой е той?

— Какво пише на картичката?

Джейсън не я прочете, а ѝ я подаде, за да види сама. Пишеше: „Обичай ме“. Лий се намръщи объркана, но бързо се усмихна, остави картичката и започна да сваля грима си.

— От Логан е.

— Защо мъжът ти ще ти праща орхидеи за хиляда долара и ще ти пише картичка, за да моли за обичта ти?

Лий нанесе крем върху лицето си и започна да изтрива грима със салфетка, едва след това отговори на въпроса на Джейсън:

— Явно не са се разбрали с цветаря и когато Логан му е казал да напише „Обичам те“, онзи е написал „Обичай ме“.

Бутилка „Дом Периньон“ се изстудяваше в кофичка и той я забеляза веднага.

— Защо Логан не си е написал името? — попита, извади бутилката от леда и започна да бели черното фолио около гърлото.

— Аз съм виновна. Проектът „Кресънт Плаза“ го изтощи и аз го накарах да се поотпусне малко. Заради мен се опитва да бъде безгрижен и по-спонтанен.

Джейсън я зяпна и иронично изрече:

— Логан ли? Безгрижен и спонтанен? Шегуваш се! — Наля шампанско в две чаши и остави едната на тоалетката пред Лий. Настани се на дивана отляво и вдигна крака върху ниската масичка за кафе. — В случай, че не си забелязала, мъжът ти мисли, че петзвездните ресторанти са просто зле осветени съвещателни зали с вилици по масите. Мисли, че куфарчето е незаменим моден аксесоар и презира клубовете по голф, в които членува.

— Престани да се заяждаш с Логан. Той е гениален бизнесмен.

— Той е гениално скучен — настоя Джейсън, наслаждавайки се на възможността да злослови за някого, на когото всъщност се възхищаваше и дори завиждаше. — Ако си търсила безгрижие и спонтанност, трябваше да дойдеш при мен, вместо да се връзваш с господин Орхидея.

Лий го стрелна с поглед, изпълнен с изненада и обич, пускайки коментара му покрай ушите си.

— Ти си гей, Джейсън.

— Е, да — ухили се той. — Може би това щеше да бъде пречка за връзката ни.

— Как е Ерик? — смени темата тя. Ерик беше „половинката“ на Джейсън вече от шест месеца насам, което си беше направо рекорд, като се имаше предвид характерът на приятеля ѝ. — Не го видях в публиката тази вечер.

— Там беше — заяви с безразличие Джейсън, загледан в лъскавите си официални обувки. — Напоследък много ме отегчава.

— Много лесно се отегчаваш.

— Така си е.

— Ако те интересува моето мнение...

— Което, естествено, не е така... — прекъсна я той.

— И което аз, естествено, ще си кажа. Та ако питаш мен, може би няма да е зле да си намериш някого, който да не прилича толкова много на теб, тогава няма да бъде предсказуем и скучен. Започни да излизаш с някого, който презира голф клубовете, в които членува.

— Някой красавец, чиито скучни навици ме дразнят ли? Всъщност познавам такъв човек!

Лий му хвърли подозрителен поглед, преди да изхвърли салфетката в кошчето и да започне да нанася вечерния си грим.

— Наистина ли?

— Точно така — отвърна Джейсън и отново се ухили дяволито. — Има гъста светлокестенява коса, поизсветляла от слънцето, има красиви очи и страхотно тяло. Малко прекалено спретнат е за моя вкус, но е на трийсет и пет, а това е добре. Произхожда от старо нюйоркско аристократично семейство, което фалира преди раждането му. От него е зависело да върне богатството на рода, което той успява да направи съвсем сам...

Тя най-накрая се досети, че Джейсън описва Логан, и избухна в смях:

— Ти си луд.

Вниманието на Джейсън бързо скачаше от тема на тема и сега той мълниеносно забрави за романтиката и заговори за бизнес:

— Каква вечер само! Бях прав да променя репликите ти в последната сцена на второ действие. Забелязали колко се наелектризира публиката? В един момент всички се смееха, а когато разбраха какво се готвиш да направиш, заплакаха. Само няколко реплики и смехът секна, за да се ронят сълзи. Ето това, мила моя, е гениална драматургия и гениална игра, разбира се. — Той спря за миг, за да отпие от шампанското, после се замисли. — Утре може би ще променя малко диалога между теб и Джейн в трето действие. Още не съм решил.

Лий не отвърна. Бързо свърши с гримирането, среса косата си и изчезна зад паравана, за да се преоблече. Пред гримьорната шумът нарасна заплашително, когато актьорите, членовете на екипа и хора с достатъчно влияние, че да получат достъп до помещенията зад сцената, се събраха, поздравяваха се, смееха се и се готвеха да отпразнуват събитието. Джейсън и Лий обикновено правеха същото, но днес бе трийсет и петият рожден ден на Лий и Логан твърдо беше решил, че премиерата на пиесата няма да засенчи празника на съпругата му.

Лий се появи иззад паравана, облечена с червена рокля с изчистена линия от нежна коприна. Беше подбрала подходящи за тоалета обувки с висок ток и малка чантичка, украсена с мъниста и камъчета.

— Червено? — въпросително каза Джейсън и се изправи усмихнат. — Никога преди не съм те виждал в червено.

— Логан специално ме помоли да си облека нещо червено.

— Така ли, защо?

— Може би защото се прави на безгрижен. Как изглеждам?

Джейсън я измери от глава до пети: мека кестенява коса, огромни очи с цвят на аквамарин, високи скули, тънка талия и дълги крака. Тя беше хубава, не красавица, дори не и красива според него. Въпреки това, когато Лий Кендал влезеше в стая, пълна с жени, веднага привличаше вниманието. Критиците я описваха като младата

Кетрин Хепбърн или Етел Баримор, но Джейсън знаеше, че грешат. На сцената Лий показваше несравнимия блясък на Хепбърн и легендарната дълбочина на Баримор, но притежаваше и нещо повече, нещо много по-привлекателно и само нейно — хипнотизиращ чар, който бе все така омайващ, без значение дали тя беше на сцената, или стоеше в гримьорната си и чакаше мнението му за облеклото си. Беше най-сдържаната и разбрана актриса, която познаваше, и въпреки това около нея витаеше някаква загадка, имаше невидима стена, която никой не можеше да прескочи. Приемаше работата си насериозно, но не се надуваше и понякога скромността ѝ и чувството ѝ за хумор го караха да се чувства като ужасен егоист.

— Започвам да си мисля, че трябваше да си донеса дънки и фланелка — подкани го Лий, която стоеше и чакаше да чуе мнението му.

— Хубаво, ето я и жестоката истина: макар че не си и наполовина ослепителна като съпруга си, ти си забележително привлекателна за жена.

— Макар че това съвсем не е комплимент, все пак ти благодаря — засмя се тя.

Джейсън се шокира от думите ѝ:

— Естествено, че беше комплимент, Лий, но теб защо те интересува как изглеждаш, особено сега? Най-важното е, че преди час ти успя да убедиш четиристотин души, че си трийсетгодишна сляпа жена, която, без да осъзнава, притежава ключа към залавянето на жесток убиец. Всички в залата трепереха от ужас! Мили боже, защо ѝ е на жена с такъв талант да се притеснява дали ѝ отива вечерната рокля?

— Такива сме си жените — сухо отвърна тя и погледна часовника си.

— Аха. — Джейсън отвори вратата на гримьорната и галантно покани приятелката си да излезе преди него. — След вас — каза и ѝ предложи да го хване под ръка, но когато се запътиха към изхода, изведнъж стана сериозен. — Щом отидем на партито, ще попитам Логан дали орхидеите са от него.

— Предпочитам да не го занимаваш с орхидеите и да не се притесняваш. Дори и да не е бил Логан, няма значение. Взели сме мерки — сега вече имам шофьор-бодигард. Мат и Мередит Фаръл ми

го отстъпиха за шест месеца. Той е част от семейството им, когато са си у дома в Чикаго. Защитена съм много добре.

Въпреки това Лий не успя да потисне тревогата, която орхидеите предизвикаха у нея. Напоследък получаваше анонимни подаръци, всичките скъпи, а няколко от тях с нагъл сексуален намек. Например черният дантелен сутиен и колана за жартиери от „Нийман Маркус“ и прозрачната, изключително предизвикателна нощница от „Бергдорф Гудман“. Картичките, които придружаваха подаръците, винаги носеха кратки, неясни съобщения от рода на: „Сложи това за мен“ или „Искам да те видя в това“.

След като получи първия подарък в театъра, някой ѝ се обади вкъщи.

— „Носиш ли си подаръка, Лий?“ — Телефонният секретар беше записал мек, мамещ мъжки глас.

Миналата седмица беше ходила в „Сакс“, откъдето купи на Логан халат, а за себе си взе малка емайлирана брошка, която заедно с торбичката напъха в джоба на палтото си. Тъкмо се канеше да пресече кръстовището на Пето Авеню и Петдесет и първа улица, когато един мъж я спря, за да ѝ подаде малко пликче с надпис „Сакс“.

— Изпуснахте го — учтиво ѝ каза той.

Стресната, Лий взе пликчето и механично го прибра в по-голямата торба с халата на Логан, но когато се обърна да благодари на непознатия, той беше изчезнал. Или се бе слял с тълпата, или Лий реши, че го вижда забързан напред, вдигнал яката на палтото си, приведен срещу вятъра.

Когато се върна у дома с покупките, извади малката торбичка от „Сакс“ от джоба си. В пликчето, което мъжът ѝ бе подал на улицата, имаше тясна сребърна халка, която приличаше на венчален пръстен. На картичката пишеше: „Моя си“.

Въпреки всичко това беше убедена, че орхидеите в гримьорната ѝ са от Логан. Той знаеше, че са любимите ѝ цветя.

Новият шофьор и бодигард стоеше до отворената врата на лимузината, паркирана на малката уличка зад театъра.

— Представлението беше страхотно, госпожо Манинг. А вие бяхте невероятна!

— Благодаря, Джо.

Джейсън се настани в луксозния автомобил и закима доволно:

— Всеки трябва да си има собствен шофьор-бодигард.

— След миг може да мислиш другояче — предупреди го Лий и се усмихна загадъчно, когато шофьорът седна зад волана и закопча колана си. — Кара като... — Колата внезапно подскочи и ги залепи на облегалката.

— Убиец! — ядоса се Джейсън и сграбчи Лий с една ръка, а с другата се хвана за дръжката на вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

Апартаментът на Лий и Логан заемаше целия Двадесет и четвърти етаж на сградата. Имаше собствено фоайе, където се влизаше направо от асансьора. Тя вкара ключа си в ключалката на асансьора, за да отвори вратата на своя етаж.

Щом се отвориха вратите, звуците от празненството нахлуха във фоайето.

— Май ще е хубаво парти — каза Джейсън и ѝ помогна да свали палтото си.

Подаде го на Хилда, която се появи, за да ги посрещне.

— Честит рожден ден, госпожо Манинг — поздрави я жената.

— Благодаря, Хилда.

Джейсън и Лий влязоха заедно в мраморното антре, откъдето се виждаше целият апартамент, пълен с елегантно облечени гости, които се смееха. Многобройни сервитьори неуморно сновяха из стаите. Джейсън веднага забеляза свои познати и слезе по стъпалата, за да се присъедини към групичката. Лий обаче остана на мястото си, поразена от гледката, която беше като портрет на успеха, който двамата с Логан бяха постигнали в кариерите си. Някой я забеляза и скоро всички запяха „Честит рожден ден“.

Съпругът ѝ се приближи до нея, целуна я и ѝ подаде питие.

— Беше неотразима. Честит рожден ден, скъпа — поздрави я той и извади от вътрешния джоб на смокинга си малка кутийка с надпис „Тифани“, привързана с копринена панделка. — Хайде, отвори я — подтикна я.

Лий го погледна нерешително:

— Сега ли?

Обикновено Логан предпочиташе усамотение в сантименталните моменти, но изглежда тази вечер бе в приповдигнато настроение.

— Сега — заяви той и се усмихна.

Тя предположи, че подаръкът е или пръстен, или обици, като се имаше предвид големината и формата на кутийката с цвят на крем

карамел. Вътре обаче откри медальон с формата на сърце, изработен от рубин и диамант. Едва сега разбра защо Логан я бе накарал да облече нещо в червено.

— Прекрасен е — промълви, трогната, че съпругът ѝ е похарчил толкова много за подаръка ѝ. Без значение колко пари печелеше, Логан винаги се чувстваше виновен, когато харчеше за нещо друго, освен за инвестиции или за намаляване на данъците.

— Ще ти помогна — предложи Логан и вдигна искрящия медальон от сатенената подложка. — Обърни се.

Закопча верижката с рубиненото сърце на врата ѝ. Когато двамата се обърнаха към гостите си, всички заръкопляскаха, възхитени от подаръка.

— Благодаря — тихо промълви Лий с блеснали от щастие очи.

Логан обгърна с ръка раменете ѝ и през смях рече:

— Очаквам повече благодарности, когато останем сами. Джунджурийката струва двеста и петдесет хиляди долара.

Удивена, тя едва прошепна:

— Не съм сигурна, че знам каква благодарност заслужава четвърт милион.

— Няма да е лесно, но имам някои предложения и препоръки за по-късно.

— Много ми помагаш — подразни го тя и се зарадва, когато погледът му се изпълни с топлина и желание.

Той въздъхна и я хвана за ръката, докато слизаха по мраморните стъпала.

— За съжаление имаме няколко часа, през които трябва да изпълним дълга си като домакини. Искам да те запозная с един човек.

Докакто бавно си проправяха път сред хората, поздравявайки ги, Лий отново се удиви на контраста между нейните познати и приятелите на съпруга си. Повечето от неговите близки бяха от най-старите и влиятелни фамилии в Ню Йорк: банкери, съдии, сенатори, и всички те имаха много, много пари. Богатства. Бяха скъпо, но консервативно облечени, с безупречни обноски, а съпругите им бяха лика-прилика.

В сравнение с тях нейните приятели бяха невероятно крещящи. Артисти, художници, музиканти и писатели — все хора, които не обичаха да се „вписват“ и да бъдат гледани отвисоко. Това бе направо

анатема за тях. Двете групи не се избягваха, но и не се смесваха. Приятелката ѝ Тета Беренсон разказваше на познатите си за последната си изложба, а огромните жълти пера на шапката ѝ непрекъснато гъделичкаха ухото на банкера, който говореше с някакви хора зад нея. Мъжът, който бе приятел на Логан, раздразнено буташе перата настрани, докато водеше задълбочен разговор с Шийла Уинтърс за новите начини за разпределяне на ценните книжа. Шийла беше авторитетен и уважаван психолог. Лий и Логан я познаваха отпреди няколко години, когато бяха потърсили помощта ѝ, за да изгладят някои проблеми помежду си. Бяха станали близки приятели. Шийла се огледа за миг и като зърна Лий, ѝ прати въздушна целувка и ѝ помахна.

Логан и Лий често се спираха да побъбрят с гостите си, но той не се бавеше прекалено дълго. Търсеше човека, с когото искаше да я запознае.

— Ето го. — Най-сетне го забеляза и бързо поведе Лий към висок мъж с тъмна коса, който стоеше съвсем сам в ъгъла на гостната, загледан в една картина с маслени бои. Непознатият изглеждаше отегчен и очевидно платното въобще не го интересуваше.

Лий почти веднага го позна, но присъствието му в дома ѝ бе така неочаквано, че тя не можа да повярва на очите си. Спря рязко и зяпна съпруга си ужасена.

— Не може да е този, за когото го мисля!

— Кой мислиш, че е той?

— Майкъл Валенте.

— Права си — отвърна Логан и понечи да я поведе напред, но тя стоеше като закована и изглеждаше смаяна. — Иска да се запознае с теб, Лий. Голям почитател ти е.

— Кой го пусна тук?

— Аз го поканих. Не съм ти споменал, защото сделката още не е сключена, но Валенте обмисля да спонсорира целия проект „Кресънт Плаза“. Вече проведохме няколко срещи. Направо е гений, що се отнася до осъществяването на изгодни и доходоносни сделки.

— И що се отнася до измъкването от прокурорите след това — мрачно изрече Лий. — Логан, той е престъпник!

— Само веднъж е осъждан — рече той, смеейки се тихичко на негодуването ѝ. — Сега е многоуважаван бизнесмен, милиардер, и е известен с таланта си да осъществява рисковани проекти като

„Кресънт Плаза“, при това много успешно, като на всичкото отгоре донесе огромни печалби на партньорите си.

— Той е престъпник!

— Това е било преди много време, а и най-вероятно е било само прах в очите.

— Не е вярно! Четох, че се е признал за виновен.

Вместо да се подразни, Логан се втренчи в жена си и възхитен я попита:

— Как го правиш?

— Кое?

— Как запазваш строгите си морални ценности, които защитавахте и когато се запознахме преди години?

— „Строги“ не ми звучи добре.

— Когато се отнася до теб, строгостта е чудесно нещо.

Тя едва обърна внимание на думите на Логан, докато оглеждаше гостната. Забеляза, че съдия Максвел и сенатор Холенбек бяха застанали зад бюфета, колкото се може по-далеч от Валенте.

— Логан, в този дом няма човек, държащ на репутацията си, който да смее да се доближи до Валенте. Отбягват го като прокажен.

— Максвел не е светец, а мазето на Холенбек сигурно е претъпкано със скелети — натърти Логан, но щом се огледа, видя, че Лий е права. — Май не биваше да каня Валенте.

— Защо го направи?

— Обадох му се следобед, за да уговорим някои подробности около договора за проекта, и му споменах, че вечерта имаш премиера и че след нея даваме парти. Той заговори за пиесата и подхвърли, че ти е голям фен. Знаех, че не мога да му уредя място в театъра, затова направих компромис и го поканих тук. Толкова неща ми бяха на главата и не се замислих, че присъствието му тук ще е малко странно, особено за Сандърс и Мюри. Ще ми направиш ли една услуга, скъпа?

— Да, разбира се.

— Вече говорих с Валенте. Ако нямаш нищо против, представи му се сама, а аз ще отида да погъделичкам наранената гордост на Сандърс и Мюри. Валенте пие гленливит, чисто. Погрижи се да получи питие и се прави на домакиня, поне за малко. Само за това те моля.

— А после? Да го зарежа сам ли? С кого мога да го запозная?

Логан се развесели и огледа гостната за подходяща жертва.

— Лесна работа. Представи му приятелката си Клер Стрейт, тя е готова да разкаже на всеки за развода си. Джейсън и Ерик вече искат да я удушат. — В същия миг Клер, Джейсън и Ерик погледнаха към тях и те им помахаха. — Клер — извика Логан, — не забравяй да кажеш на Джейсън и Ерик за адвокатата си и как те е предал. Поискай им съвет дали да не го съдиш за злоупотреба със служебното положение.

— Ама че си злобен — засмя се Лий.

— Затова ме обичаш. Жалко, че Валенте не е гей. Иначе можеше да го уредиш с Джейсън. Така Джейсън щеше да си има и любовник, и спонсор за пиесите си. Естествено, това щеше да накара Ерик да ревнува и да се държи дори по-самоубийствено от сега, затова може би идеята не струва. — Той отново огледа помещението, когато жълтите пера на Тета привлякоха вниманието му. — Можем да го представим на Тета. Тя е по-грозна и от дявола, но Валенте има невероятна колекция от предмети на изкуството, а Тета уж е художничка.

— Продаде последната си картина за сто седемдесет и пет хиляди долара. Не бих я нарекла „уж“ художник.

— Лий, тя е нарисувала онова нещо с лакти и парцал за под.

— Не е вярно.

Логан се засмя и за да го прикрие, отпи от шампанското си.

— Напротив, мила. Сама ми каза. — Внезапно забеляза красива блондинка, която стоеше до Тета. — Проблемът с Валенте е премахнат. Нека му представим приятелката ти Сибил Хейуд. Може да му предскаже бъдещето...

— Сибил е астролог, не врачка — обиди се Лий.

— Има ли разлика?

— Зависи кого питаш — срыза го тя, раздражена, че се присмива на приятелите ѝ и особено на Сибил. — Сибил има много известни клиенти, включително Нанси Рейгън. Без значение дали ти вярваш в астрологията, тя е отдадена на професията и клиентите си, както ти на твоите.

Логан веднага съжали за думите си:

— Убеден съм, че е така. И ти благодаря, че не ми го върна и че не нарече мен и близките ми скучни сухари, които водят все едни и същи предсказуеми и досадни разговори. А сега как мислиш, дали Сибил ще ни освободи от Валенте за малко, дали ще прекара известно време с него?

— Ще го направи, ако я помоля — отвърна Лий и реши, че планът може да проработи.

Логан се зарадва и нежно прегърна съпругата си:

— Не ме оставяй дълго сам. Това е твоята вечер, но и аз искам да бъда част от нея.

Заради милите му думи веднага му прости шегите с приятелите ѝ и дори поканата на Валенте. Логан я целуна по бузата и я остави, а тя погледна към Валенте и откри, че той вече не гледа картината. Беше се обърнал и ги бе наблюдавал през цялото време. Лий се зачуди дали е доловил разговора им и се притесни. После се успокои. Реши, че не е възможно да е отгатнал за какво си говореха двамата с Логан. Предположи, че когато и където и да се появеше Валенте, повечето домакини реагираха като нея, със същата неприязън и сдържаност.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лий бързо си запроправя път към Сибил Хейуд.

— Сибил, направи ми една услуга — помоли тя, дръпвайки астроложката настрани. — Изправена съм пред странен социален проблем...

— Дори представа си нямаш — разбиращо се усмихна Сибил. — Девите са доста трудни хора, особено когато Марс и Плутон са...

— Не, не. Проблемът ми не е астрологически. Имам нужда от някого, който може да се справи с един човек...

— Който по случайност е дева... — прекъсна я тя.

Лий обожаваше Сибил, но точно в този момент страстта на приятелката ѝ към астрологията направо я побъркваше.

— Сибил, моля те. Не знам каква коя зодия е той. Би ли ме отървала от него, можете да си побърбите няколко минути, може да...

— Валенте е дева — търпеливо обясни Сибил.

Лий примигна насреща ѝ.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото когато Сенатът го разследваше миналия септември, Валенте трябваше да каже трите си имена и рождената си дата. В „Таймс“ писаха за показанията му и репортерът беше отбелязал, че го разпитват на Четиридесет и третия му рожден ден. Значи е дева.

— Не, исках да кажа откъде знаеш, че Валенте е странният ми социален проблем?

— А, това ли! — засмя се приятелката ѝ и многозначително огледа гостите около тях. — Той определено не се вписва в тази тълпа от политици, банкери и бизнес акули. В дома ти няма друг престъпник, с когото да си говори... Всъщност тук сигурно има доста престъпници, но никой още не ги е разкрил, за да ги прати зад решетките, както стана с него.

— Може би си права. Ще му се представя. Би ли му донесла питие след няколко минути, за да мога да се измъкна възпитано?

Сибил се ухили:

— Искаш да си говоря с необщителен привлекателен мъж с тъмно минало, мъгливо настояще и с петнайсет милиарда мръсни пари в банковата си сметка? Така ли?

— Горещо-долу.

— И какво да му донеса за пиене? Кръв ли?

— Гленливит — каза Лий и я прегърна. — Без лед, без вода, без кръв.

Приятелката ѝ се отправи към един от баровете, а тя примирено залепи любезна усмивка на лицето си и тръгна към Валенте. Докато се приближаваше към него, той я наблюдаваше с леко любопитство, но изражението му бе така недружелюбно, че тя се запита дали наистина ѝ е почитател и дали въобще иска да се запознае с нея. Когато стигна до него, забеляза, че е поне метър и деветдесет. Беше широкоплещест, с гъста черна коса и пронизващи кехлибарени очи.

— Господин Валенте?

— Да.

— Аз съм Лий Манинг.

Той едва се усмихна. Странна, замислена усмивка, която не докосна очите му. Пое ръката ѝ и я стисна малко по-силно и по-дълго, отколкото беше прието.

— Как сте, госпожо Манинг? — попита я той с дълбок баритон и добре овладян тон — нещо, което не бе очаквала.

Тя също стисна ръката му малко по-силно и той я пусна, но не отдели очи от нейните.

— Много ми хареса представлението тази вечер.

— Изненадана съм, че сте били на представлението — каза Лий, без да се замисля. От онова, което знаеше за него, не ѝ изглеждаше човек, който ще хареса тази пиеса.

— Сигурно си мислите, че бих предпочел да обера магазин за алкохол, вместо да отида на театър?

Тя се почувства неудобно и това не ѝ хареса:

— Това, което исках да кажа, е, че беше много трудно човек да се сдобие с билети за премиерата.

Усмивката му внезапно озари очите му и той отвърна:

— Не това искахте да кажете, но е много мило от ваша страна.

Лий се видя в чудо и подхвана първата тема, която ѝ се стори подходяща:

— Разбрах, че със съпруга ми смятате да работите по общ бизнес проект.

— И вие, разбира се, не одобрявате — сухо я пресече той.

— Защо мислите така?

— Наблюдавах ви преди няколко минути, когато Логан ви каза, че съм тук и защо съм тук.

Въпреки тъмното си минало Валенте бе гост в дома ѝ и тя се засрами, че е позволила неприязънта ѝ да стане очевидна. Реши да действа според поговорката, че най-добрата защита е нападението.

— Вие сте мой гост, господин Валенте. А аз съм актриса. Ако съм имала нещо против вас или който и да е гост, никога нямаше да разберете, защото никога нямаше да ми проличи — твърдо, но учтиво заяви.

— Много сте убедителна.

— Да, а вие не бяхте прав.

— Това означава ли, че одобрявате съвместната ни работа със съпруга ви?

— Не съм казала това.

За нейна изненада Валенте се засмя. Този път усмивката му бе чаровна, а очите му заискриха под гъстите мигли. Друг на нейно място нямаше да забележи това, но професията ѝ бе свързана с промяната в мимиката и изражението, и затова опасните пламъчета, които изкусителната му усмивка запали в очите му, не ѝ убягнаха. Това бе страшната, измамна усмивка на жесток хищник, хищник, който иска надмощието му да бъде усетено, който иска да я съблазни с него. Вместо това обаче Лий беше отвратена. Отвърна поглед от мъжа и посочи картината на стената, която, ако зависеше от Логан, нямаше да бъде окачена дори в килера им.

— Забелязах, че разглеждате картината.

— Всъщност се възхищавах на рамката.

— От началото на седемнайсети век е. Преди е била в кабинета на дядото на Логан.

— Не може да говорите за тази картина — иронично рече Валенте.

— Говорех за рамката. Картината всъщност е рисувана от бабата на Логан.

— Можехте да ми спестите тази информация.

Той беше прав, но в този момент се появи Сибил и я спаси от неловката ситуация.

— Искам да те запозная с някого — рече тя на приятелката си малко по-нетърпеливо от приетото и ги представи един на друг. — Сибил е известен астролог — добави и се ядоса на присмехулния поглед на Валенте.

Без да се смущава от реакцията му, Сибил му подаде питието с усмивка.

— Приятно ми е — рече.

— Така ли, и защо?

— Още не съм сигурна. Питието е за вас. Скоч. Без лед. Без вода. Нали това пиете?

Той я изгледа подозрително и с нежелание прие напитката.

— Може би искате да повярвам, че знаете какво пия, защото сте астролог?

— Щяхте ли да ми повярвате, ако ви кажа, че е истина?

— Не.

— Тогава нека си призная — знам какво пиете, защото домакинята ни ми каза и ме помоли да ви го донеса.

Студенината в погледа му изчезна, когато се обърна към Лий:

— Много мило от ваша страна.

— Благодаря — отвърна тя и се озърна. Нямахше търпение да се махне.

Сибил отново я спаси:

— Логан ме помоли да ти предам да отидеш при тях и да разрешиш някакъв спор относно пиесата.

— Значи няма да е лошо да видя какво става. — Лий се усмихна на приятелката си и вместо да се ръкува с Валенте, кимна учтиво. — Радвам се, че се запознахме — изрече и когато си тръгна, чу как приятелката ѝ му казва:

— Да седнем някъде, господин Валенте. Можете да ми разкажете за себе си. Или ако предпочитате, аз мога да ви разкажа за вас самия.

Последните гости си тръгнаха едва след четири сутринта. Лий угаси лампите и двамата с Логан се отправиха към спалнята си.

Той плъзна ръка около талията ѝ и попита закачливо:

— Как се чувстваш сега, когато те наричат най-талантливата актриса, красила сцената на Бродуей?

— Чудесно — беше превъзбудена през цялата нощ, но щом зърна огромното легло с балдахин и мекия дюшек, силите като че ли я напуснаха. Още преди да съблече вечерната си рокля, се запрозява, а когато Логан излезе от банята, вече заспиваше.

Той се настани до нея и я целуна по бузата, ала Лий успя само да се усмихне.

— Така ли ми благодариш за рубинения медальон? — шеговито прошепна той.

Тя се притиснало него и измърмори:

— Аха.

Съпругът ѝ се засмя:

— Предполагам, че ще трябва да изчакам да ми поднесеш благодарностите си, когато отидем в планината.

На Лий ѝ се стори, че са минали едва пет минути, когато Логан я събуди, напълно готов и нетърпелив да тръгне за хижата.

Това беше в неделя сутринта.

Сега бе вторник вечерта.

Логан се беше загубил някъде в снега... и вероятно се молеше Лий да направи нещо и да го спаси.

ПЕТА ГЛАВА

В десет и половина сутринта на другия ден Лий беше силно обезпокоена. Детектив Литълтън ѝ се бе обадила преди три часа, за да ѝ осведоми, че предишната нощ с партньора ѝ не са успели да открият хижата и че сега отново са на път и я търсят. Беше ѝ обещала да се обади, ако има някакви новини.

Изглежда, всички останали телефонни обаждания минаваха първо през регистратурата, защото през нощта човек от персонала на болницата беше оставил купчинка със съобщения на нощното ѝ шкафче. Тя нямаше какво друго да прави, освен да препрочита съобщенията си.

Джейсън беше звънял шест пъти, а предпоследното му съобщение бе направо грубо:

„От болницата задържат всичките ти обаждания и не позволяват свиждания. Кажи на лекарите си да ме пуснат да дойда да те видя и ще съм при теб само за три часа. Обади ми се, Лий. Обади се първо на мен. Обади ми се. Обади ми се.“

Последното му съобщение беше оставено едва две минути след предното. Този път Джейсън искаше да ѝ разкаже за пиесата:

„Джейн изпълнява ролята ти добре, но далеч не е на висотата ти. Опитай се да не се тревожиш много за представлението.“

Лий дори не се бе сетила за пиесата или за дубльорката си. Беше изумена от съобщението на Джейсън и че дори му е хрумвало, че в

такъв момент ще се тревожи за проклетата пиеса.

Освен съобщенията на Джейсън имаше още дузини телеграми и обаждания от нейни приятели и бизнес партньори и познати на Логан. Хилда също се беше обаждала, съобщението ѝ гласеше:

„Оздравявайте бързо.“

Прес агентката на Лий и секретарката ѝ също бяха звънели да им даде инструкции веднага щом се почувства по-добре, за да им се обади.

Тя продължи да прелиства съобщенията, утешена донякъде от загрижеността на познатите и близките си. Изведнъж попадна на съобщение от Майкъл Валенте:

„Мисля за теб. Обади ми се на този номер, ако мога да помогна с нещо.“

Остана потресена от фамилиарния му тон, но усети, че неприязънта ѝ се дължи по-скоро на собствената ѝ антипатия към него, отколкото към думите му.

Неспособна да стои повече със скръстени ръце, Лий остави купчинката листове настрана, избута масичката с недокоснатата закуска и взе телефона. Когато се представи на оператора, той ѝ се стори стреснат и в същото време щастлив, че разговаря с нея.

— Съжалявам, че ви затрупват със съобщения за мен — започна тя.

— Няма нищо, госпожо Манинг. Това ни е работата.

— Благодаря. Обаждам се, защото исках да се уверя, че не задържате никакви обаждания от полицията или от съпруга ми.

— Не, не. Разбира се, че не. Веднага бихме свързали полицаите с вас, а и всички знаем, че съпругът ви е в неизвестност. В никакъв случай не бихме задържали обаждането му. Лекарят ви и детективите от Ню Йорк ни дадоха специални указания за обажданията. Трябва да свързваме всеки, който твърди, че има информация за съпруга ви, но от

останалите трябва да записваме съобщения. Репортерите ще прехвърляме към администрацията, за да може да говорят с тях.

— Благодаря ви — промълви Лий. Беше разочарована. — Съжалявам, че ви причиних толкова неприятности.

— Моля се за вас и за съпруга ви — каза операторът.

Искреността на думите му почти я разплака и гласът ѝ се разтрепери от страх и благодарност:

— Не спирайте да се молите.

— Обещавам.

— Налага се да проведе няколко междуселищни разговора. Как да го направя от телефона в стаята си?

— Имате ли телефонна кредитна карта?

Кредитните карти, портфейлът и електронният ѝ органайзер бяха в колата на дъното на езерото, но тя знаеше наизуст номера на телефонната си карта, защото я използваше често.

— Да, имам.

— Тогава наберете деветка за външна линия и използвайте картата си.

Лий се опита да се свърже с Логан по мобилния му телефон. Когато той не отговори, позвъни на Хилда да провери дали тя не знае нещо ново, ала разтревожената германка повтори само онова, което Лий вече знаеше от детективите.

Понечи да набере номера на Джейсън, когато в стаята влезе една сестра и я прекъсна:

— Как се чувствате днес, госпожо Манинг?

— Добре — излъга тя, докато жената проверяваше системите, прикрепени към тялото ѝ.

— Не сте ли използвали системата с морфина? — попита сестрата с объркано и ядосано изражение.

— Нямам нужда. Добре съм. — Всъщност цялото тяло я болеше и туптеше от нараняванията, а сестрата явно добре знаеше това. Жената се втренчи в Лий, намръщи се недоверчиво и тя беше принудена да си признае: — Не искам морфина, защото трябва да съм на себе си тази сутрин.

— Имате нужда да се избавите от болката и да си почивате, за да може тялото ви да оздравее.

— По-късно ще ми я сложите.

— Освен това трябва да се храните — изкомандва сестрата и бутна масичката към нея.

Когато сестрата си отиде, Лий отново измести подноса със закуската и посегна към телефона. Събуди Джейсън.

— Лий? — сънливо измърмори той. — Лий! Мили боже! — развика се драматургът, когато внезапно се разсъни. — Какво става? Как си? Знаеш ли нещо за Логан? Той добре ли е?

— Нямам вести от него. Добре съм. Малко съм насинена и унила, но това е всичко. — Лий долови вътрешната борба на приятеля си, който не я попита кога ще може да се върне в театъра. — Искам да те помоля за една услуга.

— Само кажи.

— Може би ще наема хора да търсят Логан. На кого да се обадя? На частни детективи ли? Познаваш ли някого?

— Скъпа, не мога да повярвам, че смееш да се съмняваш. Как според теб открих, че Джеръми ми изневерява? Как според теб се отървах от онзи шарлатанин, който искаше да плащам...

— Можеш ли да ми дадеш телефонните номера на някоя кантора или детектив? — прекъсна го Лий.

Само докато извади химикалка от чекмеджето на шкафчето и докато запише номера, болката в тялото ѝ стана толкова силна, че едва не изкрещя. Приключи разговора с Джейсън и затвори. Едва тогава се отпусна върху възглавниците и се съсредоточи върху дишането си, за да намали болката в ребрата. Все още лежеше замаяна, когато сестрата влезе отново в стаята и забеляза недокоснатата закуска.

— Наистина трябва да се храните, госпожо Манинг. Не сте хапвали нищо от дни.

Личната болногледачка на Лий беше много по-сговорчива, но сега не бе дежурна и нямаше да бъде при нея чак до вечерта.

— Ще хапна, но не сега...

— Настоявам. — Медицинската сестра отново побутна подноса към нея. Отвори пластмасовите капачета на чиниите и попита: — Какво ще опитате първо? Ябълковото пюре, пшеничения зародиш с кисело мляко или яйцата на очи?

— Не съм убедена, че ще мога да преглътна нещо.

Жената се намръщи и се загледа в списъка, оставен на подноса.

— Но вие си ги поръчахте снощи.

— Сигурно съм имала треска.

Явно сестрата се съгласи, но не се предаде.

— Мога да изпратя някого в кухнята. Какво обичате да закусвате?

Въпросът така разстрои Лий, напомняйки ѝ за стария ѝ живот, за сигурността и любовта, които я бяха обграждали, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Обикновено ям плод. Круша. И чаша кафе.

— Мога да го уредя. Дори няма да ми се налага да пращам някого в кухнята.

Тя тъкмо напусна стаята, когато Литълтън и Шрадер влязоха. Лий седна в леглото.

— Открихте ли хижата?

— Не, госпожо. Съжалявам. Нямаме новини, само още въпроси. — Шрадер кимна към подноса с недокосната закуска и каза: — Ако се канехте да закусвате, моля. Ще почакаме.

— Сестрата отиде да ми донесе нещо друго.

Медицинската сестра влезе точно в този момент, сякаш се бяха наговорили, бутайки количка с огромна кошница, пълна с круши, наредени върху бледожълт сатен. Кошницата бе украсена с красива златиста панделка.

— Тази кошница беше в стаята на сестрите. Крушите не са ли направо изумителни? — попита жената и повдигна голям сочен плод. После огледа кошницата и рече: — Май че няма картичка. Сигурно е паднала. Сега ще ви оставя насаме с посетителите ви.

Лий взе крушата, която жената ѝ подаваше, и се загледа в нея. Напомни ѝ за последната закуска с Логан и сълзите отново опариха очите ѝ. Обви с длани ароматния плод и спомените я отнесоха при съпруга ѝ, при неговата усмивка. Две сълзи се търколиха по страните ѝ.

— Госпожо Манинг?

Лий се засрами и избърса сълзите.

— Съжалявам... Просто съпругът ми винаги ме дразнеше. Казваше, че съм пристрастена към крушите. От години почти всяка сутрин изяждам по една.

— Предполагам, че много хора знаят за този ваш навик? — подхвърли Литълтън.

— Не е тайна. Случвало се е да се шегуваме за това пред други хора. Тези круши сигурно са изпратени от Хилда или от секретарката ми, а още по-вероятно е да са от магазина, от който обикновено си купуваме плодовете — обясни тя и кимна към черните метални столове до леглата. — Моля, седнете.

Литълтън премести столовете близо до леглото, докато Шрадер обясняваше ситуацията:

— Картата ви не бе така точна, както се надявахме. Имаше някои разминавания в посоките, някои от ориентирите ги нямаше, може би са били затрупани от снега. Разговаряхме с всички агенти на недвижими имоти в околността, но никой не знае нищо за мястото в планината, за което ни говорихте.

Внезапно на Лий ѝ хрумна толкова очевидно разрешение на проблема, че се учуди как никой от детективите не се е сетил за него.

— Когато стана катастрофата, бях близо до хижата. Човекът, който ме е намерил на пътя, ще знае точно къде е станало! Говорили ли сте с него?

— Още не сме — отвърна Шрадер.

— Но защо? Защо се лутате из планината и се опитвате да се съобразите с невярната ми карта, вместо просто да питате онзи човек?

— Не можем да говорим с него, защото не знаем кой е.

Заболя я главата от раздразнение.

— Няма да е много трудно да го откриете. Попитайте шофьорите на линейката, която ме докара. Те сигурно са го виждали и са говорили с него.

— Опитайте се да се успокоите — помоли я Шрадер. — Разбирам защо сте разстроена. Моля ви обаче да ме оставите да ви обясня в каква ситуация сме всички.

— Добре. Спокойна съм. Моля, обяснете ми всичко.

— Мъжът, който ви е намерил в неделя вечерта, ви е закарал до малък планински мотел в покрайнините на Хапсбърг. Мотелът се казва „Венчър Ин“. Събудил е управителя на мотела и му е казал да се обади на „Бърза помощ“. После го е убедил да ви настани в топла стая и да ви завие с дебели одеяла. След като ви отнесли в стаята, мъжът, който ви спасил, казал на управителя, че отива до колата си за вещите ви. Така и не се върнал. Когато след няколко минути управителят отишъл да го търси, от колата му нямало и следа.

Гневът на Лий се стопи, обзеха я отчаяние и мъка. Тя затвори очи и се отпусна в леглото.

— Това е лудост. Защо му е на някого да го прави?

— Има няколко вероятни причини. Най-правдоподобната е, че този, който ви е спасил, е бил и същият човек, който ви е блъснал. Почувствал се е виновен, затова се е върнал да види дали може да ви помогне. Щом ви е открил, се е уплашил, че ще го обвинят за катастрофата, затова ви е оставил в сигурни ръце и е духнал, преди да се появи линейката. Независимо обаче дали той и онзи, който ви е блъснал, са едно и също лице, той определено е имал причина да не изчака полицията.

— Управителят ни каза, че онзи карал черен или тъмнокафяв седан — линкълн, с четири врати. Бил доста поочукан. Управителят е на седемдесет, така че не е забелязал друго кой знае какво, освен това се е опитвал да ви помогне и да ви извади от колата. Спомня си шофьора и се съгласи утре да поработи с един от нашите художници. Дано да постигнат някаква прилика и да използваме скицата, в случай, че съпругът ви още не се е появил.

— Разбирам — прошепна Лий и извърна лице.

Единственото, което си представяше, бе щастливото изражение на Логан, когато я целуна за довиждане в неделя сутринта. Той беше някъде там, ранен или затрупан в снега, или и двете. Лий не смееше и да си помисли другото. Вероятността, че на Логан може би вече не можеше да му се помогне, бе прекалено плашеща и тя не си позволяваше да мисли за нея.

За пръв път заговори и Литълтън. Гласът ѝ прозвуча малко колебливо:

— Има още нещо, за което искаме да ви попитаме... — Лий преглътна сълзите си и погледна красивата брюнетка. — Днес сутринта полицаи Боровски се върна от почивка и ни извести, че през септември сте съобщили за преследвач. Тъкмо полицаи Боровски е записал оплакването ви, а сега е предположил, че тази информация няма да ни е излишна. Дълго време ли продължиха тези проблеми?

Сърцето на Лий подскочи от уплаха, а гласът ѝ затрепери от ужас. Полицайте едва чува думите ѝ:

— Да не би да смятате, че преследвачът ме е избутал от пътя и че може да е направил нещо на съпруга ми?

— Не, не. Нищо подобно — меко я успокои Литълтън с усмивка.
— Просто се опитваме да помогнем. Главните пътища вече са разчистени. Електричеството и телефоните работят, с изключение на една-две съвсем изолирани местности, но и там отстраняват аварията. Съпругът ви ще бъде открит всеки миг. Помислихме си, че докато работим с вас, ще желаете да разкрием самоличността на вашия преследвач. Но ако не желаете...

— Ще ви бъда задължена, ако го направите — прекъсна я Лий, вкопчвайки се като удавник за сламка в обяснението на брюнетката.

— Какво можете да ни кажете за преследвача?

Лий разказа всички случки, които я бяха обезпокоили.

— Значи ви е изпращал орхидеи? — попита Литълтън, когато разказът свърши. — Четохте ли картичките към букетите?

— Не.

Полицайката стана и отиде до белите орхидеи.

— От Стивън Розенбърг са — прочете тя.

— Той е един от спонсорите на пиесата — обясни Лий.

Литълтън започна да чете имената и съобщенията на всички картички. Прегледа половината и кимна към телефонните съобщения и телеграми, оставени на нощното шкафче на актрисата:

— Прегледахте ли ги внимателно?

— Повечето.

— Нали няма да имате нищо против, ако детектив Шрадер ги прегледа, докато аз довърша с тези?

Лий нямаше нищо против, но Шрадер не изглеждаше да гори от ентузиазъм, когато се пресегна да вземе листовете. Щом името в картичката и на последния букет се оказа познато на Лий, Литълтън взе якето си. Шрадер също се изправи и набързо прегледа останалите съобщения. Тъкмо четеше едно от последните съобщения, когато поведението му изведнъж се промени. Мъжът се вторачи в Лий, изучавайки лицето ѝ като на напълно непозната, като на престъпница.

— Предполагам, че Майкъл Валенте ви е много близък приятел?

Лицата на детективите накараха Лий да се почувства омърсена.

— Не, не е — възрази тя. — Запознах се с него на партито по случай премиерата в събота вечерта. — Не каза нищо повече. Не искаше да им казва, че празненството е било в дома ѝ и особено, че Логан и Валенте водеха преговори за общ бизнес. Не искаше да каже

нещо, което можеше да промени мнението на полицаите за съпруга ѝ, не искаше те да си помислят, че той не е честен бизнесмен и любящ съпруг, който в момента е изчезнал. А това беше самата истина.

Детективите сякаш повярваха на думите ѝ.

— Сигурно, когато човек е звезда, около него се навъртат много откачалки и перверзници — отбеляза Шрадер.

— Рисковете на професията — опита се да се пошегува тя.

— Сега ще ви оставим да си починете. Имате номерата на клетъчните ни телефони, ако решите да се свържете с нас. Отново ще се опитаме да следваме картата ви. По принцип не е трудно да се открие мястото на катастрофата, но снегът е толкова много, че е почти невъзможно да се открият следите, които са били оставени — обясни Шрадер.

— Обадете ми се, ако откриете нещо. Каквото и да е — помоли Лий.

— Непременно — обеща ѝ той.

Шрадер стисна зъби, но нищо не каза, когато колежката му спря пред стаята на сестрите, за да попита за липсващата картичка на кошницата с крушите. Премълча и когато една от медицинските сестри започна да търси картичката, но когато влязоха в празното фойе, избухна.

— Що за глупости вършиш? Изкара ѝ акъла с тия простотии. Не се върза на обясненията ти. Разбра точно какво си мислиш.

— Тя не е глупава. Съвсем скоро щеше да си спомни за онзи и щеше да се ужаси от мисълта, че той е виновен за случилото се — отвърна Сам. — По-добре е да знае, че ние вече сме на следата, че вече сме се сетили за тази възможност.

— Каква следа? — подигра се той. — Онзи още е във фазата на романтичните подаръчета, където сигурно и ще си остане, докато някоя друга не огрее на небосклона. Освен това преследвачите не са спонтанни, те мечтаят за мига, в който ще бъдат разкрити. Планират и мечтаят, не се мотаят просто така. Не предприемат действия при катастрофа и ужасяваща зимна виелица, освен ако и това не са планирали — което само по себе си е невъзможно.

Асансьорът дойде и Шрадер млъкна. Сам надникна в кабината, увери се, че е празна, и щом двамата се качиха вътре, се опита да обясни поведението си:

— Не ти ли се струва странно, че съпругът ѝ изчезва в нощта, когато тя едва не загива при катастрофа и е спасена от мистериозен мъж? Прекалено много съвпадения има.

— Ти да не би да твърдиш, че зад всичко това стои някакъв обожател?

Тя не обърна внимание на сарказма на партньора си и отвърна:

— Мисля, че е напълно възможно той да я е преследвал, когато е видял, че колата ѝ изскача от пътя. Останал е, за да я спаси. — Още щом изрече думите, ѝ се прииска да си бе замълчала. Дори на нея тази хипотеза ѝ прозвуча ужасно нелепо.

— Това ли е голямата ти теория? — присмя се Шрадер. — Преследвач, който по някакво чудо се превръща в рицар? Нека сега ти изложя моята теория — Манинг е затрупан някъде от виелицата и по една или друга причина още не може да се измъкне. Госпожа Манинг е изгубила контрол над колата си и е излетяла от пътя. Ето защо тази хипотеза ми харесва — абсолютно същото нещо се случи на стотици хора в неделната снежна буря! Ето защо не харесвам и твоята хипотеза — напълно неправдоподобна е. Всъщност е направо тъпа. С две думи, не струва.

Вместо да се вбеси от думите му, Саманта просто го изгледа и внезапно избухна в смях:

— Прав си, но, моля те, не си скъпи похвалите.

Шрадер беше мъж и като всички мъже приемаше като комплимент думата „прав“, която от своя страна моментално оправи настроението му.

— Трябваше да споделиш хипотезата си с мен, преди да плашиш госпожа Манинг — скастри я той, но много по-меко.

— Сетих се за преследвача едва когато стигнахме там — призна си Сам, когато вратите на асансьора се отвориха на партера. — Крушите изведнъж ме подсетиха за това. Кошницата с плодовете ме наведе на мисълта, че изпращачът е наясно с навиците на актрисата — вътрешна информация — а пък нямаше и картичка. После, като видях колко емоционално реагира госпожа Манинг, като заговорихме за тях...

— Тя вече ти обясни защо реагира така.

Почти бяха прекосили файето, когато Сам реши да направи една справка, а Шрадер неправилно си помисли, че тя отива в дамската

тоалетна.

— Чакай ме в колата — каза му тя.

Отиде до информацията, където още няколко букета цветя стояха и очакваха да бъдат занесени на получателите си. Сам показа значката си на една от по-възрастните доброволки със синкава коса и картонче на престилката, на което пишеше „госпожа Новотни“.

— Днес сутринта да сте получавали голяма кошница, пълна с круши? — попита я Сам.

— Да. Всички се възхитихме на сочните плодове.

— Случайно да сте забелязали колата, с която ги доставиха?

— Всъщност да. Колата беше черна — като колите на филмовите звезди. Сигурна съм, защото точно тогава отвън имаше и някакви младежи, които ѝ се възхищаваха. Едното от момчетата дори каза, че струва поне триста хиляди долара!

— Споменаха ли марката?

— Да, казаха, че е... — Жената се замисли, сетне лицето ѝ изведнъж грейна. — Казаха, че е „Бентли“! Мога да опиша и шофьора — беше мъж в черен костюм, с черна шапка с козирка. Точно той донесе крушите от колата. Остави ги на бюрото ми. Каза, че са за госпожа Манинг, и ме помоли да ѝ бъдат доставени колкото се може по-скоро.

Сам се почувства като пълна глупачка. Явно скъпите плодове бяха доставени от професионален доставчик, който е карал луксозно бентли. Шрадер беше прав.

— Много ви благодаря, госпожо Новотни, благодаря за съдействието.

Сам вярваше, че е важно да бъде любезна със съвестните граждани. Затова увери доброволката, че информацията ѝ е била много полезна, сякаш ѝ благодареше, че е била така добра да се замеси.

Жената зад бюрото така се зарадва, че се опита да бъде още по-мила с младата детективка.

— Ако искате да разберете нещо повече за шофьора, можете да попитате човека, който ги изпрати — предложи тя.

— Не ми е известно кой ги праща — рече Саманта. — В кошницата нямаше картичка.

— Пликът изпадна, затова.

Нещо в тона на жената накара Сам да се обърне. Госпожа Новотни държеше малък хартиен плик в ръка.

— Щях да го изпратя на госпожа Манинг по някого от доброволците, но те са толкова заети в момента, че... Заради бурята болницата ни е пълна. Има много хора, които са се наранили при падания, които са катастрофирали или са получили инфаркт.

Сам горещо благодари на доброволката, взе плика и тръгна към изхода. Отвори плика, но не защото очакваше да направи някакво разкритие, а защото не ѝ се искаше отново да се излага пред Шрадер или да разстройва госпожа Манинг заради кошница круши, от която е изпаднал някакъв плик. Извади малка картичка. Беше написана лично от някого. Прочете съобщението, докато вървеше. Сетне изведнъж се закова на място. Препрочете картичката още два пъти.

Шрадер беше изкарал колата от паркинга и сега чакаше Сам точно пред главния вход на болницата. Изгорелите газове излизаха от ауспуха и се разтваряха мигновено в мразовития въздух. Върху предното стъкло вече се бе образувала тънка мрежица скреж. Шрадер се опитваше да я изстърже с кредитната си карта. Беше доста смешен — чистачките се движеха напред-назад, ръцете му бяха без ръкавици, а пръстите му бяха посинели. Сам седна в колата и зачака колегата си да влезе, и да спре да духа премръзналите си ръце. Когато той най-сетне се настани, тя му подаде сгънато листче.

— Какво е това? — попита я той, докато разтриваше пръсти.

— Картичката, която е била в кошницата с круши за госпожа Манинг.

— Защо ми я даваш?

— Защото ти е студено — отвърна тя и предпазливо добави: — и... защото мисля, че ще накара кръвта ти да кипне.

Явно Шрадер беше на друго мнение по въпроса. Въобще не прояви интерес към картичката и продължи да разтрива ръце. Щом свърши, включи на скорост, погледна в огледалото за обратно виждане и потегли. Едва тогава взе картичката и нехайно я отвори. Тъкмо беше намалил пред знак „стоп“ на някаква пешеходна пътека, когато рязко спря. Спирачките пронизително изпищяха, а гумите оставиха черни следи по улицата.

— Мамка му! — изруга Шрадер. После отново прочете текста и бавно се обърна към Саманта. Погледът му беше изпълнен с удивление и възбуда. На Сам й заприлича на щастлив ротвайлер, на който току-що бяха подхвърлили кокал. Той тръсна глава, сякаш да проясни мислите си, и отбивайки до тротоара, рече: — Трябва да се обадим на капитан Холанд. — Засмя се, извади мобилния си телефон и набра номера на шефа им. — Ама че удар, Литълтън. Ако Логан Манинг не се появи в най-скоро време жив и здрав, ти ще връчиш такъв случай в ръцете на шефа, че веднага ще се превърнеш в героиня, а Холанд — в следващия комисар на полицията в Ню Йорк. Труманти ще умре щастлив и спокоен. — Заслуша се за секунда и каза на някого по телефона: — Шрадер е. Свържете ме с капитана. Кажете му, че е спешно. Ще изчакам. — После отдалечи телефона от ухото си и възбудено избъбри: — Ако досега официално не си била личната фея-вълшебница на Холанд, вече със сигурност си.

Сам потисна тревогата си и спокойно попита:

— Какво искаш да кажеш с това фея-вълшебница.

Той я погледна укорително и рече:

— Забрави, че някога съм го казал. Каквото и да има между вас с Холанд, то не е моя работа. Сега ми е ясно, че не си само хубаво лице. Имаш невероятен инстинкт, упорита си и на всичкото отгоре си много способна! Това е най-важното.

— Не. Важното е, че предполагаше лично отношение на капитана към мен и искам да знам защо.

— Мамка му! Всички в Осемнайсети подозират!

— Леле, сега се чувствам още по-добре! — сръза го Сам. — Отговори на въпроса ми или ще видиш колко инатлива мога да...

Човекът от другата страна на линията заговори и Шрадер вдигна ръка, за да прекъсне младата жена.

— Да, ще изчакам — каза на събеседника си и отново погледна към привлекателната брюнетка. Взря се в очите ѝ, искрящи от гняв, и реши, че вярва на заплахата ѝ. — Нещата стоят така — ти си новобранец, но въпреки това са те пуснали в отдел „Убийства“ в Осемнайсети. Имаме ужасно заплетени и мръсни случаи, но като за начало Холанд ти даде най-чистия. Трябва ти партньор, но той още не ти е определил никого. Искан лично да ти избере...

Сам се вкопчи в единственото обяснение, което ѝ хрумна:

— Холанд разпределя задачите на всички ни, а и мястото на лейтенант Ънгър още не е заето.

— Да, ама не ти назначава партньор, за да е сигурен, че ще ти намери подходящ, някого, с когото да се разбираш.

— Тогава защо е избрал теб?

Шрадер се ухили на сарказма ѝ:

— Защото знае, че с мен си в безопасност.

— Да не би да ти е казал да се грижиш за мен? — зяпна го отвратена Сам.

— Точно така.

Тя помълча за миг, докато осмисли новината, сетне сви рамене и се направи, че не я интересува.

— Ами, щом това ви кара да си мислите, че има нещо между нас двамата, значи сте дърти клюкарки.

— Стига де, Литълтън. Я се погледни в огледалото — съвсем не си типичната жена полицай. Не псуваш, не си изпускаш нервите, възпитана си и се държиш като дама, а да не забравяме и че въобще не приличаш на полицай.

— Не си ме чувал да псувам — поправи го тя — и все още не си ме виждал ядосана, и какво му е на външния ми вид?

— Нищо. Само питай Холанд или другите момчета в Осемнайсети, и те веднага ще ти кажат, че изглеждаш супер. Е, разбира се, останалите жени в управлението са много по-възрастни от теб и са към стокилограмови, така че за сравнение и дума не може да става.

Сам поклати глава с възмущение, но се почувства облекчена. Следващите думи на Шрадер обаче я шокираха и вбесиха още повече.

— Като толкова много искаш да знаеш, ще ти кажа истината. В централата се носят слухове, че имаш връзки, влиятелни приятели или нещо такова.

— Колко типично! — отвърна тя. — Щом една жена започне да напредва в кариера, предназначена традиционно за мъж, на вас, мъжете, ви е много по-лесно и приятно да припишете успеха ѝ на всичко, ама на всичко друго, но не и на способностите ѝ.

— Е, твоите са дори в излишък — отново я изненада той, ала преди Сам да успее да каже нещо, Шрадер вече слушаше конското на

Холанд, че толкова дълго е задържал отворена линията по служебния си мобилен телефон.

— Да, сър, капитане, знам... може би около пет минути. Да, сър, но детектив Литълтън направи откритие и си помислих, че ще искате да чуете за него.

Шрадер беше по-старши от нея, освен това беше назначен като неин надзирател, затова Сам реши, че ще си припише заслугата за разкритието ѝ. Най-малкото очакваше, че той ще пожелае лично да съобщи добрата новина на шефа им. Затова се изненада, когато Шрадер ѝ подаде мобилния си телефон и ѝ намигна:

— Холанд се закани, че ако не е важно...

Когато приключи с разговора, Сам не се и съмняваше, че новината ѝ е оправдала скъпия разговор.

Всъщност Холанд беше решил, че е необходимо и разумно да се впрегне целият свободен персонал и всички средства на нюйоркската полиция в разследването.

— Е? — попита я Шрадер с разбираща усмивка. — Какво каза капитанът?

Тя му върна телефона и преразказа набързо разговора си с Холанд.

— В общи линии, че госпожа Манинг ще получи такова съдействие от полицията в Ню Йорк при издирването на съпруга си, каквото не е и сънувала.

— Или желала — мрачно довърши Шрадер. Той погледна към третия етаж на болницата и добави: — Тази жена е дяволски добра актриса! Успя да ме заблуди.

Саманта проследи погледа на партньора си и намръщени призна:

— И мен.

— Горе главата — успокои я той. — Току-що зарадвахме шефа и сега той сигурно говори с комисар Труманти, и му оправя настроението. До довечера Труманти ще е съобщил на кмета, който също ще умре от щастие. Най-трудно ще е опазването на тайната. Ако федералните надушат, ще се опитат да ни отнемат собственото ни разследване. От години се опитват да заковат Валенте по най-различни обвинения, но не успяват. Няма да са особено доволни, ако полицията в Ню Йорк се справи по-добре от тях.

— Не е ли малко рано за този ентузиазъм? Ако Логан Манинг е жив и здрав, оставаме с пръст в уста.

— Права си, но нещо ми подсказва, че това няма да се случи. Време е за обяд — смени внезапно темата Шрадер, поглеждайки към електронния часовник на таблото на колата. — Дължа ти извинение за това, че се присмях на теорията ти. Нека те черпя един бургер.

Необикновеното му предложение я подтикна да изяде два сандвича. Партньорът ѝ бе много стиснат и постоянно бе прицел на подигравки заради тази своя слабост. За двата дни, през които бяха в планината, Саманта вече на няколко пъти го черпеше с кафе и чипс от машините в болницата. Заради това и заради отношението му към теорията ѝ по-рано тя реши да си отмъсти и подметна:

— Дължиш ми вечеря, ароматна пържола с вкусна гарнитура...

— Не се и надявай.

— Зная къде точно да отидем. Но първо трябва да се свържем с местните власти. Така нареди капитан Холанд.

ШЕСТА ГЛАВА

Лий не можеше да понесе мисълта дори да опита закуската и нито пък имаше сили да спори със сестрата, затова скри храната в чекмеджето на нощното шкафче. Облегна се на меките възглавници и се замисли за онова, което детективите ѝ бяха разказали. След няколко минути взе решение и се обади на секретарката си.

Още при първото позвъняване Брена вдигна телефона в апартамента на Лий, намиращ се на Пето Авеню.

— Има ли новини за господин Манинг? — попита тя, още щом я увери, че самата тя се чувства добре.

— Не, не още — отвърна тя, опитвайки се да не показва колко е отчаяна. — Имам нужда от някои телефонни номера. Не са в компютъра. Записани са в малък бележник, който е в дясното чекмедже на бюрото в спалнята ми.

— Добре. Кой номера? — попита Брена и тя си представи как оправната блондинка грабва химикалка, за да запише всичко.

— Директният телефон на кмета Еделман в кабинета му, както и домашният му. Домашният и служебният на Уилям Труманти, той е вписан или на „У“, или на „П“ — Полиция. Ще почакам, докато ги намериш.

Брена се върна светкавично и Лий осъзна, че сигурно е тичала до спалнята и обратно.

— Мога ли да помогна с нещо друго? — попита я секретарката.

— В момента не.

— Къртни Мейтланд идва тук няколко пъти. Не мога да я разубедя, че не си мъртва. Мисли си, че властите го прикриват.

При други обстоятелства новината за буйната тийнейджърка, която живееше в същата сграда, щеше да накара Лий да се засмее, но не и сега.

— Кажи на Къртни, че последното, за което си говорихме двете с нея, бе новата съпруга на баща ѝ. Това трябва да я убеди, че съм жива и с всички си.

— Ще ѝ предам. Уредих ти лична сестра веднага щом научих за катастрофата. Беше ли при теб?

— Да, благодаря ти. Тази сутрин я пуснах да си почине, но май не трябваше да го правя.

— Защо, зле ли се чувстваш?

— Какво? — Лий вече мислеше за телефонните разговори, които искаше да проведе. — Не, защото не мога да се справя със сестрата от болницата.

Кметът Еделман беше на път към важна среща, когато Лий му се обади. Въпреки това, щом секретарката му предаде кой го търси, той веднага вдигна.

— Лий, съжалявам за всичко, което ти се случи. Как си?

— Добре съм, кмете — отвърна тя, опитвайки се да овладее треперенето на гласа си. — Ала още нямам новини за Логан.

— Знам. Помолихме за съдействие щатската полиция. Правят каквото могат, но са претоварени. — Еделман направи кратка пауза, после любезно попита: — Има ли нещо друго, с което да ти помогна?

— Разбирам, че не е редно да ви моля за това, наясно съм, че случаят дори не е на полицията в Ню Йорк, но тук сте изпратили само двама детективи, които да търсят Логан, а времето лети. Възможно ли е да пратите повече хора, които да се включат в търсенето? Ще се радвам да обезщетя града за непредвидените разходи, парите са без значение.

— Не става дума само за пари. Има някои фактори, свързани с юрисдикцията на нюйоркската полиция. Комисар Труманти не може да организира нашествие на наши детективи в Катскилс без съгласието на тамошните общински власти.

— Навън е под нулата, кмете, а съпругът ми е сам някъде там. ФБР има правомощия навсякъде. Мислех да им се обадя.

— Разбира се, че можеш да направиш опит — каза Еделман, ала по тона му разбра, че не му се вярва да успее да привлече интереса на федералните. — Доколкото ми е известно, в планината има доста хора, които са в неизвестност, Лий, но вярваме, че повечето от тях са в пълна безопасност. Просто в момента вероятно им е невъзможно да се върнат заради натрупания сняг и по същата причина не могат да се доберат до телефон или до главните пътища. Защо не се обадиш на Бил Труманти, той ще те запознае с последните новини.

— Точно това щях да направя. Благодаря, кмете — рече Лий, но не чувстваше благодарност. Беше уплашена и имаше нужда от нещо повече от съчувствие. Имаше нужда от помощ.

Комисар Труманти не можеше да говори, когато тя му телефонира, но половин час след това ѝ се обади в болницата. За нейна най-огромна изненада и облекчение той сам предложи да активира всички ресурси на полицията, за да издирят Логан.

— Проблемите с юрисдикцията, за които ви е споменал кметът, вече са разрешени — обясни. Сетне комисарят явно закри слушалката с длан и Лий долови неясни думи. Очевидно той говореше с някого. — Току-що ми докладваха — каза после на Лий, — че детективите, които капитан Холанд изпрати при вас, са се свързали с местните власти. Общината там е разрешила полицаи от Ню Йорк да се включат в издирването на Логан. Всъщност са били много отзивчиви с нашите детективи. Лий, бурята беше ужасна и местните правят всичко възможно, за да помогнат на гражданите.

Тя почувства такова облекчение, че почти се разплака.

— Прогнозата за времето е добра — продължи Труманти. — Може би съвсем скоро ще имаме новини. Вече издадох заповед, веднага щом се подобри видимостта и щом стане безопасно за полети, да се проведе търсене на хижата с хеликоптери. Трябва да покрием доста голям район, така че не чакайте веднага да стане чудо. Не се притеснявайте, при вас са двама от най-добрите детективи на капитан Холанд и те са готови да разследват всяка следа.

— Как бих могла да ви се отблагодаря? — Двамата с Логан бяха близки с кмета и съпругата му, докато Труманти им бе само познат. Не се бе надявала на никаква помощ от страна на капитана, още повече като се имаше предвид поведението на Еделман. Той бе направо ангел-хранител, затова тя събра смелост да го попита дали да не уведоми и ФБР. — Казах на Еделман, че обмислям дали да не се обадя на федералните... — започна тя.

Реакцията му бе толкова негативна, че Лий се притесни дали не е приел думите ѝ като лична обида към себе си и към полицията на Ню Йорк.

— Направо ще си загубите времето, госпожо Манинг — прекъсна я, а тонът му изведнъж стана остър и официален. — Освен ако има нещо, което криете от нашите детективи. Няма нито едно

доказателство, нито една, макар и най-дребна подробност, която да ни кара да мислим, че съпругът ви е жертва на престъпление, камо ли пък на федерално престъпление, заради което да се осъществява връзка с Федералното бюро за разследвания.

— Преди време имах проблеми с един преследвач... — опита се да го прекъсне тя.

— Който, доколкото ми е известно, е ограничил действията си, незначителните си действия, върху географска територия, изцяло под юрисдикцията на нийоркската полиция. Нито един федерален закон не е бил нарушен. Аз дори не съм убеден, че като го хванем, ще можем да го обвиним в нещо конкретно, освен че е станал за смях.

Всеки път, когато Труманти произнасяше думата „федерален“, Лий имаше чувството, че я порицава. Имаше нужда от помощта на полицейския комисар, затова тактично се извини:

— Разбирам. Просто се опитвам да намеря изход от ситуацията. — Беше готова да падне на колене пред този мъж стига той да помогнеше на съпруга ѝ. — Можете ли да ми предложите още нещо, с което да помогна?

Труманти отново смени тона. Сега заговори много по-меко:

— Да. Искам да си починете добре, да се възстановявате, за да не стане така, че когато открием Логан, той да ни обвини за тревогите, които сме ви създали.

— Ще послушам съвета ви. Утре може и да ме изпишат.

— Достатъчно добре ли се чувствате? — попита той и на нея ѝ се стори, че е учуден.

Избягвайки отговора на този въпрос, Лий сподели друга истина с Труманти:

— Болниците ме потискат. Тук се чувствам безпомощна.

— И с мен е същото. Мразя ги. Оправям се едва когато се прибера у дома — засмя се той.

Едва сега Лий се досети, че Труманти отдавна се бореше с рака на простата, но според слуховете губеше битката. Опита се да се сети за нещо окуражително, но вместо това само каза:

— Много ви благодаря. Бяхте невероятно търпелив и мил.

СЕДМА ГЛАВА

— Утре искам да се прибера у дома — заяви Лий на лекаря си, когато той я посети на визитацията в пет следобед.

Мъжът се взря в нея над болничния картон. Погледът му бе също толкова неумолим, колкото и нейния.

— Опасявам се, че е невъзможно.

— Но днес ставах от леглото няколко пъти, а следобед се разходих из коридора. Знам, че нямам нужда от тази яка за врата. Добре съм — настоя тя.

— Не сте добре. Имахте сериозно сътресение, няколко от ребрата ви са с фрактури, а и все още не знаем дали имате нужда от яката или не.

— Но мен почти не ме боли.

— Защото ви вливат силни болкоуспокояващи. Хвърлихте ли поглед на тялото си под нощницата?

— Да.

— Видяхте ли лицето си в огледало?

— Да.

— Как ще опишете видяното?

— Изглеждам като жертва на катастрофа.

— Приличате на огромен патладжан — скара ѝ се той, но когато зърна упоритостта в погледа ѝ, смени тактиката. — Отвън има цели тълпи репортери и фотографи, които са готови на всичко за една ваша снимка. Нали не искате да ви видят такава? Трябва да се грижите за имиджа си.

Лий не беше в настроение да ѝ четат лекции за имиджа ѝ. Беше сряда, а ако времето не се оправеше, хеликоптерите нямаше да излетят. Искаше да помогне на полицията при търсенето, искаше да открие мястото на катастрофата. Нямаше да понесе още един ден бездействие и принудително излежаване в леглото. Тялото я болеше, но умът ѝ бе бистър и тя копнееше да помогне с нещо.

Лекарят сметна мълчанието ѝ за съгласие:

— Знаете, че се тревожа за здравето ви. Не сте достатъчно добре, за да бъдете изписана.

— Нека за миг се престорим, че съм обикновен работник и че вкъщи ме чакат гладни гърла, а здравната ми осигуровка не покрива продължителен престой в болница. В такъв случай кога щяхте да ме изпишете, доктор Дзапата?

Лекарят смръщи сивите си вежди.

— Може би вчера? — натърти Лий.

— Не.

— А кога?

— Днес сутринта — рече той. — Разбрах какво имате предвид, госпожо Манинг.

Тя внезапно се почувства ужасно:

— Моля да ме извините. Държах се грубо.

— За съжаление имахте право. Утре сутринта ще мина да ви видя и ще подпиша картоната ви за изписване. Но ще си тръгнете с линейка.

Когато лекарят си отиде, тя се опита да се свърже с Брена, ала секретарката ѝ явно си бе тръгнала. Лий трябваше да загуби около час и затова бавно и мъчително стигна до креслото срещу леглото си. Отпусна се в него и запрелиства вестниците и списанията, които си бе взела от един от доброволците, раздаващ преса на пациентите. Опитваше се да си възвърне силата.

В шест и половина остави вестниците и бавно се придвижи към леглото си. Обади се на Брена на домашния ѝ телефон.

— Искам да те помоля за една услуга. Ще ти се стори малко странно...

— Не ме интересува — бързо я прекъсна секретарката. — Само ми кажи какво да направя.

— Утре сутринта ще ме изписват. Би ли ми донесла чисти дрехи?

— Естествено. Какво друго?

— Наеми кола и ела тук. Паркирай някъде около болницата, после вземи такси дотук. Трябва да напусна сградата в линейка — обясни ѝ Лий, — но няма да стоя в нея. Щом стигнем до наетата от нас кола, ще оставим линейката да си отиде.

— А после? — нервно попита Брена. — Тоест, ако имаш нужда от линейка, за да се прибереш, не трябва ли да отидеш до града с нея?

— Няма да се връщаме веднага в града. Полицаяте не могат да се ориентират по картата ми, но аз сигурно ще позная мястото, където стана катастрофата. Близо до него се намира хижата, в която трябваше да се видя със съпруга си.

— Ясно, но се притеснявам за теб...

— Брена, моля те! Имам нужда от помощта ти!

Брена долови отчаянието на приятелката си и престана да спори.

— Ще се погрижа за всичко — твърдо заяви тя. — Преди да затвориш, трябва да ти кажа нещо. Надявам се да не се обидиш.

Лий се облегна на възглавниците и се приготви да чуе нещо, което нямаше да ѝ хареса. Винаги ставаше така, когато някой започнеше с думите „надявам се да не се обидиш“.

— Какво има?

— Ами аз отскоро работя за теб и знам, че имаш стотици приятели, към които да се обърнеш за помощ, затова... радвам се, че потърси... мен... а не някого другого.

— Брена — Лий се усмихна уморено, — не ми се иска да разбивам представата ти за мен, но имам стотици познати, на които не мога да се доверя. Истинските ми приятели се броят на пръстите на едната ми ръка. Двама от тях се намират в другата половина от земното кълбо, третият е загубен някъде из снежната планина. Всички останали, приятели, познати, че дори и хора, които не съм срещала никога, вече са обсадени от медиите. Във вестниците има толкова спекулации, лъжи и намеци и източник на всичко това са така наречените ми приятели.

Брена замълча за миг, опитвайки се открие друго обяснение на тази очевидна истина, но после изрече:

— Много е тъжно.

Лий не се тревожеше за това.

— Не се измъчвай. Такъв е животът на хората като мен.

— Благодаря, че ми се довери. Само това исках да ти кажа.

Лий затвори очи и промълви:

— Благодаря ти... че си такава, каквата си.

Секретарката ѝ затвори и тя събра сили, за да свърши с последния разговор за деня. Трябваше да се обади на Триш Лефковиц, която отговаряше за връзките с обществеността. Набързо ѝ разказа

последните новини около себе си, след което Триш изказа съчувствието си и веднага заговори за бизнеса:

— Няма ли да ми дадеш някакви инструкции какво да правя с пресата? Досега отпращах журналистите.

— Точно затова ти се обаждам. Утре ще ме изпишат, но няма да се връщам направо вкъщи. Не искам да ме преследват репортери. С Брена ще отидем в планината да потърсим мястото на катастрофата.

— Това е лудост. Ти не си се оправила...

— Ако го открия, ще можем да стесним кръга на търсене.

— Мъже! — избухна Триш. Тя имаше много неуспешни връзки и това я бе превърнало в мъжемразка. — Логан сигурно е затрупан сред снега в някоя уютна хижичка с някоя фермерка, която му пече курабийки, а ние тук се побъркваме в опитите си да го спасим.

— Дано да си права — въздъхна Лий.

Триш също въздъхна:

— Дано. А сега... как да метнем пресата, за да ти осигурим спокойствие...

Лий зачака, представяйки си как Триш прибира черната си коса зад ушите и как навива замислено един кичур около пръста си. Преди време Лий се беше пошегувала с нея, че някой ден този кичур ще остане в ръката ѝ.

— Добре, слушай какво ми се струва, че е най-добре да направим. Ще се обадя на говорителя на болницата, името му е доктор Джери някой си. Ще му кажа да съобщи на журналистите, че ще те изпишат утре сутрин и че ще напуснеш болницата в линейка. А вместо това ще уредя една празна линейка да тръгне оттам и ни остава да се надяваме да я преследват до града. Какво ще кажеш?

— Добра идея. Има още нещо. Съобщи на медиите, че утре вечер ще дам пресконференция в дома си.

— Да не се шегуваш? Толкова добре ли се чувстваш вече?

— Не, но имам нужда от помощта и съдействието им. Един полицаи изготвя портрет на мъжа, който ме е спасил. Ако скицата е готова, можем да я разпространим. Освен това ми се иска да се опитам да опровергая слуховете, които открих по страниците на два-три вестника, че изчезването на Логан е резултат на спречкване между двама ни. Полицията в Ню Йорк е готова да се включи в издирването и

подобни статии ще поставят полицаите в неудобното положение на глупаци.

— Ясно. Мога ли да попитам как изглеждаш?

— Изглеждам добре.

— И по лицето си нямаш синини или нещо друго? Притеснявам се заради камерите.

— Имам нужда от това публично появяване, без значение как изглеждам.

Триш замълча в знак на несъгласие, но усети, че е безсмислено да я разубеждава. Затова просто рече:

— До утре вечер.

ОСМА ГЛАВА

Телефонните разговори изтощиха Лий, но поне бяха ангажирали мислите ѝ. Когато загаси лампата обаче въображението ѝ се развихри, измъчвайки я с образи на пострадалия Логан някъде в студената планина. Виждаше го завързан на стол, изтезаван от извратен преследвач... Виждаше го премръзнал до смърт в колата си... с посинели устни и изцъклени очи.

Неспособна да прогони тези образи, се опита да потъне в уютата на спомените. Припомни си скромната им сватба пред отегченото длъжностно лице. Лий беше с най-хубавата си рокля и бе закичила цветете в косата си, а Логан стоеше до нея самоуверен и красив въпреки вехтия си костюм, който носеше.

Баба ѝ не бе успяла да събере пари за самолетния билет, за да присъства на сватбата, а майката на Логан бе толкова против брака им, че ѝ съобщи след церемонията. Ала въпреки всичко това — въпреки бедността и липсата на приятели и истинско семейство, въпреки неясното бъдеще, двамата бяха безкрайно щастливи и оптимистично настроени в сватбения си ден. Вярваха един в друг. Обичаха се. През следващите няколко години това бяха единствените им ценности — бракът и любовта.

Образи на Логан преминаваха пред очите на Лий като диапозитиви... Логан, в деня на първата им среща — млад, много слаб, но елегантен и изтънчен, прекалено мъдър за възрастта си. Беше я завел на симфоничен концерт. Преди никога не бе ходила да слуша симфоничен оркестър и когато за секунди музиката спря, Лий изръкопляска прекалено рано, решила, че това е краят на концерта. Спомни си убийствените погледи на мъжа и жената от предния ред, които се бяха обърнали възмутени, спомни си и унижението, което изпита. Логан обаче не остави случилото се да отmine просто така. В антракта заговори възмутената двойка и по обичайния си чаровен начин ги попита: „Не е ли чудесно, когато човек открива за пръв път

нещо прекрасно? Вие помните ли как се чувствахте, когато за пръв път в живота си посетихте симфоничен концерт?“.

Възрастните хора се усмигнаха.

— На мен въобще не ми хареса първия път — призна мъжът. — Родителите ми имаха билети за целия сезон и ме накараха да отида с тях. Мина доста време преди да се науча да харесвам тази музика.

По време на антракта мъжът ги почерпи с шампанско, за да отпразнуват първия симфоничен концерт на Лий.

Скоро тя откри, че Логан лесно се справя със снобите, с надменните и критично настроените хора. Съпругът ѝ умееше да ги обезоръжава с чара и добротата си, дори ги превръщаше в свои приятели. Майка му често обичаше да казва, че „заместител на класата няма“. А Логан имаше класа дори в излишък, беше в кръвта му.

На втората им среща той предложи на Лий да избере какво да правят. Тя реши да го заведе на неизвестна театрална пиеса, написана от млад драматург на име Джейсън Соломон. Логан задряма по време на третото действие.

По това време Лий следваше театрално изкуство в Нюйоркския университет и затова успя да издейства достъп зад кулисите.

— Хареса ли ви пиесата? — попита ги Джейсън, след като му се представиха.

— Много — отвърна тя заради доброто възпитание и заради любовта си към всичко, свързано с театъра. Всъщност смяташе, че драматургията е добра, изпълнението — посредствено, режисурата — слаба.

Доволен, Джейсън се обърна към Логан за повече похвали:

— На вас хареса ли ви?

— Не разбирам от театър. Лий е експертът в това отношение. Тя е студентка по театрално изкуство в университета на Ню Йорк. Може би ако майка ми бе гледала пиесата, щеше да ви каже нещо повече. Мнението ѝ е по-меродавно от моето в тази област.

Обиден, Джейсън надменно попита:

— А каква е майка ви, че мнението ѝ да е толкова важно? Да не е известен драматург или театрален критик?

— Не, но в обкръжението ѝ се въртят няколко известни меценати на изкуството.

Тогава Лий не разбра, но после се досети, че всъщност Логан подмамваше Джейсън с намеци за евентуално спонсорство. Това, което знаеше със сигурност обаче, бе, че пиесата е добра, а изпълнението — слабо.

— Доведете майка си да гледа пиесата. Кажете ми кога ще дойдете и ще ви осигуря билети за първия ред — обеща Джейсън.

Когато си тръгнаха от театъра, Лий попита Логан:

— Смяташ ли, че майка ти ще хареса пиесата му?

Той се засмя и я прегърна през раменете.

— Майка ми няма да стъпи в този театър, освен ако Ню Йорк не е обхванат от пожар и това е единствената безопасна сграда.

— Тогава защо заблуди Джейсън Соломон?

— Защото ти си талантива актриса, а той е драматург, който отчаяно се нуждае от добър актьорски състав. Хрумна ми, че може да минеш другата седмица, ако дотогава не са свалили пиесата, и да му предложиш помощта си.

Зарадвана от похвалата му и разсеяна от докосването му, Лий все пак отбеляза:

— Ти дори нямаш представа дали съм талантива или не.

— Напротив. Съквартирантката ти ми каза, че си. Освен това ми каза, че си нещо като феномен и че целият факултет ти завижда.

— Дори всичко това да е истина, а то не е, Джейсън Соломон не би ме наел. Нямам никакъв опит.

Логан се засмя:

— Като гледам каква е сградата и с какви актьори работи, той не може да си позволи да наеме опитни актьори. Освен това казах „да предложиш помощта си“, тоест безплатно. След това вече ще имаш опит.

Въобщо не бе така лесно да се влезе в този бизнес, ала Лий вече се влюбваше в Логан Манинг и не искаше да разваля вечерта със спорове.

Пред театъра взеха такси и когато шофьорът се съсредоточи в пътя, Логан отново я прегърна през раменете и я целуна за пръв път. Беше прекрасна целувка, която не само замая Лий, но ѝ подсказа, че приятелят ѝ е много по-опитен от нея и в това отношение.

Изпрати я до едностайния, мрачен апартамент на петия етаж в сграда на Грейт Джоунс Стрийт, който тя делеше със съквартирантка.

Пред вратата я целуна отново, дълго и страстно. Когато я пусна, на Лий, която сякаш летеше в небесата, ѝ стана ясно, че няма да може да заспи до зори. Остана облегната на вратата, заслушана в стъпките на Логан. Когато те заглъхнаха, тя също слезе на улицата.

След представлението Логан не я заведе на вечеря, което беше пропуск, над който щеше да мисли по-късно, но в момента беше щастлива и гладна като вълк. Магазинът беше на ъгъла, един-два входа през нейния, беше денонощен и Лий тръгна натам.

„Анджелини Маркет“ беше тесен, но много дълъг, с поскърцващ под, мъждива светлина, остра миризма на туршия и осолено телешко, разнасяща се от щандовете за деликатеси, наредени покрай лявата стена на магазина. Дървени щайги с храни и напитки бяха струпани в центъра и оставяха пътечка, широка едва една-две крачки. Хладилниците и фризерите се намираха в дъното на помещението. Магазинът предлагаше превъзходни италиански макарони и деликатеси, както и вкусни домашно приготвени пици.

Лий взе от фризера последната пица със скариди и я пъкна в микровълновата фурна на магазина, после отиде до щайгите да си потърси круши.

— Откри ли си пицата със скариди? — попита госпожа Анджелини, застанала зад касовия апарат.

— Да, сега я топля. Във фризера имаше само една — рече Лий и забеляза една щайга с круши. — Винаги взимам последната, имам късмет — добави, но всъщност си мислеше за Логан, не за пицата.

— Не си чак такава късметлийка — рече госпожа Анджелини. — Винаги приготвям само по една пица със скариди. Правя ги само за теб. Никой друг не си купува от тях.

Лий вдигна поглед. Държеше по една круша във всяка ръка.

— Наистина ли? Много сте мила, госпожо Анджелини.

— Не си взимай от тези круши. Отзад имаме по-хубави. Фалко ще ги донесе — тя извика нещо на италиански.

След минута Фалко излезе от склада. Носеше престилка над ризата и дънките си, а в ръка държеше малка торбичка. Подаде я на майка си и италианката извади от нея две големи круши.

— Тези са за теб — каза тя на Лий. — Най-хубавите са.

Лий извади стоплената си пица от фурничката, пъкна я в картонената ѝ кутия и се запъти към касата. На плота стояха двете

круши, толкова големи и лъскави, че приличаха на полирани.

— Винаги сте толкова мила с мен, госпожо Анджелини — рече тя, опитвайки се да бъде любезна с изстрадалата италианка. Най-големият син на госпожа Анджелини, Анджело, беше убит в схватка между някакви банди, а най-малкият, Доминик, беше далеч, в някакъв колеж. Съквартирантката на Лий, която беше родена и израсла в Ню Йорк, ѝ каза, че да бъдеш далеч в колеж, в този квартал означава да си в изправително училище или в щатски затвор.

Скоро след като Доминик заминал, Фалко започнал да помага на майка си в магазина. Съквартирантката на Лий ѝ бе доверила, че Фалко е лежал в „Атика“ за убийство.

Дори и да не знаеше, Фалко и без това щеше да плаши Лий. Беше мълчалив и резервиран, движеше се из магазина като призрак, носещ ужасно проклетие. Погледът му бе студен като лед, широките му рамене сякаш бяха твърде големи за тясната пътечка в бакалията. Бледото му лице, за което съквартирантката ѝ казваше, че е толкова заради годините в затвора, контрастираше с черните като въглен вежди и гъстата брада. В редките случаи, когато проговореше, гласът му бе груб и рязък. Момичето толкова се страхуваше от него, че избягваше дори да го поглежда. А когато го зърваше да я наблюдава, се ужасяваше още повече.

Госпожа Анджелини обаче не забелязваше страховития външен вид и плашещото поведение на сина си. Често му заповядваше, без да се притеснява, или го наричаше „моят Фалко“^[1], „my caro“^[2], „my nipote“^[3].

Лий реши, че е нормално, след като госпожа Анджелини бе изгубила двама от синовете си, да трепери над последния останал жив, въпреки очевидните му недостатъци и неумението му да общува с хората.

Сякаш отгатнала мислите на Лий, италианката ѝ върна рестото и поглеждайки към мястото, където Фалко подреждаше стоките, тъжно призна:

— Ако Бог ми бе дал да избирам, щях да го помоля за дъщери. С тях е по-лесно.

— Не съм сигурна, че всички майки са на вашето мнение — пошегува се Лий. Чувстваше се неловко, а и присъствието на Фалко Анджелини я смущаваше. Бързо взе покупките си и каза „довиждане“

на госпожа Анджелини, после малко неуверено каза „довиждане“ и на Фалко, но не защото искаше да си поговори с него, а защото се страхуваше да не го обиди, да не го пренебрегне. Лий беше родена в малък град в Охайо и никога не бе познавала, камо ли да говори, с бивши затворници, осъдени за убийство, обаче ѝ се струваше опасно да обиди такъв човек.

Беше се замислила за Фалко, когато излизаше от магазина, и се изплаши ужасно, когато двама млади мъже изскочила от сенките и заплашително се приближиха към нея.

— Леле-мале. Виж какво довлече котката — каза единият от тях и посегна към джоба си. — Изглеждаш доста апетитно.

„Нож! Той има нож!“ — ужасено си помисли тя и замръзна като сърна, заслепена от автомобилни фарове на сред шосето. Единственото, за което можеше да мисли в момента, бе, че не трябва да се остави да я убият сега, когато се бе запознала с Логан. Внезапно от бакалията зад гърба ѝ с дълъг нож в ръка изскочи Фалко Анджелини и започна да се подиграва на младежите.

— Да не би това да е нож? — присмя се той. — Знаеш ли как да го използваш, загубеняко? — той се приведе и разпери ръце, приканвайки единия от нападателите да атакува. — Няма да се прочуеш, заплашвайки малки момичета. Опитай с истински нож. Намушкай мен. Айде, задник, опитай!

Лий стоеше като парализирана. Зърна как и второто момче извади нож от джоба си, докато първото се стрелна към Фалко. Анджелини се отдръпна, сграбчи ръката на момчето и я извъртя. Чу се ужасяващ звук от чупене на кости, а момчето залитна назад в пряката, виейки от болка. Другото беше по-опитно. Бавно заобиколи Фалко. Острието проблясваше зловещо на светлината на уличната лампа. Изведнъж момчето нападна. Фалко отново се отдръпна, а то се свлече на земята, държейки се за слабините.

— Копеле — изскимтя то и докато се опитваше да се изправи отново на крака, мятеше изпълнени с омраза погледи към Анджелини.

Докато нападателите се опитваха да се изправят, Фалко безцеремонно бутна Лий пред вратата на магазина. Тя остана там като хипнотизирана, без да помръдва, докато двете момчета не изчезнаха в мрака.

— Ние... ние... трябва да се обадим в полицията — заекна тя най-накрая.

Анджелини се намръщи, издърпа престилката през главата си и попита:

— Защо?

— За... защото може да успеем да им съставим портрети. Ако се опитаме и двамата, сигурно ще успеем да ги идентифицираме.

— Всички боклуци ми изглеждат еднакво — заяви той и сви рамене. — Не ги различавам.

Отказът я жегна и Лий уплашено се наведе напред, загледана към своя вход.

— Не ги виждам. Сигурно са избягали надалеч — рече и притеснено погледна към Фалко, опитвайки се да скрие страха си. — Благодаря ти, че ме спаси — каза и понеже той не отговори, излезе от входа на бакалията.

За нейно огромно облекчение той също пристъпи напред.

— Ще те изпратя. — Италианецът изчака да му отговори, ала обърка уплашеното ѝ мълчание с отказ. — Може би предпочиташ да си отидеш сама — каза и се обърна да си върви.

Ужасена, Ли буквално го сграбчи за ръката и го издърпа след себе си.

— Не, чакай! Ще се радвам да ме изпратиш! Просто не исках да ти причинявам още неприятности, Фалко.

Фалко изглеждаше удивен от жеста ѝ или от думите ѝ.

— Не си ми причинила неприятности.

— Само дете едва не те убиха заради мен.

— Дори нямаше подобна опасност да ми се случи това с тия...

Окуражена от разговора, Лий отново предложи:

— Наистина трябва да се обадим в полицията.

— Обади се, но не ме замесвай. Няма да си губя времето с ченгетата.

— Как очакваш полицията да ни защитава, ако гражданите не съдействат? Дълг е на всеки да...

Фалко ѝ хвърли такъв пренебрежителен поглед, че тя потъна в земята от срам.

— Ти откъде падаш?

— От Охайо съм — отвърна още по-засрамена.

— А, това обяснява всичко — подхвърли той и за втори път ѝ се стори, че долавя удивление в гласа му.

Фалко Анджелини я изпрати, изкачи стъпалата до апартамента ѝ и я остави пред вратата.

Случилото се сложи край на самотните вечерни посещения на Лий в „Анджелини Маркет“, но тя продължи да пазарува от Сикалията през деня. При следващото си отиване до магазина тя разказа на майка му за приключението с Фалко, но вместо да се гордее с постъпката на сина си, италианката тъжно рече:

— Още от дете той надушва неприятностите и те него.

Объркана, Лий се огледа за спасителя си и го забеляза да подрежда кутии в склада.

— Искях да ти благодаря както трябва — заяви, заставайки зад гърба му.

Стреснат, той рязко се обърна, после я погледна и сбърчи черните си вежди.

— За какво? — попита.

Сега ѝ се струваше още по-затворен, по-плашец и по-висок отпреди, ала Лий бе твърдо решена да не отстъпва. Бивш затворник или не, Фалко я беше спасил, а после я бе изпратил до дома ѝ, за да се увери, че е в безопасност. Това беше проява на кавалерство и тя изрече:

— Задето беше толкова галантен с мен.

— Галантен ли? — иронично попита той. — За такъв ли ме мислиш?

Въпреки твърдото си решение да не се плаши и да отстоява позицията си, преди да изрече следващите си думи, тя леко отстъпи.

— Точно така.

— Ама ти кога изпълзя от бебешката кошарка? Вчера ли?

Разстроена, Лий вдигна ръка, за да възпре следващите му думи.

— Вече реших. Не се опитвай да ме спираш, защото не можеш. Ето... — рече и му подаде малка кутийка, опакована като подарък. — Това е за теб.

Фалко погледна кутийката, сякаш бе отрова за мишки, и не посегна да я вземе.

— Какво е това?

— За спомен. Отвори я по-късно и сам ще видиш.

Остави подаръка си на най-долното стъпало на старата дървена стълба. Тогава зърна някакви учебници, захвърлени там.

— Твои ли са? Какво учиш?

— Право — саркастично отвърна той.

Лий се засмя. Смехът ѝ бързо секна при мисълта, че той ще разбере, че тя знае къде всъщност е бил. За съжаление той наистина се досети.

— Ако си свършила с благотворителността — рече рязко, — имам работа.

— Не исках... — отвърна тя, излизайки заднишком от склада. — Извинявай, че се натрапих. Сега ще...

— Ще си отидеш — довърши думите ѝ той.

Лий така и не разбра дали Фалко бе отворил подаръка ѝ, но нещо ѝ подсказваше, че ако го бе направил, то със сигурност не беше харесал малкия оловен рицар в броня, който бе купила от един антиквариат. Фалко вече никога не я заговори, но поне ѝ кимваше отсечено, когато я зърнеше. Ако тя го заговореше, той отговаряше кратко.

Няколко седмици, след като Фалко прогони нападателите ѝ, двамата с Логан отидоха да си купят нещо за хапване. Лий представи на госпожа Анджелини и на Фалко приятеля си. След това италианката винаги питаше как е „младият ѝ мъж“. Фалко никога не се обърна по-приятелски към Логан, скоро след това изчезна. Госпожа Анджелини каза, че пак се е върнал в училище.

Лий лежеше в болничното легло и мислеше за онази далечна нощ, когато я нападнаха, защото до този момент това бе най-страшното преживяване в живота ѝ. Докато не изчезна Логан. Също като тогава тя се чувстваше ужасно безпомощна, чувстваше, че е трябвало да бъде по-подготвена, за да спаси себе си и Логан.

[1] Falco — ястреб (итал.). — Б.пр. ↑

[2] My caro — мое миличко. — Б.пр. ↑

[3] My nipote — моето племенниче. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лекарят, медицинската сестра и един от болничните чиновници закараха Лий в инвалидна количка до задния вход на „Добрият самарянин“, където линейката чакаше с отворена врата. Брена стоеше до входа. Носеше тежко зимно яке и червена вълнена шапка.

— Според охраната е чисто — рече тя на Лий.

Бодигардът, който стоеше до секретарката, кимна:

— Повечето от журналистите си заминаха, когато научиха, че ви изписват тази сутрин — обясни той на Лий. — Двама обаче обикаляха наоколо с надеждата да ви зърнат. Дори ме подкупиха с десет долара, за да ги предупредя, когато ви изпишат. Така че им показах празната линейка, която уредихте да замине, те скочиха в колите си и тръгнаха да я преследват. Сигурно вече са на около стотина километра оттук.

Лий накара Брена да даде на мъжа още Двадесет долара за помощта му. Двама санитарии се опитаха да ѝ помогнат да стане от количката, но тя ги отпрати.

— Мога и сама — рече и направи гримаса от болка, докато бавно се изправяше на крака. Вече се чувстваше слаба и несигурна, а единственото, което бе правила сутринта, бе да даде няколко автографа на персонала, да си вземе душ и да се облече. Въпреки това беше твърдо решена да изпълни плана си. Възможността да проследи пътя по картата си и да открият Логан през следващите часове ѝ вдъхваше сили и надежда да продължи.

Брена се качи в линейката след нея и колата бавно потегли.

— Къде е колата ни? — попита Лий.

— На около четири километра нататък по пътя, пред Американ Лиджън Хол. Вече казах на шофьора да тръгне натам, за да си взема колата, той знае къде е.

Малко след това линейката забави ход и влезе в един паркинг, така осеян с дълбоки дупки, че от друсането Лий заскърца със зъби от болка.

— Добре ли си? — разтревожи се Брена.

Тя въздъхна и кимна:

— От болницата ми дадоха болкоуспокояващи, но не ми се иска да ги взимам, защото ме замайват. Сега трябва да бъде съсредоточена и с напълно бистър ум. Би ли ми помогнала да се изправя? — добави, когато линейката спря.

Санитарят заобиколи колата отзад и отвори вратата. Когато видя, че и двете жени се готвят да слязат се стъписа.

— Обещах да напусна болницата с линейка и точно това направих. Но не съм обещавала да пътувам в линейка по целия път до Манхатън — рече Лий.

— Не мога да ви позволя да направите това, госпожице Кендал!

Тя успя да се усмихне и му подаде ръка, за да ѝ помогне.

— Нямайте избор.

— Но...

— Ако ме оставите сама да сляза от това нещо, скокът със сигурност ще ме довърши — предупреди го, после пристъпи напред и санитарят беше принуден да ѝ помогне.

Шофьорът на линейката също слезе от колата, за да провери защо се бавят. Когато видя изражението му, Лий вдигна ръка, за да спре възраженията му.

— Няма смисъл да спорим.

Двамата мъже отстъпиха. Помогнаха ѝ да се настани в сребристия шевролет, който Брена бе наела.

— Секретарката ми знае имената ви — рече Лий. — Ще ви уреди четири билета за пиесата следващата събота.

По принцип четири билета за нашумяла бродуейска пиеса щяха да накарат всеки нюйоркчанин да подскача от радост, но реакцията на двамата санитарии я обърка.

— Ако нямате нищо против — рече шофьорът, след като се спогледаха с колегата си, — предпочитаме да се уверим, че ще участвате в пиесата, госпожице Кендал.

Бяха съвсем млади, а вече бяха виждали толкова много страдание и мъка. Лий едва се сдържа да не потупа момчето по бузата.

— Тогава... ще се постарая да го уредя. Брена ще ви се обади, когато... когато всичко се оправи — прошепна тя. „Когато всичко се оправи...“

Лий се вкопчи в тази мисъл и се помоли горещо, докато потегляха с шевролета.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Преспите от двете страни на пътя се издигаха на височината на капака на шевролета, а често бяха по-високи и от покрива му. По магистралите движението бе затруднено, ала по малките пътища бе почти невъзможно две коли, движещи се в противоположни ленти, да се разминат, без да заорат в натрупания около шосето сняг.

През първия час от пътуването Лий успя да познае само няколко големи ориентира, които бе видяла на влизане в планината преди няколко дни.

Колкото повече навлизаха в планината обаче, толкова по-непознато ѝ се струваше всичко. Вече не беше сигурна, че ще открие посоката. Три часа, след като бяха тръгнали от болницата, Брена настоя да спрат за обяд, затова отби в крайпътен „Макдоналдс“.

— След малката бензиностанция, която подминахме, нещо да ти се струва познато? — попита секретарката, докато стояха в колата и чакаха поръчката си.

— Все едно съм карала с превръзка на очите в тъмен тунел през нощта — мрачно отвърна Лий. — Видимостта бе почти нулева, виждах едва на метър пред колата си. — Притисна пръсти към слепоочията си, беше отчаяна и разстроена, имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне от притеснение. — Трябваше да внимавам повече за ориентирите на Логан, но вместо това се съсредоточих върху движението на колата по хлъзгавото шосе. А пък и инструкциите на Логан бяха доста необикновени. Беше толкова въодушевен от хижата и планината, че картата му приличаше по-скоро на указания за откриване на заровено съкровище... — Прекъсна, преди за пореден път да повтори това обяснение на Брена.

— Въпреки това — горчиво добави, — трябваше да си спомня къде точно са четирите десети от километъра след светофара в Риджмор или петте километра след него! Когато написах напътствията на детективите във вторник, си мислех, че си спомням всичко по-важно. Сега обаче не съм сигурна.

— Не се обвинявай — загрижено я прекъсна Брена.

Лий не можеше да спре, но реши да не изказва притесненията си на глас, за да не тревожи приятелката си.

След още два часа търсене, при положение че завиваха, винаги щом на Лий нещо ѝ се стореше познато, все още всичко наоколо ѝ се виждаше ново. Отчаяна, тя започна да оглежда всички отбивки, дори и частните алеи, с надеждата да зърне хижата, за която бе говорил съпругът ѝ. Беше готова да провери всяка пътека, ала снегът не позволяваше това да стане.

На няколко пъти за малко да заседнат в преспите, но Брена се оказа опитен и умел шофьор, което симпатичната блондинка обясни с уменията, придобити във фермата на родителите ѝ. Внимателното шофиране на Брена и промяната във времето бяха единствените хубави неща в този отчайващ за Лий ден. След като обядваха, слънцето се показа. За около час тежките оловносиви облаци се отдръпнаха, небето блесна с красивия си лазурен цвят, а температурите се покачиха и снегът започна да се топи.

Освен чисти дрехи Брена беше донесла на Лий и чанта с неща, които щяха да са ѝ необходими. Слънчевите очила бяха особено полезни, за да прикрива сълзите.

— Ако искаш да стигнеш навреме за пресконференцията в града — рече Брена, — скоро трябва да обърнем и да се връщаме.

Лий я чу, но оглеждаше една стръмна пътека.

— Намали — възбудено извика и Брена настъпи спирачката, принуждавайки мощната кола да запълзи. — Там долу има къща, виждам покрива. — Успя да зърне покрива на голяма стара къща, но той бе зелен, а Логан я бе предупредил, че хижата на тяхното място е мъничка, с три стаи и с покрив, покрит със сиви плочи. — Не е тя — унило рече и освен мъката, изведнъж я обзе и гняв. — Не виждам хеликоптерите, които комисар Труманти обеща да изпрати днес. Какво чака, лятото ли?

— Може да има вертолети — нежно я успокои Брена, — но ако са отвъд съседното възвишение или след завоя, не можем да ги видим.

— Ти сигурна ли си, че мобилният ти телефон е включен?

Секретарката търпеливо ѝ припомни, че вече няколко пъти ѝ е отговорила положително на същия въпрос.

— Напълно. Дори го проверих, когато спирахме да отидем до тоалетна.

— Искам да се обадя на детектив Шрадер и на Литълтън. Оставих съобщения на гласовите им пощи, за да ме търсят на този номер, но може би не са ги получили.

— Телефонът е в чантата ми на задната седалка — каза Брена и докато шофираше, се опита да я достигне, но не успя. — Ще отбия да го взема — добави и погледна в огледалото за обратно виждане.

— Не, аз ще го взема — рече Лий. — Продължавай напред.

Пое дълбоко дъх заради болката в ребрата и бавно и несигурно се извъртя, за да вземе телефона. Ръцете ѝ трепереха, докато набираще номера.

Детектив Шрадер вдигна веднага.

— Имате ли новини за съпруга ми? — попита тя, без да губи време.

— Не. Ако имахме, щяхме да се свържем с вас на телефона, който сте дали в съобщението си. Къде се намирате в момента?

— В планината, опитваме се да открием пътя, по който се движех в събота.

— Имахте ли късмет?

На Лий ѝ бяха необходими няколко секунди, за да събере сили да отговори на въпроса на полицаия:

— Нямам представа къде съм се намирала тогава или къде е трябвало да отида.

Вместо да направи някаква забележка, Шрадер каза:

— В съобщението, което сте ни оставили сутринта, споменавате за пресконференция. Все още ли смятате, че тя ще се състои?

Лий му каза, че няма намерение да отменя пресконференцията, и тогава детективът ѝ съобщи, че полицейският художник е готов със скицата и тя може да бъде предадена на медиите.

— С детектив Литълтън можем да дойдем довечера и да я донесем. Ще е добре при вас да има представители на полицията...

— Не се бях сетила за това. Благодаря ви за предложението, но предпочитам да останете тук и да продължите издирването на съпруга ми.

— Двамата с партньорката ми можем да дойдем за срещата с пресата и след края ѝ да се върнем тук.

— В такъв случай, благодаря ви. Само още нещо — бързо добави тя, — комисар Труманти ми каза, че ще изпрати хеликоптери, за да помогнат в търсенето, но още не съм видяла нито един.

— Два вече са във въздуха от пладне, утре ще пристигнат още, но преди да се стопи снегът, те няма да могат да обхванат по-голяма територия. Проблемът е, че снегът е покрил покривите на къщите и от въздуха всичко изглежда еднакво, затова в момента летят бавно и ниско.

— Не знаех това — рече Лий, но не успя да прикрие разочарованието си. Дори природата беше срещу нея.

— Чухте ли последната прогноза? Още ден-два ще е слънчево. В момента екипи търсят мястото на катастрофата, а утре ще пристигнат подкрепления. Ако снегът продължи да се топи, бързо ще открием мястото, на което колата ви е излязла от пътя. А когато това стане, ще можем значително да стесним кръга на търсене на хижата. Опитайте се да не се тревожите — завърши той. — Съпругът ви е знаел, че в старата къща няма нито електричество, нито телефон. Ако пътят до хижата е непроходим, то господин Манинг сигурно си е запалил силен огън и сега очаква да го изведем от затрупаната постройка.

Лий знаеше, че Логан не би постъпил така. Щеше да си проправи път още на следващата сутрин, ако не за друго, то поне от тревога за нея.

— Вероятно сте прав — изрече тя.

— Най-добре е да се връщате в града. Особено ако не искате да закъснеете за пресконференцията.

Съвсем отчаяна, Лий натисна червения бутон за прекъсване на връзката и каза на Брена:

— Детектив Шрадер каза да тръгваме обратно. — Смъкна прозореца на колата и се загледа в заснежените върхари, изпъстрени със зелени точки — вековните борове и ели. Някъде сред тези хълмове бе загубила колата си, съпруга си и почти се бе разделила с живота. Сега имаше чувството, че скоро ще загуби и разсъдъка си.

— Добре ли си? — внимателно попита приятелката ѝ.

— Да — излъга тя. — Всичко ще се оправи — добави и се опита сама да повярва в думите си. — Логан е в безопасност. Някой ден всички ще се смеем на тази случка.

На около два километра зад тях във форд без регистрационни номера Шрадер погледна Сам Литълтън:

— Тя се връща вкъщи. — Минута по-късно блейзърът се размина с тях. Шрадер се втренчи в огледалото за обратно виждане и проследи с поглед шевролета, докато колата не се изгуби зад един завой. След миг полицаят направи обратен завой и престана да следва колата на бродуейската звезда. — Като си помисля колко пъти се разминахме с тях по пътищата, направо не ми се вярва, че не ни забелязаха — подхвърли със самодоволна усмивка.

— Шевролетът им е единствената чиста кола в Кетскилс — измърмори Сам, изучавайки картата в скута си, картата, която Лий Манинг им бе нарисувала във вторник. — Всички останали си приличаме като две капки вода — мръсни сме. — Тя въздъхна и сгъна картата, после я прибра в плик за събиране на доказателства. — Сякаш се опитваше да проследи пътя, така както ни го описа на нас. После, около обяд, започна да претърсва същия маршрут, само че разшири кръга.

— Да, а след това започна просто да разглежда. Досетила се е, че може да я проследим, и е решила да ни поизмъчи. Дължиш ми четвърт долар, между другото.

Шрадер протегна длан и колежката му учудено погледна самодоволното му изражение.

— За какво?

— Защото ти казах, че това преследване няма да ни доведе до нищо, но ти реши, че от всеки храст може да изскочи зайче.

— Наречи ме подозрителна, но когато видя зле наранена жена, която вероятно е отчаяна, да слиза от линейката си на пуст паркинг и да се качва в кола, която вместо на юг се отправя на север, любопитството ми просто се възбужда.

— Плащай — настоя Шрадер и зашава с пръсти. — Искам си центовете.

— Ще ти ги приспадна от седемте долара и трийсет и трите цента, които ми дължиш за бонбончетата и колите, с които ме изръси по време на това пътуване.

— Какво? — възкликна той и я изгледа сърдито. — Литълтън, не ти дължа седем долара и трийсет и три цента, а шест долара и трийсет и три.

Сам се засмя:
— Така е. И не го забравяй.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Триш Лефковиц ги чакаше във външното фоайе на апартамента. Малко преди началото на пресконференцията Брена и Лий слязоха от асансьора и Триш ужасено възкликна:

— Изглеждаш ужасно — хвана Лий за ръката. — Което, от една страна, си е направо идеално. — Както винаги, тя мислеше за имиджа ѝ и за влиянието над медиите. — Щом те зърнат, репортерите ще се смилят и ще ти помогнат.

Лий едва я чу. Оглеждаше елегантното фоайе с черен мрамор, изящните гравюри по старинните масички, тапицираните с коприна столове стил Луи XIV. Всичко си беше същото, както когато излезе в неделя сутринта. Само че сега Логан го нямаше в живота ѝ. Значи нищо вече не бе същото.

От далечния ляв ъгъл на помещението имаше скрита врата, отиваща право към кухнята. Трите жени се запътиха към нея. Хилда носеше поднос с чаши и едва не го изпусна, когато зърна Лий.

— О, госпожо Манинг... О, боже, о...

— Добре съм, Хилда. Просто трябва да се среща — рече и внимателно свали палтото, което Брена ѝ бе донесла. Като чу глъчката, долитаща от дневната, в жилището ѝ явно се събрали доста репортери.

— Малко червило няма да ти навреди — отбеляза Триш и ѝ подаде пудрата, огледалцето и червилото, които бе донесла.

— Само ще си среща косата — разсеяно рече Лий, позаглади гънките върху черния си панталон и пуловера. — Добре, готова — каза след миг, когато свърши с разресването на косата си. Триш и Брена застанаха от двете ѝ страни и трите влязоха в дневната. Едва преди шест вечери стаята беше пълна с весели, усмихнати хора, дошли да отпразнуват един от щастливите дни в живота ѝ. Сега беше пълно с непознати, дошли да любопитстват, да надничат, да се ровят в зловещите подробности на този кошмар. Лий не познаваше никого, с изключение на детективите Литълтън и Шрадер.

— Как се чувствате, госпожо Манинг? — извика един от репортерите.

— Дайте ни секунда да се настаним — прекъсна го Триш.

Тя бе поставила кресло пред камината. Лий уморено се отпусна в него, но не защото не можеше да стои на крака, а защото изведнъж бе започнала да трепери. Присъствието на репортерите и фотографите в дома ѝ някак правеше изчезването на Логан още по-ужасно, още по... по-истинско. Вдигна глава, погледна събралите се непознати и изрече:

— Благодаря на всички, че се отзовахте...

Думите ѝ сякаш отприщиха залп от въпроси:

— Знаете ли нещо за съпруга си? Верен ли е слухът, че мъжът ви е отвлечен? Полицията знае ли кой ви избута от пътя? Как се чувствате? Вярно ли е, че сте били пред развод? Какви мерки взема полицията? Имат ли заподозрени? Кой ви откри на пътя онази вечер? Инцидент ли е случилото се или е посегателство срещу вас? Кога смятате да се върнете на сцената?

Лий вдигна ръка, за да спре въпросите:

— Моля ви, просто изслушайте всичко подред. Ще разказвам колкото се може по-бързо. — В настъпилата тишина се чуваше само приглушеното бръмчене на камерите. Лий разказа защо е отивала в планината в неделната вечер, описа и катастрофата. — Както вече ви е известно, полицията не знае кой ме е спасил, но скицата на неизвестния мъж вече е готова и ще ви я покажем сега.

— Защо полицията не може да открие колата ви?

— Ще дам възможност на полицаите да ви обяснят. — Лий с мъка изрече последните думи, прилоша ѝ и ѝ се зави свят. Опита се да спре погледа си върху Шрадер и видя как той ѝ кимна в знак, че ще се справи с пресата. — Поканих ви тук не само за да отговоря на въпросите ви, но и за да помоля за помощта ви. Моля ви да публикувате снимката на мъжа. Той знае къде е мястото на инцидента, а където и да е било това, то е близо до мястото, където трябваше да се срещна със съпруга си. Освен това ще ви дадем и описание на колата на мъжа ми... — Тя отново замълча. Чувстваше се странно, беше замаяна. Едва успя да вдигне глава и да погледне Литълтън за помощ. Младата инспекторка стоеше край нея и я наблюдаваше със смесица от напрежение и любопитство. — Бихте ли дали на тези хора описанието на колата на Логан?

— Да, разбира се, госпожо Манинг — отвърна Саманта, привличайки светналите погледи на мъжката половина от компанията.

Шрадер и Литълтън поеха разказа и в следващите десет минути отговаряха на въпросите на журналистите. Лий слушаше внимателно и през цялото време стискаше страничните облегалки на креслото. Стаята бавно се въртеше и се кривеше ужасно пред очите ѝ.

Притисна треперещи пръсти към челото си тъкмо когато един от репортерите неочаквано се обърна към нея:

— Госпожице Кендал, имате ли представа защо съпругът ви може и да не желае да бъде открит? Да не би да е заради проблеми в бизнеса или...

Тя се намръщи:

— Това е нелепо.

— Как ще коментирате слуховете, че бракът ви не е бил толкова идеален, както искахте да убедите обществото? Всъщност има ли замесена друга жена?

Лий мобилизира всичките си сили и впери поглед в мъжа:

— Съпругът ми е добър човек и ми е верен. Не виждам причина да хвърляте петно върху репутацията му или нарочно да ме обиждате и унижавате в такъв момент, спекулирайки със слухове и грозни лъжи.

В този миг Триш Лефковиц реши, че е време да сложи край на пресконференцията:

— Хайде, колеги, това е за тази вечер. Благодаря, че се отзовахте. Госпожица Кендал има нужда да си почива.

Някои от репортерите се опитаха да зададат още въпроси, ала тя строго заяви:

— Повече никакви въпроси. Когато имаме нова информация, ще се свържа с вас и ще ви я съобщя. — Подчерта думите си с жест — отиде до вратата на дневната и протегна ръка, за да подкани всички да напуснат. Насъбралите се започнаха да изключват и да прибират камерите, диктофоните и малките си касетофончета, след което заизлизаха от апартамента.

Лий се подпря на облегалката на креслото си, изправи се и благодари на всеки от тях лично, но щом Триш затвори вратата, актрисата се свлече на креслото. Шрадер говореше по телефона, затова Лий се обърна към Литълтън:

— Благодаря, че присъствахте и за всичко... останало. Желаете ли чаша кафе? Ще ви направя компания.

— Благодаря, чудесна идея — отвърна брюнетката и тя се възхити на способността на красивата младата полицайка винаги да бъде свежа и отпочинала. Сетне се озърна за Хилда и я видя да стои на прага, изследвайки мрачно следите от пресконференцията, които трябваше да отстранява. — Хилда, би ли ни поднесла кафе?

Шрадер обаче приключи разговора и отказа поканата с думите:

— Няма да останем. Трябва да тръгваме — той се обърна към Лий и я погледна развълнувано. — Един от щатските полицаи вероятно е открил мястото на катастрофата. Спрял някакъв моторист да го глоби за превишена скорост и забелязал наскоро пречупени клони на дърветата по склона. Снегорините са натрупали огромни насипи от сняг покрай пътищата и той не е видял никакви следи от гуми, пък и не е могъл да разгледа мантизелата, обаче със сигурност се знае, че там долу има стар изкоп, може би изоставена каменоломна. — Шрадер взе тежкото си яке, което Хилда му подаваше, и продължи: — Два екипа от полицията вече са на мястото. Утре сутринта ще пратя още. С Литълтън ще поспим два-три часа и също ще отидем горе. Ще ви се обадим веднага щом научим нещо ново.

Лий не се интересуваше от колата си. Искаше да си върне съпруга.

— Ако това е мястото на катастрофата, значи хижата не е далече. Не разбирам защо трябва да се чака до сутринта?

— Защото е прекалено късно, за да се направи каквото и да е тази нощ — търпеливо изтъкна Шрадер. — Полицаят се е опитал да слезе по склона, осветявайки пътя с фенерчето си, но там е много стръмно и хлъзгаво, за да се върви през нощта. Утре сутрин ще установим дали това е мястото, което търсим. А ако не е, всички работещи екипи ще започнат претърсване по въздух и земя.

— Но като чакаме тук, губим толкова ценно време — рече Лий.

— Още няколко часа няма да променят нищо, ако съпругът ви има покрив над главата.

— Но ако не е така?

Отговорът на Шрадер я накара да съжали за въпроса си:

— В такъв случай след пет дни на открито още няколко часа няма да имат значение. — Той хвърли нетърпелив поглед към

Литълтън, която бавно слагаше ръкавиците си и не сваляше очи от актрисата. — Ако щатските наистина са намерили мястото, откъдето колата ви е полетяла във въздуха — добави, тръгвайки заедно със Саманта към вратата, — тогава картата, която ни начертахте в болницата, въобще не отговаря на истината. Полицаят ни даде координати, които са на трийсет и пет километра от вашето предположение. Така че е възможно и сега да не сме случили, затова не се надявайте прекалено.

Литълтън се спря във външното фоайе и се обърна към Лий:

— Най-добре е сега да си починете, госпожо Манинг, и да очаквате обаждането ни. На няколко пъти ми се стори, че ще припаднете.

— Така си е — намеси се Триш веднага щом детективите си отидоха. — С Брена ще си тръгваме — добави и се запъти към гардероба с палтата им. — А ти хапни нещо и лягай. Брена каза, че днес почти не си яла.

— Истина е — потвърди секретарката и се обърна към икономката: — Хилда, тя не е яла нищо и не си е пила болкоуспокояващите. Те са в чантата ѝ.

— Ще се грижа за нея — обеща германката, изпрати Брена и Триш и се върна при Лий, която стоеше отпусната и замаяна в креслото. — Малко по-рано ви приготвих вечеря. Ще ви я донеса на поднос заедно с хапчетата. Вие си легнете. Нека ви помогна да се изправите, госпожо Манинг.

— Благодаря, Хилда — тя бавно тръгна след разтревожената прислужница. Беше прекалено изтощена и слаба, за да спори.

— Първо ще оправя леглото — рече Хилда.

Оправянето на леглото обикновено означаваше да се махнат дузина декоративни възглавнички, които покриваха половината матрак. За Хилда прибирането на възглавничките вечер беше сложна церемония, която учудваше и развеселяваше Лий. Немкинята първо прибираше в раклата със завивките възглавничките с ресни, след това грабваше възглавничките с пискюли, а най-накрая подреждаше възглавничките, украсени с разнообразни бродерии и ширити. На сутринта цялата церемония се повтаряше, само че в обратен ред.

Тази вечер обаче Хилда наруши традицията си и Лий внезапно осъзна колко притеснена за нея е домашната ѝ помощничка.

— Ей сегичка ще махна тези възглавници — рече жената, наведе се над леглото и със замах изблъска на земята всичко, оставено върху завивките. — Ще ви затопля вечерята, докато се приготвяте — добави и Лий ѝ кимна на път за гардеробната.

Беше прекалено изтощена, за да се изкъпе, затова само смъкна панталоните и пуловера си и извади нощницата си, за да се преоблече. В това време Хилда мина покрай нея със спалното бельо и възкликна ужасена и потресена от мъка:

— О, не! О, госпожо Манинг! Горкичката! Трябва да лежите в болница!

— Това са само синини. — Лий така се трогна от съчувствието, което немкинята изпитваше към нея, че понечи да я прегърне успокоително през раменете, но навреме се спря — боеше се счупените ребра да не я заболят още повече.

Внимателно вдигна ръце и нахлузи нощницата си. Когато отново се огледа, Хилда я нямаше. Доволна, че никой няма да види какво усилие ѝ коства дори ходенето в този момент, бавно и несигурно се отпрати към леглото.

Останала сама в леглото, което винаги бе споделяла с Логан, Лий огледа стаята и с болка си припомни последния път, когато двамата със съпруга ѝ бяха тук. Затвори очи и видя лицето му, той сякаш стоеше край кревата. Чу гласа му: „Вече съм заредил колата. Май взех всичко необходимо — плановете за строежа, колове, канап, греди, спални чували. Все имам чувството, че забравям нещо...“.

„Метла, парцал и кофа... Белина... капани за мишки.“

Логан се беше опитал да я погъделичка по шията и тя бе скрила глава под възглавницата.

„Тръгни направо от театъра. Не се бави“ — беше настоял той.

Лий обаче бе продължила да се шегува с него: „Вода за пиене... Храна за вечеря...“.

Споменът за тази тиха и щастлива неделна сутрин най-сетне събори стената, която Лий бе издигнала около себе си. Горещи сълзи се затъркаляха по лицето ѝ и тя зарови глава във възглавницата, хлипайки:

— О, мили, където и да си, дано си добре! Моля те, моля те да си добре!

Лий не разбра дали Хилда донесе вечерята в спалнята, но през нощта ѝ се стори, че някой оправя завивките ѝ и маха кичурите коса от лицето ѝ. Искаше ѝ се да е Логан, имаше нужда да вярва, че е той, затова реши да се преструва, че е той. Само за мъничко. В края на краищата нали преструването ѝ бе професия.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Звънът на телефона събуди Лий в осем часа. Някъде из апартаментата Хилда вдигна на второто позвъняване и Лий немигащо се втренчи в малката червена лампичка, светеща върху апарата.

Всички телефони в апартаментата имаха три отделни линии — една обща и личните им линии с Логан. Лий бе дала на полицията личния си номер и затова сега разбра, че не те се обаждат. Но въпреки това се вкопчи в надеждата, че някой иска да ѝ съобщи новини за съпруга ѝ. Молейки се малката лампичка да започне да примигва, тя стоеше и я наблюдаваше. След миг лампичката угасна. Отчаяна, Лий стана. Напрежението вече ѝ се отразяваше.

Докато беше в банята, телефонът звъня непрестанно, а всяко позвъняване опъваше нервите ѝ до крайност. Лицето, което видя в огледалото на тоалетката, бе бледо, насинено и изпито. Беше нейното лице, но в също време бе чуждо, също като живота ѝ след събуждането ѝ в болницата.

Шевовете по скалпа, сковаността в ръцете и болката в ребрата превърнаха сушенето със сешоара в неприятно и болезнено изпитание, което сякаш ѝ отне цяла вечност. Когато се изправи пред рафтовете в гардеробната, Лий посегна да извади кафяв пуловер, но се поколеба. На съседния рафт имаше вълнен пуловер с цвят на зряла череша. Миналата неделя Логан я бе помолил да облече нещо в червено, защото ѝ бе купил рубинено колие за рождения ден. Лий реши да се облече в червено. Може би подсъзнателно се надяваше да промени късмета на семейството си. Може би дрехите в ярък и весел цвят щяха да я накарат да се почувства малко по-добре. Бързо облече пуловера и си сложи подходящи за него тъмnochервени панталони.

В девет без петнайсет, когато излезе от спалнята си, телефонът вече звънеше безспир. Обикновено красивата дневна с гледката към Сентрал Парк, с лакирания паркет и мраморните колони разведряваше Лий и ѝ повдигаше духа, ала тази сутрин всичко изглеждаше

безсмислено и пусто без Логан. Тя дочу гласа на Брена от кухнята в другия край на жилището, затова отиде там.

Кухнята беше просторна и приветлива. В центъра се намираше барплотът, а зимната светлина весело нахлуваше през високите прозорци. Тухлените стени и камината внасяха уют и непринуденост въпреки множеството най-модерни уреди с цвят на лъскава стомана, подредени покрай стените. Брена стоеше край хладилника, говореше по телефона и си водеше бележки. Хилда се бе изправила пред печката и бъркаше нещо в една тенджерата, когато зърна Лий. Веднага ѝ подаде чаша горещо, ароматно кафе.

— Правя ви закуска.

Щом Брена приключи разговора, Лий махна към масата. Двете седнаха и секретарката сложи дебелия тетрадка с метална спирала пред себе си.

— За кого искам да чуя? — попита актрисата.

Брена започна да преглежда записките си, изписани със ситен красив почерк, сетне заизрежда:

— Сибил Хейуд каза да ти предам, че ти прави хороскоп и скоро ще може да ти даде някакви напътствия. Къртни Мейтланд иска да те навести, веднага щом „си в състояние въобще да понасяш някого“. Сенатор Холенбек иска да знаеш, че е на твоите услуги. Съдия Максвел се обади да каже, че...

Лий слушаше разсеяно, когато името на последния обади се привлече вниманието ѝ.

— Доктор Уинтърс звъня вчера и тази сутрин. Помоли ме да ти предам, че се моли за теб и че би се радвала да дойде да ти прави компания. Освен това ти предписа едни лекарства и настоява да започнеш да ги взимаш веднага.

— Какви лекарства?

Брена се подвоуми, сетне твърдо заяви:

— Успокоителни. Каза, че знае, че идеята няма да ти допадне, но че ще ти помогнат да останеш спокойна и да мислиш по-трезво. А ти имаш нужда и от двете.

— Спокойна съм — възпротиви се Лий.

В погледа на чевръстата блондинка имаше съмнение, когато се загледа в сплетените пръсти на актрисата. Лий така бе стиснала ръце,

че ноктите и кокалчетата на пръстите ѝ бяха съвсем побелели. Тя проследи погледа на Брена и бързо отпусна ръце.

— Изпратих Джо О'Хара до аптеката, за да купи нужното.

Отне ѝ минута да се сети, че Джо е новият ѝ бодигард и шофьор. Не само бе забравила името му в настъпилата бъркотия, но бе забравила и че Мат и Мередит Фаръл са на околосветско пътешествие. Джо живееше в нюйоркския им апартамент и бе поел задължението да вози Лий в лимузината и да я предпазва от преследвачи.

— Освен това трябва да те предупредя — добави Брена с усмивка, — че той е малко разстроен от факта, че не сме го искали да шофира вчера в планината.

Лий безпомощно вдигна ръце и засрамено призна:

— Идеята щеше да е добра, но аз напълно бях забравила за съществуването му.

— Ако питате мен — заяви Хилда, — този мъж не си знае мястото! Той трябва да ви вози, когато вие искате, а не когато на него му скимне. — Немкинята дръпна рязко тенджерата, за да подчертае думите си. — Той е просто един шофьор.

Лий се опита да я успокои. Животът ѝ и без това бе достатъчно тъжен.

— Разбирам те, Хилда, но той не е свикнал да бъде „просто шофьор“. Работи за семейство Фаръл от години и те го приемат като член на семейството си. Заръчали са му да се грижи за мен, докато са извън града, и той най-вероятно ще се отнесе много сериозно към задачата си, особено в момента... когато нещата са толкова объркани — щеше да продължи да обяснява, ала в същия миг вратата се отвори и тя така се стресна, че се изправи рязко и почти извика от ужас.

— Извинете, май трябваше да почукам — рече Джо О'Хара и нахлу в кухнята, облечен в дебело черно палто с вдигната яка.

Бодигардът беше висок около метър и осемдесет, имаше широки плещи и тежката походка на мечка гризли. Лицето му бе грозно, носещо спомена от някогашни боксови мачове или улични сбивания. Външният му вид и невъзпитаното му нахлуване обаче ни най-малко не стреснаха Хилда, която го погледна сърдито и се тросна:

— Не смей да влизаш в кухнята ми, без да си изтриеш обувките!

Джо се изненада и заплашително изгледа раздразнената жена в другия край на кухнята, а после се втренчи в лъснатите си до блясък

обувки. Реши да не ѝ обръща внимание и сви рамене, закачи палтото си в гардероба и отиде до кухненската маса, понесъл в мечешката си лапа малко бяло пликче от близката аптека.

— Госпожо Манинг, разбирам, че не ме познавате и че вероятно не ви се ще непознат да се навърта в дома ви в такъв момент, но съпругът ви и Мат Фаръл ме помолиха да се грижа за вас и да осигурявам безопасността ви — рече той с дрезгавия си глас и в тона му прозвуча мрачна решителност.

Лий посочи на мъжа свободното място до Брена, за да седне при тях.

— Когато влезе, ме стресна. Не съм казала, че не те желая в дома си.

— Няма нужда да ми се извинявате — рече Джо и настани едрото си тяло в стола, който изглеждаше като детски играчка под него. — Но въпреки това се налага да ви кажа, че трябваше да ме извикате да шофирам в планината онази неделя, вместо да ходите сама. Ако го бяхте направили, може би нямаше да седите тук и да стискате зъби, за да не забележи никой, че всичко ви боли.

— Благодаря ти, че направи усилията ми безполезни — сухо отвърна Лий. Все още не бе сигурна дали го харесва или не.

Укорът ѝ обаче не засегна О'Хара.

— Вчера също трябваше да ми се обадите и да ме оставите да шофирам. Две жени нямат работа сами в планината в това време. Можеше да заседнете някъде!

— Е, очевидно е, че не заседнахме — намеси се Брена.

— Хъм, чист късмет. Но ако бе станало така, ти трябваше да излезеш, и да търсиш помощ от минаващите коли и да оставиш госпожа Манинг сама в колата, на студа, болна и тъжна. Ами ако ви беше свършил бензинът?

— Щяха да си се оправят и без теб — рязко го прекъсна Хилда, без да спира да бърка яденето в тенджерата.

Лий слушаше заяждането между тримата си подчинени, но сякаш отдалече усещаше покачващото се напрежение. Цялото ѝ същество се бе съсредоточило върху телефона и върху стенния часовник. Изведнъж малката червена лампичка светна, давайки сигнал, че търсят някого по личната линия на Логан. Брена понечи да стане, но

Лий я бутна обратно на стола и скочи на крака, забравяйки раните и болката в ребрата си.

— Ало — задъхано извика в слушалката.

Чу мъжки глас — дълбок и непознат:

— Госпожо Манинг?

— На телефона, кой се обажда?

— Майкъл Валенте.

Тя се облегна на стената, неспособна да скрие разочарованието си.

— Кажете, господин Валенте...

— Извинявам се за притеснението. По тона ви разбирам, че днес още нямате новини за Логан.

— Не, нямам.

— Съжалявам — повтори той. После се поколеба, но най-накрая рече: — Знам, че моментът не е подходящ, но у Логан останаха едни документи, които ми трябват. Когато се чух с него в събота, той ми каза, че са в дома ви. Намирам се едва на няколко преки от вас. Ще бъде ли удобно да намина, за да си прибера нещата?

— Нямам никаква представа къде са — отвърна Лий.

Не желаше някой да се рови из нещата на съпруга ѝ. Идеята не ѝ хареса.

— Това са планове за един мой проект, Логан ги бе взел назаем.

Значи документите не бяха на съпруга ѝ, а на Валенте. Тонът му беше любезен, но настойчив. Не можеше да откаже.

— Разбирам. Елате да си ги вземете тогава.

— Много ви благодаря. Ще бъда при вас след Двадесет минути.

Лий се отдръпна от стената, затвори телефона и огледа хората в кухнята. Преди трийсетина секунди те бяха просто подчинени, които спореха за глупости, ала сега и тримата я гледаха с такова напрежение и съчувствие, че сърцето ѝ подскочи от мъка. Наистина я обичаха и искаха да ѝ помогнат. Тя имаше хиляди познати и приятели, но не можеше да разчита на дискретността и мълчанието на нито един от тях. Брена, Хилда и Джо обаче бяха загрижени и заслужаваха доверието ѝ. Сега те бяха единствените ѝ съюзници, те бяха нейното семейство.

Усмихна им се измъчено, ала от отчаяние преbledня и Брена го забеляза. Секретарката отвори плика от аптеката, извади шишенцето с

хапчетата и ѝ го подаде:

— Лий, доктор Уинтърс настоява да ги взимаш.

Нежно, но твърдо, Лий бутна ръката ѝ и отвърна:

— Не искам лекарства, които влияят на ума. Нямам нужда. Понататък, ако почувствам необходимост, ще ги взема. Обещавам.

Доволен, че проблемът с лекарството е решен, О'Хара реши да премине към собствения си проблем:

— Ако разполагате със свободна стая, мисля, че няма да е лоша идея да поостана тук, докато нещата се поуспокоят.

Апартаментът имаше шестнайсет стаи, включително две помещения, предназначени за персонала. В едното живееше Хилда, другото беше свободно, ала Лий внезапно изпита почти суеверно желание да остави нещата, каквито бяха преди изчезването на Логан. Сякаш ако нищо не се променеше, неговото отсъствие щеше да бъде само временно, ала ако настъпеше промяна — съпругът ѝ никога повече нямаше да се върне.

— Много мило от твоя страна, но аз не съм сама. Хилда е с мен.

Отговорът му накара немкинята да се извърне с пламнали от ярост очи:

— Убеден съм, че Хилда може да направи омлет, от който пръстите да си оближеш, или да изтупа килима, но докато съпругът ви не се върне, мисля, че ще имате нужда от мъж в къщата, за да се справя с проблемите. Долу е пълно с репортери, а феновете ви се редят на опашка пред сградата, а имате и преследвач, който вече е наясно, че пътят му е чист. Няма как да сме сигурни, че някой няма да плати на портиера и да се вмъкне тук. Рано или късно и това може да стане. — Джо усети, че Лий още не е напълно убедена, и затова бързо изигра последната си карта: — Убеден съм, че господин Манинг би искал да остана тук и да се грижа за вас и приятелките ви. — И той огледа многозначително възмутената перфекционистка Хилда и недоволната, независима Брена, които снизходително нарече „приятелки“, които имат нужда от защита.

Лий осъзна, че Джо притежава плашеща способност да убеждава, хитро превръщайки собствените си желания в чужди. Сега бе спечелил с намесването на Логан в разговора.

— Може би сте прав, господин О'Хара. Благодаря ви.

— Моля. И... наричайте ме Джо — напомни ѝ той. — Така ми казва Мередит, тоест... госпожа Фаръл.

Лий кимна и погледна Хилда, която ѝ поднесе две купички.

— Какво е това? — попита тя, зяпнала купичката, пълна с нещо гъсто и бяло. В по-малката купичка имаше отвратително изглеждащи кафяви бучки, от които ѝ се повдигна.

— Това е корнфлейкс, а това сушени сини сливи. Нали господин Манинг каза, че вече това ще закусвате — Лий продължи да я гледа неразбиращо и Хилда добави: — В неделя сутринта, преди да излезе за планината, той ви го каза.

Болезнено-сладостният спомен внезапно измести настоящето. „Повече никакви круши. Ти си пристрастена. Отсега нататък си само на корнфлейкс и сини сливи.“

Преди да осъзнае какво прави, Лий обгърна с ръце купичките, склони глава на масата и се разхлипа. Раменете ѝ се тресяха от плач, но тя не можеше да спре, чувстваше се безпомощна. Когато се поуспокои, засрамено извърна глава и избърса сълзите си. Все още извърната настрана, тя протегна към Брена ръка с отворена длан. Притеснена, блондинката веднага разбра и сложи едно от хапчетата на доктор Уинтърс в ръката ѝ.

— Съжалявам — рече Лий и на тримата.

Хилда, Джо и Брена я гледаха така съчувствено, че тя с мъка преглътна сълзите си.

— Ще ви приготвя обичайната закуска — рече немкинята и както винаги се опря на кухненските дела, които винаги внасяха ред в един иначе лишен от ред свят.

— Мисля днес да хапна това — каза Лий, отново придържайки се към суеверието си.

В същия момент телефонът пак иззвъня и докато тя започваше закуската си, Брена стана да вдигне.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лий отново се втренчи в стенния часовник и се насили да изяде поне малко от закуската си, докато се чудеше колко ли време ще отнеме на Шрадер и Литълтън да определят дали щатският полицаи е бил прав и дали наистина е открил мястото на катастрофата.

В съседната стая, превърната в кабинет на Брена, телефонът непрестанно звънеше и всеки път щом секретарката вдигнеше, Лий се напрягаше. След известно време, когато Брена най-сетне се появи в кухнята с безжичния телефон в ръка, тя скочи на крака толкова припряно, че едва не бутна стола си на пода. Секретарката обаче бързо обясни:

— Мередит Фаръл е. Току-що са научили за катастрофата и за всичко останало. Реших, че може би ще пожелаеш да поговориш с нея.

Лий кимна и взе телефона.

Връзката със сателитния телефон на океанския лайнер беше лоша и двете трябваше да се изчакват заради ехото и забавянето на сигнала. Беше неловко, говореха или едновременно, или мълчаха, за да са сигурни, че няма да се прекъсват. Мередит предложи да прекъснат пътешествието си и да се върнат в Ню Йорк, а Мат предложи услугите на голямата си компания за разследвания. Лий благодари и отказа. Знаеше, че ѝ предлагат да прекъснат пътуването си от любезност, но все пак бе трогната.

След това обаждане седна зад бюрото си в дневната и зачака нещо да се случи. Само след секунди Брена влезе при нея и ѝ съобщи новина, която Лий не искаше да чуе:

— Хорас от портиерната се обади и каза, че господин Валенте се качва. Казах му да го пусне. Защо не отидеш отгатък и не ме оставиш аз да се оправя с него?

Тя искаше да направи точно това, но не желаше никой да пипа нещата на Логан без нея.

— Не, аз ще се оправя — отвърна и в същия миг звънецът сигнализира, че нежеланият гост е на прага.

Брена го въведе и пое палтото му. За ужас на Лий той го съблече и го връчи на секретарката, което означаваше, че ще остане по-дълго, отколкото изискваше намирането на документите. Тя нямаше никакво намерение да го кани да остава, но все пак бе доста трудно да повярва, че високият спретнат мъж с атлетична фигура е престъпник. Валенте беше облечен в тъмносин костюм и снежнобяла риза, които му стояха чудесно, а впечатлението се подсилваше и от красивата копринена вратовръзка в морскосиньо и злато. Приличаше повече на скъпо облечен banker от Уол Стрийт. Но така изглеждаше и Джон Готи^[1].

Докато слизаше по мраморните стъпала, Валенте огледа Лий по същия безцеремонен начин както на партито по случай рождения ѝ ден в събота. Отново ѝ се стори прекалено нахално и тя се почувства неудобно. Остана скована, докато той престана да я гледа така изпитателно, а щом той протегна ръце към нея, тя не се помръдна.

— Държите ли се? — тихо попита той.

— Добре съм — кратко отвърна тя.

Валенте отпусна ръце и ги пъкна в джобовете си. Странна усмивка изкриви устните му, ала той не каза нищо повече. Държанието му накара Лий да се почувства груба, невъзпитана и жестока. Реши, че е длъжна да каже нещо, за да наруши неловкото мълчание.

— Изглеждам по-зле, отколкото се чувствам.

— Сигурен съм — рече той. — Виждал съм лица, които са изглеждали доста по-добре от вашето в момента, но собствениците им винаги са били покойници.

На Лий ѝ хрумна, че вероятно е виждал много трупове, особено на тези, които сам е убил. Извърна се рязко и закрочи към кабинета на Логан.

— Не знам какво търсите, но...

— Лий — извика Брена и се втурна в дневната. След секунди на вратата на кухнята застанаха и Хилда и Джо. — Шрадер е на телефона. Казва, че е спешно!

Лий грабна най-близкия телефон и почти извика в слушалката:

— Детектив Шрадер?

— Госпожо Манинг, сигурни сме, че сме открили мястото на катастрофата. Тук край пътя има няколко големи камъка със съвсем прясна черна боя по тях, надолу по склона има пътека от счупени клони. Долу се вижда, че има вода под леда и снега, а и засякохме

голямо количество метал под повърхността. Вече се обадохме за коли на пътна помощ с кран...

— Ами съпругът ми? Хижата трябва да е някъде наоколо!

— Екипи покриват цялата околност, ще започнат издирването веднага...

— Искам да дойда!

Майкъл Валенте я подръпна за ръкава и прошепна:

— Имам хеликоптер...

Раздразнението на Лий, че се намесва, веднага отстъпи място на благодарността.

— Детектив Шрадер, имам възможност да дойда с хеликоптер. Къде се намирате? — Докато говореше, тя паникьосано се оглеждаше за лист и химикалка, ала Валенте взе телефона от нея, извади химикалка от вътрешния джоб на самото си и каза:

— Аз ще си запиша. Ти върви да се приготвиш.

Лий се втурна към спалнята и чу как Валенте попита Шрадер:

— Къде точно се намирате, детектив?

Лий с усилие обу ботушите си. Когато се появи с палтото и ръкавиците в ръце, Валенте, Брена и Хилда вече я чакаха в антрето. Валенте се намръщи, като я видя, и веднага взе палтото от ръцете ѝ с думите:

— Стой мирно, аз ще ти помогна. — Нареди и вместо просто да държи дрехата, за да може тя да я облече, той внимателно плъзна ръкавите по ръцете ѝ.

Валенте приключи за секунди, но на Лий ѝ се сториха като векове. Забърза към вратата и през рамо извика на секретарката и немкинята:

— Ще ви се обадя при първа възможност.

— Да не забравиш — помоли я Брена.

В асансьора Валенте не свали очи от нея, но тя му бе толкова благодарна, че пренебрегна нахалното му фамилиарно държание и успя да се усмихне:

— Много ти благодаря за всичко.

Той не обърна внимание на думите ѝ и каза:

— Отпред се навъртаха няколко репортери. Накарах секретарката ти да се обади на шофьора ми да докара лимузината пред

задния вход. Той къде се намира? — попита, когато асансьорът спря на партера.

— Последвай ме.

От улицата не можеше да се види какво става във входа заради гъстата редица дръвчета в големи саксии. Лий внимателно се движеше под удобното прикритие, после зави надясно към задния изход. Озоваха се в малка уличка, блокирана от два еднакви на вид черни мерцедеса. Шофьорите стояха край отворените врати и очакваха пътниците си.

Колата на Валенте беше отзад. Неговият шофьор беше спретнат трийсетинагодишен мъж с късо подстригана коса. Приличаше повече на агент от тайните служби, возещ важни държавни сановници. С набитото си, здраво тяло и грубото си лице Джо О'Хара приличаше повече на шофьор на бивш престъпник. Валенте поведе Лий към колата си, ала Джо се изпречи на пътя му с думите:

— Аз съм шофьорът на госпожа Манинг.

— Имам собствена кола и личен шофьор — кратко отсече Валенте и понечи да заобиколи бодигарда.

— Тогава се возете в колата си, но госпожа Манинг ще пътува с мен.

Заядливият тон и непоколебимостта на Джо накараха другият шофьор да се приближи и да попита:

— Някакъв проблем ли има, господин Валенте?

— Определено ще има — заяви твърдо О'Хара и остана на мястото си.

— Махай се от пътя ми, по дяволите... — заплаши го Валенте с тих, яден глас.

— Моля ви! — извика Лий. — Губим ценно време. — Тя погледна умолително Валенте. Животът ѝ се бе превърнал в тъмен, бурен океан, из който трябваше да се придвижва без компас и без посока. В този миг О'Хара бе единственият ѝ близък човек и Лий предпочиташе да бъде с него.

— Съпругът ми помоли господин О'Хара да се грижи за мен. Аз също бих предпочела да се возя с него.

За нейно облекчение Валенте отстъпи моментално, въпреки че гневно изгледа Джо, а когато му заговори, тонът му бе груб:

— Влизай вътре и карай. — Сам задържа вратата на актрисата.

[1] Джон Готи — известен мафиот от ньюйоркската фамилия Гамбино, осъден през 90-те на доживотен затвор без право на обжалване. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лий седеше до пилота и неспокойно оглеждаше обстановката под хеликоптера. Щатската полиция беше блокирала пътя към планината и мъже в униформи неуморно сновяха нагоре-надолу по покрития със сняг склон. Колите на пътна помощ бяха паркирани край шосето. Колите на нюйоркската и щатската полиция се бяха струпали около мястото, а няколко полицейски хеликоптера летяха бавно в кръгове над близките хълмове, търсейки хижата, която Лий смяташе, че се намира близо до мястото на катастрофата.

Гласът на Валенте прозвуча в слушалките спокоен, овладян и успокояващ:

— Открили са нещо във водата долу и вече са го прихванали със скобите. — После той се обърна към пилота си: — Спусни ни на пътя зад влекачите.

— Мястото е прекалено тясно, господин Валенте. На по-малко от километър отук има по-широко място, там дърветата не са толкова близо до пътя.

— Госпожа Манинг не може да върви пеша. Кацай зад влекачите — нареди той.

На Лий ѝ хрумна, че ако хеликоптерът се разбиеше, нямаше да е жива, за да върви пеша. Предпазливостта обаче бе последната ѝ грижа в момента.

Витлата на хеликоптера още завихряха снега в малки бели торнада, когато Валенте заобиколи от нейната страна и ѝ помогна да слезе. Лий рязко се приведе напред. Той присви очи и попита:

— Много ли те болят ребрата?

— Не — излъга тя, опитвайки се да диша спокойно.

ОХара и Валенте застанаха от двете ѝ страни, докато тя се оглеждаше за двамата детективи от Ню Йорк. Литълтън роеше напред пътя и говореше по мобилния си телефон. Вятърът развяваше вързаната ѝ на конска опашка коса. Шрадер стоеше отстрани срещу

влекачите и говореше с друг полицај от ньюйоркската полиция. Щом зърна актрисата, той веднага приключи разговора си и отиде при нея.

— Добро утро, госпожа Манинг... — Вежливо поздрави, когато внезапно позна Валенте и на лицето му се изписа враждебност.

— Хеликоптерите ви откриха ли хижата? — веднага попита Лий.

— Не. — Грубо отвърна детективът и отново се вторачи във Валенте. Когато най-сетне обърна внимание на актрисата, той я изгледа с такова ледено презрение, все едно самото присъствие на Валенте я превръщаше в престъпница.

— Сигурен ли сте, че сте открили моята кола? — попита тя.

Шрадер отново се обърна към елегантния мъж и саркастично рече:

— Точно в този момент не съм сигурен в нищо. — Без да продума повече, се обърна и закрачи към влекачите, ала първо се спря и каза нещо на мъжа, с когото беше разговарял преди това. Непознатият полицај кимна и се запъти към хеликоптера на Майкъл Валенте.

Възмутена от държанието на Шрадер, Лий остана на място. Скобите бавно и със скърцане издърпваха огромната тежест на невидимия предмет, скриван от стволите на дърветата и огромните снежни преспи. Влекачите пълзяха съвсем бавно, когато гумите им изведнъж забоксуваха, но мощните машини преодоляха препятствието и бавно продължиха да теглят товара си. На Лий ѝ се искаше да отиде на ръба на склона, за да види колата си, ала не се помръдна от мястото си. Не желаше да се приближава до Шрадер заради лошото му настроение. Обзета от нетърпение, тя погледна към хеликоптерите, кръжащи над хълмовете отдясно. После погледна полицајя, които водеше разгорещен разговор с пилота на Валенте. Пилотът ядосано вадеше някакви документи и ги подаваше един по един.

— Какво прави той? — попита Лий и посочи към полицајя, изправен до хеликоптера.

Валенте погледна натам и с равен тон обясни:

— Измъчва пилота ми.

От онова, което знаеше за него, тя заключи, че полицията непрекъснато измъчва Валенте и подчинените му.

— О! — възкликна притеснено.

— Госпожо Манинг... — Шрадер я повика и ѝ посочи нещо пред себе си: — Това ли е колата ви?

Непоносим ужас сви стомаха на Лий, докато тя неуверено вървеше към ръба на склона и се взираше в металните останки, които някога бяха луксозен мерцедес. Колата вече не беше с елегантна, издължена форма, нито бе лъскава и черна. Металът беше издран, на места без боя, а цялата конструкция слабо приличаше на пресован, смлян куб.

— Да, това е колата ми.

Валенте се приближи към нея и за пръв път погледна простиращата се стръмнина и поклащащата се от куките смазана кола.

— Исусе Христе! — съчувствено възкликна той.

Лий едва откъсна поглед от мерцедеса си, който преди няколко дни едва не се бе превърнал в неин ковчег, сетне се обърна към хеликоптерите, реещи се в небето.

— Как мислите, колко време ще им отнеме да открият планинската къща, където трябваше да се срещна със съпруга си?

— Трудно е да се каже. Може да е след минута, може да отнеме и часове или дори повече.

Преди тя да успее да каже нещо, един от полицаите извика Шрадер и му показва радиостанция. Детективът обърна гръб на актрисата и Майкъл Валенте и тръгна към колегата си. Молейки се новините да са за Логан, Лий се вторачи в Шрадер, който отиде до патрулната кола, пресегна се през отворения прозорец и взе радиостанцията. Детективът се заслуша за миг, после рязко се извърна и се загледа в небето на север. Лий проследи погледа му. Един от вертолетите се спускаше все по-ниско и по-ниско.

— Намерили са нещо! — извика тя, сграбчвайки възбудено ръката на Валенте. — Виж... ето там, виждаш ли хеликоптера, който е най-далече. Лети ниско, а останалите хеликоптери също се насочиха натам. Открили са Логан. Мисля, че са открили Логан!

Шрадер приключи разговора и остави радиостанцията на предната седалка на колата, след това бързо затича към актрисата.

— Един от пилотите ни смята, че е открил къщата. Малка каменна хижа с покрив със светлосиви плочи. Пилотът смята, че там има и нещо като каменен кладенец, той каза, че е нещо като „кладенец на желанията“. Съпругът ви да е споменавал този кладенец?

— Да! — възкликна Лий. — Да. Напълно бях забравила!

— Добре тогава — каза той и се обърна, за да извика Литълтън.
— Хайде! — Затича се към колата, а Саманта го последва и час мястото зад волана.

Лий се изстреля като куршум напред и на третата крачка едва не припадна от острата болка, която преряза ребрата ѝ.

— Чакайте! — извика тя. — Искам да дойда с вас.

Шрадер се обърна към актрисата, мръщейки се на забавянето.

— Искам да дойда с вас — ядосано повтори Лий.

Детективът се озърна за полицаия, който преди малко бе изпратил при пилота на Валенте. Махна му с ръка да отиде при него. След кратък разговор Шрадер отново тръгна към колата си, а непознатият полицаи се запъти към Лий. На картончето на якето му пишеше: „Полицаи Деймън Харуел“.

— Детектив Шрадер нареди да ви взема с мен — каза ѝ той и язвително рече на Валенте: — Работата ти тук приключи, Валенте. Взимай си бричката и излитай, преди да съм я конфискувал.

Лий се почувства ужасно неудобно от отношението на Харуел към човека, който приятелски ѝ бе предложил помощта си и я бе довел тук, ала тревогата ѝ за Логан бе по-голяма.

ОХара пък се интересуваеше само от нея.

— Аз идвам с госпожа Манинг — заядливо се обърна той към полицаия и добави: — Неин бодигард съм.

— Добре — рече Харуел и сви с безразличие рамене.

Лий отчаяно желаше да потеглят по-бързо, ала когато се обърна към Валенте да му благодари за помощта, осъзна, че той въобще не се е впечатлил от заплахите на полицаия. Думите му само потвърдиха подозрението ѝ.

— Искаш ли да дойда с теб? — спокойно попита.

Последното, което тя желаше, бе да стане причина за още унижения или да му навлече неприятности с полицията.

— Ще се оправя. Благодаря ти за всичко.

Майкъл Валенте обаче не обърна никакво внимание на благодарностите ѝ, погледна я напрегнато и повтори въпроса си:

— Искаш ли да дойда с теб?

Истината бе, че ѝ се искаше да има цяла армия от силни мъже със себе си, за да може да открие Логан по-бързо. Неспойно

погледна Харуел, който тъкмо се качваше в колата си, и тъжно рече:

— Не мисля, че идеята е добра.

— Напротив — отвърна той, досетил се за причината за тревогата ѝ.

Лий реши, че е прав, и когато се настани на задната седалка на патрулната кола, каза колкото се може по-любезно:

— Полицай Харуел, комисар Труманти ме увери, че разполагам с пълно съдействие от страна на нийоркската полиция. Господин Валенте е с мен.

Деймън Харуел не отвърна нищо, докато не потеглиха. Тогава погледна към Майкъл в огледалото за обратно виждане и със зловна усмивка рече:

— Сигурно се чувстваш като у дома си, Валенте. Само дете обикновено си с белезници, а?

Лий се ужаси и остро погледна спътника си. Валенте обаче седеше спокоен и тихо разговаряше по мобилния телефон с пилота си. Погледът му обаче можеше да пробие дупка в темето на Харуел, а тъмните му очи искряха.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Една след друга полицейските коли, напускащи мястото на катастрофата, бързо ги задминаваха с включени лампи и сирени.

Лий се приведе леко напред и ядосано попита полицаия:

— Детектив Шрадер ли ви заповяда да се движите толкова бавно, или вие просто искате пътуването да е колкото се може неприятно?

— Такива са заповедите на детектива, госпожо — отвърна ѝ Харуел, ала Лий зърна самодоволната му усмивка в огледалото и осъзна, че той се забавлява с гнева ѝ и че така ѝ отмъщава, задето бе взела Валенте.

— От къде на къде ще издава такава заповед?

— Не мога да знам това.

— Ами помисли! — тросна му се Джо.

— Добре. Мисля, че детективът не знае на какво ще попадне и какво ще открие и иска първо да поогледа, преди роднините и цивилните да му попречат. — Докато говореше, Харуел даде мигач и добави: — Стигнахме.

На около километър и половина след отбивката той спря на сред тесен планински път, претъпкан с паркирани полицейски коли. Хиждата не се виждаше, ала сред дърветата се спускаше широка пъртина и изчезваше зад един хълм.

Харуел слезе от колата и нареди на пътниците си:

— Стойте тук! — Трябваше да вика заради сирената на приближаващата се линейка и над рева на хеликоптерите, кръжащи над главите им. — Ще ви уведомя, когато разбере какво са открили.

Пъртината, която полицаите бяха отъпкали, приличаше на тунел. Харуел внимателно се запуска през хлъзгавия тунел и остави Джо, Валенте и Лий сами. Тримата стояха и наблюдаваха как десетки полицаи слизат зад хълма, но никой от тях така и не се върна с новини.

Лий броеше секундите и се молеше някой да дойде и да ѝ каже поне нещо, ала никой не се появяваше.

Валенте стоеше до нея и навъсено се взираше в пъртината. Изведнъж изруга тихо и погледна към младата жена.

— Много ли те болят ребрата? — попита той ненадейно.

— Какво?

— Ребрата ти. Ако те вдигна на ръце и те пренеса до долу, можеш ли изтърпиш болката?

— Да — възкликна тя. — Но не мисля, че трябва...

Преди да довърши, Майкъл я вдигна на ръце и се обърна към Джо, кимайки към ледения тунел:

— Ти върви напред, аз ще те следвам. Ако се подхлъзна, гледай да ни хванеш.

Планът проработи и след минути Лий зърна мястото. Селската каменна къщичка се намираше в края на разчистена алея за коли, точно както Логан ѝ я бе описал. На около Четиридесет и пет метра от хижата склонът изведнъж се превръщаше в малка пропаст. Цяла орда полицаи бавно си проправяха път през дърветата.

На прага на постройката стоеше униформен мъж и се взираше навътре. Когато Лий и Валенте изникнаха зад гърба му, той подскочи от изненада.

— Не можете да влизате — предупреди ги. — Така нареди детектив Шрадер.

— Аз съм госпожа Манинг — обясни тя. — Искам да знам дали съпругът ми е вътре.

Понечи да избута полицаия и да влезе, но в същия миг на вратата се появи Литълтън и меко ѝ каза:

— Там няма никого, госпожо Манинг. Съжалявам. Тъкмо щях да се качвам горе, за да ви уведомя лично, трябваше само да довършим огледа.

Лий се олюля и се облегна на касата на вратата.

— Сигурно това не е мястото...

— Не мисля така. Вътре има някои неща, които вероятно принадлежат на мъжа ви. Може би ще ги разгледате и ще ги идентифицирате? — Като отстъпи, за да може Лий да влезе, Саманта се обърна към Валенте и учтиво му каза: — Вие ще трябва да изчакате тук, сър.

И пустата хижа беше студено като във фризер, сковаващият костите студ и непрогледният мрак господстваха в малкия хол. Влагата

се просмукваше в каменните подове и стени, а единствената светлина плахо се прокрадваше през малък прозорец вдясно. Лий примигна, опитвайки се да свикне с тъмнината.

Отляво имаше две врати, водещи съответно към кухнята и банята с тоалетна, а срещу нея се виждаше още една врата, зад която Лий реши, че води към спалнята. По-голямата част от срещуположната стена беше заета от камината, чиито камъни чернееха от натрупваните с десетилетия сажди. Пред нея Лий видя тъмен спален чувал, все още навит на руло и завързан. Втурна се към него и се приведе да го разгледа по-добре. Сетне погледна към Шрадер и Литълтън.

— Прилича на един от нашите!

— Убедена ли сте, че е ваш?

Според Лий всички спални чували си приличаха, пък и тя не бе виждала своя от години.

— Така мисля. Но не съм напълно уверена.

— Колко спали чували имате със съпруга си?

— Два. Еднакви са.

Оглеждайки се за нещо по-познато, тя се изправи и влезе в празната спалня, после надзърна и в банята, която също беше празна. Без да съзнава колко внимателно я наблюдават, Лий влезе и в кухнята. До отсрещната стена имаше старовремска порцеланова мивка на стоманени подпори, а под нея видя отворен хартиен плик. На земята бяха разпилени нещата, които Логан бе донесъл за престоля им. Буца заседна в гърлото ѝ, когато видя любимите солени бисквити на съпруга си, отвореното сирене и неизядения сандвич. Освен минералната вода, която тя го бе накарала да донесе, Логан бе донесъл шампанско и шардоне. Защото бе искал да отпразнуват повода...

На перваза над мивката бяха подредени хартиени салфетки, тубичка с някакъв почистващ препарат, кибрит и препарат против насекоми. Чисто нова метла, все още с етикетче с цена, залепено на дръжката, стоеше подпряна на стената близо до задния изход.

Всичко това припомни на Лий за разговора ѝ с Логан онази сутрин, преди той да тръгне за планината, а тя за театъра. Преди да влезе в кухнята, тя се бе вкопчила в надеждата, че това все пак не е хижата на съпруга ѝ и че Логан е жив и здрав в някоя друга планинска къща. Двете винени чаши от френски кристал унищожиха и последната ѝ надежда.

Лий се обърна към Литълтън и Шрадер и рече:

— Тези чаши са наши.

Сетне, подтиквана от внезапно обзела я паника да спаси Логан, изтича покрай детективите и се втурна в малката спалня. Посегна да отвори гардеробчето, когато Шрадер нареди:

— Не пипайте нищо, госпожо Манинг!

Лий дръпна ръка като опарена и плахо попита:

— Проверихте ли гардероба? Може би Логан е...

— Съпругът ви не е вътре — увери я Литълтън.

— Не, разбира се, че не е. Защо ще му е на Логан да се крие в гардероба? Очевидно е бил тук обаче и е... — Внезапно се досети за нещо и обнадеждена се извърна към полицаите: — Но колата му я няма. Може би е отишъл другаде...

Шрадер безмилостно унищожи и тази последна слаба надежда с думите:

— Съпругът ви е карал бял джип, нали? — Когато тя кимна, той сви рамене и делово обясни: — Е, щом застанах на прага и погледнах навън, единственото, което видях, бяха безбройните снежнобели могили. Един бял джип, покрит с няколко десетки сантиметра сняг, по нищо няма да се различава от хълмовете наоколо.

Това бе последно нещо, което Лий желаше да чуе. Тя обгърна с ръце тялото си и се опита да овладее мъката си. Сетне отиде в дневната и застана до прозореца, загледана в полицаите, които претърсваха гористите хълмове. Те всъщност не търсеха Логан. Съпругът ѝ го нямаше от шест дни. Те търсеха трупа му.

Лий се разтрепери неудържимо и се вкопчи в рамката на прозореца, за да не се свлече на земята.

— Беше толкова студено в нощта на бурята — прошепна тя. — Имал ли е дърва за огън? Надявам се, че не му е било студено...

— Има много дърва пред вратата на кухнята — успокои я Саманта.

Лий не се почувства по-добре. Току-що осъзна защо Шрадер не ѝ даде да пипа нищо и все пак реши да попита:

— Защо не ми позволявате да докосвам нищо?

— Тъй като нямаме представа какво се е случило със съпруга ви, ще спазваме стандартната процедура...

Не Лий, а Валенте загуби контрол. Той избута полицаия, който пазеше на прага, и нахлу в хола.

— Вие сте или садист, или пълен идиот! — изрече ядосано той и отиде до Лий, на която рече: — Чуи ме, този глупак не знае нищо за Логан, също като нас! Има надежда да е затрупан някъде и да очаква да го намерим. Или пък е ранен и не може да потърси сам помощ. Каквато и да е причината обаче, позволи ми да те отведа сега у дома. Остави полицията да свърши работата си тук.

За всеобща изненада Литълтън се съгласи с Валенте:

— Той е прав, госпожо Манинг. Най-добре ще е да се приберете. Налага се да претърсим голяма площ, ще ви се обадя в мига, в който имаме новини.

Лий я погледна, уплашена, че Валенте е ядосал полицаите до такава степен, че да не ѝ съобщят каквото и да било.

— Обещавате ли да ми се обадите?

— Обещавам.

— Дори и ако нямате никакви новини?

— Дори тогава — потвърди Сам. — Ще ви позвъня довечера — добави и заедно с Лий и Валенте излезе пред хижата. — Полицай Тиерни ще ви закара до хеликоптера ви, просто му кажете къде е той.

Щом те си заминаха, Саманта извика на застаналия наблизо мъж, който отупваше снега от краката и якето си.

— Вземи полицейски ленти и отцепи района оттам... — Посочи му далечния край на алеята.

— Не искаш ли да преградя още от пътя?

— Не, това само ще привлече любопитни, но искам там денонощно да пази полицай, докато от отдела по гражданските дела не си свършат работата. Никой да не слиза без моето разрешение или на детектив Шрадер.

— Ясно — отговори той и тръгна да изпълни нареждането.

— Още нещо... — спря го Сам. — Попитай местните власти дали могат да ни заемат генератор. Тук ще ни трябва светлина и отопление.

— Нещо друго?

Сам му се усмихна ослепително.

— Понеже ме попита... две чаши горещо кафе ще ни дойдат добре.

— Ще видя какво мога да направя.

Шрадер разговаряше по телефона с Холанд и уреждаше в хижата незабавно да бъде изпратен екип криминалисти. Щом приключи разговора си, той свирепо се намръщи на Сам и понеже на неговото лице радостта и гневът си приличаха, тя не разбра дали е ядосан, или е доволен.

— Валенте ме нарече глупак! — възкликна той и Саманта осъзна, че Шрадер всъщност е доволен.

— Така е. И беше прав.

— Да, ама знаеш ли какво разбрах?

Сам напъха ръце в джобовете си и се усмихна:

— Че освен това те мисли за садист и идиот ли?

— Освен това.

Тя наклони глава на една страна и рече:

— Предавам се. Какво друго си открил?

— Федералните наричат Валенте „Леденият“, а аз току-що открих неговата чувствителна, нежна страна. Госпожа Логан Манинг. На нашите хора това ще им се стори доста интересно. — Клекна пред камината и извади молив от джоба си. — Направо не ми е ясно как е станала звезда.

— Мислиш, че не може да играе ли? — изненада се Сам.

Той се изсмя:

— Мамка му, може да играе! Изпълнението ѝ в болницата бе достойно за „Оскар“, а и тук не бе по-зле. Проблемът е, че не си помни репликите. В сряда сутринта в болницата, когато я разпитвахме за съобщението от Валенте, тя се направи на света вода ненапита. Днес, два дни по-късно, долита с личния му хеликоптер, а той я донася на ръце до хижата.

Шрадер подхващаше отново разговора, който вече бяха водили на идване от мястото на катастрофата, и Сам си замълча.

— За да бъдеш добър лъжец, трябва да имаш и добра памет — заяви той, докато ровеше из пепелта. — На мен това ми прилича на обикновена пепел, може би от дъбови цепеници. Проблемът на госпожа Манинг е — продължи мисълта си той — не само, че паметта ѝ играе номера, но и че няма никакво чувство за ориентация. Когато колата ѝ е изхвърчала от пътя, тя е била на трийсетина километра на

юг отгук. Какво значи това? — попита той, повдигна вежди и се обърна към Сам за отговор.

— Това да не е тест? — учудено попита тя.

— Това значи, че изглежда се е прибирала у дома, вместо да кара насам. И тогава е загубила контрол над колата. Така. А какво не е наред с това място? Нещо да ти прави впечатление?

Сам изведнъж схвана, че понеже това бе първият случай, на който работеше с Шрадер, партньорът ѝ искаше да изпита наблюдателността и досетливостта ѝ.

— Има няколко неща, които ми правят впечатление. Първо, някой е почистил пода много добре, и то наскоро, затова не си направи труда да гониш посетителите отгук. Защото вече си знаел, че от отдела по гражданските дела няма да успеят да снемат отпечатъци от стъпки не само защото подът е съвсем чист, но и защото е неравен.

— Добре. Друго?

— Второ, позволи на Валенте да влезе тук с надеждата от отдела да съумеят да вземат отпечатък от стъпките му, за да видиш дали няма по-отдавнашни негови отпечатъци из хижата.

— Голяма работа, значи съм мечтател.

— Между другото, ако не си забелязал, госпожа Манинг остави пръстови отпечатъци, поне частични, на прозореца.

Шрадер се изправи и отупа ръце от пепелта, след което прибра молива си.

— Тя се подпря на рамката, не на стъклото. Гледах внимателно.

— Когато се обърна, ми се стори, че пипна и стъклото.

Шрадер присви очи и каза:

— Ако си убедена, проверете го.

— Добре. — Сам се извърна и отиде в кухнята. — Няма ли да кажеш нещо на Тиерни, задето пусна Валенте тук?

— Да се обзаложим ли на сладкия ти задник, такъв скандал ще му вдигна... Извинявай — не влагам никакви лични, неприлични сексуални намеци.

— Добре — раздражено отвърна тя, но всъщност мислеше за чашите в кухнята. Тъкмо те ѝ се струваха наистина странни, така както на Шрадер му се струваше странно, че има само един спален чувал. Саманта реши да изрече съмненията си на глас.

— Нещо те притесняват чашите ли? — попита я Шрадер.

— Защо са в мивката? Бутилките вода не са отваряни, нито шампанското или шардонето. Тогава, след като не са използвани, защо ги е сложил в мивката?

— Сигурно е решил, че там няма да ги счупи.
Сам замълча.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кратката еуфория, обзела я при мисълта, че най-сетне е открила Логан, изместена от вида на пустата каменна хижа, отнеха физическите и духовните сили на Лий. Сгушена на дивана в дневната и увита в меко вълнено одеяло, тя безучастно гледаше новините за откриването на хижата по Си Би Ес 2...

„Полицията отцепи района и провежда щателно разследване на мястото — съобща Дана Тейлър. — Вече няма голяма надежда Логан Манинг да бъде открит жив и здрав. Нашият репортер Джеф Кейс разговаря следобед с комисар Уилям Труманти, който сподели подобно мнение във връзка с разследването...“

Лий внимаваше да не изпусне нещо, което не знаеше, ала Труманти каза, че при разследването се имат предвид няколко следи и че не става дума за отвличане, тъй като до момента не бил поискан откуп. „Следи! — изтощено си помисли Лий. — Няма следи.“

Шрадер и Литълтън нямаха никакво понятие къде се намира Логан, също като всички останали. Комисар Труманти тъкмо приключваше краткото си изявление, ала репортерът не се отказваше:

— Вярно ли е, че Лий Кендал е пристигнала с хеликоптер на мястото на катастрофата?

— Вярно е.

— Вярно ли е, че хеликоптерът е собственост на Майкъл Валенте и че самият той е придружил актрисата?

Щом чу името на Валенте, Труманти се навъси:

— Доколкото ми е известно.

— Валенте как се е забъркал във всичко това?

— Все още не знаем — отвърна комисарят, ала като че ли намекваше, че около известния бизнесмен винаги има нещо за

разследване.

Лий внезапно се ядоса на несправедливата забележка, ала вече бе прекалено изтощена от гнева, който изпитваше срещу всички долни слухове, които четеше по вестниците, така че отново потъна в апатия. Сутринта в „Ню Йорк Таймс“ беше прочела статия със заглавие „Изчезването на Манинг — трагедия, заблуда или драма?“, а текстът бе съпроводен със снимка на Лий и Логан от някакво благотворително парти. В материала бяха включени коментари от „осведомен източник“, които намекваха, че изчезването на съпруга ѝ е рекламен трик.

„Поуст“ беше надушил проблемите на Лий с преследвача и бе провел разследване на тема „отвличане от маниак преследвач“. За да привлече внимание, вестникът бе поместил и подробен „профил“ на преследвача на Лий, изготвен от някакъв си експерт по преследвачите на знаменитостите.

„Нешънъл Инкуайърър“ развиваше друга теория, която се мъдреше на челната страница на последното им издание, сякаш бе чистата и неопетнена истина, а не отвратителна измислица: „Манинг — Кендал: един провален брак и едно отвличане“. Според „анонимния източник“ на „Инкуайърър“ тя планирала да подаде молба за развод, защото „ѝ беше писнало от изневерите на Логан“. Списанието цитираше „близък на семейството“, който твърдеше, че Логан е отказал да прекрати връзката си с жена му, за която се твърдеше, че му била любовница.

„Стар“ подкрепяха тези измислици, но според тях Логан имал връзка с мъж. Двамата били забелязани да си държат ръцете в „Билис“.

До този момент медиите се бяха ограничавали с публикуването на лъжи и клевети за Лий и Логан, но сега бяха напипали златна жилка с Валенте и упорито преследваха целта си. Снимки на Майкъл, Логан и Лий се виждаха по всички челни страници на вечерните издания. Обсъждаха тъмното минало на Валенте и сблъсъците му със съдебната система, разпространяваха и клюки за личния му живот. Според някои от тях той имал връзка с дъщерята на бос на една от нюйоркските мафиотски фамилии, преди да завърти няколко добре пазени в тайна любовни връзки с „неизвестни омъжени дами“.

Лий се почувства виновна заради това, че Валенте попадеше под ударите на пресата единствено защото импулсивно ѝ бе помогнал,

въпреки че на практика не я познаваше. Всичко това само доказваше още веднъж, че всяко добро дело се наказва.

Тя изключи телевизора, след което взе снимката, която бе оставила на масичката пред себе си.

Логан стоеше усмихнат на борда на красивата яхта, която бе наел за един уикенд по случай годишнината им миналото лято. Лий се виждаше пред него, застанала на руля, готова за първия си урок по мореплаване. Едното платно бе спуснато, а Логан беше поставил ръце до нейните на руля. Вятърът развяваше косите им. На снимката и двамата бяха усмихнати, защото Логан беше накарал някакъв минувач да ги снима, въпреки че яхтата все още бе закотвена на кея.

Лий нежно докосна снимката и си припомни как бе докосвала лицето му. Спомни си, че през онзи уикенд Логан не се беше обръснал, и сега почти усети под пръстите си наболата му брада.

В онзи ден бяха стояли щастливи и спокойни зад руля, а Логан я бе целунал по шията и шеговито я беше попитал:

— Накъде, капитане?

Тя затвори очи, притисна снимката към сърцето си и отчаяно прошепна:

— Къде си, скъпи мой...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хилда се беше качила на висока стълба и бършеше праха от горната част на касата на вратата, затова когато телефонът иззвъня в одинайсет и половина в съботната сутрин, вдигна Джо О'Хара. Обаждаше се доктор Шийла Уинтърс. Джо веднага се досети коя е не само защото бе купил лекарството по изписаната от нея рецепта, но и защото Брена няколко пъти бе споменала, че доктор Уинтърс е близка приятелка на семейство Манинг.

— Бих искала да разговарям с госпожа Манинг — каза тя.

О'Хара се поколеба и после с неохота изрецитира извинението, което тримата с Хилда и Брена трябваше да повтарят на всеки с подобна молба:

— Съжалявам, доктор Уинтърс, но госпожа Манинг днес не може да говори с вас. Почива си.

С изключение на журналистите хората винаги приемаха тази лъжа и оставяха съобщение за актрисата, но не и Шийла Уинтърс. Тя любезно попита:

— Кой е на телефона?

— Джо О'Хара. Аз съм шофьорът на госпожа Манинг.

— Така си и мислех! Освен това си неин бодигард, нали?

— Когато е необходимо, да.

— Лий и Логан ми казаха, че много се радват, че през следващите месеци ще работиш за тях. А след случилото се и аз се радвам, че си с нея. — Тя беше толкова приятелски настроена и очевидно загрижена за Лий, че Джо я хареса и реши да ѝ се довери. — Тя наистина ли си почива? — внезапно попита психиатърката.

Той надзърна към дневната, където жената, за която говореха, лежеше на дивана и с напрегнато изражение се взираше в някаква снимка на съпруга си.

— Не си почива, нали? — досети се Шийла заради моментното колебание на Джо.

— Не.

— Бих искала да дойда и да я видя. Как мислиш, дали идеята е добра?

— Може би — отвърна той и си спомни думите на Брена, че би желала доктор Уинтърс да бе посетила Лий още предишния ден. — Да, мисля, че идеята е добра.

— Как тогава да я осъществим?

Джо понижи глас и леко се приведе, за да не го чуят:

— Ами, ако ми заявите, че идвате и че не приемате „не“ за отговор, тогава ще бъда принуден да кажа на госпожа Манинг, че нямам избор, а тя е в такова състояние, че няма да спори много-много.

— Разбирам — рече психиатърката и на него му се стори, че се усмихва, сетне изведнъж гласът ѝ стана хладен и сериозен. — Обажда се доктор Уинтърс — информира го тя, като че ли досега не си бяха бърбили приятелски, — след няколко минути ще бъда при вас, за да се срещна с госпожа Манинг. Моля, предайте ѝ, че не приемам отказ!

— Добре, мадам. Ще ѝ предам.

Тъкмо затвори, когато дрезгавият глас на Хилда долетя някъде отгоре и го стресна:

— С кого говори?

— С доктор Уинтърс. Тя настоява да дойде тук. Заяви, че не приема отказ.

Хилда го изгледа раздражено и презрително рече:

— Да бе, а тоя парцал в ръцете ми е кукла Барби!

Джо я изгледа унищожително и изръмжа:

— Ти да не ме наричаш лъжец.

— Не, мисля, че си на всяка манджа мерудия! — изсумтя тя и замарширува към мокрото помещение в дъното на коридора, без обаче да го издаде и да провали плана му.

Джо отиде в хола, застана пред Лий, прокашля се и изрече:

— Извинете, че ви безпокоя, госпожо Манинг.

Младата жена, свита на дивана, припряно избърса сълзите си и едва тогава вдигна поглед към него.

— Какво има, Джо? — попита и направи опит да се усмихне и изглежда спокойна.

— Току-що се обади доктор Уинтърс. Каза, че идва след няколко минути...

— Ти не ѝ ли каза, че си почивам и че не желая да се виждам никого?

— Аха. Казах ѝ. Обаче тя не приема „не“ за отговор.

Отначало Лий се изненада, после се ядоса, а най-накрая се предаде.

— Типично за Шийла — рече и когато забеляза, че на Джо му е неудобно, добави: — Но ти не се притеснявай. Трябваше отдавна да се видя с нея. Тя ми е много близка приятелка.

— Сигурно ще се почувствате много добре, като си поговорите с някой приятел.

Лий не мислеше, че нещо може да я накара да се почувства по-добре, но поне с Шийла можеше да бъде напълно откровена. Освен всичко останало Шийла Уинтърс бе запозната с всички подробности около трудностите, през които бе минал бракът ѝ. Шийла бе давала ценни съвети на семейство Манинг.

В началото на съпружеския им живот Лий печелеше много повече от Логан, който умираше да я види преуспяла и използваше всичките си връзки, за да ѝ помогне. След като се беше убедил, че всички социални контакти на семейството му са използвани, за да може съпругата му лично да се познава с важните личности, които имаха влияние в театъра на Бродуей, Логан се беше посветил на възстановяването на семейното богатство, което дядо му бе успял да пропилее на комар и чрез неуспешни сделки.

Любовта към хазарта беше семейна черта на мъжете от семейство Манинг, но с изключение на дядото на Логан всички те бяха притежавали невероятен за нюх бизнес. Прапрадядото на Логан, Кирус Манинг, бе изградил малка империя в областта на консервната промишленост, след което беше рискувал и бе инвестирал всичко в текстилната промишленост, а после бе заложил всичко на карта и бе влязъл в петролния бранш. Също като него Логан винаги бе готов да се втурне в поредното рисковано бизнес начинание. И също като при стария Кирус начинанията му винаги биваха печеливши.

На единайсетата година от брака им Логан вече беше постигнал такива успехи, каквито никой не бе очаквал, а артистичният талант на Лий я бе превърнал в известна актриса. Тъкмо тогава тя бе пожелала да намали участията си, за да могат да прекарват повече време заедно, ала Логан се бе възпротивил. Колкото повече преуспяваше в бизнеса,

толкова повече желаше да разраства дейността си и да инвестира във все по-рисковани начинания. Не искаше да спре, а и не можеше. Стремехът му към успех им коства много: Логан работеше по шестнайсет часа на ден и минаваха месеци, без да вземе отпуск, без да почива през уикенда, без да се люби със съпругата си.

Малко след единайсетата им годишнина от сватбата едно от по-незначителните начинания на Логан се провали и той изпадна в толкова дълбока депресия, че Лий беше принудена да настоява да се срещнат с психоаналитик. Лекарят, когото избраха, бе Шийла Уинтърс, поразяващо красива трийсет и седем годишна блондинка, която бе изградила завидна практика, съветвайки преуспели и пренапрегнати хора, между които няколко от познатите им. Лий беше останала много доволна от факта, че Шийла Уинтърс напълно заслужаваше репутацията си на интелигентна, проникателна личност с прекрасно чувство за хумор и множество идеи за положителна промяна в живота на пациентите си.

Само след няколко сеанса тя им бе препоръчала двамата да прекарват заедно един уикенд у дома.

— Логан, ти си от онези хора, на които им е нужна пълна промяна, за да се отърват от работохолизма си — бе казала психотерапевтката. — Но ако не смениш веднага обстановката, Лий ще има доста проблеми и никога няма да успее да ти помогне. Вила на плажа в Лонг Айленд е хубава идея за промяна, но би била прекалено близо до града и Логан ще може да прекарва почивката си в клубовете или на игрището за голф, където ще общува със същите хора, с които общува и в Манхатън. Ако бях на ваше място, щях да потърся друг начин да се развлека, може би щях да почивам в планината — беше очевидно, че Шийла наистина харесва и се възхищава на Логан и че съчувства на неспособността му да почива, затова Лий не се изненада, когато психиатърката ѝ препоръчала да поеме в свои ръце инициативата за романтичната почивка.

— Запали ароматни свещи, пусни бавна музика и му пригответи гореща вана — беше ѝ казала с усмивка, — той не е глупав, нека разбере намека. Освен преумората, Логан няма други сексуални проблеми.

На същия сеанс Шийла беше заявила на Логан следното:

— През първите няколко седмици Лий ще трябва непрекъснато да ти напомня, че освен работата в живота има и други удоволствия. От теб обаче зависи дали ще приемеш нейните романтични идеи и предложения. Разбирам, че изграждането на финансова империя изисква силна воля и почти пълно отдаване, и че всичко това може да те обсеби. Дори се възхищавам на жертвите, които си правил в името на успеха, но е огромна грешка да рискуваш брака си заради бизнеса. — След тези думи двамата за пръв път се сблъскаха с тънкото чувство за хумор на Шийла Уинтърс: — Знаеш ли, Логан, мъжете, които пренебрегват съпругите си, за да трупат пари, обикновено свършват без съпруга, а богатството им изведнъж се намалява най-малко наполовина.

Доктор Уинтърс не споделяше мнението на много от колегите си да не се виждат поотделно с членовете на семейството. На следващия сеанс Лий и Шийла се видяха насаме и терапевтката изненадващо сподели някои свои тайни с младата актриса:

— Може би ти се струва, че съм прекалено толерантна към извънредната амбиция на Логан. Причината обаче е, че двамата имаме еднакъв произход. Според това, което си ми разказвала, Лий, ти си израснала в семейство, в което парите никога не са достигали, но съучениците ти са били в същото положение. Ти не си се чувствала неудобно, защото си нямала проблем с вписването в средата си. При мен и Логан обаче нещата не стоят така. И двамата сме от стари уважавани нюйоркски фамилии, и двамата сме посещавали известни частни училища, но всички знаеха, че семействата ни са разорени. Не можехме да си позволим да ходим на почивка заедно със съучениците си, не можехме да си позволим да се обличаме като тях, всъщност въобще не можехме да се мерим с тях. От психологическа гледна точка и за двама ни е щяло да бъде по-добре, ако бяхме учили в общински училища и ако бяхме общували с обикновените деца от обикновените семейства като твоето.

Когато сеансът свърши, двете се изправиха и Лий се усмихна и импулсивно прегърна Шийла.

— Ти никога нямаше да бъдеш „обикновена“, Шийла.

— Благодаря. Приятно е да получиш такъв комплимент от изключителна жена като теб. — После Шийла се обърна, за да разгледа бележника с ангажиментите си, и ѝ каза: — Наистина няма нужда

двете с теб да се виждаме отново, но се налага да накараш Логан да проведе още един-два сеанса. Иска ми се да му помогна да се освободи от онзи детски срам и чувството за малоценност, които му тежат от детството.

— Непременно ще го накарам.

На Логан му бяха необходими две години, за да оформи плановете за планинската им вила и да открие подходящото място за нея, но това ни най-малко не бе натъжило Лий. Безкрайните часове, които бяха прекарвали в обсъждане и преглеждане на скиците, ги бяха сблизили. Почивните дни, през които пътуваха из планините, за да открият подходящо място за вилата си, бе приятно разтоварване и тъкмо това бе желала Шийла.

През това време се случи и нещо друго — Логан постигна още по-голям успех. Преди няколко години той престана да се занимава с гражданска архитектура и започна да работи за големи фирми, нуждаещи се от съветите на архитект. По-голямата част от богатството му обаче идваше от инвестициите, които правеше. Внезапно клиентите му започнаха буквално да се редят на опашка пред кабинета му, а Логан бе принуден да наеме още шест архитекти, освен четиримата, с които вече работеше, за да може те да вършат ежедневната работа, която не му бе интересна. Съпругът ѝ бе удвоил, а после и утроил цените за услугите си, но клиентите му продължаваха да го засипват с чекове за баснословни суми. Логан бе споделил с Лий, че успехът му се дължи на това, че най-сетне е осъзнал, че понякога трябва да остави нещата сами да се случват. Тогава Лий бе щастлива. Повече не посети кабинета на психиатърката, но двете често се срещаха по приеми и благотворителни сбирки. Тъкмо след една такава скучна вечер двете бяха вечеряли заедно и с часове се бяха смели и си бяха говорили. Станаха близки приятелки и често споделяха тайните си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо О'Хара се оказа прав. Лий веднага се почувства по-добре, след като Шийла пристигна. Красивата блондинка бе облечена в моден, елегантен черен костюм от мека вълна, а сламенорусата ѝ коса бе вдигната в стегнат кок. Присъствието ѝ сякаш внесе глътка свеж въздух в тъжното ежедневие на Лий.

Шийла изслуша разказа ѝ за случилото се от неделя сутринта до момента. Лий успя да ѝ разкаже всичко, без да се разплаче, ала когато стигна до края, някой като че ли я сграбчи със стоманени пръсти за гърлото и сълзите ѝ потекоха. Проблемът бе, че сега, когато разказа всичко на Шийла, стана невъзможно да избегне сблъсъка с реалността. В мъчителната тишина, която настъпи, тя безпомощно се вгледа в приятелката си, сетне рязко се извърна и се опита да прогони черните мисли. Погледът ѝ се плъзна към просторния кабинет на Логан. Помещението бе тъмно и пусто.

Животът ѝ се бе променил. Светлината го бе напуснала. Логан я бе напуснал. Никога нямаше да се върне при нея.

Лий преглътна и едва прошепна:

— Няма го, Шийла. Няма да се върне.

— Как можеш да говориш така?

Тя бавно се обърна и погледна приятелката си в очите.

— Няма го цяла седмица. Знам, че ако бе жив, досега щеше да намери начин да потърси помощ и да съобщи на някого за положението си. Ти също го познаваш.

— Така е — твърдо рече Шийла. — Освен това обаче знам, че той е невероятно изобретателен и упорит. В неделя беше жив и здрав, същото е и сега. На всичкото отгоре го няма от пет дни, не от цяла седмица. Човек може да издържи много повече, и то при много по-жестоки условия от една снежна буря.

Искрица надежда пламна в очите на Лий и Шийла веднага го усети, затова се усмихна и уверено рече:

— И ти щеше да мислиш като мен, ако не бе ужасната катастрофа. Ти не само преживя двойна психологическа травма, но и сериозно пострада физически. Трябва незабавно да започнем да укрепваме силите ти. Искаш ли да започнем да се разхождаме заедно? В понеделник не работя с пациенти. Дотогава ще бъдеш в състояние да излезеш, нали?

Лий въобще не желаше да прави нещо без Логан в живота си, но съзнаваше, че Шийла е права. Имаше нужда от укрепване на физическите си сили.

— Обаче да е много кратка и много бавна тази разходка — помоли.

— Слава на бога! — отвърна приятелката ѝ през смях, докато оставяше чашата си с чай в чинийката на масата. — След последния път, когато заедно отидохме на фитнес, дни наред не можех да кръстосам крака, без да заплача от болка. Представяш ли си, пациентите ми дори започнаха да ми дават съвети за физически упражнения. Освен че имах мускулна треска, умирах от ужас, че клиентите ми ще започнат да ми искат отстъпка от таксите заради съветите си!

За пръв път от седмица насам Лий се усмихна. Шийла погледна часовника си, сетне бързо грабна чантичката си и се изправи.

— След петнайсет минути имам час с пациент, който винаги закъснява. Дано все още не съм го излекувала от това. — Тя се наведе и целуна приятелката си по бузата. — Предписах ти успокоително, взимаш ли го?

— Изпих само едно от хапчетата.

— Взимай ги по предписанието — скара ѝ се Шийла. — Ще ти помогнат. Няма да повлияят на съзнанието ти, напротив, ще ти помогнат да мислиш спокойно и трезво.

— Няма нищо успокоително в нещата, които се случват напоследък — рече Лий, но после се предаде, понеже бе много по-лесно. — Добре, ще започна да ги взимам.

— Чудесно... и моля те, обади се на Джейсън. Вчера два пъти говорих с него. Направо е откачил, защото още не те е виждал и защото не знае кога ще бъдеш в състояние да излезеш на сцената.

Тази новина събуди чувство на вина у Лий, но също така и раздразнение, че я притесняват.

— Не съм говорила с него, откакто ме изписаха, но той ми оставя съобщения всеки божи ден. Казва, че Джейн Сербинг се справя отлично в моята роля.

При споменаването на името на ослепително красивата дубльорка на Лий Шийла направи кисела физиономия.

— Сърцето ѝ сигурно се къса, задето не си умряла при катастрофата. Хич не ми харесва, че се качи на върха заради нещастieto ти.

Лий удивено зяпна приятелката си. Шийла никога не говореше така. Тя бе психиатър и търсеше обяснение за поведението на хората, не ги осъждаше за грешките и чувствата им.

— Само не ме карай да говоря за тази Джейн... — каза Шийла и отново погледна часовника си. — Ще закъснея, трябва да тръгна. Можеш да ме търсиш по всяко време, ако имаш нужда от мен.

Докато Шийла ѝ бе на гости, телефонът не бе спрял да звъни. Когато тя си тръгна, Хилда донесе съобщенията, които бе записала, и Лий ги прелисти. Освен всички останали, на които трябваше да се обади, непременно се налагаше да се свърже с Майкъл Валенте и с Джейсън.

Жената, която вдигна телефона на Майкъл Валенте, се държа оскърбително. Освен че говореше студено, тя очевидно ни най-малко не вярваше на отговорите, които Лий даваше на любопитните ѝ въпроси. Непознатата не само настоя да разбере за какво се отнася обаждането, но и я принуди да ѝ даде домашния си телефон и адрес, после неучтиво прекъсна обаждането, оставяйки я да чака Валенте да вдигне. Името на Лий вече от цяла седмица не слизаше от челните страници на таблоидите, а от два дни с него свързваха и името на Валенте, затова ѝ се стори, че всички тези груби въпроси, които жената на телефона ѝ зададе, са съвсем излишни. Ако непознатата бе негова икономка, значи имаше изрични нареждания да взима най-подробна информация от обаждателите се. Ако жената му бе любовница, то тя изгаряше от ревност, щом чуеше женски глас по телефона. Каквато и да бе истината, явно беше почти невъзможно човек да се свърже с Майкъл Валенте просто така.

Стоя доста дълго, докато изчакваше, и вече започна да ѝ става досадно. Тъкмо щеше да затвори, когато Валенте най-сетне вдигна:

— Лий?

Кой знае защо, но ѝ се стори, че ток потече по вените ѝ, когато чу първото си име, изречено от устата на Валенте. Имаше нещо много... тревожно... в това.

— Лий? — повтори той.

— Да, на телефона съм. Извинявай, разсеях се.

— Благодаря ти, че изтърпя инквизицията, на която те подложи секретарката ми, и за това, че ме изчака. Секретарката ми реши, че си някоя репортерка. Когато ти се обадох, бях много зает и не ти дадох личния си номер, както мислех да направя. Имаш ли новини от Logan?

— Не, нищо — отвърна тя, чудейки се дали той винаги е obsаден от пресата, или — да не дава Господ — тя самата е причина за положението. Имаше ужасното чувство, че е второто.

— Лий?

Тя въздъхна и рече:

— Извинявай. Сигурно имаш чувството, че си говориш сам. Тъкмо си мислех, че се надявам, че пресата винаги те преследва и че не аз съм причината за настоящата ситуация. — В мига, в който изрече тези думи, разбра колко абсурдни са и колко грубо бе постъпила, като бе намекнала за тъмното минало на Майкъл, което бе разбило репутацията му пред властите и медиите. Притисна длан към челото си и затвори очи. — Извинявай — нещастно рече тя. — Не исках да прозвучи така.

— Няма нужда се извиняваш — отвърна той, ала думите му прозвучаха студено и дрезгаво. — Чудех се дали утре ще е удобно да намина и да си взема документите от кабинета на Logan. Вчера в бързината забравих за тях.

„В бързината вчера“ Валенте бе променил всичките си планове за деня, бе издирил пилота си, бе изтърпял Джо и ужасното отношение на полицаите и я бе завел в планината с хеликоптера си, дори я бе носил на ръце до хижата. Нервите ѝ бяха опънати, а отчаянието ѝ пречеше да общува нормално с хората, затова не можеше да благодари на Валенте както подобава.

— Просто... съжалявам — повтори тя плачливо.

— Защо? — огорчено попита той. — Защото четеш за мен във вестниците? Или защото вярваш на написаното?

Лий вдигна глава. Сбърчи мъчително вежди, нещо я тревожеше, нещо, което трябваше да си спомни.

— За всичко — разсеяно отвърна тя.

— В колко часа да намина утре?

— Когато решиш. Ще бъда тук през цялото време, освен ако не се разбере нещо за Логан.

Щом затвори, Лий замислено се загледа в телефона, опитвайки се да разбере какво точно я бе разтревожило. Нещо в гласа му. Гласове без лица... Мъжки глас, който ѝ се бе сторил приятен, после плашец, а след това и... опасен...

„Извинете, изпуснахте го...“

Лий тръсна глава, за да прогони спомена за мъжа пред магазин „Сакс“. Онзи тип не беше Валенте. Нямаше начин да е бил той. Каква глупава идея — това само доказваше колко разстроена и нестабилна е в момента, бе направо на ръба на нервна криза.

Реши да се обади и на Джейсън. Откри, че типичната за драматурга неукротима енергия и искрената му загриженост я ободряват.

— Ти непрекъснато твърдиш, че си добре, ама аз няма да се уверя, докато не те видя с очите си, скъпа — заяви той, преди да затворят. — Кога да мина утре?

— Джейсън, наистина не съм добра компания.

— Е, да, ама аз винаги съм добра компания, затова утре ще я споделя с теб. По обяд добре ли е?

Лий знаеше, че той ще дойде, но освен това осъзна, че ще ѝ бъде приятно да го види. През последните дни самотата и изолацията направо я убиваха.

— Добре е — отвърна тя.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Осемнайсети участък се намираше в Горен Ийст Сайд в Ийст Севънти Секънд Стрийт — възможно най-претенциозното местоположение за полицейски участък, а в Манхатън имаше точно трийсет и три.

За да не се разваля обликът на квартала, на сградата бяха сложили двукрилна тежка врата, украсена от двете страни със старинни газови фенери. Отвътре обаче сградата бе неприветлива и претъпкана като всеки друг полицейски участък в Ню Йорк.

Когато Сам пристигна по обяд в събота, Шрадер вече чакаше пред кабинета на капитан Холанд. Изглеждаше уморен, беше разрошен, раздърпан и унил.

— Дявол го взел — изруга той. — Искаше ми се да почина тези дни, докато отделът за граждански дела работи в хижата. Страхотно е да спиш в собственото си легло. На теб капитанът кога ти се обади?

— Малко преди осем.

— Той не спи ли? Винаги е тук. Живее за тази работа.

Ако питаше Сам, Холанд по-скоро живееше за следващата си работа. Всички знаеха, че ще кандидатства за заместник-комисар, а според слуховете постът му бе в кърпа вързан.

— Стив Уомак се връща на работа в понеделник — каза Шрадер и отново се прозя. — Каза, че рамото му оздравяло след операцията и че му е писнало да си седи у дома.

Това, че партньорът му се връщаше на работа, означаваше, че Сам ще получи друго назначение с друг полицай. Саманта много се натъжи, най-вече защото щяха да я отстранят от случая на Манинг.

— Значи затова съм тук — рече тя. — Капитан Холанд иска да чуе докладите ни, за да може после да ме преназначи.

Шрадер се ухили:

— Не увесвай нос. Току-виж съм решил, че ще ти липсвам.

— Ще ми липсва разследването по случая, ако въобще разполагаме със случай.

Холанд рязко отвори вратата на кабинета си и с жест покани детективите да влязат.

— Благодаря, че дойдохте в почивния си ден — каза им той и затвори вратата. — Трябва да подпиша някои документи и после ще поговорим. Седнете — добави капитанът и кимна към стола срещу бюрото си, а самият той седна на мястото и взе химикалката.

Като шеф на полицейски участък на Холанд му се полагаше кабинет, разположен в дъното на дълъг коридор, което му позволяваше донякъде да се спаси от царящия хаос. Освен това помещението бе по-просторно от останалите, разположени по трите етажа на старата сграда. Холанд бе внесъл някои промени и кабинета си, например старинните кожени подпорки за книги върху бюрото и старинния глобус върху гравирана месингова поставка в ъгъла под прозорците. Също като чичовците си и като дядо си Холанд бе избрал кариерата в силите на реда, ала за разлика от роднините си той имаше магистърска степен, банкова сметка и съвсем основателната надежда, че скоро ще стане комисар. На Четиридесет и една години той не само можеше да се похвали със зашеметяваща кариера като полицай и със способностите си на администратор, но и с приятна външност, заради която кметът Еделман го бе превърнал в публичната личност, представляваща нюйоркската полиция.

Холанд подписа последния документ, остави химикалката и погледна Шрадер:

— Настъпи промяна в разследването по случая „Манинг“ — оживено започна той, но нещо в тона му накара Сам да си помисли, че промяната не му харесва особено. — Комисар Труманти иска да бъде сформиран екип от четирима детективи, които да се заемат със случая, и вече е избрал главния следовател. Ти и Уомак ще бъдете включени в екипа.

— Кой е главният следовател? — попита Шрадер.

— Казва се Маккорд. Труманти искаше да предадем разследването на централата, но това си е наш случай, и то какъв. Убедих комисаря, че можем да осъществим контрол и че няма да има изтичане на информация. Така че разследването остава наше. Федералните така и не успяха да спипат Валенте, така че обвинението им да бъде непоклатимо, но ние ще заковем копелето и ще го пратим на топло. Благодарение на пресата ФБР вече е наясно, че той е замесен

в нашия случай, и сега търси начин да ни отнеме разследването, но това няма да стане. С Труманти решихме, че трябва да държим нещата под контрол, докато не открием каква по-точно е ролята на Валенте. Никой, подчертавам — никой — изрече Холанд и най-сетне погледна към Сам, — никой няма да говори пред пресата или хора, които не са пряко замесени в разследването. Ясно?

— Ясно — потвърди Шрадер.

— От каквото и да имате нужда — продължи капитанът, — просто ми кажете и ще го имате: обезщетение за извънредните работни часове, допълнителна помощ, заповеди за обиски, каквото и да е. Ако не успеем да се справим с нещо, ще ни бъде оказано съдействие от прокуратурата. — Той се изправи и с това показва, че срещата е приключила. — Маккорд временно ще се настани в кабинета на лейтенант Ънгър, докато трае разследването. В момента е в него и ви очаква в дванайсет и Четиридесет и пет. Сам, препоръчах му да те вземе като четвърти член на екипа си. Ти много ни помогна. Окончателното решение обаче ще вземе той. Някакви въпроси?

Преди Сам да успее да благодари, Шрадер попита:

— Маккорд? Нали нямате предвид Мичъл Маккорд, капитане?

Холанд кимна отсечено и отвърна:

— Самият той.

— Благодаря, капитан Холанд — официално изрече Сам.

Шрадер излезе от кабинета и тя понечи да го последва, но капитанът ѝ направи знак да остане. Той изчака, докато другият детектив се отдалечи, понижи глас и каза с усмивка:

— Добра работа. Ти откри онази бележка на Валенте до Лий Манинг. Баща ти много ще се гордее с теб.

— Още не съм разговаряла с втория си баща за случилото се — рече тя, учтиво напомняйки му роднинските си отношения с втория съпруг на майка си. — Двата с майка ми са много заети по това време на годината, а пък и аз не бях кой знае колко свободна.

— Разбирам — отвърна Холанд и я освободи, кимвайки рязко с лека усмивка. — Затвори вратата на кабинета след себе си, ако обичаш. Сам излезе и затвори вратата.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Очакваше Шрадер да е ядосан, че му отнемат ръководството по случая, ала Саманта с изненада откри, че партньорът ѝ е развълнуван от срещата с Мичъл Маккорд.

— Той е легенда! — каза ѝ той, докато пъхаше още Двадесет и пет цента в автомата в лавката на третия етаж.

— Защо?

— Поради много причини. Някои от тях не са известни на никого.

— Ама че информативно — подразни го Сам.

За да обясни защо смята Маккорд за легенда, Шрадер реши да поразкаже още нещо на Сам.

— Преди десет години, когато е бил в екипа на майор Кейс, е работил по отвлечането „Силкман“. Джоуи Силкман е момченцето, заровено живо в ковчег в продължение на четири дни, сецаш ли се?

Тя кимна.

— Екипът на Маккорд заловил един от похитителите при опита му да вземе парите от откупа, ала онзи не проговорил. Минали два дни, после още един, тогава той вкарал онзи в колата си и излезли на обиколка из околностите. И не щеш ли, похитителят си изпял всичко и го завел там, където е било заровено момчето. Заедно изкопали детето.

— Да не намекваш, че го е пребил, за да изкопчи тази информация?

— Не. По човека не е имало и драскотина. Признал се за виновен и се отървал с Двадесет и пет години заради подпомагане на следствието. Другите двама нямали този късмет и получили доживотна присъда.

Шрадер зачака реакцията на Сам, докато отваряше пликчето с бонбони ММ.

— Впечатляващо — рече тя и пъхна монети в автомата за безалкохолни, — но недостатъчно да се превърне в легенда.

— Има и още, но трябва да се сетя. А, да, Маккорд оглави екипа за преговорите, когато четирима психопати превзеха детски лагер и заплашиха, че ще започнат да убиват по едно дете на всеки час.

— И той ги е спасил, без да използва оръжие и без да повишава тон, така ли? — подразни го Сам.

— Не. Първото дете било застреляно още преди екипът му да пристигне на мястото и да заеме позиции.

Сам стана сериозна:

— А после?

— Както ти казах, хората му още пристигали, така че никой не е видял точно какво се случило. Очевидците давали противоречиви сведения. В общи линии обаче, Маккорд си изтървал нервите. Отишъл право при похитителите, вдигнал ръце и казал: „Защо си губите времето с дванайсетгодишни, при положение, че можете да вземете за заложник ченге?“. Тогава заявил на похитителите, че е наредил на хората си да открият огън след една минута. Отсякъл, че след като вече са започнали да убиват деца, няма да преговарят.

— И после какво станало? — нетърпеливо попита Сам.

— Маккорд казал на децата да легнат на земята, за да започне стрелбата. Това е според едната версия. Според другата той изкрещял на децата: „Всички долу!“ — онези закрещели на момчетата да останат изправени.

— И?

— Децата явно решили, че Маккорд е по-откачен и от онези копелета, които ги пленили, защото веднага се хвърлили на земята и снайперистите открили огън. Когато димът от стрелбата се разнесъл, на земята лежали четирите трупа на похитителите. След това го повишили в сержант. Не... не тогава. Повишили го, след като разрешил един случай с изнудване и подкупи, в който били замесени някакви важни клечки. Преди няколко години се премести в Бюрото за контрол на организираната престъпност и там също изгради кариера. След това отново се прехвърли в полицейските части на Бъроу^[1] и стана детектив-лейтенант.

— Той е на Четиридесет и нещо и всички мислеха, че ще стане капитан на дивизия след година-две, а след това и шеф на детективите, но не това се случи.

— А какво стана? — попита Сам и погледна часовника си.

Имаха още петнайсет минути до срещата с Маккорд.

— Нищо. Преди година казал, че иска да се пенсионира, когато му изтекат Двадесетте години в полицията, което съвсем скоро ще се случи. Миналия месец чух, че е напуснал, но може би е имал отпуски и е решил да я използва — той кимна към металните маси в стола. — По-добре да седнем за малко, вместо да висим пред кабинета на Маккорд като двама слуги, очакващи аудиенция с папата.

Обикновено столът бе претъпкан по това време на деня, ала явно всички, които бяха дежурни в събота, вече бяха обядвали, защото по кръглите метални маси бяха пръснати мръсни чинийки и мазни опаковки от сандвичи. Сам се заглежда за някоя по-чиста маса, ала Шрадер въобще не се впечатли от неразборията. Той седна на най-близката маса и изгърси няколко от цветните бонбончета ММ в дланта си.

— Какво правиш? — попита той любопитно.

— Търсех салфетка, с която да почистя стола си — отвърна тя, преди да се замисли.

Шрадер избухна в неудържим смях.

— Литълтън, как смяташ да се справиш, като ти се наложи да се ровиш за доказателства в някой контейнер за боклук?

— Смятам да нося ръкавици като всички останали.

Шрадер протегна ръка и ѝ предложи няколко бонбончета.

— Ето, вземи си.

Глазираните бонбони блещукаха примамливо в дланта му.

— Пипал ли си нещо друго с тази ръка, освен облегалката на стола?

— Определено не искаш да разбереш отговора на този въпрос.

Сам само леко се усмихна. Искаше да му подсказе, че не желае повече да чува такива реплики, а се усмихна, признавайки си, че този път си го бе изпросила.

Шрадер схвана намека и се задоволи с темата за подвизите на Маккорд.

Когато станаха, за да отидат на срещата с известния детектив, Сам вече изгаряше от нетърпение да се запознае с мъжа, който можеше да се похвали с инстинкти на ясновидец, с интелекта на ядрен физик и упоритостта на питбул.

— Изчакай ме за секунда — помоли я Шрадер, докато минаваха край тоалетните. — Само за малко.

Докато го чакаше, покрай нея минаха полицаи, чиновници и детективи, които Сам и преди бе срещала в участъка. Сега обаче те не я подминаха, гледайки я отвисоко, вместо това кимнаха за поздрав и измърмориха по едно „Здравей“. Определено всички се държаха различно с нея и тя осъзна, че дължи това на Шрадер. Тъкмо той бе направил всичко възможно да уведоми Холанд за работата ѝ и бе разпространил новината за откритието, което бе направила по случая „Манинг“.

Въпреки че бе набит здравеняк и имаше направо свирепа физиономия, заради която Сам го наричаше тайно Шрадвайлер, Шрадер вероятно криеше от всички чувствителността си или поне така предполагаше Литълтън. Когато той най-сети излезе от тоалетната, веднага забрави тези си мисли и не сдържа усмивката си. Шрадер внимателно бе пригладил рошава коса и постегнал вратовръзката си.

— Я как си се изгупал — пошегува се тя. — Маккорд ще загуби ума и дума, когато те види.

Саманта не очакваше да хареса Мичъл Маккорд, ала това не намали нетърпението ѝ да се запознае с живата легенда на Нюйоркската полиция, която така бе впечатлила Шрадер, че той да се притесни за външния си вид. През седмицата, която изкарали заедно в планината, детективът не бе сменил панталоните си нито веднъж, а ризите, които си бе донесъл, бяха само три. Сам се зачуди дали Шрадер спря да се наконти заради това, че ще се срещне със самия герой Маккорд, или защото знаеше, че лейтенантът е много взискателен към външния вид. Като имаше предвид бързото изкачване на Маккорд по йерархичната стълба в полицейската централа, Сам предположи, че той е умел политик и че вероятно е арогантен тип, който умее да се облича добре.

[1] Бъроу — една от административните единици в Ню Йорк, Бъроу Манхатън, Бъроу Куинс, Бъроу Бронкс, Бъроу Бруклин, Бъроу Стейтън Айлънд. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На третия етаж се помещаваше огромната полицейска зала, натъпкана с метални бюра и шкафове с документи, използвани от трите смени през денонощието. Тук винаги гъмжеше от хора и кипеше усилена дейност. В съботния следобед не бе по-различно. Някои от детективите пишеха докладите си, други звънях по телефона, а двама полицаи, разследващи обир, разпитваха група възмутени туристи, очевидци на инцидента. Имаше дори млада жена с дете, която подаваше оплакване срещу съпруга си.

Бившият кабинет на лейтенант Ънгър бе в дъното на коридора, точно срещу залата.

Когато двамата с Шрадер влязоха в кабинета, Маккорд не бе там, ала лампите светеха и промяната, настъпила в стаята, ясно показваше, че има нов обитател. Също като останалите неизползвани помещения в участъка полицаите бързо бяха намерили начини да го пригледят за нуждите си. Преди появата на Маккорд кабинетът бе място за срещи, място, където да си изядеш сандвича на спокойствие, а също и склад за изпочупено оборудване и разнебитени мебели. Сега обаче всичко се бе променило.

Изчезнали бяха портретите на кмета, на полицейския комисар и на губернатора, които Сам бе виждала на стената зад бюрото. Изчезнали бяха и всички почетни грамоти, дипломи и паметни плочи, които покриваха останалите три стени от помещението. Старата коркова дъска за съобщения, която стоеше отляво на бюрото, беше изчезнала заедно с всички бележки и кабарчета, закачена за нея. Оцеляла бе единствено черната дъска, но бе почистена до блясък. Тесният дървен парапет под нея вече не бе претрупан с мръсни гъби и с тебешери. Сега там имаше само една кутия с тебешери, а нова и чиста гъба стоеше в средата на чистото парапетче.

Единствените мебели в кабинета бяха металното бюро, поставено срещу вратата, и двата стола пред него. Имаше още тясна маса и два стола до стената отляво.

— Май Маккорд обича реда повече от Ънгър — прошепна Шрадер, докато се настаняваха на столовете пред бюрото.

„Меко казано“ — помисли си Сам. Столовете и бюрото не само бяха изтъркани до блясък и пренаредени, но и бяха така поставени, че ръбовете им да са успоредни на стените. Масата зад бюрото на Маккорд бе разтребена и сега върху нея имаше само два компютъра — лаптоп, който явно бе на Маккорд, а другият, старомоден и огромен, очевидно бе собственост на участъка. Лаптопът бе точно зад облегалката на стола и на синкавия му примигващ екран се виждаше отворен прозорец изписани две думи: „Въведете парола“. По-големият компютър бе изместен вляво и беше изключен. Върху бюрото на Маккорд имаше четири купчинки с папки, подредени педантично в четирите ъгъла, а етикетите на папките от всеки куп бяха в различен цвят от другите. В средата, точно пред въртящия се празен стол, бе оставена една жълта тетрадка, а върху нея лежеше току-що подострен жълт молив. Под тетрадката имаше още две папки.

Сам нямаше да бъде толкова изненадана от обстановката, ако Маккорд се бе опитал да пренареди и подреди кабинета си, за да му бъде по-приятно по време на разследването за седмица — две или дори повече. Явно обаче той не се опитваше да постигне такъв ефект. Никъде не се виждаше дори една снимка на съпругата му или на децата му, нямаше любима чаша за кафе или преспание, нямаше нищо лично. Липсваше дори и табелката с името и длъжността, която всеки полицаи слагаше на бюрото, което заемаше, и която детективът винаги носеше със себе си при всяко следващо назначение.

Въпреки легендите, които току-що бе изслушала за геройствата и подвизите на Маккорд, Сам реши, че любимецът на Шрадер или е превзет, придирчив паникьор, или е абсолютен невротик. Тъкмо се навеждаше да му каже това, когато случайно зърна името върху една от папките под жълтата тетрадка и разбра, че Маккорд е проучвал личните им служебни досиета.

— Шрадер, първото ти име, да не би да е... Малкълм?

— Да не би да приличам на някакъв си Малкълм? — възмути се той и Сам се досети, че той не харесва името си.

— Малкълм е много хубаво име. Защо не ти харесва? Приеми го — ти си Малкълм Шрадер.

— В такъв случай ти трябва да си Сам Литълтън — прекъсна ги Мичъл и бързо влезе в кабинета си.

Изненадана, Сам скочи на крака, за да се ръкува с Маккорд.

— И ако дотук бях прав, то значи моето име е Маккорд. — Той припряно им кимна да седнат, настани се на мястото си и вдигна телефонната слушалка. — Само едно обаждане и се заемаме за работа.

Сам си отдъхна, че ще има минута-две да си събере мислите. Погледна изсеченото лице на Маккорд и белега на едната му буза и веднага изостави идеята за придирчивостта. Въпреки всичко обаче не можеше да намери подходящи думи, за да го опише. Нищо у него не оправдаваше магнетичното въздействие, което имаше върху околните. Маккорд бе висок и се движеше с пъргавината на човек в идеална физическа форма, ала бе прекалено слаб. Беше около Четиридесет и пет годишен, но косата му бе побеляла. Беше подстриган като Джордж Клуни. Бе добре облечен, особено за детектив. Кафявите му панталони бяха добре изгладени, коженият колан бе в подходящ оттенък на кафявото, а бежовото му поло бе безупречно. Единственият недостатък на облеклото му бе, че кафявото му сако му бе прекалено широко в раменете.

Сам знаеше, че всичко това е без значение, тъй като човек не можеше да бъде преценен само по дрехите. Лицето на Маккорд обаче я объркваше. Имаше бронзов загар, което означаваше не само че Маккорд разполагаше с пари, но и че обичаше да прекарва дни наред по плажовете в тропиците. Явно бе, че има пари, но иначе нищо в това лице с остри черти не говореше за леност. Освен белега на дясната буза лейтенантът имаше и назъбен белег, разсичаш дясната му вежда, както и дълбоки бръчки около устните и на челото.

Лицето на Мичъл Маккорд не бе нито младолико, нито красиво. Всъщност за красота въобще не можеше и дума да става. Ала то излъчваше такава самоувереност и напомняше за толкова много ужасяващи преживявания, че за Сам то бе най-чаровното и най-загадъчно мъжко лице, което някога бе виждала.

След като следващото, което й хрумна, бе, че съжалява, задето не си е измила косата и не се е облякла по-добре, Сам се намръщи объркано и реши да се вземе в ръце.

Маккорд приключи разговора си, затвори и веднага заговори на Шрадер, което означаваше, че приема старшинството му по ранг.

— Добре, сега ме запознайте с фактите. Бавно и обстойно, за да знам какво се е случило до момента. — Той погледна към Сам и добави: — Ако Шрадер пропусне нещо, веднага се намесвай. Не крийте нищо от мен, нищичко. Без значение колко е маловажно.

Сетне млъкна и взе жълтата тетрадка и молива, извъртя се на стола си странично към Саманта и Шрадер и зачака. Щом Шрадер заразказва, той моментално започна да си води бележки.

Сам наблюдаваше лицето му, движенията му и лъснатите до блясък обувки. Сетне посвети цялото си внимание на разказа на колегата си и почти успя да забрави колко привлекателен е Мичъл Маккорд. Дотолкова се съсредоточи в думите на партньора си, че когато Маккорд изстреля първия си въпрос към нея, тя не се притесни и спокойно и съсредоточено му отговори.

— В болницата повярвахте ли на госпожа Манинг, че се е запознала с Валенте едва преди няколко вечери на партито? — попита я той.

— Да.

— Тогава вярвахте ли, че тя наистина е разтревожена за съпруга си?

— Да — повтори Сам и кимна утвърдително.

— Сега, когато смяташ, че лъже, сещаш ли се за нещо, макар и малко, което я е издавало... ако въобще си внимавала за нещо такова.

— Не...

Той долови колебанието ѝ и веднага попита:

— Но какво?

— Но не съм убедена, че се преструва — отвърна Сам. — Първия път, когато я видяхме в болницата, бе упоена, объркана и дезориентирана, но искаше да повикаме господин Манинг, сякаш наистина вярваше, че той е наблизо. На следващата сутрин вече бе на себе си, но беше паникьосана и се опитваше да се овладее. Не изглеждаше да се преструва на уплашена заради нас, а тъкмо обратното.

— Наистина ли? — попита той, ала Сам усети, че не ѝ вярва.

След като зададе още десетки въпроси на Шрадер и вече нито един на нея, Маккорд най-сетне свърши с бележките и остави тетрадката. После отключи чекмеджето на бюрото и извади кафеникав плик за доказателства, надписан от Харуел и после доставен на

капитан Холанд по изричната заповед на Шрадер. Маккорд извади отвътре найлоновото пликче, в което бе картичката с почерка на Валенте. Усмехнат, той я прочете на глас:

— „На празненството ти в неделя ми беше по-трудно, отколкото очаквах, да се преструвам, че не те познавам.“

Все още усмихнат, той се обърна към Сам:

— Ти си решила, че към кошницата с крушите е имало бележка от предполагаемия ѝ преследвач, и затова си поискала да я откриеш, нали?

— Да.

— Защо нещо около крушите ти се стори съмнително?

— Защото Лий Манинг спомена, че винаги закусва това и че съпругът ѝ се е шегувал с нея. Кошницата с крушите бе изискан и скъп подарък и предположих, че който ги е изпратил, е бил наясно с навиците на актрисата.

— А не ти ли хрумна, че съпругът ѝ ги е изпратил? Той изчезва мистериозно и внезапно тя получава кошница круши без картичка. Можеше да е нещо като шега между двамата. За това сети ли се?

— Тогава не. Ако не бях открила бележката от Валенте, сигурно щях да се зачудя, особено ако се окажеше, че господин Манинг е мъртъв.

— Той е мъртъв. Валенте се е погрижил за това. За съжаление бележката му до Лий Манинг не е доказателство за заговор за убийство. Той ще отрече, че я е писал, ние ще извикаме експерти, които ще анализират почерка и ще свидетелстват, че той я е писал, после той ще наеме адвокати и те ще изнамерят други експерти, които пък ще кажат, че това е лъжа и ще оборят показанията на нашите. Този вид анализи не се приемат от съдебните заседатели, а и експертите по почерците обикновено не са надеждни свидетели. Докато тази гоненица продължава, адвокатите на Валенте ще продължават да твърдят, че всеки със средно скъп принтер би могъл да го изфабрикува, особено пък някой враг на клиента им, който е искал да го злепостави.

Доволна, че все пак може да спомене нещо полезно, Сам каза:

— Името на Валенте не е напечатано на картичката. То е гравирано. Което означава, че някой с професионален принтер си е свършил работата.

— По какво позна?

— Обърнете я и прокарайте пръст по гърба ѝ, ще усетите лека грапавина зад всяка буква от името му.

— Права си. — Сам не може да разбере дали е впечатлен от информацията, която бе известна на всяка жена, ценяща хубавите покани и картички. Реши обаче да не му го споменава. Имаше чувството, че той силно се колебае дали да я вземе в екипа си.

— Добре, значи с малко усилия може би ще успеем да докажем, че е имала връзка с Валенте, освен това вече знаем със сигурност, че е карала обратно към града, а не към планината. — Маккорд изведнъж се втренчи в Саманта и на нея ѝ се прииска да не го бе правил, особено при въпроса, който ѝ зададе:

— Какво мислиш за този случай?

Тя не знаеше дали изпитва способностите ѝ, като ѝ задава подвеждащи въпроси, защото на този етап според нея нямаше случай.

— Случай ли? — предпазливо запита.

— Каква е теорията ти до този момент, като се осланяш на чутото и видяното? — нетърпеливо поясни той.

— Нямам теория. Няма достатъчно факти, които да подкрепят такава теория. Знаем, че Майкъл Валенте и Лий Манинг са се познавали отпреди и че са положили усилия да го запазят в тайна. Освен това единственото друго, което ни е известно, е, че госпожа Манинг бе готова на всичко, само и само да стигне бързо до онази хижа. Дори рискува да я видят с Валенте. Да не се опитваме да ги осъдим за прелюбодеяние? Защото, ако е така, няма да успеем с наличното...

По погледа на Маккорд Сам разбра, че се проваля на теста му. Затова прекъсна насред изречението. Беше напълно объркана.

Маккорд взе тетрадката си и я подпря на крака си.

— Да не би да твърдиш, че нищо от онова, което си чула или видяла през изминалата седмица, не събужда подозрения у теб?

— Разбира се, че имам подозрения.

— Тогава ни кажи мнението си.

— Нямам мнение, което заслужава да бъде чуто.

— Американците имат мнение за всичко, детектив — рязко изрече той, обзет от нетърпение. — Без значение колко зле информирани са, колко едностранчиво гледат на нещата или колко егоистично подхождат към всичко. Ние не само страдаме от нуждата

да оповестяваме мнението си, но и от необходимостта да го налагаме на останалите. Това е национална черта. Национална мания. А сега... — остро рече той — нали си детектив? Би трябвало да си наблюдателна и досетлива. Докажи ми го. Сподели наблюденията си с мен, ако не можеш да си формираш мнение.

— Наблюдения върху какво?

— За каквото и да е! За мен.

Сам бе живяла с шест по-големи братя, които непрекъснато се опитваха да я предизвикат. Доста отдавна се бе научила да не обръща внимание на мъжките предизвикателства. Но не и в този момент. Сега бе подложена на неочаквано изпитание и единственото, което можеше да направи, бе да лиши Маккорд от удоволствието, за което копнееха всички мъже — да дразнят жената срещу себе си. Именно заради това тя погледна учудено и се усмихна съблазнително, когато той ѝ се тросна:

— Ако въобще си забелязала, че съм в стаята, детектив, нека да чуем наблюденията ти за мен.

— Добре, сър, разбира се. Висок сте около метър и осемдесет и пет, тежите около осемдесет и пет килограма и сте на около Четиридесет и пет години.

Сам направи кратка пауза, надявайки се, че той ще се разколебае, ала той не го стори, вместо това ѝ се подигра:

— Само на това ли си способна?

— Не, сър. Съвсем не. Мебелите в този кабинет са лъсната до блясък, и то не само лъснати, а направо стерилни, което значи, че вие или сте необичайно придилични, или сте невротик.

— Или пък просто мразя да намирам хлебарки в чекмеджето на бюрото си.

— Не сте намирали хлебарки в бюрото си, сър. Столът е от другия край на етажата и тъкмо там се навъртат те. Обаче сега няма хлебарки, защото дезинфектираха всичко преди две седмици, а за това съм сигурна, защото съм алергична към инсектицидите.

— Продължавай.

— Не понасяте безредието и сте обзет от мания за ред. Всички мебели са ориентирани спрямо стените, купчините с папки са подредени стриктно в ъглите. Ако се налагаше да правя предположения, сигурно щях да кажа, че сте обзет и от мания за

контрол, а това обикновено е симптом при мъжете, които се чувстват безпомощни в собствения си живот. Именно и затова се опитват да контролират обстановката около себе си. Да спирам ли?

— Не, моля те, продължавай.

— Носите кафяви кожени обувки, които блестят, кафяви панталони и кафяв колан. Имате загар, заради който изглеждате здрав, но наскоро сте отслабнали драстично — вероятно сте били болен и поради това са ви препоръчали да почивате повече.

— Защо мислиш, че съм отслабнал?

— Защото самото ви е широко в раменете.

— Което може да означава, че съм бил на гости при сестра си и съм взел самото на зет си.

— Не бихте взели чуждо сако, дори не ви харесва да сте в този кабинет. — Сам поспря и невинно попита: — Как се справям с теста, сър?

Маккорд погледна към тетрадката с бележките си и наведе глава, а на нея ѝ стори, че се усмихва.

— Не е зле. Продължавай.

— Вместо да седите с лице към хората, вие седате странично. Това може да означава, че се притеснявате от бележите си, за което се съмнявам. Може да означава, че имате проблем със слуха и така чувате по-добре, но и в това се съмнявам. Има и възможност да седите така, за да се концентрирате по-добре. Хората с проблеми в концентрацията често седат така.

— И коя от трите хипотези е вярна според теб?

— Нямам теория, която заслужава да бъде чута — отново заяви Сам, ала изражението ѝ остана съвсем невинно и леко тревожено.

— Въпреки това?

Тя наклони глава на една страна и се подчини на желанието му да чуе думите ѝ:

— Мисля, че седите така, за да криете записките от събеседниците си. Може би преди време за вас е било необходимо да седите така поради някаква причина, но сега е останал само навикът.

— Какъв цвят са чорапите ми?

— Кафяви.

— Какъв цвят са очите ми?

— Нямам представа, сър — излъга тя. — Съжалявам. — Маккорд имаше студени сини очи, ала Сам знаеше, че вече е изкарала теста му, и нямаше никакво намерение да гъделичка самолюбието му с отговора на този въпрос.

Самоувереността ѝ обаче взе да намалява, докато го чакаше да допише нещо в тетрадката си. Наблюдаваше го толкова внимателно, че леката усмивка, която заигра на устните му, не ѝ убягна.

Беше успяла, беше приета в екипа му! Разбра го от изражението, а сега повече от всичко искаше да научи какво пише на жълтите листа на тетрадката си.

— Любопитна ли си? — попита той, без да вдига глава.

— Разбира се.

— Как мислиш, има ли шанс някога да видиш какво съм написал?

— Колкото и да спечеля джакпота от лотарията.

Усмивката му стана по-широка.

— Права си — рече, обърна страницата и на чиста написа още нещо. Рязко откъсна и двете страници и обърна стола си напред. Остави единия лист в папката с досието на Сам, а другия прибра в чекмеджето на бюрото си.

— Добре, сега нека се залавяме за работа — нетърпеливо рече. — На бюрото ми има четири купчини с папки. Тази със сини етикети съдържа информацията за Логан Манинг, с която разполагаме до момента. Другата, със зелените етикети, е за Лий Манинг. Червените етикети са на папките, които съдържа съвсем малка част от информацията за Валенте. В момента копират всичко за него и ще ми го изпратят, но това ще отнеме няколко дни. До другата седмица онази маса там ще се отрупа с папки за него. Всеки от нас ще вземе по един от куповете и ще изчете всеки ред от написаното във всяка папка. Няма оригинали, всичко е само фотокопия, затова можете да ги носите със себе си и у дома. Когато свършите с всички документи в купчинката, която сте си избрали, заемате се с друга. До края на следващата седмица искам всички да сме се запознали със съдържанието на тези папки. А, и още нещо, информацията не е пълна, все още трупаме данни за всички, с изключение на Валенте. За него вече се знае почти всичко. Въпроси? — попита той, поглеждайки ту към единия, ту към другия.

— Аз имам въпрос — каза Сам, стана и взе папките на Логан Манинг. — В края на бележката на Валенте имаше две думи, написани на италиански предполагам. С Шрадер не ги разбрахме. Искахме да знаем какво означават. Може ли да получа копие от картичката?

— Не. Никой няма дори да зърне тази картичка и абсолютно забранявам да споменавате на някого за съдържанието на текста в нея, докато не сме готови да я покажем. Последния път, когато федералните погнаха Валенте, имаше такова изтичане на информация, че адвокатите му подаваха искове, преди агентите да се осъзнаят какви доказателства точно имат и преди да направят връзката между тях. Никога не подценявайте Валенте — предупреди ги той. — Нито пък влиянието и връзките му. Той има приятели сред най-влиятелните в държавата. И точно затова — и многозначително ги изгледа — няма да огласяваме нищо по случая и информацията не бива да излиза от Осемнайсети — дъното на правосъдната система. Валенте няма да търси тук, а даже и да го направи, няма да го улесняваме.

Когато свърши, Маккорд погледна първо Шрадер, а после Сам.

— Какво те притеснява? — попита я.

— Може ли вместо да правя копие на картичката, да си запиша двете думи?

Той се наведе, надраска думите на един лист и ѝ го подаде.

— Вече са вкарани в системата. Оказа се, че Фалко е псевдоним, който той често използва. Това е често срещано италианско презиме. Още проверяваме другата дума. — Маккорд погна и Шрадер и попита: — Някакви коментари или въпроси, Малкълм?

— Само един — отвърна той и заприлича на побеснял бик: — Ще ви бъда благодарен, ако никога повече не ме наричате с име, лейтенант.

— Добре.

— Мразя го.

— Това е моминското име на майка ми. Тя го харесваше.

— Аз обаче го ненавиждам — заяви Шрадер и взе своите папки.

Щом се отдалечиха достатъчно, той погледна Литълтън и каза:

— Ама ти си родена под щастлива звезда, Литълтън. Кълна се, че когато му каза, че е невротик с мания за контрол и чистота, се изпотих.

Сам реши, че е много мило от негова страна да се безпокои за нея. Веднага след това се сети, че трябва да благодари на Мичъл

Маккорд за шанса, който ѝ дава в екипа си. Откъдето и да погледнеш, това си бе шансът на живота ѝ. Тя бе нова и бе чудо, че ѝ позволяват да участва в такова начинание. От друга страна обаче, ако не бе открила картичката на Валенте, нямаше да има екип. Сам остави папките на бюрото си и помоли Шрадер да ги наглежда за малко, после се отправи обратно в кабинета на Маккорд.

Лейтенантът се бе облегал назад и четеше един от документите от папката с червен етикет. Тетрадката лежеше край лакътя му, а моливът бе в ръката му. Той бе готов да си води записки. Даже когато четеше, беше загадъчен и очарователен. Саманта възпитано почука на касата на вратата и когато той вдигна поглед, каза:

— Само исках да ви благодаря за доверието, което ми гласувате, и за това, че ми позволихте да работя по този случай.

Маккорд я изгледа слисан и отвърна:

— Недей да благодариш на мен, а на хлебарките.

Сам се опита да не се засмее и издържа на погледа му.

— Има ли някоя определена, на която да благодаря?

Маккорд отново се зачете в документа и обърна една страница.

— На онази, която открих в чекмеджето на бюрото си. Беше достатъчно едра, че да кара волво. Братовчедките ѝ живеят в стола на нашия етаж.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Направо не е за вярване, че толкова време отблъскваш приятелите си! — укори я Джейсън, веднага щом Хилда го въведе при Лий.

Енергията му накара Лий да се почувства едновременно ободрена и изтощена. Когато обаче Джейсън се обърна да подаде палтото си на Хилда, тя видя, че не е сам, и едва прикри раздразнението си. С него бе дошла и Джейн Сербинг.

Зачервен от студа и нетърпелив да я види, Джейсън остави Джейн във фоайето, забърза към любимата си актриса, наведе се и я целуна по бузата, прошепвайки:

— Не можах да я спра. Тя настоя да дойде. Напъха се в таксито след мен. Обаче няма да стои дълго. Трябва да връща за следобедното представление. А аз съм свободен до довечера! — рече той и се изправи да огледа Лий. На лицето му се изписа ужас. — Кога ще заприличаш на себе си?

— Скоро — отвърна тя и потрепери, когато Джейсън се настани до нея на дивана. Вниманието ѝ обаче бе приковано в Джейн, която бе спряла пред огледалото, за да разгледа съвършеното си лице.

В историята на семейство Баримор се включваха и четирите поколения семейство Сербинг, които се бяха превърнали в истински театрални легенди. Джейн обаче бе първата от известното си семейство, за която можеше да се каже, че е невероятно красива. Освен това бе първата от тях, която бе безмилостно погубена от критиците след изпълнението на първата Бродуейска роля. Всъщност Джейн просто бе дебютирала в по-основна роля, която наистина бе прекалено трудна за неопитна актриса като нея и която бе получила заради фамилията ѝ. Критиците бяха вдигнали летвата необичайно високо, дори по-високо и от стандартите, които биха прилагали за прочутите, ала не толкова красиви, предшественици на младата изпълнителка.

Две седмици след дебюта си Джейн посрамена замина за Коминуд. Семейството ѝ бе пуснало връзките си там и вратите на

филмовата индустрия бяха отворени за младото Двадесет и три годишно момиче. Тя бе омагьосала камерите с красотата и финеса си. С течение на времето изпълненията ѝ бяха ставали все по-добри с помощта на добрите режисьори и сценаристи. През изминалата година усилията ѝ бяха възнаградени с „Оскар“ за най-добра поддържаща роля.

Наградата на Американската филмова академия бе направила Джейн много по-популярна в киното, отколкото предшествениците от семейство Сербинг бяха мечтали за себе си. Очевидно обаче Джейн все още се чувстваше унижена от провала на Бродуей и затова бе отказала участие в два филма, които ѝ предлагаха главни роли и нечувани хонорари. Вместо това бе приела ролята в пиесата на Джейсън — „Незряща“.

— О, горкичката! — възкликна тя и огледа насиненото и подпухнало лице на Лий. — Преживя ужасни неща от премиерата насам...

За да избегне въпросите за това, което я бе сполетяло през последните дни, Лий реши да се придържа към ролята си на домакиня и извика Хилда, за да поднесе питиета на гостите ѝ.

— Аз ще пия както обикновено — рече Джейсън, поглеждайки през рамо към немкинята, която както винаги бе наблизко, готова да приеме поръчките им. — Водка мартини — подсети я той, — с две маслинки.

— Ами ти, Джейн? — попита Лий.

— Аз не пия — напомни ѝ красавицата и леко смръщи вежди, учтиво укорявайки домакинята си, че е забравила, че гостенката ѝ не пие алкохол. Макар че останалите от рода Сербинг също бяха вманиачени в опитите си да запазят гласовете и фигурите си, Джейн напълно бе лишена от склонността на роднините си да си намират извинения. Тя не пиеше и не пушеше и се отвърщаваше от наркотиците. Освен това бе фанатичка на тема фитнес. — Бих искала минерална вода, ако имате.

— Има — отвърна Лий.

— Предпочитам „Велценхолдер“ — добави Джейн, — бутилират я в Алпите. В Щатите внасят само хиляда каси годишно и аз винаги купувам по сто наведнъж.

— Съжалявам, но останалите деветстотин каси са заминали на друго място, не у нас — отвърна домакинята. — Искаш ли нещо друго?

— „Пелегрини“.

Лий кимна и каза на Хилда:

— Аз ще пия чай, Хилда. Благодаря ти.

Джейсън се извърна, за да види дали немкинята е излязла. Едва тогава искаше да заразпитва приятелката си. Според Лий обаче Хилда заслужаваше пълно доверие. Джейн бе тази, която бе любопитна и която щеше да разправя на всички какво е чула и чула. На Лий ѝ идеше да удуши Джейсън, че я е довел.

— Имаш ли новини за Логан? — попита той, щом Хилда изчезна зад вратата на кухнята.

— Не.

— Скъпа, това е направо невероятно, невъзможно! Какво може да му се е случило?

„Мъртъв е... знам го... Мъртъв е... Мъртъв е...“ — Лий стегна цялото си тяло, за да остане спокойна и да прогони ужасните мисли.

— Не знам.

— Мога ли да помогна с нещо?

Тя поклати глава.

— Полицията прави всичко възможно. Комисар Труманти изпрати хеликоптери, патрулни коли и десетки детективи да го търсят в планината.

— Ами ти? Ти как си? Отговори ми честно.

— Схваната и наранена, изглеждам като пребита, но това е всичко. Освен че съпругът ми е... изчезнал — поправи се тя и мобилизира всичките си сили, за да прогони противния напев, отчаянието и нечовешката мъка, които сломяваха сърцето ѝ.

Джейсън се умълча унил и съпричастен към страданието ѝ, ала това продължи само секунда-две. Лицето му бързо се разведри и той подхвана темата, която го засягаше лично и която бе най-важна за него.

— Ако се върнеш на работа, няма ли да се възстановиш по-бързо?

— Физически може би ще съм достатъчно добре следващата седмица...

— Фантастично! Така те искам! Ти си героиня! Знаех си, че мога да разчитам на теб!

— Но не и психически — прекъсна го Лий и натърти: — Не бива и да мисля за нищо друго, освен за Логан. Дори няма да си запомня репликите.

— Веднага щом стъпиш на сцената, ще си припомниш всичко.

— Може би — каза тя и погледна към Джейн, — но няма да съм в състояние да вложа каквото и да е чувство в тях. Ти ме разбираш, нали, Джейн?

— Разбира се. Дори се опитах да му обясня как се чувстваш в момента, но пиесата е единственото, което го интересува. — За изненада на Лий тя изглеждаше отвратена от държанието на Джейсън. — Нямах да обърне внимание дори ако ти беше на системи, стига да можеше да си кажеш репликите — безцеремонно добави тя.

— Това не е съвсем вярно — възрази Джейсън. — Щях да пренапиша сцените с Лий така, че да може да си казва репликите, лежейки. — Той взе чашата, която Хилда му подаде върху подноса. — Аз съм егоистично копеле — каза и се ухили доволно. — Но трябва да признаете, че съм гениално егоистично копеле!

Лий се досети, че се опитва да я разведри и развесели, затова се усмихна кисело.

След като тя не отвърна на шегата му, Джейсън спря ли да говори за себе си и я заля с подробности около чудесните отзиви за пиесата, продажбите на билетите и проблемите с осветлението. Последва и разказ за най-скорошната разправия между Джейсън и режисьора на пиесата. Лий го остави да говори, без да чува думите му. Облегната на страничната ръкохватка на дивана, тя следеше мърдащите му устни и автоматично се обръщаше към Джейн, когато и тя заговаряше. Нямахте ни най-малка представа какво говорят, нито пък я интересуваше.

Когато Джейн стана да си върви, Лий осъзна, че ще трябва да остане насаме с Джейсън, и почти съжали, че младата красавица си тръгва толкова рано.

— Робърт и Линкълн ме помолиха да ти предам поздрави — каза Джейн.

До този миг нито веднъж не се бе сетила за колегите си.

— Благодаря, предай им и ти от мен. Съпругата на Робърт роди ли вече?

— Да, момиченце.

За да отпрати Джейн, Джейсън отиде във фоайето, където Хилда прибираще палтата на гостите. Извади от гардероба самуреното палто на Джейн и го протегна пред себе си, както матадорът прави с червения си плащ.

— Джейн, ще закъснееш за представлението! — каза. — Скъпа, докарай си известния задник тук, облечи се и тръгвай.

— Винаги ли е толкова противен? — попита Джейн и леко стисна ръката Лий за довиждане.

Изненадана от едва прикритата враждебност в гласа на колежката си, тя отвърна:

— Той е под голям стрес напоследък. Не го приемай лично. Има пиеса с две главни женски роли и само една утвърдена актриса, която да участва.

Джейн се поколеба и най-накрая притеснено рече:

— Всъщност днес дойдох, за да ти кажа нещо лично. Искан да знаеш, че искрено съжалявам за случилото се. Няма да се преструвам, че не умирах от желание да играя твоята роля от момента, в който прочетох пиесата, но исках да си заслужи правото, а не да бъде облагодетелствана от личната ти трагедия.

Лий ѝ повярва. Джейн бе невероятно амбициозна и себична, но обичайната ѝ самоувереност сега бе изчезнала. Изглеждаше напрегната и малко уморена и дори болезнено примигна, щом погледна Лий.

— Поне не е нужна хирургическа намеса.

— Не. И съм сигурна, че ако вместо да се върнеш в Холивуд, решиш да останеш в Ню Йорк, ще имаш възможността да изиграеш много главни роли.

Едва, когато тя си отиде, Лий осъзна, че Джейн бе нарекла трагедия изчезването на Логан.

— Сега — ентузиазирано рече Джейсън — можем да си поговорим нормално!

Лий наистина не знаеше как ще понесе и две минути от непрестанните шегички на приятеля си, камо ли да прекара цял следобед с него. Не разбираше защо той очаква, че я интересува нещо от това, което ѝ казва, нито пък имаше представа как да се съсредоточи върху разговора. Появата на Хилда ѝ предостави неочаквано спасение.

— Къртни Мейтланд е тук и иска да те види — обяви Хилда. — Много е настоятелна. Каза, че ще откъдне ключ за асансьора, че ще се качи тук и ще опъне палатка, докато не я пуснеш за няколко минути.

Лий се усмихна, защото знаеше, че Къртни наистина е способна да направи точно това. От друга страна, ако симпатичната тийнейджърка останеше на гости, може би щеше да отклони вниманието на Джейсън от себе си.

— Кажи ѝ да идва, Хилда.

— Коя е Къртни Мейтланд? — попита Джейсън, раздразнен, не ще се наложи да дели компанията на Лий с другиго.

— Едно момиче, което живее при нейни приятели, докато посещава някакъв специализиран курс тук. Запознахме се преди няколко седмици долу във фойето.

— Мразя децата — обяви той и добави: — Тийнейджърите пък особено.

— Точно тази тийнейджърка има коефициент на интелигентност като на гений и аз я намирам за очарователна.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато Къртни пристигна, Джейсън бе в кухнята и показваше на Хилда как да му приготви обяда, затова Джо О'Хара отвори вратата на момичето.

— Ще ѝ кажа да не се застоява — каза той на Лий.

— Недей. Искам да поостане.

— Обаче не ѝ давай да те уговори да играете на джин — добави той и отвори. — Защото мами.

— Не е вярно — срязва го Къртни и влезе.

Лий леко се подсмихна при вида на момичето, което явно се бе нагласило по последна мода. Къртни бе висока и слаба. Беше си накъдрила тъмната коса и я бе вързала на опашка над лявото слепоочие. Около шията си бе омотала червен вълнен шал, носеше спортна блуза с надпис „Нирвана“ и дънки с огромни дупки на коленете и отзад на бедрата. Беше си обула груби кубинки с развързани връзки. Вместо обици Къртни имаше на ушите си нещо подобно на десетсантиметрови златни безопасни игли.

— Не знаех, че с Джо се познавате — каза Лий.

— Докато ти беше в болницата, идвах няколко пъти тук — обясни тя. — Само така можех да науча нещо за теб.

Момичето се приближи до дивана и се вгледа в лицето на актрисата. За пръв път Лий я видя мрачна, ала както винаги Къртни ведро възкликна:

— Да! Когато видях по телевизията снимките на колата ти, извадена от реката, реших, че наистина си претърпяла ужасна катастрофа и че така и ще изглеждаш.

— А как изглеждам в действителност?

— Сякаш си карала ролкови кънки — рече тя с дяволита усмивка, — само че по лице.

Лий се засмя и смехът ѝ прозвуча странно.

— Да не би да имаш гости? — попита Къртни, като дочу гласа на Джейсън откъм кухнята. — Мога да дойда по-късно.

— Не, не си отивай. Всъщност можеш да ми направиш една услуга. Мъжът, който е тук, ми е много близък приятел. Той си мисли, че един дълъг разговор е тъкмо онова, от което се нуждая сега, но на мен ми е трудно да се съсредоточа върху онова, което го интересува и вълнува.

О'Хара се навърташе наблизко, за да попита Къртни какво иска за пиене, и лукаво подметна:

— Защо не оставиш Къртни да изиграе един джин с него? Ще го разори за половин час и тогава той ще ти поиска пари за такси.

Къртни го погледна отвратена и обеща на актрисата:

— Ще се държа възпитано. Ще го слушам внимателно и ще говоря възпитано.

— Просто се дръж естествено. Не се притеснявам от това какво може да кажеш. Притеснявам се какво може Джейсън да каже пред теб.

— Наистина ли? Нищо ново под слънцето. Баща ми обикновено се изпотява, когато вляза в стая, пълна с непознати. — Къртни се обърна към Джо и рече: — Ако искаш реванш и парите си обратно, по-късно ще ти дам шанс.

— Ще отида да потърся банкомат. Както винаги ли го искаш? Кола с черешов ликьор и капка шоколадов сироп?

— Леле боже, това е отвратително! — възкликна Джейсън, влизайки в хола с чиния в едната ръка и чаша мартини в другата.

Лий ги запозна и обясни на приятеля си:

— Къртни участва в специален курс в Колумбийския университет за надарени ученици.

Той остави питието си на масичката за кафе, после огледа Къртни и сви рамене:

— Браво.

Лий се изненада от грубостта му.

— Къртни, това е Джейсън Соломон, авторът на „Незряца“.

— Имаше добри отзиви, когато Лий играеше в нея — рече Къртни и внимателно седна на дивана до актрисата.

Джейсън се намръщи, като чу, че Къртни използва малкото име на актрисата, и затова като по-възрастен назидателно изрече:

— Госпожица Кендал е чудесна актриса, но за да се хареса една пиеса на критиците, е необходимо много повече от превъзходна

актьорска игра.

Вместо да отвърне, Къртни щракна с пръсти, скочи на крака и изтича към кухнята.

— Забравих да кажа на О'Хара да не слага лед в колата ми.

В мига, в който тя се скри зад кухненската врата, Джейсън предпазливо се наведе към Лий и попита:

— Познаваш ли семейството, при което е отседнала?

— Не.

— Е, налага се да ги предупредиш. От други богати хора чух, че са пуснали в дома си разорена студентка, която посещавала лекциите в университета. Момичето прелъстило сина им, когато се върнал за Коледа, забременяло и на познатите ми им коствало малко богатство да затворят устата на непознатата. Настоявала момчето да се ожени за нея! Момчетата като Къртни имат големи социални амбиции. Печелят стипендии, тръгват на училище и се опитват да спечелят благоразположението на богати, нищо неподозиращи семейства, също като това, при което е отседнала тя... — Той се огледа през рамо и понеже видя, че момичето се връща с колата си в ръка, млъкна.

На Лий ѝ се прииска да го постави на мястото му, но бе толкова разочарована от намеците му, че реши или да даде възможност на Къртни сама да се погрижи, или да го оставят да си живее в заблуждение. Тя се усмихна на момичето, когато то отново се настани на дивана.

— Разбра ли вече в какво се състои журналистическата ти задача, от която отчасти ще зависи крайната ти оценка?

Къртни кимна.

— Трябва да интервюираме възможно най-известната и влиятелна личност, до която се докопаме. Колкото по-трудно се говори със съответния човек, толкова по-висока е оценката ни. Освен това ще се има предвид и самото интервю, позицията, която заемаме чрез него, както и ако се разкрива нова, непозната досега информация, и ако е показано добро умение да се разказва. Ще пишат само една шестица. До момента имам най-висок среден успех в курса, но разликата с някои студенти не е чак толкова голяма, така че съм под силно напрежение.

— Намислила ли си кого искаш да интервюираш?

Къртни виновно погледна Лий и невинно се усмихна:

— Ти беше първият човек, за когото се сетих, но понеже трябва наистина да се разровим... за нова информация, за погребани тайни, за неща, които никой преди нас не е разкривал. А ти, дори и да имаш някакви тайни, няма да искам да ги разглася.

— Благодаря — отвърна Лий и въздъхна. — Сещаш ли се за някой друг?

— Не. Камил Бингли ще интервюира архиепископ Линдли, той е приятел на баща й. Камил се надява да изрови някаква нова информация за проблемите на католическата църква в днешно време. Бащата на Брент Гентър е приятел на сенатор Кенеди и той е сигурен, че ще си уреди интервю с него. — Къртни поспря, за да отпие от колата си, после добави: — За да надцакам Камил и Брент, трябва да се срещна с папата или с президента.

Джейсън изведнъж попита:

— Мислиш ли, че ще успееш?

— Ако искам. Проблемът е, че папата е болен, а президентът и без това дава толкова интервюта...

— Дори и да не бе така обаче, нямаше ли да ти е малко трудно да си уредиш среща с тях? — снизходително изрече той.

Къртни го зяпна, очевидно ужасена, че на света съществуват такива глупаци.

— Естествено, че нямаше сама да си искам среща. Щях да накарам Ноа да им се обади.

— Ноа, като онзи с Ноевия ковчег ли? — пошегува се Джейсън.

— Ноа, като брат ми.

— Аха. Брат ти. Ноа да не би да има директна линия с папата и президента?

— Не съм сигурна за папата. Ние не сме католици, но Ноа им дари земя...

Най-сетне Джейсън свърза името на брат й с фамилията на Къртни. Изведнъж го осени идеята, че брат на момичето е известният милиардер от Флорида Ноа Мейтланд.

— Брат ти да не би да е Ноа Мейтланд?

— Да.

— Самият Ноа Мейтланд ли?

— Сигурна съм, че на света има и други. Ноа май още не е направил името си запазена марка — отвърна тя и непочтително се

ухили насреща му.

Лий знаеше какво ще последва. Джейсън беше брилянтен писател, но бе направил грешката да се държи наставнически с едно шестнайсетгодишно момиче с гениален ум и пълна липса на социални задръжки. Къртни никога не се свенеше да затвори устата на събеседника си, особено ако той се държеше като Джейсън. Лий я бе виждала да го прави неведнъж.

— Самият Ноа Мейтланд от Палм Бийч ли? — настояваше Джейсън.

— Да.

Той зяпна луничавото лице на момичето и крехката му, все още детска фигура.

— Как е станало това?

— Както обикновено — сперматозоидите се смесват с яйцеклетките. Започва оплождането...

— Искам да кажа — прекъсна я грубо Джейсън, — мислех, че Ноа Мейтланд е към Четиридесет.

— Така е. С Ноа имаме един баща, но различни майки.

— Аха — замисли се той и както винаги се зарадва на възможността да привлече още един спонсор за изкуството си. Само че този път този спонсор имаше бездънни джобове. За да заличи лошото впечатление от предишната си незаинтересованост към Къртни, той започна да я затрупва с въпроси, които според него се задаваха на всички шестнайсетгодишни.

— Имаш ли и други братя и сестри?

— Не, но баща ми има четири жени, така че може би е опитвал.

— Сигурно си имала самотно детство? — съчувствено продължи разговора той.

— О, не! Две от съпругите на баща ми бяха почти на моите години, така че си играех с тях.

Джейсън, без да иска я зяпна отново.

Лий се пресегна и леко стисна ръката на момичето.

— Къртни, може би не го осъзнаваш, но това е нечувано. Обикновено Джейсън е този, който кара хората да изглеждат като него самия в този момент.

Той също стигна до този извод и загледа Къртни с нещо като кисело благоговение. После се наведе към нея и се усмихна.

— Обзалагам се, че си истински трън в очите.

— Не — гордо го поправи тя. — Аз съм световна класа трън в очите.

Понеже Джейсън и Къртни най-сетне установиха що-годе нормални отношения, Лий полегна на дивана и отново се загърна с вълненото одеяло.

Гласовете им зазвучаха далечни и не я вълнуваха особено.

Очите ѝ натежаха...

Събуди се, когато Джейсън я целуна по бузата.

— Тръгвам си. Егото ми няма да понесе още обиди. Не само че домакинята заспа наред разговора ни, но и това досадно момиче ми отмъкна петдесет долара на джин, при това само след две разигравания.

Когато той си отиде, Лий остана заслушана в гласовете на О'Хара и Къртни, които продължаваха играта в кухнята, после се насили да стане. Майкъл Валенте щеше да пристигне всеки момент и тя искаше да наплиска лицето си със студена вода и да се среше. Вече почти цяла седмица бе под нечовешко напрежение, мъчеше я безсъние, а стомахът ѝ непрестанно се свиваше от страх.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След откриването на хижата на Литълтън и Шрадер им отне само час, за да издействат местните власти да им дадат копия от плащаните данъци с името на собственика и последния му известен адрес.

Следващите два дни минаха в опити да открият единствения останал жив наследник на собствеността — внук на предишния собственик, който бе на почивка с яхтата си около Карибските острови. В неделя сутринта той най-сетне отговори на обаждането на Шрадер, като се свърза с него по радиостанцията на яхтата. Каза на детектива всичко, което можеше да се сети за собствеността на дядо си в Катскилс, включително и за тесния гараж, изграден в хълма зад къщата. Замислен като бомбоубежище, гаражът бе издълбан в самата скала и таванът му бе подпрян с големи греди. По стените имаше рафтове с консервирани храни.

След това обаждане местният шериф бързо откри входа на бомбоубежището гараж. Вратата се отваряше навън и снегът пред нея се затъркаля като лавина по хълма. Налагаше се мястото да бъде разчистено, преди да се влезе вътре. След като цял час отстраняваше снега, шерифът най-сетне отвори вратата достатъчно широко, че да огледа с помощта на фенерчето си мрачния гараж.

Пред лъча на фенерчето изведнъж изскочиха лъскави хромирани букви — „Джип“.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В четири часа следобед, един час след откриването на джипа, Шрадер взе Сам от апартамента ѝ, ала когато пристигнаха в хижата, патологът и специалистите от отдела по криминалистика вече ги очакваха. Шрадер спря колата на главния път зад няколко паркирани полицейски автомобили. Сам първа заслиза по снежния тунел, а той я последва по пътеката, отгъпкана от тежките ботуши на полицаите.

Хижата бе в самото подножие на залесен хълм. От прозорците се разкриваше красива гледка към притихналата планина. Гаражът се намираше точно отзад, от другата страна на хълма.

— Кой да се сети, че има дупка в сърцето на проклетата планина? — каза Шрадер, докато заобикаляха хижата на път към гаража.

Маккорд стоеше пред отворената врата и наблюдаваше как полицаите обикалят тясното пространство, събират проби и снимат всичко необходимо. Още двама полицаи стояха зад него и чакаха реда си да влязат вътре и да си свършат работата.

— Какво става? — обърна се Шрадер към Маккорд.

Лейтенантът понечи да отговори, ала тъкмо в този миг се появи патологът — огромен мъж с розови бузи и пухкави сини ушанки на главата си. Хърбърт Найлс — патологът, реши, че въпросът е насочен към него, и затова весело отговори на детектива:

— Имаме труп, Шрадер. Хубав, идеално запазен труп. И всичко това благодарение на отвратителния студ тук. Това място е като хладилна камера. Не е такъв красавец, какъвто е бил приживе. Видях го на снимката на шофьорската му книжка. Обаче определено е Логан Манинг.

Докато обясняваше, той се наведе над жертвата и внимателно взе проби от ръцете на Логан Манинг. Патологът използваше специалните лепкави тампони, с които се взимаха пробите за следи от азотни киселини, откривани в изгорелия барут по ръцете на убийците.

— Налице е огнестрелна рана в дясното слепоочие, която на пръв поглед е дело на самия Манинг.

Сам заобиколи отпред и за пръв път видя отпуснатото тяло, смъкнало се от седалката напред към волана. Стъклото на прозореца до главата на жертвата бе изпръскано с кръв. Прозорецът откъм седалката до шофьорското място бе наполовина отворен.

— Открито ли е оръжието? — Шрадер подсети Хърбърт да продължи с разказа си.

— До крака на жертвата има револвер трийсет и осми калибър, с който наскоро е стреляно. В барабана има две празни отделения... — Патологът млъкна за минута, докато прибираше лепкавите тампони в пликовете за доказателства и докато записваше точно от коя част на ръката е взел съответните проби. — Куршумът е бил един и е проникнал през черепа отдясно. Излязъл е отляво, пръснал е прозореца до главата на шофьора и се е забил в стената.

— Ами вторият патрон? — попита отново Шрадер.

— Мисля, че на всички ни е ясно, че не го е изстрелял, след като се е застрелял в главата. Иначе това щеше да означава, че първия път не е уцелил. По-вероятно е, а това е и моята теория, че първият патрон е бил изстрелян преди година по някоя бирена кутия.

Откакто се бе прехвърлила в отдел „Убийства“, Сам бе работила само с двама патолози, които бяха напълно лишени от чувство за хумор, също като работата, която вършеха. Хърбърт Найлс беше шеф на отдела по патология и въпреки че бе разговорлив и многословен, той бе дори по-съвестен от подчинените си. Сам погледна Маккорд, ала той следеше другите полицаи, които вече не правеха снимки, а инспектираха старите консерви и кутиите по металните стелажи. Явно търсеше гилзата от втория куршум.

Найлс се изправи, отдръпна се от джипа и си свали гумените ръкавици.

— Светлината в тази пещера е недостатъчна, а и акумулаторът на колата не работи, затова не можем да включим фаровете. Хората ни имат достатъчно лампи, но няма място. Първо трябва да махнем джипа оттук — Той погледна към Маккорд и останалите мъже, които чакаха отвън. — Аз свърших. Можете да изкарате колата навън. Ще приберем трупа и ще го закараме в града. След това мястото е на ваше разположение. — Отново погледна към лейтенанта и попита: —

Предполагам, че още утре сутринта искаш да знаеш какво има по тези тампони, нали, Мак?

Той само вдигна многозначително вежди.

— Добре. Ще имам резултатите след четири часа. Това значи, че ще пътувам три и половина часа до града и че ми остава само половин час да разгледам пробите под микроскоп. Предполагам, че по тампоните ще има следи, понеже вашият мъртвец е стоял на студено. Обаче ще трябва да изчакате до утре да излязат отпечатъците, за да продължим със следствието. Не очаквай кой знае какво... — добави. — Тялото на Манинг е идеално запазено и още няма следи от разложителен процес.

— Няма проблем — отвърна Маккорд. — Детектив Литълтън вече се е досетила кога е умрял господин Манинг. — За пръв път, откакто бяха пристигнали, той погледна Сам. — Нали така?

Сам свали слънчевите си очила и заради новия изпит, на който я подлагаше, го изгледа укорително.

— Бих казала, че часът на смъртта е настъпил миналата неделя, между три следобед и три през нощта. По-вероятно е станало около три следобед.

— Как стигна до този извод? — попита я Найлс.

— По покрива и по капците на джипа има два-три сантиметра сняг, което значи, че Логан Манинг е влязъл в гаража някъде след два следобед, когато започна истинският снеговалеж. Към три следобед вече беше натрупало около трийсетина сантиметра. Преспите щяха да попречат на отварянето на вратата и нямаше да позволят на Манинг да влиза и да излиза от гаража. Днес сутринта вратите все още бяха блокирани от снега, следователно Логан Манинг е бил тук вътре през цялото време.

— Звучи правдоподобно — рече патологът и си записа предположението й.

Маккорд искаше да поразгледа хижата и затова каза на Сам:

— Вече прегледах снимките, но искам вие с Шрадер да ми кажете точно какво видяхте и да ми посочите къде бе намерено всяко доказателство.

След минута тримата стояха в малкия каменен хол и обсъждаха двете кристални чаши, поставени в мивката, и наличието само на един спален чувал, когато един полицаи откряхна вратата и подаде глава.

— Открихме втората гилза, лейтенант.

Сам, Шрадер и Маккорд се извърнаха едновременно.

— Къде? — попита Маккорд.

— Беше се забил в гредите край дясната стена.

Джипът бе изкаран навън, където група полицаи събираха отпечатъци и претърсваха колата за влакна и косми. Сега гаражът бе празен и вътре имаше достатъчно място да бъдат поставени и включени ярките лампи на полицията.

— Щяхме да го открием по-бързо, ако бяхме осветили помещението по-рано. — Мъжът ги заведе до мястото, където в едната от гредите се виждаше дупка на около метър и половина над пода.

— Имаше ли нещо пред дупката? — попита Сам.

— Не. Никой не се е опитвал да я скрие. Просто тук е тъмно като в рог и я забелязахме едва когато включихме лампите.

Сам се замисли. Обърна се към полуотворения прозорец откъм мястото до шофьора.

— Интересно, нали? — каза Шрадер, досетил се за същото като Саманта. — Когато сте пристигнали, прозорецът е бил отворен, нали? — попита Шрадер.

— Ако сега е отворен, значи е бил отворен и тогава.

— Това категорично „да“ ли беше? — нетърпеливо му се скара детективът. — Или беше „така мисля“, „вероятно“ или „сигурно“?

— Стъклото на прозореца се спуска и се вдига автоматично, а акумулаторът се е изтощил, така че няма начин прозорецът да е свален, след като пристигнахме — отбеляза Сам тихо.

— Това си го знам. Просто не ми се иска някакви тарикати да ми дават такива отговори в почивния ми ден.

— Определено бе свален, когато пристигнахме, детектив — попочтително отговори полицаят.

— Благодаря — озъби му се Шрадер.

Около час, след като Найлс бе отпътувал с трупа на Логан, Сам и Шрадер последваха Маккорд обратно до главния път над хижата.

— Два и половина е — каза лейтенантът. — Докато се върнем в града, Найлс вече ще знае дали господин Манинг е държал собственоръчно пистолета, когато е стреляно. Щом разберем това, ще се срещнем с вдовицата му, за да видим как ще приеме новината.

— Ще ви оставя сами да се оправяте с това — каза им Шрадер.
— Днес се наложи да пропусна рождения ден на внучката си и ми се иска да се прибера и да я видя, преди да е заспала. Нали няма да има проблем Сам да се върне с вас?

— Не, разбира се.

Привличането, което вчера бе изпитала към Маккорд, дотолкова я бе изненадало и разтревожило, че тя положи усилия да го прогони. Сега спокойно можеше да прекара следващите три и половина часа в колата с него и да води безсмислен, любезен разговор. Единственото неудобство бе леката възбуда и гъделичкащият трепет в стомаха ѝ. Докато пътуваха към града, нямаше закачки и остроумни отговори, нито пък по-интимни разговори.

Само две неща разтревожиха по-силно Сам. Първо, че на нея това определено ѝ липсваше, и второ, Маккорд дори не забеляза, че то липсва.

Малко преди шест Маккорд спря пред някакво заведение, за да си купи сандвич, а Сам остана да го чака в колата. Точно тогава се обади Найлс. Патологът все още изследваше последния тампон с електронен микроскоп, ала вече изгаряше от нетърпение да сподели наблюденията си със Саманта. Тя вдигна клетъчния телефон на лейтенанта, оставен на седалката, и отговори на обаждането.

— Няма барут по дясната длан на Логан Манинг — каза ѝ Найлс.
— Значи не е бил с отбранително вдигнати ръце, когато е стреляно. Взех пробата от пръстите на дясната му ръка и няма съмнение, че той сам е държал пистолета, когато е стреляно поне единия от двата пъти. Обаче нали се сещаш къде на друго място трябва да открия следи от барут, ако той сам е натиснал спусъка, без чужда „помощ“.

Сам отвърна напълно убедена в правилността на отговора си:

— На опакоето на ръката му.

— Точно така. В момента разглеждам пробите от опакоето на дясната му ръка и те не показват нищо. Имате налице убийство, не самоубийство, детектив.

Саманта се опита да не изглежда изненадана, когато съобщи новината на Маккорд:

— Найлс се обади, каза, че някой друг е държал ръката на Логан Манинг, когато е стреляно.

— Значи е нямало барут по opakото на дланта му, така ли? — попита той с доволна усмивка.

Сам поклати глава.

— Не. Само по пръстите на дясната.

— Знаех си — тихо рече лейтенантът. — Още когато намериха дупката и втората гилза, си знаех, че така ще излезе. Винаги ме учудват...

— Какво?

— Глупавите грешки, които допускат убийците.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Къртни погледна към стенния часовник в кухнята:

— Почти шест е, а имам доста домашни за утре.

— Значи спираме? — попита с облекчение Джо и пресметна резултата. — Защо спиращ сега, когато все още са ми останали пари в пенсионния фонд?

— Много съм мекушава.

— Ти си професионален мошеник. Така ли скубеш и хората, при които си отседнала?

Къртни се ухили и прибра колодата в кутийката.

— Семейство Донали или не са вкъщи, или спят... — Телефонът иззвъня и понеже Хилда бе отишла на кино, Джо стана да вдигне. Когато затвори, беше намръщен.

— Да не е нещо за господин Манинг? — изплашено попита Къртни.

— Не. Обажда се Майкъл Валенте. Във фойето е. Има среща с госпожа Манинг.

— Какъв е той?

— Знам само, че носи неприятности на госпожа Манинг. Видя какво стана, когато репортерите надушиха, че е бил с нея в планината в петъка. Изкараха го все едно е спала с дявола, а тя просто се качи на хеликоптера. Бях там с тях и нищо не стана. Нищичко. Госпожа Манинг дори не го нарича с малкото му име.

— Досега не бях чувала за него, разбрах кой е едва когато гледах новините — призна Къртни. — Сигурно е много известен.

— Аха. И все с лоши неща. Дължа ти шестнайсет долара. — Джо извади пари от джоба си и ги сложи на масата.

— Когато беше с тях двамата, той стори ли ти се опасен?

— Нека го кажа така — не бих искал да бъда до него, когато се ядоса. Ченгетата го предизвикваха през целия ден, особено един от тях — Харуел. На Валенте не му хареса. Умълча се... само замръзна... замръзна... А очите му станаха като лед, лед... Схващаш ли?

Къртни изглеждаше заинтригувана.

— И как изглеждаше... като убиец ли?

— Ами може и така да го кажеш.

— Може би трябва да поостана, докато се качи. Искам да се уверя, че Лий е добре.

Чу се звънецът на входната врата и Джо обясни набързо на момичето:

— Аз ще съм наблизко, докато той е тук, но не мисля, че ще се случи нещо. От онова, което съм чел, знам, че е замесен в множество съмнителни сделки, но отдавна не е направил нищо лошо на някого.

— Колко успокоително! — саркастично рече Къртни.

— Е, ако ти кажа следното, може би ще се успокоиш... — добави Джо и — и намигна. — Онзи ден в планината полицаите казаха на госпожа Манинг да чака горе на пътя, докато проверят какво става в хижата. Но тъй като никой не се върна да ни каже какво става, Валенте вдигна госпожата на ръце и я пренесе до хижата. После отново я взе на ръце и я върна горе при колата. Когато е край нея, се превръща в истински сър Галахад.

— Наистина ли? — развълнува се Къртни. — Колко... интересно.

— Ще ти се обадя, когато разберем нещо за господин Манинг — обеща Джо и тръгна към дневната.

Вместо да излезе през вратата, водеща към фойето, Къртни тихо застана на прага на кухнята и се облегна на касата на вратата. Взря се във високия, мускулест мъж, който тъкмо слизаше по стъпалата във фойето. От онова, което бе чела във вестниците и бе гледала по телевизията, знаеше, че Майкъл Валенте умее умело да се изплъзва на журналистите, също както и да се изплъзва от дългата ръка на закона.

Той определено бе „под светлината на прожекторите“, особено сега. Къртни вече знаеше някои „нови и необичайни“ неща за него. Като обект на интервю той можеше да се окаже много по-интересен от папата или президента.

Момичето наблюдаваше загадъчната усмивка на мъжа, когато той протегна ръце към Лий и рече:

— Тревожех се за теб.

Стомахът на Къртни се сви, когато Майкъл заговори. Имаше невероятен глас, дълбок и вълнуващ. Ако не си бе избрал да прави

кариера като престъпник, можеше да работи в радиото или в телевизията.

Джо се върна в кухнята и Къртни му направи място да влезе. Бодигардът носеше голямата картонена кутия, която Валенте му връчи, щом пристигна. Под мишница О'Хара държеше кафяв плик и Къртни се досети, че вътре има бутилка с някакъв алкохол.

— Я, ти още ли си тук? — изненада се той.

— Сега тръгвам. Искан да го огледам този Валенте — отвърна тя и заедно с Джо отиде до барплота. — Какво има в кутията?

— Не знам — той я остави на плота. — Обаче предполагам, че е пица.

— Донесъл ѝ е пица? — възкликна момичето и тихо се засмя. — Пица? Има хеликоптер и цял квартал в Ню Йорк. По-скоро бих си го представила на натруфена вечеря в „Льо Сирк“, където салфетките по масите са придържани от безвкусни диамантени гривни.

— Наистина ли? Ти сигурно знаеш за него повече от мен.

— Не знам нищо за него, но ще го проуча. — Повдигна капака на кутията и потрепери отвратена:

— Уф!

Джо, който се опитваше да включи поне една от фурните, погледна през рамо, за да види защо малката вдига шум.

— Това е сурова пица — каза тя. — И е покрита с грамадни скариди. — Отново потрепери. — Това италианско ли е?

— Де да знам. Аз обичам пеперони.

— Мразя скаридите! — Къртни отвори и кафявия плик, извади бутилка червено вино и прочете етикета. — Този е сбъркан. Пие вино за триста долара бутилката с пица със скариди.

О'Хара обаче бе зает с друго.

— Валенте ми каза да я сложа във фурната. По принцип щях да му кажа да си гледа работата, обаче госпожа Манинг не е яла от дни. Да знаеш как се включва това нещо?

— Че колко трудно може да е? — отвърна тя и застана пред печката.

Джо отиде и започна да отваря виното на бара. Момичето остана наведено за миг, изучавайки бутоните и лампичките по четирите печки, вградени в тухлената стена. Острият ѝ като бръснач ум бързо изчисляваше вероятностите.

— Този е — заяви. И промени часа на часовника.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Не знам къде си държи нещата Логан — каза Лий на Валенте и светна лампите в кабинета на съпруга си.

Отиде до бюрото и седна в коженото кресло. Кабинетът на Логан бе неприкосновено място и тя се чувстваше ужасно, че седи зад бюрото му от осемнайсети век.

Като се опитваше да не мисли за това, тя понечи да отвори средното чекмедже. Беше заключено. Опита и чекмеджетата отдясно, после отляво. Всички бяха заключени.

Засрамена и притеснена, тя погледна Валенте и извинително рече:

— Аз... аз съжалявам. Не знаех, че са заключени. — Кимна към вградения в отсрещната стена дъбов шкаф и се изправи. — Може би документите, които търсиш, са тук.

— Добре, не бързам за никъде — учтиво отвърна той.

Лий чувстваше погледа му върху себе си, докато прекосяваше стаята. Стана ѝ неудобно. Гласът му я притесняваше. А може би се притесняваше от присъствието му в момента, в който откриваше, че съпругът ѝ държи всичко заключено в собствения си дом.

Дъбовият шкаф също бе заключен.

— Може би Брена — секретарката ми — ще знае къде са ключовете на Логан.

Лий отново седна в коженото кресло и се обади на Брена от телефона на съпруга си. Секретарката си бе у дома и се оказа, че е знаела, че Логан държи всичко заключено. Тя обаче нямаше представа къде се намират ключовете.

— Много ми е неудобно, че отново ще те изпратя да си вървиш с празни ръце — каза Лий и угаси осветлението в кабинета.

— Не се притеснявай. Мога да почакам, докато намериш ключовете, за да си взема документите.

Тя отиде до дивана в хола и се спря нерешително. Чудеше се дали да го покани да седне за минута, или да го изпрати да си върви.

— Не си спомням дали ти благодарих, че ми помогна да стигна по-бързо до планината и че ме занесе на ръце до хижата и обратно.

Валенте пъкна ръце в джобовете на панталоните си.

— Всъщност има начин да ми се отблагодариш. Кога си яла за последен път?

— Нямам апетит.

— И аз така си мислех. Ако искаш да ми благодариш, защо не ми направиш удоволствието да вечеряш с мен?

— Не, аз...

— Не съм обядвал — прекъсна я той, — донесох и вечеря. Къде е кухнята?

Лий го погледна изумена и раздражена от нетактичността му. Хубавата му прическа, шитото по поръчка сако и тристадоларовата вратовръзка го дегизираха като проспериращ, елегантен бизнесмен. Нищо от това обаче не можеше да скрие силата му, изсеченото му лице, волевата брадичка, студения пламък, изригнал в кехлибарените му очи, когато полицаи Харуел го бе обидил. Логан явно бе направил грешка по отношение на Валенте, беше го помислил за предсказуем бизнесмен. Но той не бе такъв. От друга страна, Валенте си бе създал цял куп неприятности, за да ѝ помогне през изминалата седмица, затова Лий го заведе в кухнята.

Голямото помещение бе празно, ала и четирите фурни работеха, а на плота бяха оставени две чаши за вино, чинии, салфетки и един голям нож.

Валенте свали сакото си и го сложи на облегалката на стола си. После подаде на Лий едната от чашите.

— Пийни си малко — нареди той, когато тя понечи да остави чашата настрана. — Ще ти помогне.

Младата жена не знаеше как точно виното ще ѝ помогне, и отпи малко просто защото нямаше сили да спори, за каквото и да е, особено пък за такива маловажни работи. Почти веднага усети ефекта от силното вино.

— Пийни още малко. Заради мен.

Лий отново отпи.

— Валенте, много мило от твоя страна, но не съм жадна, нито съм гладна.

Той замълча красноречиво и се загледа в нея. Още не бе извадил ръка от джоба на панталоните си.

— При сегашните обстоятелства мисля, че най-добре ще е, ако ме наричаш с малкото ми име.

Стомахът ѝ нервно се сви. Гласът му... очите... държанието му.

— Всъщност обичам да се придържам към официалностите.

Той нищо не каза, обърна се и отиде при печките. Наведе се и се загледа в ястието зад горещите стъкла.

— Искам да разбера нещо — рече той, все още с гръб към нея.

— Какво?

— Изпратих ти кошница с круши в болницата. Получи ли ги?

Изненадана и засрамена, тя се загледа в гърба му.

— Да. Но с тях нямаше картичка. Извинявай. Не знаех кой ги е изпратил.

— Това обяснява всичко.

— Обичам круши — започна тя с намерението да му благодари.

Валенте я прекъсна с думите:

— Знам.

Уплахата ѝ нарасна.

— Откъде?

— Знам много неща за теб. Пийни още малко вино, Лий.

Тя се разтревожи още повече. Този глас. Беше чувала този глас! Трескаво си припомни всички команди, които бе изрекъл: „Сложи това за мен“... „Пийни малко“... „Обичай ме“... „Пийни още малко“... „Заради мен“...

— Знам, че обичаш круши и пица със скариди, знам, че мразиш зеленчуците — продължи той с гръб към нея. — Знам, че лесно изгаряш на слънце и че не харесваш сапуните със силен аромат. Знам също така, че не се придържаш към официалностите. — Валенте млькна и взе две подложки, оставени край печката.

Лий тихо грабна големия нож от плота, изпълнена с ярост и страх. Едва чуваше звуците от автомобилното рали, което ОХара гледаше по телевизията в стаята си зад ъгъла в дъното на коридора. Джо нямаше да я чуе дори да извикаше.

— Истината е — продължи Валенте и извади пицата, а после я остави на плота до печката, — че ти по принцип си мила и спонтанна жена. Винаги отделяш време да си поговориш с някого, когато смяташ

за самотен или тъжен, мразиш да нараняваш хората и почти у всекиго търсиш доброто. Дори и у мен.

Той се обърна и я видя с ножа в ръка.

— Махай се отгук! — диво прошепна тя. — Махай се от дома ми, преди да се разпищя и да се обадя на полицията.

— Остави ножа! Какво, по дяволите, ти става?

— Ти ме преследваш! Ти си бил! Познавам гласа ти. Ти ми пращаше цветята и подаръците...

— Не съм преследвачът ти...

Лий стана и започна да отстъпва към телефона на стената, ала той пристъпваше към нея.

— Крушите — обвинително извика тя. — Крушите и пицата, и сапунът...

— Покупките, които те наблюдавах да правиш.

— Преследвал си ме!

— Остави проклетия нож! — каза той, когато тя опря гръб в стената.

— Ще се обадя в полицията! — извика тя и се извъртя, грабвайки слушалката на телефона.

— Няма да го направиш! — изръмжа той, тресна слушалката и я натисна с длан.

Притисна Лий до стената и тихо ѝ заповяда:

— Сега хвърли проклетия нож. Не ме принуждавай да те нараня, за да ти го взема.

Вместо да го пусне, Лий здраво стисна дръжката. Съдбата вече ѝ бе отнела всичко, подлагайки я на нечовешки изпитания. Не се страхуваше от него, не се страхуваше от онова, което можеше да ѝ причини.

— Майната ти! — изплака тя.

За нейна най-голяма изненада той се засмя.

— Радвам се, че вече не се вцепеняваш пред опасността. Обаче съм прекалено стар да си демонстрирам бойните умения, а и се опасявам, че ако те пусна, ще ме намушкаш със скапания нож, преди да съм ти казал кой съм.

— Знаем кой си, копеле такова!

— Изслушай ме!

Лий стоеше, без да може да мръдне, а дясната ѝ буза бе притисната до хладната стена.

— Имам ли избор?

Въпросът го изуми до крайност.

— Ти имаш нож в ръката. Правилото е: който държи оръжието — той определя правилата.

— Това в затвора ли го научи? — изхриптя тя, ала започваше да се чувства наистина глупаво.

— Не, знам го много отпреди затвора — меко отвърна той. — И си спомням, че ти го доказах преди четиринайсет години, когато си тръгна от „Анджелини Маркет“ с няколко круши и пица със скариди. Двама хулигани те нападнаха на улицата. След това те изпратих до вас.

Лий усети как цялото ѝ тяло се вцепенява.

— Фалко? — едва прошепна след няколко секунди. — Ти си Фалко?

Той отстъпи, за да ѝ даде възможност да се обърне, и тя го загледа с широко отворени от почуда очи. Той протегна ръка и попита:

— Може ли да ми дадеш ножа? С дръжката към мен, ако обичаш — пошегува се после.

Лий му го върна, но не сваляше очи от него. Валенте бе част от миналото ѝ и тя усети как ѝ домилява, защото отново го срещна, при това, когато бе сломена. Той отново се бе опитал да я спаси въпреки грубото ѝ държание. Без да съзнава какво прави, тя протегна ръце към него и почти се разплака, когато той ги пое в своите.

— Не мога да повярвам, че си ти! Не мога да повярвам, че под онази ужасна брада се е криело такова лице. И си сменил името си. Как е майка ти?

Той се усмихна на въпросите. Изумително чаровна усмивка, която напомни на Лий, че все още се държат за ръцете.

— Мислела си брадата ми за ужасна?

Тя припряно се отдръпна от него, но не развали магията на момента.

— Мислех, че криеш нещо страшно зад нея.

— Мекушав характер? — Валенте взе пицата от плота край печките и я занесе на бара. Там взе ножа, с който Лий го бе заплашила, и я нарязва на големи триъгълници.

Тя бе забравила за миг отсъствието на Логан и сега се вкопчи като удавник за сламка в това ново и странно положение. Взе чашата с вино от плота и отпи.

— Вероятността за мекушав характер въобще не ми е хрумвала. Мислех, че може би криеш белезите си от...

Валенте я погледна очаквателно.

— От сбивания, от затвора.

— Добре — сухо отвърна той. — Значи поне не си си мислела, че съм мекушав.

— Как е майка ти?

— Мъртва е.

— Съжалявам. Много я харесвах. Кога се случи?

— Когато бях на десет.

— Какво?

— Майка ми почина, когато бях на десет.

— Тогава... коя е госпожа Анджелини?

— Сестра на майка ми. — Той взе чиниите, а Лий — салфетките и чашите с вино и ги пренесоха на масата. — Семейство Анджелини ме приютиха и ме отгледаха като собствено дете след смъртта на родителите ми.

— О, разбирам. Тогава как е леля ти?

— Много е добре. Тя ти приготви тази пица и ме помоли да ти предам поздрав.

— Колко мило... от ваша страна.

Майкъл не отговори и стана, за да приглуши яркото осветление в трапезарията, после се настани срещу Лий.

— Яж — нареди ѝ. Самият той отпи от виното си. Лий се досети, че не е гладен. Беше я излъгал, за да я накара да се нахрани. Беше трогната и затова се опита да яде. Освен това се опита да не мисли за причината, поради която той се грижеше за нея.

— Сменил си името си от Фалко Нипоте на Майкъл Валенте.

Той поклати глава:

— Ти го смени.

— Искаш да кажеш, че името ти е било Нипоте Фалко?

— Не, искам да кажа, че ти смени името ми на Фалко Нипоте.

— Но нали така те наричаше госпожа Анджелини.

— Нипоте е италианската дума за племенник. Фалко пък значи ястреб. В квартала всички си имахме прякори. На братовчед ми Анджели му викаха Данте, защото мразеше да му казват Ейнджъл^[1] и защото името не му отиваше. Доминик пък бе Сони, защото бе... — млъкна и се замисли, после огорчено тръсна глава. — Просто защото всички му казваха така, дори и чичо. — Той се огледа за бутилката вино, видя, че все още е на барплота, и стана да я вземе.

— На теб защо ти казваха Хоук^[2]? — попита го тя, докато той доливаше вино в чашите им.

— Анджели го измисли още като бяхме малки. Той беше с три години по-голям от мен, но аз ходех по петите му и исках да бъда част от приключенията му. За да не му се пречкам, той ме убеди, че имам специални очи, като на ястреб, и затова той и приятелите му ме искаха като часовой. Подвизавах се с това назначение, докато не разбрах, че само те се забавляват.

— Как са се забавлявали?

— Повярвай ми, по-добре е да не знаеш.

Лий изведнъж изстина. Той бе прав — не искаше да знае отговора на този въпрос.

— Благодаря ти за всичко, което направи за мен. Почти е невероятно, че мина през тези неприятности заради мен.

— Защо?

— Защото преди четиринайсет години ти дори не ми говореше.

— Стараех се.

— Какво ти попречи?

„Логан ми попречи!“ — помисли си Майкъл, но не го каза на глас. Не искаше да ѝ разваля настроението, като споменава името на съпруга, когото никога нямаше да зърне жив.

— Може би съм бил срамежлив.

Лий отхвърли това предположение с рязко тръсване на главата.

— Тогава се чудех защо се държиш така. Срамежливите хора не се държат грубо. След време ми стана пределно ясно, че не ме понасяш.

— Така ли?

Лий усети иронията и изумлението в тона му, но я измъчваха по-важни въпроси.

— Защо не ми каза кой си на рождения ми ден миналата събота?
— Още със споменаването на празненството жестоката реалност я връхлетя и обърка мислите ѝ. Лий забрави какво го бе попитала и се загледа през прозореца, опитвайки се да спре напирещите сълзи.

Валенте като че ли усети промяната в настроението ѝ и побърза да отклони мислите ѝ от партито.

— С крушите ти изпратих картичка, в която пишеше кой съм.

— Сигурно си ме сметнал за ужасно невъзпитана, когато не ти казах нищо в хеликоптера или вчера, че дори и тази вечер.

— Досетих се, че или не си получила картичката, или че си я прочела и си решила да не признаваш, че се познаваме.

Лий го изгледа твърдо.

— Никога не бих постъпила така.

Валенте издържа погледа ѝ.

— Освен ако през последните четиринайсет години не си започнала да държиш на официалностите.

Лий се усмихна на шегата и веднага след това прехапа устни, за да не се разплаче. Сълзите ѝ напиреха заради най-обикновени неща, заради шегите, заради съчувствието...

Джо нахълта в кухнята тъкмо когато Майкъл сипа последните капки вино в чашата на Лий. Смутен, той огледа приглушеното осветление и романтичната обстановка и понечи да се оттегли.

[1] Angel — ангел (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Hawk — ястреб (англ.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Извинете...

— Чакай, Джо, не си тръгвай — каза Лий, нетърпелива да промени погрешното впечатление, с което бодигардът бе останал. — Искам да те запозная както трябва с господин Валенте...

— Вече се познаваме, госпожо Манинг? Не помните ли? Миналият петък.

Въпреки отчаянието и скръбта, които изпитваше, обърканото изражение на Джо разсмя Лий:

— Разбира се, че помня. Просто исках да кажа, че аз не помнех, че съм познавала господин Валенте, когато се видяхме в петък. Преди много години, когато бях в колежа и живеях в центъра, той работеше в магазина на семейството си. Аз често пазарувах от там. Той имаше брада и не знаех името му, обаче леля му... мислех, че му е майка... тя приготвяше пица със скариди специално за мен!

Погледът на О'Хара се спря на празната бутилка и после той обвинително изгледа Майкъл Валенте.

— Колко й дадохте от това вино, господин Валенте?

— Не съм пияна, Джо. Опитвам се да ти обясня защо не съм познала Майкъл досега. Една вечер той ме спаси от едни момчета, които искаха да ме оберат или нещо още по-лошо...

— И предполагам, че сте забравили да го попитате за името му след това — попита Джо, но вместо думите му да прозвучат скептично, Лий остана с впечатление, че верният ѝ бодигард се опитва да повярва в невероятното. Той се приближи към масата, готов да изпълни желанието на актрисата да го запознае с Валенте.

— Знаех името му — обясни тя. — Обаче тогава всички в квартала си имали прякори. Него го наричали Хоук, или Фалко на италиански, тогава знаех само това име.

О'Хара протегна ръка на Майкъл, за да се ръкуват, ала думите му прозвучаха предупредително:

— И в моя квартал имахме прякори — безцеремонно заяви той.
— Мен ме наричаха Биячът.

— Ще го имам предвид.

Щом чу тържествения отговор на Майкъл, Лий прехапа устни, за да не се засмее.

Когато малко след това Хилда се върна, Джо О'Хара ѝ разказа цялата история, докато Лий и Майкъл ги наблюдаваха.

Това бе единственият миг, в който младата жена забрави мъката си. Моментът на спокойствие рязко отлетя със звъна на телефона.

Хилда отговори на обаждането, размени две-три думи с някого и бавно се обърна към масата.

— Детективите Литълтън и Маккорд са долу във фойето и желаят да се качат.

Лий скочи на крака и се втурна към дневната, изпълнена с надежда и страх.

Хилда остана в кухнята с Джо и Валенте. Немкинята предпазливо понижи глас и притеснено каза на бодигарда:

— Детектив Литълтън искаше да се убеди, че госпожа Манинг не е сама. Искаше да се увери, че някой ще остане с нея...

— Това не означава нищо добро, нали? — обърна се Джо към Майкъл.

— Не — напрегнато отвърна той. — Вие трябва да отидете при нея и да останете там.

Джо не предложи на Майкъл да ги придружи. Вече бе виждал как полицаите се държат с Лий Манинг, когато той е наблизо. Затова хвана Хилда за ръката и двамата отидоха в дневната.

Валенте остана сам в кухнята, заслушан в гласовете, които долитаха от съседната стая, без да може да помогне на Лий, без дори да може да бъде до нея в този момент, когато тя трябваше да чуе новината, която щеше да я нарани много по-дълбоко от камата на убиец...

Лий поглеждаше ту Литълтън, ту Маккорд. Умът ѝ не приемаше онова, което ѝ казваха.

— Лъжете! Той не беше в хижата. Нали бях там. Открили сте друг човек!

— Съжалявам, госпожо Манинг — отвърна Литълтън, — няма никакво съмнение. Трупът му бе открит в колата в гаража, изграден в

основата на хълма зад хижата ви.

Замаяна от скръб, Лий започна да обвинява полицаите:

— Замръзнал е, докато вие губехте време...

— Не е замръзнал — прекъсна я безстрастно мъжът, който се бе представил като детектив Маккорд. — Съпругът ви е загинал от огнестрелна рана в дясното слепоочие. Оръжието на престъплението бе открито на пода в колата.

Тя поклати глава.

— Луд ли сте? Да не би да твърдите, че сте намерили човек, който се е застрелял и че това е съпругът ми? Логан никога не би го направил! Той никога, никога, никога...

Не вярваше нито на една дума, освен... че Логан е мъртъв. Колкото и да отричаше, вече знаеше, че е мъртъв. Ако бе жив, щеше да се върне при нея преди дни. Щеше да пълзи или да се придвижи на стоп, или... Хилда крепко я прегърна през раменете, докато тя усукваше края на пуловера си като дете, ужасена, че го наказват без причина.

— Той... той не се е самоубил, ясно ли ви е? — извика. — Лъжете. Защо ме лъжете?

— Не смятаме, че съпругът ви е отнел сам живота си — безпощадно я осведоми Маккорд. — Утре ще знаем повече, но на този етап смятаме, че някой друг е дръпнал спусъка на револвера му.

На Лий ѝ причерня, а въображението ѝ зарисува ужасни картини... Логан с пистолет, опрян в слепоочието от неизвестен убиец. Непознатият дръпва спусъка и слага край на живота му. Слага край на нейния живот. Стаята започна да се върти пред очите ѝ и тя сграбчи ръкава на Хилда. Очите ѝ се напълниха с парещи сълзи. Погледна красивата, мила детективка и закима, сякаш това щеше да накара Сам Литълтън да отрече казаното.

— Той се лъже, нали? Така е. Кажете ми, че се лъже — умолително протегна ръка към Сам и изплака: — Моля ви. Кажете ми, че лъже.

Гласът на брюнетката бе нежен, изпълнен със съчувствие, когато тя заяви:

— Не, госпожо Манинг, той не се лъже. Много съжалявам...

Хилда ѝ помогна да си легне. О'Хара наля две силни питиета и накара немкинята да изпие едното. Той изпи своето и изпрати сломената жена до стаята ѝ, след което отиде в собствената си стая и изпи още две питиета, оставяйки Майкъл Валенте сам да си тръгне.

Към единайсет вечерта Джо стана, за да угаси лампите и да заключи външната врата. Когато влезе в гостната, видя Валенте. Той седеше на един стол в далечния ъгъл на стаята, близо до спалнята на актрисата. Бе свел глава и бе подпрял лакти на коленете си. Италианецът безпомощно слушаше сподавените ридания на Лий. Стоеше на пост като центурион.

Когато Джо тихо отиде до него, без да знае точно какво да му каже, Майкъл уморено разтърка лице с длани.

— Тук ли ще седиш цяла нощ? — меко попита Джо.

Той свали ръце от лицето си и погледна към бодигарда.

— Не.

Ако О'Хара не бе пил, щеше да си премълчи и да спести следващите си думи на мъжа срещу себе си, но вече бе пийнал и затова съчувствено изрече:

— По-добре е да си вървиш у дома, Хоук. Сега не можеш да я предпазиш от онова, което преживява.

Валенте не отвърна, нито обясни причината да седи разтревожен и разстроен пред вратата на Лий Манинг. Бавно се изправи, взе сакото си, което бе окачил на облегалката на стола си, и го облече.

— В такъв случай я поверявам на теб, Бияч.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Знам, че ви е много трудно, госпожо Манинг — рече Сам Литълтън, когато двамата с Маккорд се настаниха на дивана в дневната на следващата сутрин. Шрадер беше в кухнята и разпитваше секретарката, немкинята и шофьора. — Ще се опитаме да не се бавим много. Има няколко въпроса, които се налага да ви зададем. Някои от тях може да ви се сторят жестоки или обидни, но ви уверявам, че са само рутинни. Това са въпроси, които задаваме на всички след убийство. — Сам замлъкна и зачака отговор от жената, която седеше срещу нея, съсипана и бледа като платно. — Госпожо Манинг? — попита след малко тя.

Лий едва откъсна поглед от кристалната морска звезда. Украшението бе поставено на масата, близо до лакътя на Маккорд. Миналото лято в Нюпорт Логан се бе влюбил в красивата вещица и тя го бе изненадала, като му я подари, когато се върнаха у дома.

— Извинете, мислех за нещо друго. Какво искате да ме попитате?

— Сега, когато сте поотпочинали и след като имахте малко време да свикнете с трагичната новина за смъртта на съпруга си, можете ли да се сетите за някаква причина, поради която някой може да е желал смъртта му?

„Малко време да свикна с новината!“ — помисли си Лий. Щяха да ѝ бъдат необходими няколко живота, за да се съвземе.

— Аз... аз не спях цяла нощ, мислейки за това, и единственото, което ми се струва правдоподобно, е, че убийството на съпруга ми е плод на ужасна случайност. Може би някой психопат-скитник е живеел там и е вярвал, че мястото му принадлежи. И когато е видял Логан да внася багаж в къщата и да паркира колата си, е извадил пистолет и го е застрелял.

— За съжаление фактите не подкрепят тази теория — каза Сам. — Револверът, трийсет и осми калибър, е регистриран на името на

съпруга ви. — Лий се втренчи невярващо в полицаите и Литълтън попита: — Заехте ли, че съпругът ви притежава оръжие.

— Не. Нямах представа. — Тя не можеше и не желаше да повярва, че някой е планирал убийството на Логан, и затова се опита да очертае нова картина: — Ако някой психопат е живеел в хижата, тогава е възможно да е последвал съпруга ми и когато Логан е извадил пистолета, са се сборили и оръжието е гръмнало случайно.

Детектив Литълтън очевидно прие теорията ѝ за напълно недостоверна и просто зададе следващия си въпрос:

— Можете ли да се сетите за някаква причина, поради която съпругът ви си е купил пистолет?

Лий се опита да измисли някакво обяснение, колкото ѝ глупаво да е. След миг бавно рече:

— През последните години Логан разшири бизнеса си. Знаем, че има разни синдикати, и от онова, което съм чела, всичко може да... — Внезапно млъкна, сетне панически продължи: — Не, чакайте, аз имах преследвач. Сигурно затова Логан си е купил пистолет.

— Кога разбрахте, че ви следят?

— Преди няколко месеца. Подадохме жалба в полиция.

Сам си записа нещо, ала отлично знаеше, че жалбата е дадена през септември — шест месеца, след като Логан беше купил револвера.

— Как бихте описали връзката със съпруга си? Щастлив брак ли имахте?

— Да. Много.

— Той доверяваше ли ви се?

— Разбира се.

— Помислете внимателно. Да ви е споменавал, че нещо го тревожи... проблеми в бизнеса например.

— Бизнесът му вървеше изключително добре. Особено през последните две-три години. Нямахме проблеми с него.

— Да ви се е сторил прекалено разтревожен?

— Не повече от нормалното.

— Имате ли нещо против, ако разговаряме с колегите му? — попита Маккорд, ала въпросът бе по-скоро риторичен, тъй като вече бе определил с кои хора трябва да разговарят той, Сам и Шрадер.

— Можете да говорите, с когото искате. Направете всичко, което трябва.

— На кого се доверяваше съпругът ви, освен на вас?

— На никого.

— Няма ли е близки приятели?

— Аз бях най-близката му приятелка.

— Разбирам. Значи и вие нямате близки приятели? Няма ли на кого да се доверите?

Саманта нарочно се изрази така, за да предизвика Лий, и тактиката ѝ успя.

— Аз съм в шоубизнеса и приятелите ми са художници и артисти. Повечето от тях са хора, които обожават да бъдат в светлината на прожекторите и не могат да пазят тайни — собствените си или нечийи други. Научих се да не споделям неща, които не искам да се появят в колонката на Лиз Смит или в „Инкуайърър“.

Детектив Литълтън кимна в знак, че е разбрала, ала следващите ѝ думи разочароваха Лий.

— Според една статия, която прочетох в „Поуст“, на тържеството по случай рождения ви ден са присъствали над триста души. Не познавахте ли достатъчно добре някого от тях, че да споделите тайните си?

Лий схвана, че ако не даде на Сам Литълтън имена, тя ще ѝ задава безсмислените си въпроси чак до вечерта. Затова просто припомни някои моменти от празненството и изрече първите имена, които ѝ хрумнаха:

— Джейсън Соломон ми е приятел.

— Приятел или делови партньор?

— И двете. Сибил Хейуд също ми е приятелка, също и Тета Беренсон.

— Художничката ли?

— Да. О, и Шийла Уинтърс. Доктор Уинтърс ни е лична приятелка.

Сам си записа.

— Доктор ли? Господин Логан, да не би да е имал проблеми със здравето?

— Не, Шийла е психиатър.

В разговора се намеси Маккорд:

— Пациенти ли й бяхте?

Въпросът му накара Лий да се почувства неловко, сякаш сама си бе заложила капан.

— Преди няколко години се видяхме два-три пъти, за да ни консултира. Сега ни е просто приятелка.

— Кой имаше нужда от психиатър? — безцеремонно попита лейтенантът. — Вие или съпругът ви?

Тъкмо щеше да му каже да си гледа работата, когато детектив Литълтън заговори бързо:

— Не е задължително да отговаряте на този въпрос, госпожо Манинг, особено ако ви притеснява. Преди не съм работила с лейтенант Маккорд, но ако съдя по въпроса му, той е от мъжете, които предпочитат да оставят настижката си да се развие в пневмония, вместо да отидат на лекар. Сигурно дори сменя сам маслото на колата си и сам си вади зъбите, вместо да си уговори час при зъболекар. — Саманта мило й се усмихна. — За разлика от лейтенанта аз знам, че интелигентните хора, които могат да си го позволят, предпочитат да си спестят време и главоболия, като се консултират със специалисти, независимо дали става дума за механици, или за лекари — довърши тя и се обърна към шефа си.

Лий беше напълно съгласна с красивата полицайка и реши да подкрепи думите й пред лейтенанта, затова обясни причината, поради която двамата с Логан бяха потърсили помощта на психоаналитик.

— Логан не умееше да се забавлява и да почива. Шийла много бързо му показва какво пропуска, като се преуморява толкова много.

Литълтън нетърпеливо се приведе напред и попита:

— Възможно ли е съпругът ви да е споделил с доктор Уинтърс като с приятелка, че си е купил оръжие и защо го е направил?

— Не знам. Съмнявам се. От време на време Шийла и Логан обядваха заедно. Двамата са с еднакъв произход и имат доста общи познати. Сутринта говорих с Шийла и й съобщих за Логан. Щеше да ми каже, ако й е споменал, че ще купува пистолет.

— Може би не е искала или не е знаела дали е редно. Имате ли нещо против да разговаряме с нея?

Лий поклати глава:

— Не, но съм убедена, че Логан е купил револвера заради преследвача ми.

Детектив Литълтън изведнъж стана много сериозна:

— Госпожо Манинг, надявах се да успея да ви спестя тази новина, но съпругът ви е купил пистолета си през март — шест месеца, преди вашият преследвач да се появи.

Докато Лий осмисляше чутото, Сам добави:

— Сега разбирате ли защо за нас е важно да говорим с доктор Уинтърс? Ако съпругът ви се е боял за живота си, може да ѝ е споменал защо или от кого се страхува.

— За бога, тогава говорете с нея!

— Ще ни бъде необходимо писменото ви разрешение, а съм убедена и че доктор Уинтърс ще ни го поиска, преди да се реши да наруши поверителната връзка между лекар и пациент. Бихте ли се съгласили да ни дадете такова разрешение?

— Да, ако запазите информацията.

— Ще бъдем много дискретни — обеща Литълтън, скъса лист от тетрадката си и го подаде на Лий заедно с една химикалка.

— Просто напишете някакъв текст, от който да става ясно, че ни упълномощавате да получим информация за съпруга ви.

Лий механично написа думите, съгласна с всичко, което ѝ се налагаше да прави... или което я караха да прави. Когато даде на брюнетката листа с импровизираното пълномощно, изведнъж се досети нещо и каза:

— Не преставам да мисля за мъжа, който ме избута от пътя. Може би той е убиецът на Логан.

— Издирваме го и откакто открихме съпруга ви вчера, го правим още по-усърдно. Искаме да ви помолим и за разрешение не само да говорим с колегите на съпруга ви, но и да вземем всички документи, които могат да помогнат при разрешаване на случая. Мога да ви уверя, че ще са на сигурно място в ръцете ни. Бихте ли ни дали разрешение?

— Да.

Саманта затвори тетрадката си и погледна Маккорд:

— Имате ли още въпроси, лейтенант?

Той поклати глава и се изправи.

— Съжалявам за думите си. Детектив Литълтън много добре ме описа — все още сам сменям маслото на колата си, а компютърът у дома вече втора година не работи, защото още не мога да си наложа да

го дам на някой друг да го поправи. Единственият зъболекар, когото познавам, е този, когото разследвам в момента.

Лий прие извинението, ала изглеждаше леко стресната от думите му, защото очите на полицаия останаха студени, а усмивката му — неискрена.

— Аутопсията ще бъде завършена до утре и ще можете да се погрижите за тялото — добави той. — Уведомете ни за подробностите около погребението. Бихме искали наши хора да присъстват на службата.

Лий сграбчи облегалката на дивана, треперейки от болка. Детективът беше казал „тялото на съпруга ви“ без никакво чувство и после веднага бе заговорил за „погребението“. Логан беше мъртъв. Вече никога нямаше да ѝ се усмихне или да я привлече сънено в прегръдката си. Тялото му бе в моргата. Лий все още не бе мислила за погребението, въпреки че Брена внимателно бе подхванала темата сутринта, когато Триш Лефковиц се обади, за да предложи помощта си.

— Защо искате да присъстват полицаи? — попита тя, когато реши, че може да се довери на гласа си.

— Само като предпазна мярка. Вие сте имали преследвач, а съпругът ви бе убит.

— Направете всичко, което сметнете за необходимо.

Маккорд погледна към кухнята и рече:

— Виждам, че детектив Шрадер е приключил.

Шрадер не само бе приключил, но и с удоволствие пиеше кафе и хапваше домашни курабийки, докато си бърбеше за футбол с шофьора на актрисата.

Детективите се качиха в асансьора и докато не стигнаха до партера, не пророниха нито дума. Сградата беше охранявана и всеки посетител трябваше да си записва името в голяма книга. Книгата се пазеше от възрастен портиер, чието име бе записано на картонче, прикрепено към ливреята му Хорас. Мъжът седеше зад мраморно бюро в центъра на фойето.

— Толкова жалко за госпожа Манинг — рече той, когато подаде на Шрадер химикалка, за да може да впише имената на тримата в голямата подвързана с кожа книга.

Вместо да вземе химикалката, детективът взе книгата и връчи на портиера съдебна заповед.

— Тази заповед ни позволява да вземем книгата на посетителите с нас като доказателство — заяви той на стреснатия човек. — Имате ли друга книга, която да използвате?

— Ами, да... но не трябва да я отваряме преди януари, а сега е декември...

— Извадете си я още сега — нареди Шрадер. — И ако някой ви попита какво е станало със старата, просто кажете, че сте я залели с нещо. Нали ще се справите?

— Да, ама шефът ми...

Шрадер му връчи визитката си.

— Кажете на шефа си да ми се обади.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Понеже Шрадер шофираше, Сам взе книгата за посетители, остави Маккорд да седне до партньора ѝ, а самата тя се настани отзад. Още преди колата да потегли, отвори книгата и започна да преглежда имената, започвайки от първи ноември.

— Какво измъкна от немкинята? — попита Маккорд.

— Според Хилда Брунер Манинг са били „идеалното“ семейство. Не са се карали. Понякога Логан Манинг закъснявал, но никога след дванайсет, освен това винаги се обаждал да предупреди. Имал е няколко кратки командировки. През трите години, откакто Хилда работи за тях, Лий Манинг нито веднъж не е прекарала нощта извън дома си без Логан Манинг.

Потвърди, че господин Логан е излязъл от апартамента в неделя сутринта към осем и на два пъти слизал до колата си, за да прибере нещата, които щял да носи в планината. Сред онова, което е занесъл, са двете кристални чаши, бутилка вино и бутилка шампанско и... — Шрадер направи кратка пауза, преди да се ухили доволно. — И два спални чувала, тъмнозелени. Брунер е сигурна, че са били два, защото сама му е помогнала да ги извади от килера и го е видяла да ги носи към колата.

— Нещо друго? — попита Маккорд.

— Аха. Даде ми страхотна курабийка и ме предупреди да не разстройвам госпожа Манинг и да не правя трохи по пода.

— Ами шофьора?

— Казва се Джоузеф Ксавие О'Хара. И не ми каза нищо. Нищичко. Всъщност той работи за други хора — Матю ѝ Мередит Фаръл от Чикаго. Те обаче заминали на околосветско пътешествие преди няколко седмици. Когато разбрали, че Лий Манинг има преследвач, „заели“ О'Хара на семейство Манинг до завръщането им.

— Само това ли?

— Не. О'Хара знае нещо, но не иска да говори.

— За Валенте ли?

— Може би. Вероятно. Ти каза да не споменаваме Валенте и аз не съм го питал за него, обаче и той не си предложи услугите.

— Само това ли изкопчи от него?

— Не. Той също ме предупреди нещо — кисело призна Шрадер. — Каза ми да не разстройвам госпожа Манинг и да зарежем нещата, ако си мислим, че тя има нещо общо със смъртта на съпруга си. Той не е наивен и не е само шофьор. О'Хара е и бодигард, и има разрешително да носи оръжие.

— Ами секретарката?

— Брена Куейд. Тя всъщност работи за госпожа Манинг и потвърди историята на немкинята — каза, че семейство Манинг били много щастливи. Даде ми списък с имената на гостите от неделното празненство преди седмица. — Той бръкна в джоба на якето си и извади няколко листа с имена, изписани със ситен шрифт и подредени по азбучен ред. — Копие от списъка има и портиерът, за да знае кои ще присъстват. Познай чие име не е включено в първоначалния списък?

— На Майкъл Валенте — каза Маккорд и разгъна листовете, за да прочете имената.

— Аха. Името му е добавено с молив следобед преди празненството. По молба на Логан Манинг.

— Ами вие? — попита на свой ред Шрадер. — Вие открихте ли нещо интересно?

Маккорд наклони глава към задната седалка, където Сам преглеждаше книгата с посетителите, и сухо каза:

— Всъщност открих, че детектив Литълтън ме смята за стар, беззъб простак с изцапан с машинно масло парцал, висящ от джоба на панталона ми. Освен това е на мнение, че нямам никакво отношение към всички видове лекари и особено към психиатрите.

Сам не си направи труда да се защити или да обяснява действията си. За нейна изненада Маккорд сам обясни на Шрадер поведението ѝ:

— Литълтън схвана, че съм изплашил жената, и затова ме направи за смях пред нея. Обаче получи писмено разрешение да говорим с психиатърката. Направо не повярвах, че Литълтън я нави да се подпише. Освен това я убеди, без особено да се напъва.

— Винаги е лесно да убедиш невинни, нещастни хора да постъпят правилно — измърмори Сам, наведена над книгата. — Не

казвам, че сто процента вярвам в невинността ѝ, но има нещо у нея, което не мога да свържа с хладнокръвен заговор срещу собствения ѝ съпруг. Снощи — продължи, отправяйки обяснението си към Шрадер, — когато ѝ казахме, че сме открили съпруга ѝ застрелян в главата, Лий Манинг протегна умолително ръка към мен и ме накара да кажа, че Маккорд се лъже. Мили боже, за малко да се разплача и... — Саманта Литълтън рязко млъкна, втрещена в едно име, вписано в регистъра за посетители предната вечер. Сетне рязко затвори книгата и изруга: — По дяволите! Не мога да повярвам!

— Какво? — попита я нетърпеливо Шрадер, гледайки я в огледалото за обратно виждане.

Гласът на Маккорд бе изпълнен със задоволство:

— Мисля, че детектив Литълтън току-що откри, че Валенте снощи е бил в апартаента на Манинг и не се е показал, докато вдовицата ни спретна такова представление, че почти разплака Литълтън.

Сам беше бясна на себе си, ала гневът ѝ изведнъж си намери още една жертва — Мичъл Маккорд.

— Откъде знаеше? — попита тя.

— Видях името на Валенте в книгата, когато ни вписвахме като посетители.

Сам подозираше, че той ще каже точно това. Ядосана и разочарована, тя остави тежката книга на седалката до себе си и се загледа през прозореца. Когато след няколко минути лейтенантът я попита дали иска да отиде с него при криминалистите да проверят за резултатите на Логан, тя любезно отвърна:

— Но разбира се.

Шийла имаше пациент, когато Лий я потърси, затова ѝ се обади няколко минути по-късно.

— Имам само един въпрос — обясни Лий. — Случайно да знаеш, че Логан си е купил пистолет?

— Не.

— Така си и мислех. Полицаяте обаче ще те разпитват. Мислят, че Логан може да е споделил с някого.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Балистичните експертизи потвърдиха, че куршумът, проникнал през черепа на Логан Манинг, минал през мозъка му и излязъл от другата страна, забивайки се в стената на гаража, е изстрелян от пистолета, открит в колата. Гилзата в дясната стена на помещението беше от същото оръжие.

Патологът все още не бе готов с доклада си, ала Найлс гореше от желание да сподели подробностите със Сам и Маккорд.

— Логан Манинг е умрял на място — весело обяви той.

— Колко сладко, Хърб! — нетърпеливо го заяде Маккорд.

— Не бях сладък, а категоричен... и сладък. Причина за смъртта — огнестрелна рана в дясното слепоочие. Станало е по-малко от час, след като е пийнал доста от виното. Бяло шардоне предполагам.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Погребението на Логан Манинг бе събитие, уважено от над петстотин души — политици, бизнесмени, общественици, известни артисти и художници. Около двеста души от скърбящите отидоха на гробищата след службата в църквата и останаха в мъглата и студа, за да отдадат последно сбогом на известния архитект и да уважат мъката на вдовицата му.

Отсъствието на Майкъл Валенте правеше впечатление и медиите веднага отбелязаха това във вечерните си издания, въпреки че споменаваха известните имена на хората, които са били на погребението. Фотографите, които се бяха строили пред параклиса, придружиха процесията до гроба, но въобще не забелязаха елегантно облечената възрастна жена с прошарена коса. Старицата последна изказа съболезнования на вдовицата.

Никой не забеляза и когато тя взе ръката на Лий Манинг в своята. Единствено актрисата чу думите ѝ:

— Племенникът ми реши, че присъствието му днес ще бъде неподходящо предвид тъжния случай. Вместо него дойдох аз да изкажа съболезнования от името на семейството ни.

Въпреки че непознатата приличаше на повечето от възрастните роднини на Логан, гласът ѝ бе изпълнен със съчувствие и в говора ѝ се усещаше мек италиански акцент, който мигновено напомни на Лий за топлината, с която винаги бе посрещана в „Анджелини Маркет“.

— Госпожо Анджелини? — въпросително рече тя и леко стисна ръцете на жената. — Много мило, че дойдохте! — Мислеше, че вече не би могла да пролее сълза, ала нежността в очите на старицата и това, че бе останала край гроба в студа, отново принудиха Лий да примигне, за да прогони сълзите. — Тук е прекалено студено и влажно за вас.

Заради студа никой от по-възрастните опечалени не бе отишъл на гроба. Повечето се бяха прибрали в домовете си или бяха отишли направо в дома на вдовицата. Лий покани госпожа Анджелини на помена, ала старата жена отказа.

— Мога ли да ви изпратя до дома? — попита Лий, докато двете бавно вървяха сред морето от надгробни плочи към паркираните на алеята коли.

— Имам кола — отвърна госпожа Анджелини и кимна към униформения шофьор, който придържаше отворена вратата на черно бентли.

Лий веднага позна шофьора.

— Моля ви, предайте на Майкъл, че ще му се обадя скоро — каза тя и помогна на старицата да се настани на задната седалка на лимузината.

— Ще му кажа. — Старицата се поколеба и сетне добави: — Лий, ако имаш нужда от нещо, трябва да му го кажеш. Той няма да те подведе като другите.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Брена бе уредила с кетъринга да се заеме френската сладкарница „Пеярд“ и в апартамента на актрисата бе организиран изискан помен. Когато Лий се върна у дома, гостите ѝ вече се бяха разделили на групички, също като на тържеството по случай рождения ѝ ден преди малко повече от седмица. Сега разговорите се въртяха около убицеца на Логан.

Лий разсеяно се движеше сред хората, приемаше съболезнованията им и търпеливо изслушваше думите, с които безпомощно се опитваха да направят по-поносимо трагичното събитие. Семейството и приятелите на Логан бяха от хората, които стоически понасяха всичко.

Съдия Максвел потупа Лий по рамото и опечалено рече:

— Сега може и да не ти изглежда възможно, но ще имаш и по-добри дни. Животът продължава, скъпа.

Сенатор Холенбек окуражаващо каза:

— Силна си, ще го преодолееш.

Съпругата му добави:

— Когато първият ми съпруг почина, реших, че с живота ми е свършено, но се съвзех. Ти също ще се съвземеш.

Пралелята на Логан, една от малкото живи роднини на съпруга ѝ, леко хвана ръкава на Лий със старческата си ръка, нашарена от петна и тъмносини вени, мрачно се вгледа в лицето ѝ и най-накрая попита:

— Как ти беше името, скъпа?

Приятелите на Лий като че ли се чувстваха задължени да ѝ обясняват как им се е отразила смъртта на Логан. Израженията им сякаш говореха: „Това е трагедия за теб и за всеки, който познаваше Логан“. Тета Беренсон си бе сложила една от най-официалните и най-малко натруфени шапки — черна с огромна периферия, украсена с бели копринени цветя и черни боровинки на шапката, нямаше дори пера.

— Съсипана съм. Направо съм съсипана. Все си спомням за онзи уикенд, който прекарахме заедно в Мейн, реших да нарисувам пристанището, както се е запечатало в спомените ми. Ще ти подаря картината, когато я завърша.

Клер Стрейт, която преживяваше тежък развод, импулсивно прегърна Лий и се възмути:

— Няма справедливост на този свят! Логан е мъртъв, а това копеле Чарлс е жив и здрав. Толкова съм бясна на съдбата. Започнах да посещавам сеансите на Шийла Уинтърс за справяне с гнева.

Джейсън стоеше заедно с Джейн и Ерик. Лий никога не го бе виждала толкова унил.

— Мила, това, което преживяваш, направо ме съсипва. Трябва скоро да се върнеш на работа. Логан щеше да иска да продължиш живота си.

Джейн Сербинг беше плакала. Лицето ѝ бе бледо, а красивите ѝ очи бяха зачервени. Младата звезда беше без грим, всъщност изглеждаше толкова разстроена, че не се интересуваше от външността си.

— Просто не мога да го осъзная. Имам кошмари и се събуждам с надеждата това да е просто сън, но не е — каза тя на Лий.

Сибил Хейуд, която услужливо се бе оправила с Майкъл Валенте на рождения ден на Лий, се бе поболяла от мъка и угризения.

— Само аз съм виновна — сломено рече тя.

— Сибил, това е глупаво...

— Не! Ако бях добра приятелка, щях да завърша хороскопа ти още преди рождения ти ден. Нямах да позволя на бизнеса да попречи на приятелството ни. Е, сега видях всичко — трагедия и насилие. Можех да те предупредя...

Астроложката бе толкова измъчена от угризенията, че единственото, което Лий се сети да ѝ каже, бе:

— Нека ти разкрия една тайна. — Тя прегърна през талията приятелката си. — Нямах да помогне, дори и да бе завършила хороскопа.

— Защо?

— Логан не вземаше на сериозно астрологията. Аз ти вярвам, но... — Лий млъкна и внимателно подбра думите си: — Не се доверявам напълно на хороскопите.

Вместо да се успокои, Сибил остана наранена и обидена.

Само Шийла бе винаги до Лий в този тъжен ден. Тя като че ли усещаше кога е нужна и винаги заставаше до нея, когато тя се натъжаваше прекомерно. Когато Лий приключи разговора си с Джейн, психоложката отново се появи и стоически издържа приказките на Сибил.

— Сега имаш нужда да поостанеш сама — каза на приятелката си. — Успокояваш всички, а теб те натоварват допълнително.

— По-късно ще си почина — отвърна Лий. Беше вцепенена от изтощение, но не желаше да напусне гостите си дори за миг: Всички бяха дошли, защото обичаха и уважаваха Логан, и тя им бе благодарна за това.

Равнодушни към мъката на вдовицата бяха дузината скромно облечени детективи, сред които бяха Литълтън, Маккорд и Шрадер. Те присъстваха на погребението, а сега бяха и тук в апартамента. Литълтън и Шрадер бяха убедили актрисата, че убиецът на Логан може да е някой от присъстващите. Без да го казват направо, те ѝ бяха намекнали, че нейният живот също може да е в опасност. Въпреки че това ѝ се бе сторило абсурдно, тя не се бе възпротивила, нямаше сила да спори с никого и за нищо. До вчера беше убедена, че убийството на съпруга ѝ е грешка или е дело на неизвестен маниак, който е мислел планинската хижа за своя.

Когато се разминаваше с някого от полицаите, тя учтиво кимваше, но не се спираше. Никой не подозираше за присъствието им и никой не ги забеляза, с изключение на Къртни Мейтланд. За най-голямо удивление на Лий момичето бе забелязало всички полицаи, включително Сам Литълтън. Къртни се появи изневиделица до актрисата, подаде ѝ чиния с храна и ѝ съобщи за наблюденията си:

— Преброих шест ченгета — прошепна. — Толкова ли са, да не съм пропуснала някой?

Къртни бе виждала Логан само веднъж, и то за няколко минути. Тя не бе потресена от мъка и бе прекалено искрена, за да се преструва на опечалена.

Лий силно я прегърна и каза:

— Позна. Как се сети?

— Ама ти шегуваш ли се? — ухили се момичето.

— Не, напълно сериозна съм.

— Че кой друг, ако не ченге, ще дойде на такова събиране и няма да се спре да поговори с някого или да потърси някого, с когото да поговори. Те не ядат, не са тъжни и... — Къртни изведнъж млъкна.

— Какво?

— Ами да кажем, че са малко демоде. Онзи високият с прошарената коса е интересен — заяви и кимна към Маккорд. Лий проследи погледа ѝ, защото ѝ бе приятно да води непринуден разговор с някого. — Интересен е, защото има страхотни белези и понеже лицето му е фино, но излъчва сила и воля. Брюнетката я разпознах най-трудно.

— Защото е жена ли?

— Не, защото носи ботуши за седемстотин долара на „Ботега Венета“.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като всички си отидоха, Шийла остана да прави компания на Лий, докато Хилда и персоналът от кетъринговата фирма почистваха. Двете жени отидоха в спалнята и се свиха в креслата край прозореца.

Лий уморено отпусна глава на облегалката.

— Джейн Сербинг наистина бе много разстроена — каза след малко.

— Не съм изненадана, сигурно си мисли, че тя е вдовицата.

Лий възмутено изгледа приятелката си. Въпреки че по вълнения ѝ костюм с шоколадов цвят нямаше нито една гънчица и кокът ѝ бе безупречен, психоложката изглеждаше уморена и раздразнена, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове.

— Защо говориш така?

— Защото е очевидно, че Джейн Сербинг копнее да е на твое място. Тя не понася да бъде втора във всяко едно отношение. Когато не успя да пробие на Бродуей, замина за Холивуд, съблече се пред камерата и спечели „Оскар“. Но това не ѝ бе достатъчно. Върна се тук, за да си изиска онова, което смята за свое право по рождение, а ти ѝ пречиш. Според нея ти си „откраднала“ онова, което ѝ се полага. Смята, че твоят успех в театъра и че всичко, което ти принадлежи, всъщност трябва да бъде нейно.

— За съжаление това поведение не е необичайно в шоубизнеса, Шийла.

Шийла се протегна, кръстоса крака и тъжно въздъхна:

— Знам. Просто е толкова алчна и амбициозна. Така и няма да разбере какво го прихвана Джейсън, та ѝ даде ролята. Носи ѝ се името, че създава неприятности на всички, с които работи.

— Причината бяха парите — обясни Лий. — Спонсорите искаха нея, защото вдига продажбите на билети.

— Но не и като теб.

— Тя привлича любителите на киното в театъра, а аз не. Тя е нещо като застраховка за инвеститорите.

Шийла замълча и Лий затвори очи, опитвайки се да не мисли за нищо, да не си блъска главата върху думите на приятелката си, ала не успя. Пое дълбоко въздух и без да отваря очи, решително попита:

— Шийла?

— Да.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш нещо, което мислиш, че трябва да знам...

— Какво?

— Че Логан е имал връзка с нея?

Шийла веднага се заоправдава:

— Трябваше да се съобразя, че и двете сме прекалено уморени, за да говорим на сериозни теми. Не съм се опитвала да ти кажа каквото и да е, особено пък нещо такова. Всъщност я наблюдавах на партито ти, когато се отби за няколко минути. Увърташе се около Логан, но той направи всичко възможно, за да я отблъсне. Дойде ѝ като студен душ.

Лий мъчително преглътна и твърдо изрече:

— Нека задам въпроса директно — смяташ ли, че е възможно Логан да е имал връзка с нея?

— Всичко е възможно. Възможно бе Логан да стане въжеиграч и да отиде в цирка. Защо ме питаш, Лий?

Тя отвори очи и погледна Шийла.

— Защото последния път, когато изпита антипатия към една жена, която бе наша обща позната, тя се оказа любовница на Логан и ти го знаеше.

Шийла издържа погледа ѝ и отвърна:

— Онова бе незначителна забегка и ти го знаеш. Знаеш защо се случи. Двамата го преодоляхте.

Лий прогони болезнения спомен. Изневярата на Логан съвсем не бе „незначителна“ за нея.

— Опитвах се да си втъпя, че убийството на Логан е дело на някой бездомник, на някой луд, който е решил, че съпругът ми е навлязъл на негова територия. Само че в тази теория има нещо, което куца.

— Какво?

— Пистолетът, който са открили в колата на Логан, е бил регистриран на негово име. Купил го е през март. Защо ще си купува пистолет и ще го носи със себе си? Дали е възможно да е бил в беда?

Шийла напрегнато се вгледа в приятелката си и на свой ред попита:

— В каква беда може да е изпаднал?

Лий безпомощно повдигна ръце:

— Не знам. Беше се заел с много сделки, но не ми изглеждаше притеснен за нито една от тях. Въпреки това на няколко пъти ми се стори разтревожен.

— Ти попита ли го защо е притеснен?

— Разбира се. Той каза, че не е. Може би не се изразих правилно. По-скоро ми се струваше загрижен за нещо.

Шийла се усмихна:

— Това нали не е необичайно за Логан, особено когато става дума за бизнес или за пари?

С думите си искаше да успокои приятелката си, но знаеше, че тя скоро няма да се утеши.

— Разбира се, че не бе необичайно. И двете знаем, че на света няма достатъчно пари, които да накарат Логан да се чувства сигурен.

— Заради детството му — напомни ѝ Шийла.

— Знам. Но Логан казал ли е или направил ли е нещо, което да те наведе на мисълта, че...

— Аз съм психиатър, не екстрасенс. Остави на полицията да се оправя с тези неща. Това не ти е по силите.

— Права си — съгласи се Лий, но когато Шийла си тръгна, дълго седя в мрака, задавайки си въпроси, на които нямаше отговори, измъчвайки се, че може би никога няма да открие отговорите.

Не разбираше защо Логан си бе купил и бе носил със себе си пистолет.

Поради някаква причина някой го бе застрелял хладнокръвно.

Лий искаше мотив. Искаше отговори. Искаше възмездие!

Но повече от всичко копнееше за същото, за което се молеше и Джейн Сербинг — да се събуди и да открие, че всичко е само кошмар.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Маккорд пхна във видеото касетата със записа от погребалната служба на Логан Манинг, натисна бутона за превъртане напред и включи телевизора.

— Както вече знаем, Валенте не присъстваше, но се оказа, че е изпратил свой човек, който се е промъкнал незабелязано. — Докато говореше, той подаде няколко снимки на Сам, Шрадер и Уомак. — Това е братовчед му Доминик Анджелини.

На снимките се виждаше мъж между трийсет и пет и Четиридесетгодишен. Всички фотографии показваха непознатия в различна обстановка и бяха правени по различно време. На една от тях Анджелини носеше куфарче и изкачваше стъпалата пред сградата на федералния съд. Сам не се сети кой е, въпреки че беше присъствала на погребението и че беше изгледала цялата касета, преди да се прибере у дома.

— Снимката, на която е пред федералния съд, е правена през август и е последната — обясни Маккорд. — Съдебните заседатели му бяха връчили призовка да свидетелства срещу Валенте във връзка с бизнеса му.

— Не си спомням вчера да съм го виждал — каза Уомак.

Стив Уомак беше висок към метър и седемдесет, с прошарена коса, слаб и бе дарен с лице, което човек веднага забравяше, с изключение на бледосините му интелигентни очи, увеличени многократно от големия диоптър на очилата му. Въпреки че беше настоял да се върне на работа след скорошната операция на рамото си, Сам забеляза, че Стив често разтрива лявото си рамо, сякаш го боли. Беше скромен, но с остър ум и тя го хареса.

— Аз също не съм го забелязала — каза тя на лейтенанта.

— Защото не беше там — обади се Шрадер.

— Прав си, не беше там — потвърди Маккорд и подаде на детективите по няколко страници, изписани само с подписи. — С разрешението на вдовицата на Манинг вчера конфискувах книгата за

посетители и снощи направих ксерокопия на някои от страниците. Мислех, че ще ни бъде като настолна книга за познатите и приятелите на семейство Манинг, но ако се вгледате по-внимателно в страница четиринайсета, мисля, че ще видите името, което сега ни интересува.

Сам и Шрадер видяха името едновременно.

— Марио Анджелини ли? — попита Шрадер.

— И аз така го прочетох, затова сутринта изгледах касетата и наблюдавах как всеки се подписва в книгата, отмятах всяко име и ето какво открих... — Той се обърна към видеото, поставено на масата зад гърба му. Видеоето вече беше спряло, Маккорд го включи и набързо пренави лентата, после натисна бутона за включване и каза: — Това е най-добрият кадър с пратеника на Валенте — госпожа Мари Анджелини. — Видеозаписът показва добре облечена възрастна жена с прошарена коса, хванала за ръце Лий Манинг.

— Каква е връзката ѝ с Валенте? — отново попита Шрадер.

— Мари Анджелини е леля на Валенте. Отгледала го е заедно със синовете си Анджело и Доминик. Анджело е загинал в уличен бой преди Двадесет и пет години, когато е бил едва Двадесетгодишен. Доминик, когото виждате на снимката, е станал счетоводител и сега има собствена фирма. Познайте кой е най-видният му клиент?

— Валенте — подхвърли Стив.

— Бинго, Валенте с цялото му богатство и множеството му фирми. Една от тях, много мъничка, е голям ресторант с магазин в Ийст Вилидж, наречени „Анджелини“. Според документите Мари Розали Анджелини е единствен собственик, но когато федералните разследваха Валенте, откриха, че капиталът, който е вложен, е негов. Той притежава сградата, магазина и ресторанта.

— Чувала съм за „Анджелини“ — стреснато каза Сам. — Много популярно място. Трябва да си резервираш маса седмици предварително.

— Магазинът и ресторантът въртят много пари в брой — вметна Уомак, — което ги превръща в идеално място за пране на пари.

— Така смятат и прокурорите, но не могат да го докажат. — Маккорд направи кратка пауза, за да изключи видеото, после огледа хората, събрали се около масата. — Сега нека поговорим за онова, което знаем със сигурност, и за онова, което трябва да открием. Всички знаем, че някой е държал ръката на Манинг, докато е прострелвал

дясното му слепоочие. После този някой е изтрил отпечатьците от пистолета и го е сложил в ръката на жертвата, после е стрелял отново, но този път през спуснатия прозорец от страната на седалката до шофьора.

— В лабораторията все още изследват космите, тъканите и частиците, които бяха събрани в хижата и в колата, но това ще отнеме време, а и аз не се надявам на кой знае какви открития. Смятам, че е вероятно Лий Манинг и Валенте заедно да са отишли в хижата и да са почистили всичко. Знаем, че Манинг е пил вино с някого, преди да го убият, но и двете чаши са били измити, със сняг предполагам, а после внимателно избърсани от отпечатьците. Подът на килера беше прашен, но иначе хижата бе наскоро почистена, за да бъдат премахнати всякакви отпечатьци от стъпки.

Маккорд взе жълтата си тетрадка, прегледа бележките си и едва тогава заключи:

— Само това знаем засега. За да свържем Валенте с този случай, трябва да докажем, че той има връзка с Лий Манинг, освен това трябва да открием дали Логан Манинг го е знаел. Ако е подозирал, че жена му спи с Валенте, има вероятност да споделил с някого. Трябва да открием с кого е говорил и какво точно е разказал. Искам да разбера защо внезапно е поканил италианеца на празненството в дома им и искам да знам истинската причина за купуването на пистолета. Възможно е да го е купил заради Валенте. Възможно е дори да е поканил италианеца в хижата и да го е заплашил с револвера си. А може да се е опитал да стреля. Лий Манинг няма да ни каже нищо за Валенте, но се хващам на бас, че е споделила с някого пикантните подробности от връзката им, сигурно се е доверила на някоя приятелка. Досега не съм срещал жена, която е успяла да скрие изневярата си. Трябва да разберем с кого е говорила и какво точно е разказала. От друга страна, мога да се закълна, че Валенте не е споделил с никого, затова не е нужно да търсим неговите изповедници. Ще прегледам списъка с телефонните му разговори, но не вярвам да открия, че се е обаждал на Лий Манинг. Той е много предпазлив. Би използвал телефон, който не можем да проследим.

Уомак разтри рамото си и каза:

— Искам да изясня нещо, лейтенанте. Очевидно искаме да припишем на Валенте убийството на Логан Манинг. Обаче, когато

сутринта говорих с капитан Холанд, останах с впечатлението, че ще използваме убийството на Манинг като повод да разследваме и други неща, в които е замесен италианецът.

— Трябва да запомниш три неща, Уомак, затова слушай внимателно. Първо, искаме да заловим истинския убиец на Манинг и съучастника му, ако има такъв. Не се съмнявам, че Валенте и Лий Манинг заедно са планирали убийството. Второ, ще използваме това убийство, за да разследваме Валенте във всички възможни аспекти от неговия живот. За нас ще бъде по-лесно, отколкото беше на федералните, защото ще можем да получим всички необходими заповеди за обиск, разрешителни за подслушване на телефон и въобще всичко, което местните съдии ни позволят да извършим. Трето, и това е не по-маловажно от номер едно и номер две, капитан Холанд не оглавява това разследване, а аз. Докладвам направо на комисар Труманти и докато трае разследването, ти ще докладваш на мен, а не на капитан Холанд. Ясно?

Уомак изглеждаше изненадан и сякаш се съгласи с думите на лейтенанта, въпреки че по нищо не личеше да е стреснат.

— Ясно, лейтенант.

— Добре. Отсега нататък, ако имате някакви въпроси или предложения, обръщайте се към мен, не към капитана. Ще го информирам за всичко, което сметна за необходимо. Ясно?

Уомак кимна, а Маккорд изглеждаше удовлетворен.

— Веднъж вече оплескахме нещата.

— Кога? — попита Шрадер.

— Откакто медиите надушиха, че Лий Манинг е била в хеликоптера на Валенте миналата седмица, започнаха собствени разследвания и размътиха водата. Валенте вече е предупреден и ще бъде много внимателен. Нашата работа е да се сдобием с информация от разни свидетели, без обаче да даваме да се разбере, че именно той е целта ни.

— Жалко, че не можем да накараме медиите да се разкарат — измърмори Шрадер.

Маккорд се изсмя:

— Дори не си го и помисляй. Ако кажеш на репортерите да спрат да душат наоколо, особено при случай като този, те не само ще се заинатят, но ще започнат да проучват и теб, търсейки някаква връзка

или заговор. — Лейтенантът се изправи пред черната дъска и взе жълт тебешир. — Добре, да се залавяме за работа. Благодарение на Лий Манинг имаме разрешение да разпитваме всички, които са познавали Логан Манинг, включително неговите делови партньори и психоаналитичката му. Нека да направим един предварителен списък с имената, които тя ни изброи, и да видим докъде ще стигнем.

Маккорд замълча, обърна се към дъската и в горния ляв ъгъл написа: Джейсън Соломон, Шийла Уинтърс, Тета Беренсон, Сибил Хейуд.

— Естествено, ще искаме да говорим и с колегите на Манинг — добави той и под името на астроложката записа: „Манинг Дивелъпмънт“. Сетне се замисли и погледна към тримата детективи. — Има още един човек, с когото скоро трябва да разговаряме — рече той и записа на черната дъска името на Джейн Сербинг. — Снощи пак гледах видеокасетата и ми се стори, че госпожица Сербинг е прекалено съсипана за амбициозна, егоцентрична, сексбогиня, която има репутацията на използвачка.

— Откъде знаете тези неща за нея? — намръщен попита Шрадер.

— От последния брой на „Инкуайърър“.

Шрадер се засмя, а когато се поуспокои, весело попита:

— Ама вие четете ли „Инкуайърър“, лейтенанте?

— Естествено, че не. Просто заглавието на челната страница привлече вниманието ми — обясни той, погледна Сам и се пошегува: — Докато бях на опашката в магазина.

Вместо да се усмихне на шегата му, Сам повдигна вежди въпросително, сякаш питаше: „Е, и?“.

Маккорд изглеждаше объркан от хладната ѝ реакция.

— Шрадер и Уомак ще отидат да разпитат работещите в компанията на Манинг... — нареди лейтенантът и прекъсна думите си, за да вдигне телефона. — Маккорд слуша — сприва рече, ала след секунди лицето му се разведри. Затвори, обърна се и изгледа тримата детективи. — Добрият самарянин, който е спасил Лий Манинг онази нощ след катастрофата, току-що се появи.

— Къде е? — попита Шрадер.

— Долу, заедно с адвокатата си. Искат да се споразумеем, преди да ни каже каквото и да е.

— За каква сделка става дума? — разпалено запита Уомак.
— Не знам, нека да слезем долу и да проверим.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Шрадер и Уомак стояха зад еднопосочното стъкло, докато мъжът, когото бяха нарекли „добър самарянин“, се настаняваше заедно с адвокатката си в стаята за разпити. Маккорд и Литълтън седнаха срещу новодошлите.

— Името ми е Джули Косгроув и съм адвокат на господин Розуел — представи се жената.

Розуел беше около шейсет и пет годишен с набръчкано лице, развалени зъби и гузна, нервна усмивка. Якето му беше скъсано на десния лакът, а мръсната шапка, която възпитано свали, когато седна, категорично го определяше като бейзболен фен.

— Господин Розуел има отговори за всичките ви въпроси — продължи адвокатката. — Но искаме гаранция, че ако той ви помогне с информация, няма да го подведете под отговорност.

Маккорд се облегна назад и нехайно почука с молива си по жълтата тетрадка. Розуел се сви на мястото си и притеснено погледна към Джули Косгроув.

— Защо си мисли, че може да предявим обвинение? — най-накрая попита лейтенантът. — Като оставим настрана това, че е скрил важна информация и е напуснал мястото на катастрофата.

— Не е напуснал мястото, завел е жената на сигурно място и е накарал да се обадят за линейка. Що се отнася до скриването на информация, Петата поправка му дава право да не издава информация, която може да го уличава. Господин Розуел е тук, защото Логан Манинг е бил открит мъртъв, а по телевизията съобщиха, че полицията смята, че е възможно да има връзка между убиеца на господин Манинг и човека, открил госпожа Манинг онази нощ.

— Защо си мисли, че може да предявим обвинение? — настойчиво повтори Маккорд.

Адвокатката се прокашля и обясни:

— Защото е шофирал с невалидна шофьорска книжка през нощта на Двадесет и девети ноември.

В сравнение с онова, което Сам си бе мислила, това бе толкова маловажно и дребно провинение, че тя стисна устни, за да скрие усмивката си. След това обяснение дори тонът на Маккорд изгуби резкостта си:

— Тъй като това провинение не е извършено в район под моя юрисдикция, не мога да ви обещавам нищо. Въпреки това мога да ви гарантирам, че не се чувствам длъжен да докладвам за произшествието нито на щатската полиция, нито на местните власти в Катскилс. Така ще се разберем ли?

Адвокатката погледна клиента си и уверено му кимна:

— Хайде, Уилбър, кажи им какво се е случило през онази нощ.

Розуел нервно заизвива шапката в мазолестите си ръце и отправи поглед към Сам, която явно не му се струваше толкова страшна.

— Онази нощ карах по пътя малко след единайсет часа, но не бях пил... нито капка, кълна се. — Мъжът вдигна дясната си ръка, за да подчертае истинността на думите си. Сетне продължи: — Валеше много силно, когато забелязах голяма тъмна купчина отстрани на пътя, където имаше висока пряспа. Намалих, за да я заобиколя, и тогава видях, че това всъщност е човек. — Той сведе очи. — Не трябваше да карам, защото ми отнеха книжката заради шофиране в нетрезво състояние. Затова реших да не спирам, но аз... аз не можех да я оставя да измръзне до смърт. Така че спрях, качих я в колата си и я закарах в един планински мотел. Събудих управителя и той ми помогна да я настаним в една топла стая. Искаше да ме накара да остана, докато пристигнат ченгетата и линейката, но аз си знаех... тъъ знаех, че ако дойдат ченгетата, ще ме питат за името, за адреса и за шофьорската книжка. Затова казах на управителя да остане с жената в стаята, докато аз извадя нещата ѝ от колата си, и избягах.

Тъй като Розуел бе избрал да говори на нея, а не на Маккорд, Сам пое разпита:

— Вие сте ѝ помогнали, въпреки че сте знаели, че поемате риск — изрече тя с усмивка. — Това говори добре за вас, господин Розуел.

Сам имаше шест братя и отлично знаеше кога един мъж се чувства неудобно от отправен комплимент и кога се чувства гузен, защото съзнава, че не го е заслужил. В мига, в който Розуел сведе очи, разбра, че той попада във втората категория и че предчувствието ѝ за

онова, което в действителност се е случило, е вярно. Без да променя мекия си окуражаващ тон, попита:

— Казахте, че сте спрели, защото не ви е давало сърце да я оставите да измръзне до смърт на пътя, нали?

— Аха. Тоест... да, мадам.

— Било е тъмно и е валяло сняг. Как разбрахте, че „голямата тъмна купчина“ всъщност е жена, а не мъж?

— Аз... аз разбрах едва когато се приближих.

— Но когато сте спрели, за да помогнете, не сте знаели, че човекът на пътя все още е жив, нали? Затова сте спрели, защото не ви е давало сърце да я оставите да замръзне, нали? Имате проблем с пиенето, заради който са ви отнели шофьорската книжка, но понеже сте добър и честен човек, бих казала дори смел, вие сте го направили, нали?

— Досега никой не ме е наричал честен или смел — засрамено рече Розуел. — А и никога не е имало повод да ме смятат за такъв.

— Имам причина да го кажа, господин Розуел. Когато сте спрели, за да помогнете на госпожа Манинг, и сте я закарали до мотела, вие не сте се притеснявали само, че полицията ще разбере, че сте карали без книжка. Вас ви е било страх, защото само от един поглед върху колата ви ченгетата щяха да разберат, че вие сте причината за катастрофата. За да помогнете на госпожа Манинг онази нощ, вие сте рискували всичко, нали така?

Лицето на мъжа стана пепеляво.

— Аз... — понечи да каже нещо той, ала адвокатката му го спря.

— Не казвай нищо повече, Уилбър, нито дума. — После тя се обърна към Сам и заяви: — Господин Розуел вече ви каза всичко, което знаеше за онази нощ.

Сам не обърна никакво внимание на Джули Косгроув и погледна Уилбър Розуел. С любезен тон и подкупваща усмивка каза:

— Нека да му кажа нещо, което не знае. Госпожа Манинг твърди, че е намалила скоростта, че всъщност почти е спряла на планински завой при много неблагоприятни атмосферни условия. Аз самата видях завоя и ако бях шофирала на мястото на господин Розуел, също нямаше да успея да спра. Ако някой е виновен за тази катастрофа, то това вероятно е госпожа Манинг.

— Въпреки това — неотстъпчиво заяви адвокатката — клиентът ми няма повече какво да каже. Ако той е карал другата кола, замесена в катастрофата, а това не е така, тогава вашите думи, че вината е изцяло на госпожа Манинг, нямат никакво значение. Госпожа Манинг може да се отрече от тях, да се опита да съди клиента ми, а вие ще го обвините най-малкото за напускане мястото на катастрофата.

Сам опря лакти на масата и подпря брадичка с длан.

— Адвокатката ви е права, господин Розуел. Както и да е, ако онази нощ не бяхте пили...

— Не бях и мога да го докажа!

— Вярвам ви. И ако можете да го докажете, ще свидетелствам във ваша полза, ако госпожа Манинг заведе дело срещу нас, ще кажа, че сблъсъкът е бил неизбежен. Въпреки всичко обаче аз познавам госпожа Манинг и наистина не смятам, че тя е такъв човек, че да осъди мъжа, който е спасил живота ѝ. На всичкото отгоре тя е богата и няма да има никаква изгода от такова дело. Ако можете да докажете, че не сте били пиян, мисля, че мога да поразширя първоначалното обещание на лейтенант Маккорд, че няма да съобщаваме на правосъдните органи затова, което сме научили тук, и затова, че сте напуснали мястото на катастрофата. — Сам беше толкова напрегната, че почти беше забравила за присъствието на лейтенанта. Сега, когато се сети, че може да има нужда от помощта му, тя го погледна с умоляващи очи, сякаш му казваше да не се прави на тарикат. — Вие съгласен ли сте с това споразумение, лейтенанте?

Саманта се шокира от неочакваната реакция на Маккорд, който заговорнически се усмихна на Розуел и шеговито го попита:

— Не знам за теб, Уилбър, но на мен ми е доста трудно да кажа „не“ на жена, която ме гледа така.

Уилбър се поколеба, а после нахално се ухили на лейтенанта.

— Тя наистина е хубава. И много добра.

Единствената, която все още имаше съмнения относно споразумението, беше адвокатката, но това бе съвсем разбираемо. Джули Косгроув се намръщи и строго попита:

— Това „да“ ли беше, лейтенанте? Съгласен ли сте да не предявявате обвинение на господин Розуел, ако признае, че е карал другата кола?

— Стига да може да докаже, че не е бил пиан. А ако е бил пиан, не отговарям.

— Не бях пиан! Цялата вечер бях в кръчмата на Бен и се наливах с кола, играх малко и на билиард. Бен ще потвърди, както и всички останали.

— Браво на вас! — възкликна Сам. — Сега нека ви обясня защо е важно да спрем да си говорим врели-некипели и да ви обясня защо трябваше да разберем дали вие сте шофирали онази вечер. Досега всички смятахме, че убиецът на господни Манинг може би се е опитал да убие и госпожа Манинг, изблъсквайки я от пътя в бурята. Трябваше да разберем дали катастрофата е била случайна, за да знаем към коя теория да се придържаме и за да можем да определим заподозрените, без да губим време.

Уилбър Розуел се изпъчи на стола си и удари с шапката си по масата.

— Беше инцидент — заяви. — Аз шофирах онази нощ. Можете да разгледате колата ми и ще видите колко лошо е ударена.

Сам кимна и се изправи.

— Ще извикам някого да дойде и да запише показанията ви. — Тя заобиколи масата, застана пред Уилбър и му подаде ръка.

— Бях права за вас. Вие сте добър и честен човек. И сте смел. — После подаде ръка и на Джули Косгроув и ѝ каза: — Благодаря ви, че окуражихте господин Розуел да се яви при нас. Постъпихте правилно.

Сам се отправи към полицейската зала, а Маккорд се присъедини към Шрадер и Уомак зад еднопосочното стъкло.

Шрадер изгледа лейтенанта и се засмя, после попита:

— Кога за последен път сте омайвали така свидетел, а после сте се ръкували с него и с адвоката му? Не вярвам, че съм чак толкова чаровен — кисело се усмихна той.

— Много е сладкодумна. Направо побърка адвокатката — подхвърли Стив.

— Това не е изненадващо — обясни Маккорд. — Литълтън на практика обвини госпожа Манинг за катастрофата и оневини клиента на Косгроув. Докато стоим и си говорим сега, адвокатата сигурно се чуди дали да не изпрати писмо до застрахователната компания на Лий Манинг с искане да бъдат заплатени щетите, които са били нанесени на клиента ѝ.

Шрадер реши да защити Сам и извинително рече:

— Литълтън е новак. Дайте ѝ време да свикне и да се научи, че е грешка да дава каквато и да е информация по време на разпит. Просто малко се обърка, това е.

Маккорд скептично изгледа детектива и рече:

— Литълтън не се е объркала. Направи го нарочно.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Нарочно ли го направи? — попита Маккорд, докато шофираше към апартамента на Джейсън Соломон в Сохо на булевард „Уест Бродуей“.

— Розуел и адвокатката му имаха право да знаят какво ни е казала за катастрофата госпожа Манинг. Нали го видя как беше облечен. Хващам се на бас, че не може да си позволи да ремонтира колата си, и съм убедена, че автомобилът доста е пострадал от сблъсъка. С Шрадер видяхме къде е станала катастрофата и аз сама шофирах по маршрута. Завоят е опасен, а тя почти е била спряла по средата му. Цяло чудо е, че Розуел не е излетял в пропастта след нея. Освен това — сви рамене Сам — убедена съм, че застраховката на госпожа Манинг ще покрие иска на Розуел, какъвто и да е той.

Маккорд я погледна объркан и предпазливо попита:

— Да не би да си помисли, че те упреквам?

Саманта си беше помислила точно това. Погледна го изненадано и излъга:

— Не. Защо?

— Не знам. Просто имам чувството, че... — Той понечи да каже, че му се струва, че тя му е бясна, ала навреме се спря. Просто нямаше да ѝ покаже, че го интересува защо, по дяволите, му е ядосана. И истината бе, че не го интересува, защото никога не би позволил това да го разтревожи.

Поведението на Литълтън му харесваше, острият ѝ като бръснач ум го респектираше, а финото ѝ, деликатно лице с меки устни радваха очите му. Острият ѝ ум и чувството ѝ за хумор го вълнуваха интелектуално, ала красивото ѝ лице и съблазнителната ѝ фигура събуждаха тревожни желаниа у него. Въпреки всичко той бе прекалено умен, прекалено обигран и прекалено опитен, за да позволи на такава жена да разбере, че му е влязла под кожата, особено ако му е колежка.

Саманта Литълтън бе избрала да прави кариера в полицията, а това означаваше, че трябва да носи собствения си кръст, сама да се

справя с проблемите и с работата си, сама да си пробива път нагоре. Маккорд знаеше как да си върши работата, Сам трябваше да се научи как да се справя със своята. Тя му беше партньор, но не можеше да се мери с него.

Той знаеше, че Саманта е приела въпроса му като упрек, но това си бе неин проблем, не негов. Освен това беше сигурен, че тя му е сърдита, но дори и да се опиташе да изясни нещата с нея, щеше да е напълно убеден, че това е чиста загуба на време. Сам Литълтън беше красива жена и със сигурност щеше да се опита да играе игрички. А това означаваше, че ако той я попита дали му е сърдита, тя щеше да направи каквото правят всички жени — щеше да отрече, после щеше да продължи да се цупи и да се надява, че той ще направи онова, което мъжете винаги правеха — да я помоли за обяснение, да настоява, докато получи отговор, да я помоли поне да му подсказе. За нейно нещастие обаче що се отнасяше до такива игрички между мъж и жена, Сам Литълтън отново не можеше да се мери с него. Той вече ги бе играл и не откриваше никакво предизвикателство в тях, освен това те бяха предсказуеми и скучни, бяха опасни и неподходящи за колеги.

Маккорд забеляза празно място за паркиране съвсем близо до сградата, в която живееше Соломон, затова отби и се съсредоточи в маневрата.

Литълтън седеше до него, учудена, че не бе завършил изречението си, поради което любезно му го повтори, с което го накара да се чувства като белобрад склерозирал старец:

— Просто имаш чувството, че какво?

Маккорд я погледна, разсея се при вида на гъстите мигли, хвърлящи сянка върху нежната кожа на лицето ѝ. За пръв път забеляза, че красивите ѝ кафяви очи са изпъстрени със златисти точки.

— Имам чувството, че си ми сърдита — каза той и се изуми от собствените си думи. Отвратен от себе си, Маккорд зачака неизбежния отрицателен отговор.

— Сърдита съм ти — тихо рече тя.

— Наистина ли? — шокира се той от неочакваното ѝ признание, направено без капчица женска злоба. Маккорд така се изненада от думите ѝ, че я зяпна, неспособен да изрече каквото и да е.

След миг тя се усмихна и му подхвърли спасителна реплика:

— Няма ли да ме попиташ защо?

Той се ухили:

— Слушам те.

— Наясно съм, че съм нова и че имам невероятен късмет да работя в екипа ти по този случай. Не очаквах, че ще ме впечатлиш на първата ни среща, но останах изненадана. Освен че си организиран — усмихна се тя, — ми направи впечатление, че заслужаваш да си ръководител. И не само това, струва ми се, че ще се окажеш един от онези редки ръководители, които обичат да работят в екип.

Маккорд щеше да се почувства поласкан от думите ѝ, ако не се бе досетил, че тя нарочно го увърта, за да може той да усети последващия удар още по-силно. „Много е умела в играта“ — язвително си помисли.

— А сега поради някаква причина си разбрала, че съм абсолютен идиот.

— Съвсем не — прямо го погледна тя и отново го обърка. — Но си мъж, който обича да играе по мъжките правила, също като всички останали. А аз се оказах просто поредната жена, която очакваше да си по-добър и по-различен от останалите.

— Какво толкова направих, че така ти паднах в очите?

— Знаел си, че Валенте е горе при Лий Манинг, когато ѝ съобщавахме за смъртта на съпруга ѝ, ала не ми каза нищо. Това бе важна информация, но ти ми я спести и ме остави да се направя на пълна глупачка, когато разбрах истината.

— Исках сама да се досетиш.

— Защо? За да бъдеш ти правият, а аз наивната глупачка, която продължава да вярва на Лий Манинг?

— Исках да се досетиш сама и сама да откриеш, че си наивна.

— Така ли? — рязко попита тя. — Да скриваш от партньорите си важна информация по случай за убийство, това някаква нова и ефективна техника ли е? Щеше ли да постъпиш така с Шрадер?

— Не.

— Щеше ли да постъпиш така с Уомак?

Маккорд поклати глава.

— Тогава единственото, което ми хрумва, е, че ти постъпи така, защото съм жена и защото искаше „да ми дадеш урок“, за да „ме поставиш на мястото ми“.

Той се втрени в нея и толкова дълго време не каза нищо, че Сам реши, че няма да ѝ отговори въобще. Когато заговори обаче, тя направо онемя:

— Постъпих така, защото никога преди не съм срещал толкова обещаващ детектив. Имаш таланта, интуицията и... — Подвоуми се, търсейки точната дума, и каза единственото, за което се досети: — И повече сърцатост, отколкото някога съм виждал у полицаи. Исках да научиш един тежък, но безболезнен урок, за да не си позволяваш друг път да се обвързваш емоционално с хората, които разследваш. Това обаче не променя факта, че ти си права и че аз сбърках. Никога не бих погодил такъв номер на мъж. Щях да му кажа, че току-що е станал свидетел на убедителното представление на жена, чийто любовник се спотайва в съседната стая.

Тя го погледна изненадана, а в очите ѝ се четеше такова възхищение, сякаш признанието му, че е допуснал грешка, го превръщаше в герой. За най-голямо негово неудоволствие той откри, че предпочита Саманта Литълтън да го гледа точно по този начин.

— Извинявай, няма да се повтори — почти грубо рече той.

— Благодаря ти — отвърна тя и внезапно се усмихна срамежливо. — Всъщност май направих от мухата слон. Не очаквах да бъдеш толкова честен и разбран.

Маккорд се засмя:

— Приеми извинението ми, Сам, и не бий отбой.

Двамата слязоха от колата. Маккорд беше толкова доволен от развитието на събитията, че едва когато тръгнаха по тротоара, осъзна, че я е нарекъл с малкото ѝ име. „Това не значи нищо“ — рече си. Всичко си беше същото както преди разговора им. Няколкото минути честност не променяха нищо. Двамата бяха детективи и партньори, нищо повече.

Когато стигнаха до входа на сградата, той галантно отвори вратата на Сам и я изчака да влезе пред него.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джейсън Соломон ги посрещна с хавлиена кърпа, метната на раменете, и пяна за бръснене по бузите и шията.

— Влизайте, влизайте — каза той, бършейки пяната с крайчеца на кърпата. — След две минути ще бъда готов.

Направи им знак да влязат и Сам с интерес огледа изумителния мезонет, драматичен и интригуващ като собственика си. Подовете бяха от дъбово дюшеме, покрити с плътни бежови килими, а модерните мебели бяха тапицирани в лъскава кремава материя. Вито стълбище с метални парапети водеше към втория етаж, разположено в лявата половина на дневната стая, а в далечния десен ъгъл се извисяваше красива камина от блестящ бял кварц. Всичко това обаче беше просто фон, на който Джейсън Соломон бе събрал и изложил една от най-забележителните колекции на картини, която Сам бе виждала.

На едната стена бяха окачени шедьоври на Пол Клий, Джаксън Полак и Кандински, а на другата имаше четири големи портрета на Соломон, които бегло напомняха на Сам за стила на Анди Уорхол. Тя се приближи до портретите, за да види името на художника им. Беше ѝ познато, но не успя да се сети за други творби на същия модерен автор. Който и да беше този „Инграм“, той беше много даровит, но му липсваше оригиналност. Сюрреалистичното платно над камината също бе дело на Инграм, но за разлика от портретите то бе оригинално и пак изобразяваше Джейсън Соломон, но този път с горящи въглени вместо очи и с огнени пламъци, излизаци от главата му.

Над тази картина бе окачена друга, съвсем различна, която Сам веднага определи като работа на Тета Беренсон.

Маккорд застана зад Сам. Беше толкова близо, че тя усети лекия аромат на „Айриш Спринг“, любимия ѝ сапун.

Той снижи глас и попита:

— Харесва ли ти?

— Много, много ми харесва.

— Какво би трябвало да представлява?

Усмивайки се, тя се извърна да го погледне.

— Зависи от въображението ти. — Думите на Джейсън Соломон стреснаха Сам и тя едва не подскочи гузно. Драматургът ведро крачеше през дневната на красивия си апартамент.

— Да не би да прекъсвам нещо?

— Да — отвърна Маккорд. — Урок по съвременно изкуство. Детектив Литълтън направо се захласна по колекцията ви. Къде можем да поговорим? — внезапно попита той и приключи с любезностите.

— В кухнята. Ерик прави закуска.

Соломон ги поведе покрай камината и тримата влязоха в светлата гостоприемна кухня, обзаведена с най-модерно оборудване. Ерик стоеше край барплота с кана портокалов сок в едната ръка и бутилка бяло вино в другата, изливайки по малко от двете във висока стъклена чаша. Беше симпатичен мъж на около трийсет години. Той вдигна поглед, когато влязоха, и приятелски им кимна.

— Искате ли да закусите? — попита Джейсън и се настани на масата.

— Не, малко е късно за закуска — заяви Маккорд.

— Ами нещо за пиене, някой от специалитетите на Ерик?

Сам погледна бутилката бяло вино и отказа:

— Малко е рано за вино.

Доволен, че е изпълнил задълженията си като домакин, Соломон сплете пръсти и се облегна на масата, поглеждайки към лейтенанта.

— Открихте ли нещо за смъртта на Логан?

— Всъщност се надявахме вие да ни отговорите на някои въпроси, за да ни помогнете в разследването. Засега събираме обща информация с надеждата да открием извършителя или нещо да ни подсказва кой е той.

— Ще ви кажа всичко, което знам.

— Откога познавате Лий и Логан Манинг?

Преди Джейсън да успее да отговори, Ерик се появи и му поднесе бъркани яйца, резен пъпеш, филийка препечен хляб и коктейл от вино и портокалов сок.

— Това е Ерик Инграм — представи го Джейсън. — Той е страхотен готвач.

— Инграм ли? — въпросително каза Сам. — Вие ли сте рисували портретите на господин Соломон, които са окачени в

гостната?

Ерик се усмихна и кимна.

— Той не е от приказливите, не обича да говори за себе си. Затова се разбираме толкова добре — аз говоря и за двама ни — обади се драматургът.

Ерик вече се бе върнал пред барплота, ала Маккорд се обърна и рече:

— Не се колебайте да ни прекъснете, ако си спомните нещо. От опит знам, че мълчаливите хора често са по-наблюдателни — сетне подхвърли на Соломон: — Щяхте да ми кажете откога познавате семейство Манинг.

Джейсън се замисли, докато хапваше от бърканите яйца.

— Нека да си помисля. За пръв път ги срещнах на представянето на една моя пиеса. Беше едно от ранните ми произведения и въпреки че според критиците бях обещаващ автор, пиесата не се хареса особено на публиката. Все още се чудя...

— Кога беше това?

— Преди тринайсет, не, може би преди четиринайсет години.

— Добре. Сега нека да поговорим за недалечното минало. Знаете ли, че госпожа Манинг е била преследвана?

— Да. Лий беше доста изплашена, а Логан беше дори поуплашен и от нея, но не искаше да я тревожи.

— Тя споделяла ли е нещо с вас за преследвача си?

— Каза ми, че ѝ изпращал подаръци и че на два пъти ѝ се обаждал. Логан се опита да проследи последното обаждане, но се оказа, че е направено от уличен телефон в Манхатън.

— Възможно е да познава преследвача, без да го знае. Той може да се е навъртал край театъра или да я е причаквал, когато си е тръгвала. Освен с господин Манинг вие или някой от екипа ви да е виждал госпожа Манинг с друг мъж? Който и да е — добави Маккорд.

Сам знаеше, че Маккорд се надява да чуе името на Валенте. Затова слушаше внимателно, докато Джейсън изброяваше имена, ала още не бе убедена, че Лий Манинг е съучастница в убийството на съпруга си. Беше наблюдавала актрисата в болницата, когато ѝ казаха, че съпругът ѝ не е там, и според Саманта Лий Манинг се беше държала като всяка друга влюбена и паникьосана за живота на съпруга си жена.

На погребението не бе откъсвала очи от вдовицата и единственото, което забеляза, бе, че Лий Манинг е силна жена, опитваща се да приеме случилото се с достойнство, въпреки че психически и физически беше съсипана. Сам можеше да допусне, че Валенте толкова силно желае актрисата и затова е готов да се отърве от съпруга ѝ, но не можеше да повярва, че Лий Манинг е била запозната с намеренията на италианеца.

От друга страна, си напомни, че не бе вярвала и че актрисата има връзка с Валенте, но доказателствата за това се бяха оказали неоспорими — Лий Манинг бе скрила от тях познанството си с италианеца... „Ала ако е искала да се отърве от мъжа си, защо просто не се е развела с него?“ — чудеше се тя. Убийствата в едно семейство обикновено бяха плод на гняв или на желание за отмъщение, а доколкото бе известно на всички, Лий Манинг не изпитваше такива чувства към съпруга си.

Сам съзнаваше, че отношението ѝ е абсурдно, но не можеше да повярва, че Лий Манинг и Майкъл Валенте са убили Логан Манинг само защото така им се е видяло удобно. Трябваше да има други, по-дълбоки мотиви, за да бъде извършено такова престъпление.

Соломон свърши с изреждането на имена и Маккорд започна да задава следващите си въпроси:

— Бихте ли казали, че семейство Манинг са били щастлива двойка?

Джейсън кимна утвърдително и добави:

— Направо отвратително отдадени един на друг и противно щастливи — опита се да се пошегува той.

Сам случайно погледна Ерик в този миг и забеляза, че той леко се намръщи.

— Господин Инграм — побърза да го попита, — вие на същото мнение ли сте? Господин Манинг беше ли отдаден на съпругата си?

— Да, така мисля. — Стори ѝ се, че отговорът му не е еднозначен, ала Маккорд не се интересуваеше от Логан Манинг, а от съпругата му.

— Ами Лий Манинг — попита той Ерик. — Тя беше ли отдадена на съпруга си?

— Определено.

Ерик обърна гръб на Соломон.

— Предполагам, че госпожа Манинг е била под огромно напрежение през последните седмици — заради преследвача и заради премиерата на новата пиеса. Да сте забелязвали нещо необичайно в поведението ѝ, да ви се е струвала напрегната?

— Мили боже, разбира се! Всички бяхме напрегнати! Нямата представа какво ни коства поставянето на нова пиеса. Творческото изпълнение не е единственото, което ни притеснява. Финансовата страна винаги е кошмарна, инвеститорите искат гаранции, искат печалби и колкото и добре да се справим, те направо откачат, когато трябва да финансират поредната пиеса и човек се оказва изправен пред ужаса наново да търси спонсор. Аз вече се заех със същото...

— Значи не финансирате пиесите си със собствени средства? — подхвърли Маккорд.

— О, напротив. Влагам цели купища пари във всяка своя пиеса, но не мога сам да понеса такова огромно финансово бреме. Имате ли някаква представа колко пари получават актриси като Лий Манинг и Джейн Сербинг? Агентът на Лий винаги има невероятни претенции, но, слава богу, Логан го убеди да бъде по-разумен в исканията си. И въпреки това инвеститорите ще трябва да почакаат да минат доста представления, докато си избият парите.

Маккорд отчаяно се загледа в тавана, опитвайки се да направи някаква връзка между онова, което чуваше, и онова, което искаше да разбере.

— Кой са спонсорите ви за „Незряща“?

— Поверително е.

Любопитството на Мичъл се събуди от категоричния отговор на Джейсън и той изгледа драматурга. Лека усмивка заигра на устните му и той попита:

— Кога мога да получа списък с имената им?

Вместо да се вбеси от наглостта му, Соломон се ухили и сви рамене:

— Утре късно ли е?

Все още усмихнат, Маккорд попита:

— Ще позная ли някои от имената?

Сам разбра, че той отново мисли за Валенте, и когато Джейсън отговори, тя се напрегна.

— Определено ще познаете едно от тях — заяви писателят.

— Кое?

— На Логан Манинг.

— Логан Манинг ли? — попита Сам. — Това не е ли малко странно?

— Защо?

Соломон си играеше със Саманта като котка с мишка и тя се подразни. Върна си го, като го накара сам да докаже правотата ѝ.

— Вие знаете правилата на шоубизнеса. Вие ми кажете.

— На пръв поглед може да е странно и да ви се струва, че има конфликт на интереси.

— Защо? — настояваше Сам.

— Защото, от една страна, Логан е виновен за това, че Лий взе по-малко пари за участието си. Тоест за спонсорите ще има по-голяма печалба.

— Включително и за Логан Манинг — завърши вместо него Сам.

— Да.

— Лий Манинг знаеше ли, че съпругът ѝ е спонсор на пиесата?

— Естествено. Стана дума за това на една вечеря седмица преди премиерата. Лий като че ли се изненада, но не се разстрои. — Соломон вдигна празната си чаша и Ерик веднага се появи с каната в ръка, за да му налее питие.

Джейсън със закъснение проумя, че детективите могат да си извлекат погрешни впечатления от думите му, и затова добави:

— Логан ѝ каза, че е станал спонсор заради нещо, свързано с данъците и заплатата на Лий. Данъкът на Лий щеше да е трийсет и девет и шест процента. Таванът за доходи от инвестиции е едва Двадесет процента.

— Колко пари вложи Логан Манинг?

— Много малко — двеста хиляди — сви рамене Джейсън.

— Само още един въпрос, господин Соломон — каза Маккорд. — Вие сте много талантлив, което ми подсказва, че сте и много интуитивен човек. Освен това сте свикнали да работите с актьори. Току-що казахте, че Лий Манинг ви се е сторила малко изненадана, когато на вечерята е разбрала, че съпругът ѝ е инвестирал в пиесата за своя собствена изгода. Освен това казахте, че са били щастливо женени. Възможно ли е госпожа Манинг, която е именита актриса, просто да е разиграла малка сценка?

Соломон избърса устни със салфетката си. Облегна се на стола си и скръсти ръце, измервайки с поглед Маккорд. После с изненадващо студен глас отговори на въпроса с въпрос:

— Накъде биете? Да не намекувате, че има някаква възможност Лий да е убила Логан?

— Нищо не намекувам, просто си изграждам хипотези.

Драматургът не повярва на думите на лейтенанта:

— Точно това намекувате. И точно затова аз се чувствам длъжен да ви осветля с интуитивното си мнение — направо сте сбъркали адреса. Губите си времето, а също така и моето.

— Чудесно! — доволно възкликна Маккорд. — Добре, че изоставихме формалностите и си дойдохме на думата — къде бяхте в неделя на Двадесет и девети ноември между три следобед и три през нощта?

Джейсън зяпна:

— Сега пък казвате, че аз съм убил Логан?

— Убихте ли го?

— Каква причина имам да го извърша?

— Нека си помисля... Първо, убеден съм, че имате застрахователна полица за Лий Манинг. Колко пари ще получите, ако тя не е в състояние да изиграе ролята си? Второ, Джейн Сербинг ще се наложи да поеме ролята ѝ. Тогава колко пари ще си спестите?

— Това е лудост! — ядоса се Джейсън. В същия миг на вратата се позвъни и той нареди на Ерик: — Виж кой е, по дяволите!

— Ако ви се струва невероятно — продължи Маккорд, когато Ерик излезе, — тогава чуйте следното — вие сте гей и въобще не се интересувате от горкичкия Ерик, освен като готвач или слуга. Логан Манинг харесваше ли ви? Да не би да ви е отхвърлил, да ви е обидил, когато сте направили първата стъпка?

— Копеле мръсно! — меко каза Джейсън.

Лейтенантът реагира на ругатнята с шега:

— Винаги се изненадвам колко много хора са познавали майка ми.

Джейсън отново го зяпна, после отметна глава и се засмя гръмогласно:

— Ще ползвам тази реплика в някоя пиеса.

— Ако го направите, ще разглася, че сте плагиатствали.

— По-добре ме съдете. Аз... — Той внезапно млъкна, щом чу истеричния женски глас зад гърба си.

— Махни се от пътя ми, Ерик! — извика тя. — Не ме интересува с кого е. Не ме интересува дали ще ме чуят! До довечера всички ще научат...

Джейсън скочи на крака и почти събори стола си тъкмо когато Джейн Сербинг нахлу в кухнята с размазан грим по лицето и мокри от сълзи страни.

— Преди малко ми се обади някакъв репортер — разфуча се тя. — Искаше изявление, преди всичко да лъсне във вечерните новини.

— Успокой се, миличка — каза ѝ драматургът, прегърна я и успокоително я потупа по гърба. — За какво говориш?

— За Логан! — изкрещя актрисата. — Един плазмодий се е ровил в боклука ми и е подкупил портиера.

Джейсън я отдалечи от себе си и попита:

— И какво точно е открил този плазмодий?

— Че с Логан бяхме любовници! — извика Джейн.

Джейсън пребледня като платно, шокиран и ужасен от новината. Отпусна ръце и се отдръпна от актрисата. Сам погледна Маккорд, който изглеждаше възхитен, после погледна към Ерик Инграм.

Той изглеждаше отвратен, но не и изненадан.

— Е, какво мислиш? — попита я Маккорд, докато вървяха към колата му. Определено беше доволен от сълзливото обяснение на Джейн Сербинг. — Само ми кажи, че Лий Манинг не е имала мотив.

Сам отметна глава и замислено се загледа в синьото зимно небе. Не бе вярвала, че актрисата е съучастник на Валенте в убийството на съпруга ѝ, ала признанието на Джейн Сербинг за връзката ѝ с Логан Манинг променяше нещата...

— Първо искам да знам отговорите на два въпроса, тогава ще отговоря на твоя.

— Кой въпроси?

— Искам да знам дали Лий Манинг е знаела за изневярата на съпруга си. Освен това искам да знам дали Джейн Сербинг има алиби за неделната вечер. Вече ни е известно, че Лий е трябвало да остане след следобедното представление, за да изгледят нещо по пиесата

заедно със Соломон. Джейн Сербинг обаче каза, че си е заминала веднага след представлението. Твърди, че си е легнала и че е станала късно, вечеряла е сама и вечерта е гледала телевизия. А това не е кой знае какво алиби — подчерта Сам.

— Каза ни кой филм е гледала, още какви доказателства са ти нужни?

— Ако е толкова умна, че да остави отпечатъците на Манинг по пистолета вместо своите, сигурно ще се сети да си купи телевизионната програма, за да може да ни каже какво са давали по телевизията онази вечер. О... — възкликна Сам, когато се качи в колата и зърна самодоволната му усмивка. — Мислех, че ме питаш сериозно.

— Но ти се иска да вярвам, че Лий Манинг е невинна, нали?

— Не съм пристрастна — запротестира Саманта. — Просто искам да съм напълно убедена.

— Провери алибито на Сербинг. Поръчала си е кола, която да я закара у дома след представлението. Каза и че е говорила с портиера си, когато се е прибирала.

— Същият, който е бил подкупен да я издаде ли? Наистина благонадежден свидетел.

— Той не работи Двадесет и четири часа в денонощието. Може би има още един портиер, който я е видял да се прибира.

— Може да се е измъкнала, без да я забележи. И ако е заминала веднага, значи е възможно да е стигнала в планината, преди снеговалежът да се усили.

— Вярно е — съгласи се той и си погледна часовника. — Нека да отидем в офиса на Манинг и да помогнем на Шрадер и Уомак с разпитите.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Седалището на „Манинг Дивелъпмънт“ се намираше на петнайсетия етаж, точно срещу асансьорите, зад внушителна двукрила врата. Фоайето бе просторно кръгло помещение, което водеше към работни кабинети и заседателни зали. Между колоните бяха поставени меки дивани и удобни кресла в синьо и лилаво.

Когато Сам и Мичъл пристигнаха, във фоайето видяха само администраторката, която седеше отдясно зад голямо бюро с формата на полукръг. Жената ги упъти към отсрещната страна, където Шрадер и Уомак разпитваха служителите.

— Имахме доста интересна сутрин и много неща се поизясниха — рече Шрадер. — Уомак отиде да разпита секретарката на Логан Манинг. Вие измъкнахте ли нещо от Соломон?

Маккорд набързо му разказа какво са научили и започна да разпитва Шрадер какво е открил.

— Мисля, че ни върви. Един от архитектите, които работят за Манинг — Джордж Соколоф — ми каза, че отговаря за мащабен проект, наречен „Кресънт Плаза“, и че Валенте го е харесал, когато го е видял. Той искал да наеме Манинг като главен архитект, ала сам да построи „Кресънт Плаза“. Соколоф каза, че Манинг отказал предложението и че поискал да бъде партньор в проекта и частичен собственик.

— Валенте не обича да има партньори. Не е отборен играч.

— Правилно — рече Шрадер. — Но наистина е искал „Кресънт Плаза“, а Логан Манинг не само е притежавал дизайна, но и парцела, на който трябвало да се построи сградата. Може Валенте да му е видял сметката, за да притежава и жената, и проекта. Сега, когато Манинг е мъртъв, той ще може да купи проектите и земята, да си наеме собствени архитекти и сам да построи каквото иска. Убеден съм, че госпожа вдовицата много ще го улесни.

— Знаеш ли — замислено изрече Маккорд — чудя се дали детектив Литълтън не е права, като не вярва Лий Манинг да има

любовна връзка с Валенте.

— Не си спомням да съм казвала това — прекъсна го Сам.

— Не беше и нужно. Винаги щом стане дума за това, на лицето ти се изписва едно такова упорито изражение... Това, което искам да кажа, е, че съюзът между Лий Манинг и Валенте може би от самото начало е бил бизнес спогодба. Валенте иска „Кресънт Плаза“, а тя иска съпругът ѝ да бъде очистен, защото хойка.

В същия момент в кабинета влезе Уомак и дочу последните думи на лейтенанта.

— Как разбрахте, че Манинг е хойкал? — попита.

— Джейн Сербинг — актрисата, която е заместила Лий Манинг, ни каза сутринта — отвърна Маккорд.

— А тя знае ли, че Логан Манинг е чукал и секретарката си?

— За кого говориш?

Уомак посочи кабинета зад гърба си:

— Манинг е спял със секретарката си. Името ѝ е Ерин Гилрой. Току-що се разплака и ми призна всичко. А вие за кого говорите?

— За Джейн Сербинг.

Очите на Уомак станаха като палачинки и той едва се сдържа да не се засмее.

— И нея ли е чукал? Мътните го взели, ако имах шанс с Джейн Сербинг, и аз щях да се възползвам. Тази жена... — Вдигна ръце и направи движение, очертаващо женски гърди с големината на дини. После погледна Сам. — Литълтън, ти защо не поговориш със секретарката. Може да измъкнеш нещо повече от сълзи и сополи. Карай я по-полека с нея, тя е чуплива като яйчице. Аз само я попитах откога работи тук и дали е запозната с навиците на Логан Манинг. Тя се разрева още на първия въпрос и ми каза всичко, преди да съм изрекъл втория си въпрос.

— Ще ми се да поговоря със Соколоф — рече Маккорд и се изправи, ала Уомак го спря и го попита нещо.

Сам не бързаше да отиде при хлипащата секретарка, бавно тръгна покрай кабинетите и стигна до отворена заседателна зала. В средата на помещението върху висока маса стоеше макет на красива сграда във формата на полумесец. Макетът бе построен в стил арт деко и в двата му края се извисяваха две елегантни кули.

Моделът беше висок около два метра и нещо и бе изпипан до последния детайл, включително миниатюрните фонтани, орнаментираните улични лампи, алеите и разкошния пейзаж.

Умислен мъж стоеше пред макета и го съзерцаваше с леко прегърбени рамене.

— Това ли е макетът за „Кресънт Плаза“? — попита Сам и влезе в залата, за да огледа модела по-добре.

Мъжът се обърна и побутна очилата си нагоре.

— Да, това е.

— Аз съм детектив Литълтън от полицията в Ню Йорк.

— Аз съм Джордж Соколоф.

Сам отново се загледа в макета пред себе си и почтително каза:

— Чудесен е. Кулите бегло ми напомнят на върха на сградата на Крайслер. Господин Манинг трябва да е бил много талантилив и много горд с проекта си.

Мъжът понечи да каже нещо, ала се отказа и замълча.

— Да не би да не съм права?

— Отчасти — рече той и изправи рамене, а после горчиво добави: — Логан много се гордееше с него. Сега, когато е мъртъв, вече не мога да крия, че проектът е плод на взаимните ни усилия. Концепцията и дизайнът са мои. Имаше време, в което бях съгласен компанията да си приписва заслугите ми. Този път обаче Логан обеща, че аз ще бъда главен архитект и че ще получа част от славата.

Чу се гласът на Маккорд:

— Как се чувствахте, когато Логан Манинг жънеше всички лаври, господин Соколоф? Или това е нормално за архитектурния бизнес?

Сам се опита да не мисли за това колко привлекателен е Мичъл Маккорд, когато самоуверено влиза в някоя стая. Спортните сака вече не му бяха широки в раменете, той бе поправил облеклата си. Сега те му стояха чудесно, ала Саманта най-много го харесваше в тесни блузи без яка и в коженото яке, което обичаше да носи. Тя тихо излезе от заседателната зала и остави архитекта и Маккорд насаме.

Кабинетът на Логан Манинг се намираще в дъното на извития коридор, водещ началото си от главното фоайе. Ерин Гилрой стоеше пред бюрото на Логан Манинг с наведена глава и стискаше мокри кърпички в ръка. Вдигна поглед, когато Сам влезе.

— Госпожице Гилрой, аз съм детектив Литълтън.

— Здравейте — пресипнало, но спокойно поздрави жената.

— Желаете ли да седнем?

— Не. Когато стоя права, не се чувствам така уязвима.

Саманта приседна на бюрото на Логан Манинг и извади бележник и химикалка от чантата си.

— Детектив Уомак сметна, че може би ще ви е по-лесно да поговорите с жена.

— Така ли? Не ми се стори от състрадателните.

От описанието на Уомак бе останала с впечатлението, че Ерин е лесно ранима и боязлива жена.

— Откога работите тук?

— Почти от две години.

Сам си записа и се замисли как да подходи към следващия въпрос. Всъщност се оказа, че не трябва да се измъчва — Ерин Гилрой сама подхвана темата:

— Връзката ми с Логан Манинг започна и приключи преди половин година.

Сам изпитателно се вгледа в секретарката и се зачуди защо жената си признава толкова открито и бързо пред двама детективи, които за нея са напълно непознати.

— Кой друг знаеше за това?

Ерин стисна юмруци и процеди през зъби:

— Никой! Единствената, на която бях разказала, е съквартирантката ми Дебора, но снощи някакъв репортер се обади и заявил, че знае за връзката ми с Логан. И съквартирантката ми, приятелката ми — натърти Ерин, — решила, че не е честно да го лъже, затова му разказала всичко. — Младата жена погледна Сам и ядно каза: — Можете ли да ми обясните как някой, който чете Библията и непрестанно я цитира, може да предаде приятелката си и да наруши даденото обещание, без да се замисли поне? И да го направи в името на правдата?

Ерин погледна Сам, очаквайки отговор, настоявайки за отговор, и тя изрече единственото, което й хрумна:

— Някои от най-лошите и мнителни хора, които познавам, ходят на църква всяка неделя и непрекъснато цитират Библията. Не ми е ясно

как успяват да оправдаят жестокостта и глупостта си с религиозните си задължения, ала има много, които го правят.

— Дебора е от тях.

— Как мислите, репортерът откъде е разбрал за връзката ви?

— Мисля, че въобще не е знаел, просто е хвърлил въдицата и Дебора се е хванала. Напоследък журналистите преследват всички познати на Логан Манинг със същите въпроси. Един дори се обади и на Джаклин Пробст снощи и я попитал същото нещо. Джаклин му каза, че ще го съди, ако дръзне да спомене името ѝ, после му затвори.

— Коя е Джаклин Пробст?

— Архитект е тук. Колегите ви вече говориха с нея. Тя е на шейсет и четири. Можеше да му бъде баба.

Сам съзнателно смени темата:

— Вие ли поемахте разговорите на господин Манинг и изготвихте кореспонденцията?

— Да.

— Имате ли дневник на обажданията?

Ерин кимна.

— Бих искала да ми го предадете заедно с някои други документи. Разполагаме с позволенията на госпожа Манинг.

— Ще ви дам всичко необходимо. — Секретарката се натъжи и разсеяно прокара пръсти по позлатеното преспание на бюрото на Логан. Помръдна кожената поставка за документи и рече: — Не мога да повярвам, че Логан вече го няма.

— Кой сложи край на връзката ви? Вие или той?

— Случилото се наистина не заслужава да бъде наречено „връзка“. Миналата пролет бях сгодена. Щяхме да се оженим през юни. Семейството ми се подготвя за събитието повече от година. Месец преди сватбата годеникът ми ме заряза. Направих всичко възможно да преодоля станалото, ала сватбеният ден приближаваше. Тичах сутрин, медитирах и работех извънредно. Вечерта, когато трябваше да бъде репетицията за сватбата, поисках да остана и да работя до късно. Логан също остана. Поръчахме си храна, аз се разплаках и той се опита да ме успокои. Знаеше какво означава този ден за мен. Беше странен в това отношение — понякога беше напълно безразличен, а понякога помнеше изненадващи подробности, важни за

хората. Както и да е. Тогава той ми каза, че годеникът ми не ме заслужава, и ме прегърна. Следващото, което си спомням, беше, че лежахме на това канапе тук. Логан беше много красив и годеникът ми ревнуваше от него. Може би затова го направих.

Когато Ерин млъкна, Сам меко попита:

— Какво се случи след това?

— Месец по-късно месечният ми цикъл закъсна. Купих си тест и той погрешно отчете, че съм бременна. Поболях се от тревога. Дебора току-що се бе нанесла при мен, струваше ми се толкова мила и... а аз бях в истерия. Не вярвам в аборта, за мен той не бе изход. И в края на краищата разказах на Дебора цялата гадна история.

— А тя я повтори пред репортера снощи.

Ерин кимна и на Сам ѝ се стори, че младата жена е изтощена и сломена.

— Мислите ли, че ще съобщят за това в новините... за мен и Логан?

Детективката се поколеба, но после кимна.

— Трябва да се подготвите. Ала ако това въобще може да бъде някакво успокоение, вие няма да сте единствената, чието име ще споменат.

Ерин отметна глава и затвори очи. На лицето ѝ се изписаха страх и горчива обида.

— Горката госпожа Манинг. Обзалагам се, че знам кои са другите две имена.

Сам попита:

— Кои?

— Джейн Сербинг и Триш Лефковиц.

— Която отговаря за връзките с обществеността на Лий Манинг ли?

Ерин кимна, ала почти веднага поклати глава и отчаяно рече:

— Не знам. С Триш се разделиха преди година. Може би няма да се доберат до нея. Може би тя ще се справи, знае как да се държи с репортерите.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Сам, Шрадер и Уомак се събраха в кабинета на Маккорд, за да обсъдят наученото през деня. Мъжете бяха възхитени и удивени от сексуалните завоевания на Логан Манинг.

— Ерин Гилрой, Джейн Сербинг и Триш Лефковиц — рече Маккорд. — Нежна блондинка, умопомрачително красива червенокоса и гарвановочерна брюнетка. Манинг не само не е имал любим тип жени, но е бил и голям куражлия.

— Не смятам, че изневярата е похвално нещо — каза Сам и веднага се зачуди коя е причината да се ядоса. Момчетата са си момчета, но мъжете също са момчета. Знаеше го. Многобройните връзки заслужаваха похвала що се отнася до момчетата, а и до повечето мъже, независимо дали си го признаваха или не.

Маккорд я изгледа иронично и рече:

— Очевидно не познаваш Триш Лефковиц, но аз я познавам от години. Разбирам защо Манинг е предложил сексуално успокоение и удовлетворение на разстроена, изоставена блондинка, защото това го превръща в силен мъж. Разбирам защо е прелъстил холивудска звезда, защото така ще се почувства нещо повече. Но да легне с Триш Лефковиц? За това се изисква кураж. Щастливец е, че след приключението не е станал сопрано. Тази жена е като паяка черна вдовица. Ако легна с нея, ще ме е страх да си затворя очите.

Телефонът извъня и той вдигна, давайки възможност на Сам да стане и да отиде до масата, отрупана с разноцветни папки, съдържащи информация за Лий и Логан Манинг, Майкъл Валенте, както и за всички познати и близки на семейство Манинг. Освен документите за жертвата и заподозрените, на масата имаше и купища книжа, които бяха донесли от „Манинг Дивелъпмънт“. Сам, Шрадер и Уомак бяха прочели почти всичко, което им бе оставил Маккорд. Шрадер току-що бе приключил с папките за актрисата и Лий ги взе, за да ги отнесе у дома.

Лейтенантът приключи разговора си, изглеждаше доволен.

— Беше Холанд — обясни. — Има заповед за преглеждане на данъчните документи на Манинг, точно както исках. Шрадер, двамата с Уомак ще отидете утре и ще я връчите на счетоводителя на Манинг. Когато вземете документацията, направете ксерокопия. Нека има по едно копие от всичко за нас четиримата, другия комплект дайте на нашите умни глави тук в участъка. Искам експерт одитор да прегледа всичко. Ако излезе информация за суми, които са идвали или отивали при Валенте или компаниите му, нашите ще ги открият.

— Защо ни беше заповед? Мислех, че вече имаме разрешението на госпожа Манинг „да направим всичко възможно“ — рече Уомак.

— Така е, и това е една от причините толкова лесно да ни издадат заповед. Но за да си спаси кожата, счетоводителят на Манинг може да поиска нещо черно на бяло, преди да ни даде каквито и да е книжа. Не желая да се обади на Лий Манинг, защото винаги има риск да я посъветва да оттегли разрешението, което ни бе дала. Рано или късно тя ще се досети и ще отмени разрешението си. Точно затова толкова бързам да се срещна с Шийла Уинтърс — продължи Маккорд. — Разполагаме с писменото разрешение на актрисата, което ще даде възможност на психиатърката да разкрие поверителната информация за пациента си Логан Манинг. Когато Лий Манинг ни даде позволенията си, тя не ни забрани да разпитваме лекарката за сеансите, които двете са имали в отсъствието на Логан Манинг.

Шрадер учудено поклати глава:

— Все още не мога да повярвам, че тя ни даде разрешение.

— Обаче ни помоли да не разгласяваме пред медиите това, което научим — напомни им Сам.

— Да — рече Маккорд, — ала точно ти, детектив Литълтън, ѝ обеща само, че ще бъдем много дискретни. Както и да е — заключи той, — за да не губя време, си записах първия възможен час при Уинтърс. Ще отидем при нея утре. — Погледна Шрадер и Уомак и нареди: — Вие утре ще отидете при счетоводителя на Манинг и ще вземете всичко, което ви даде. Двамата с Литълтън ще се срещнем с лекарката. Не знам защо, но имам чувството, че тя няма да се зарадва и няма да ни сътрудничи.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Маккорд се оказа прав. Двамата със Саманта трябваше да чакат Четиридесет и пет минути в малката елегантна приемна, преди доктор Шийла Уинтърс да ги приеме. Кабинетът на психиатърката напомняше на красива старинна библиотека с персийски килими, модерни канапета и нефритенозелени кожени кресла.

Когато видя Шийла Уинтърс с розов делови костюм на „Шанел“ и с руса коса, вдигната във висок, красив кок, Сам си помисли, че разкошният кабинет напълно ѝ подхожда.

— Наистина съжалявам, че се наложи да ме чакате толкова време — извини се психиатърката, след като се ръкуваха. — Сутринта имах спешен случай и закъснях с графика си.

— Оценяваме, че ни отделихте време — каза лейтенантът. — Благодарение на медиите случаят „Манинг“ се превърна във фарс.

— Прав сте. Мислех, че нещата не могат да се развият по-зле за Лий, докато снощи по вестниците не плъзнаха историите за изневерите на Логан.

— Как е госпожа Манинг? Предполагам, че сте разговаряли, понеже сте близки приятелки.

Много деликатно и много категорично Шийла заяви:

— Като нейна близка приятелка мога да ви уверя, че се чувства като всяка друга жена при подобни обстоятелства. Преди две седмици Лий имаше блестяща кариера, щастлив брачен живот и многообещаващо бъдеще. През последните петнайсетина дни обаче съпругът ѝ изчезна безследно, тя катастрофира и едва не загина, а като капак на всичко откриха Логан застрелян и тя стана вдовица. Преди два дни Лий погребва съпруга си, когото обичаше и уважаваше. Благодарение на медиите светът стана свидетел на погребението, на мъката на Лий. Тогава хората ѝ съчувстваха и я уважаваха. — През цялото време, докато говореше, гласът ѝ трепереше от гняв. Тънките ѝ пръсти въртяха непрестанно златната химикалка. Тя направи пауза и когато отново заговори, гласът ѝ бе овладян и спокоен. — От вчера,

пак благодарение на медиите, покойният съпруг на Лий е представен като развратник, а поради стечението на обстоятелствата Лий се превръща в сляпа, жалка глупачка. Всичко това се отрази и на кариерата ѝ, защото е без значение дали Джейн Сербинг лъже или не. Кажете ми как Лий ще излезе на сцена и как отново ще погледне тази жена?

Щом зададе въпроса, Шийла погледна към Сам и тя поклати слисано глава:

— Аз не бих могла. Щях да бъда изпълнена с гняв, щях да съм разстроена, съсипана и сломена. Нямах да мога да го направя, нито да го прикрия.

Шийла Уинтърс се усмихна и повдигна ръце в знак на пълно съгласие:

— Ето, току-що описахте състоянието и чувствата на Лий. Аз бих се чувствала по същия начин на нейно място.

— Добре е, че в очите на добър психиатър като вас съм нормална жена — рече Сам.

Шийла се засмя и се пошегува:

— Защо мислите, че психиатрите са „нормални“, детектив?

Доволна, че се е разбрала с красивата брюнетка, Шийла се обърна към Маккорд:

— Отговорих ли адекватно на въпроса ви?

— Да, но има още много неща, които искам да знам.

— Опасявам се, че не мога да ви помогна. Вече ви казах всичко, което мога да ви разкрия по закон. Всичко останало е лекарска тайна.

Той не обърна внимание на думите ѝ:

— Логан Манинг ви е бил не само пациент, но и приятел.

Шийла Уинтърс отново започна да си играе със златната химикалка, ала учтивата усмивка не слезе от лицето ѝ. Не потвърди и не отрече казаното.

— Кога за пръв път господин и госпожа Манинг потърсиха помощта ви и защо?

Златната химикалка продължи бавно да се върти, ала психиатърката престана да се усмихва.

— Доктор Уинтърс, извинете ме, забравих да ви дам това. Трябваше да ви го покажа, преди да ви попитам каквото и да е. — Сам

знаеше отлично, че той не е забравил. Поради някаква причина искаше да провери реакциите на Уинтърс.

Маккорд бавно извади писменото позволение на Лий Манинг от джоба на спортното си яке. Подаде ѝ листа, изписан с почерка на актрисата.

Шийла Уинтърс остави химикалката си настрана и взе документа. Погледна го и му го върна.

— Няма да отстъпя — заяви. — Не съм сигурна, че това е почеркът на Лий.

— Имате думата ми на пазител на реда. Това е нейният почерк, тя ни връчи разрешението преди четири дни.

— Много добре. Приемам честната ви дума — отвърна тя и се облегна назад в коженото си кресло.

— Значи ще отговорите на въпроса ми?

Психиатърката се усмихна примирено и рече:

— Не.

Сам поглеждаше удивена ту Маккорд, ту лекарката. Имаше усещането, че лейтенантът най-накрая е намерил достоен противник.

— Защо?

— Защото е очевидно, че преди четири дни Лий Манинг не е била в стабилно психическо състояние.

— Искате да кажете, че е неуравновесена? — попита Маккорд.

— Разбира се, че не. И не използвайте такива определения пред мен, лейтенант. Просто ви казах, че преди четири дни Лий беше под много силно напрежение, което, като се имат предвид обстоятелствата, е напълно нормално и разбираемо.

Сам осъзна, че опасението на Маккорд ще се превърне в реалност — всеки миг Шийла Уинтърс щеше да вдигне телефона и да се обади на Лий Манинг, за да я посъветва да оттегли писменото си позволение.

— Нека използвам друга фраза, доктор Уинтърс, такава, която ще ми е по-лесно да употребя пред вас. „Възпрепятстване на правосъдието“. Вие съзнателно възпрепятствате разследване на убийство. Не съм ви искал документацията, но съм готов да го направя. Просто ще почакам тук, докато детектив Литълтън отиде при някой съдия и изиска заповед.

Сам си помисли, че ситуацията е патова, ала Маккорд ѝ подаде листчето с думите на Лий Манинг и ѝ нареди:

— Ще чакам тук и ще правя компания на доктор Уинтърс. Намери съдия, обясни му ситуацията и ми донеси заповед. Всъщност ми донеси заповед за обиск, в случай че доктор Уинтърс реши да се бори докрай. Също така доведи детективите Шрадер и Уомак, за да ни помогнат да открием онова, което търсим.

— Нека ви предложи нещо — рече Шийла и снисходително се усмихна.

— Предложението не ме интересува.

— Да, но ще ви спести доста време.

— Нямам нищо против загубата на време — меко отвърна Маккорд.

Психиатърката се засмя на думите му:

— Не, не е така, лейтенант. Вие сте нетърпелив човек. Обаче край на безплатните психоанализи. Всъщност нямате избор, защото Лий Манинг ще влезе през тази врата всеки миг. А както добре знаете, разговорите между лекар и пациент са поверителни и това е признато от всеки съд в тази страна.

— Същото е и при възпрепятстване на правосъдието.

— Няма да възпрепятствам правосъдието. Когато Лий дойде, пред вас ще ѝ заявя, че я съветвам да оттегли разрешението, с което ми дава право да наруша лекарската тайна. Ако ме послуша и си поиска това листче хартия, което е в ръцете ви, то това си е нейно право. Нали?

Шийла беше права и тримата го знаеха.

— Ако тя все пак поиска да наруша правилата и да ви дам информация, аз ще го направя. Съгласни ли сте?

Нямаха избор и Маккорд го знаеше. Той се усмихна.

— Как да споря с такава желязна логика и разумни доводи? Обаче съм любопитен...

— Не се и съмнявам, че сте... — съгласи се тя и също се усмихна.

Сам се зачуди дали не става свидетел на сложен, интелектуален флирт между две високоинтелигентни и потайни души. Почувства се излишна. Освен това остана с чувството, че Лий Манинг ще оттегли предложението си.

— Любопитен съм защо ѝ е на Лий Манинг да идва тук днес?

— О, на този въпрос определено мога да отговоря. Медиите я преследват. От една седмица са обсадили сградата, в която живее. Изоставиха постове си само за да отидат на погребението. Заплаших Лий, че ще я отвлека, ако не дойде да обядва с мен. По разбираеми причини тя не може да излезе и да отиде на ресторант, затова ѝ предложих да си поръчаме нещо и да хапнем в кабинета.

— Съжалявам, че провалям плановете ви за обяд, докторе — отвърна Маккорд.

Шийла отново се усмихна снизходително на глупостта му и рече:

— Не ги проваляйте, лейтенант. На Лий ще ѝ бъдат необходими трийсет секунди, за да отмени решението си.

Няколко минути по-късно Сам с изумление откри, че Шийла Уинтърс се лъжеше. Въпреки че Лий Манинг бе бледа като платно и изглеждаше съсипана, тя категорично отказа да приеме съвета на лекарката си. Актрисата носеше спортни панталони от фина камилска вълна и бяла копринена риза. Тя се настани на едно от кожените канапета и сви крака под себе си. Приличаше на малко уязвимо момиче. На лицето ѝ нямаше грим и преструвка. Кестенявата ѝ коса обграждаше лицето ѝ, а огромните ѝ очи имаха цвета на кобалтово зелените води на спокойно лятно море.

— Искат отговори, Шийла. Кажете им всичко, което знаеш.

— Лий, твърдо се противопоставям на това. Ти не си на себе си и не разсъждаваш трезво.

— Аз също дойдох днес, защото искам отговори. Моля те, кажи на детективите всичко, което ги интересува за съпруга ми. Аз също ще слушам, защото напоследък имам чувството, че никога не съм го познавала.

— Добре — съгласи се психиатърката и потърка чело с пръсти, после погледна Лий и рече: — Ще се опитам да разкажа всичко, както трябва.

— Не се притеснявай, че ще ме разстроиш. Каквото премълчиш сега, утре или вдругиден ще излезе по страниците на вестниците и списанията. Попитах те дали смяташ, че Логан ми е изневерявал с Джейн Сербинг, и ти ми отговори отрицателно.

Маккорд рязко се намеси в разговора им:

— Кога сте попитали доктор Уинтърс за това?

Шийла му хвърли изпепеляващ поглед и двете с Лий в един глас отговориха:

— След погребението.

— Защо?

Вместо да се ядоса от тона и от държанието му, Лий вдигна поглед и сякаш такива дребни заяждания вече не ѝ правеха впечатление, кротко отвърна:

— В пресата вече се бяха появили такива твърдения, но аз смятах, че са само грозни лъжи.

— Лейтенант Маккорд! — остро се намеси Шийла. — Можете да разпитвате госпожа Манинг в свободното си време. Това не мога да ви забраня. Но няма да ви позволя да го правите в моя кабинет. А понеже пожелахте да задавате въпроси, а аз да отговарям, нека да се залавяме за работа и да свършваме по-скоро. Това ще се окаже най-трудното нещо, което някога съм правила.

Тя отмести поглед от полицая и когато се обърна към Лий, изражението ѝ се смекчи:

— Лий, Логан се оказа много по-сложен и объркан човек, отколкото бях заключила след първия ни сеанс заедно. Беше много по-сложен, много по-затормозен и много... по-първичен в мисленето си, отколкото мислех първоначално. Опитвам се да се изразявам по-просто, вместо да ви обърквам с психологически термини. — После тя неохотно се обърна към детективите и обясни: — Логан Манинг беше от старо, богато и аристократично нийоркско семейство. За съжаление още преди раждането му дядо му профукал цялото богатство и семейство Манинг станали просто поредните обеднели аристократи. Въпреки това с помощта на семейните връзки и на парите на богатата му пралеля бил изпратен в най-добрите и престижни частни училища, в които учили преди това и предшествениците му. Имало обаче нещо съществено — за разлика от съучениците и приятелите си Логан бил разорен и това било обществена тайна. Не е можел да ходи на почивка с приятелите си от училище, дори не е можел да ги покани на гости в дома си. Израснал е, срамувайки се от себе си и от онова, което притежава. Баща му починал, докато Логан бил малък, майка му не се омъжила повторно и той е расъл в семейство без мъж, който да го окуражава и да му дава напътствия за живота. Живял е с миналото, с историите за някогашните богатства на семейство Манинг, слушал е за

разкошни имения и безценни антики, за невероятни и обаятелни мъже с името Манинг, които били пословични със страстта си към хазарта, с разврата и изключителния си нюх за бизнес. Логан е мечтал да стане като тези славни предшественици и да възстанови семейното богатство и престиж. Наследил бе красотата им, острия като бръснач ум и амбицията. Той постигна всичко, което искаше и което се очакваше от него... — Шийла направи дълга пауза, без да откъсва от Лий тъжния си поглед. — Само че нищо не бе достатъчно, за да се почувства добре. Несигурността му бе така дълбока, че Логан изпитваше потребността непрекъснато да се самодоказва във всички аспекти от живота си. Ти сама каза, че на света няма достатъчно пари, които да го накарат да се почувства осигурен, и бе права. По ирония на съдбата, и ти го караше се чувства така.

— Но как?

— Само като бе самата себе си. Ти си талантива, известна и всички ти се възхищават. Логан ти помогна да попаднеш в светлината на прожекторите, ала той самият остана в сянка, а егото му бе прекалено крехко и ранимо, за да се справи с такъв проблем. Затова търсеше начини да подхранва самочувствието си.

— С други жени — изрече Лий и гласът ѝ потрепери.

— Да. Това бе единствената област, в която Логан се чувстваше като господар над теб и над всички останали, сексуалността и добрия външен вид.

Когато Шийла млъкна, Лий попита точно онова, което измъчваше и Сам:

— Ти си психиатър, ти знаеше за проблема и точно затова дойдохме да се посъветваме с теб. Защо не успя да му помогнеш?

— Хубав въпрос — пряк и прост. Ето го и отговорът: аз съм психиатър, помагам на хората да възстановят онова, което чувстват, че са загубили. Ала не мога да създам ценности и качества, които никога не са били възпитавани у даден човек. А и при Логан те не бяха желани. Накратко, Лий, Логан бе слаб човек. Когато лоялността и почтеността влизаха в разрез с неговите желания, той напълно пренебрегваше тези добродетели. Ако това може да ти бъде някаква утеха, той винаги се чувстваше ужасно зле след стореното и винаги се заклеваше никога повече да не постъпва така. Ала когато имаше друга

възможност и ако съвпаднаше с моментните му желания, той отново се подчиняваше на желанията си. Невинаги, но доста често.

Сърцето на Сам се сви от мъка, когато Лий Кендал склони глава, унижена и отчаяна. Гласът ѝ пресекна, когато попита:

— Логан някога казал ли ти е за някоя... или за нещо... което да ни помогне да открием убиеца му?

— Не, Лий, никога.

— Знаеш ли защо е решил да си купи оръжие?

— Не, съжалявам, но не знам.

Лий Манинг се изправи. Току-що беше унижена пред двама непознати. Саманта удивена наблюдаваше усилието, което тя направи да изправи рамене и да повдигне треперещата си брадичка. Бореше се със себе си толкова отчаяно, че детективката си помисли, че всеки миг ще се предаде и ще избяга от кабинета. Вместо това обаче тя застана пред тях и рече:

— Ще си вървя. Има ли още нещо, от което да се нуждаете?

— Не — отвърна Сам и се взря в блесналите от сълзи зелени очи.

Когато Лий Манинг напусна кабинета, никой не проговори в продължение на няколко минути. На Сам ѝ се стори, че Шийла Уинтърс полага изключителни усилия да овладее чувствата си.

— Тя ще се оправи — изрече, въпреки че Сам не разбра дали се опитва да убеди тях двамата, или себе си.

— Как мислите, дали е знаела, че той ѝ изневерява? — попита Маккорд.

— Знаеше, че Логан е способен да го направи, защото преди няколко години разбра за една от връзките му. Тогава беше съсипана.

— Ами наскоро? Как мислите, подозирала ли е?

Шийла вирна брадичка и го погледна с отвращение и гняв в очите:

— Нали я видяхте? Как мислите?

Щом излязоха от кабинета, Сам се разфуча:

— Жалко, че който му е пръснал мозъка, най-напред не го е измъчвал!

Маккорд се задави от смях, ала прояви достатъчно разум и не се пошегува.

— Знаеш ли какво друго мисля? — попита тя и го погледна в очите.

— Не — отвърна той и за части от секундата на Саманта ѝ се стори, че Маккорд поглежда устните ѝ. — Какво, Сам?

— Мисля, че Лий Манинг няма абсолютно нищо общо с убийството на съпруга си. Нищичко!

— Интересно, като се има предвид разговорът ни горе. Знаеш ли какво научих там? Научих, че налице е мотив. Много мотиви.

— Тогава разследвай теорията си. Ала докато се опитваш да сглобиш картинката, аз сама ще си съставя своя.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Къртни Мейтланд разгледа картите, които О'Хара току-що ѝ бе раздал, и остави картата, която не ѝ трябваше.

— Защо все си гледаш часовника? — попита тя.

Джо въздъхна и стана.

— Нервен съм. Направих нещо, което не трябваше да правя.

— Че аз така живея, О'Хара. На ръба. Вълнуващо е.

— Да, обаче сега не става дума за моя живот. Днес се намесих в живота на госпожа Манинг. Минаха две и половина седмици от погребението на господин Манинг и тя не иска да вижда приятелите си, нито да говори с тях по телефона. От време на време разговаря с господин Соломон, но освен с Хилда, с мен и с Брена не общува с други хора. Все още се обаждат много нейни близки и искат да поговорят с нея. Мисля, че повечето от тях са клюкари.

Къртни стана сериозна:

— Лий не знае на кого може да има доверие.

— Хъм. И можем ли да я обвиняваме? — Той си взе бира от хладилника, а за момичето извади кока-кола. Отново погледна часовника си и се върна на масата. — Госпожа Манинг има час при лекаря, който я наблюдава след катастрофата. Часът ѝ бе за пет и мислех, че досега ще се е върнала.

Къртни почака, докато той отпие от бирата си, и нетърпеливо попита:

— Как точно си се намесил в живота ѝ?

— Преди малко казах на някого, че тя ще си е у дома довечера. Той вече звъня няколко пъти, ала тя не желае да го вижда. Аз обаче сметнах, че може би няма да е зле да се срещнат. Той ще дойде тук.

Момичето притеснено рече:

— Не знам дали е трябвало да го правиш.

— И аз, но тогава ми се стори правилно.

— Винаги когато съм правила грешка, ми се е струвало, че върша най-правилното нещо. — Къртни отново взе картите си. — Та

кого покани?

— Майкъл Валенте.

Тя ококори очи.

— Защо? Последния път, когато той бе тук, никой не остана щастлив. Ти сам каза, че Лий дори не го познава.

— Обадох му се, защото когато той беше тук, госпожа Манинг се усмихна. Знам, че има лоша репутация, но ето какво ми хрумна...

— Не мога да повярвам, че изхвърли купите, когато ме видя, че взимам спатиите. — Без да чака отговор, тя взе пуснатите карти и попита: — Защо реши, че той ще се съгласи да дойде?

— Защото онази нощ, когато донесе пицата, госпожа Манинг разбра, че всъщност го е познавала преди много време. Когато била в колежа, Валенте работел в магазина близо до жилището ѝ. Леля му правела пица със скариди специално за госпожа Манинг. Една вечер дори я спасил от някакви момчета.

— Но защо не го е познала преди? Защо не си е спомнила поне името му?

— Защото преди време той носел брада, а и госпожата знаела само прякора му. Не мога да си спомня как беше на италиански, но на английски е Хоук.

— Наистина ли? — попита Къртни, изтегляйки карта, след което веднага я хвърли. — Може би това обяснява защо я е носил на ръце до хижата и обратно. Също и защо я е отвел с хеликоптера. Той е нещо като... като какво... старо гадже?

— Бих казал, че са само стари приятели, ала онази нощ той направи нещо, което наистина ме озадачи.

Заинтригувана от разказа му, Къртни нетърпеливо го подтикна да ѝ отговори, понеже Джо спря, за да огледа картите си.

— Е, какво е направил?

— Няколко часа, след като полицаите ѝ съобщиха новината, станах да заключа и да изгася лампите. Мислех, че Валенте отдавна си е заминал, но се лъжех. Седеше сам в гостната пред спалнята на госпожа Манинг. Съвсем сам. Сякаш... не знам... сякаш стоеше на пост. — Джо си изтегли нова карта.

— Джин! — извика щастливо в същия миг, в който телефонът иззвъня.

Джо се затича да вдигне и скоро след това се върна на масата.

— Валенте се качва.

— Супер! — зарадва се Къртни.

— Е, дано госпожа Манинг е поне наполовина толкова ентузиасирана.

— Ще го въведа, докато ти... си правиш, каквото там си правиш по принцип — заяви момичето и се втурна към входната врата, преди да успее да я спре.

В бързината Къртни отвори рязко вратата, което накара Валенте да отстъпи и да погледне табелката на вратата, за да се увери, че не е сбъркал етажа.

— Аз съм Майкъл Валенте — обясни той.

— Знам. Аз съм Къртни Мейтланд — рече тя на свой ред и протегна ръка.

За миг ѝ се стори, че няма да се ръкува с нея, ала той протегна ръка и механично попита:

— Как сте?

— Много добре — отвърна тя, — въпреки че нямам представа кое ми е добрето. Между другото, не ти ли се струва странно, че хората си задават този въпрос един на друг. Изтъркан и безсмислен е. Как мислиш?

Застанал във фоайето с праметнато през ръка палто, той я измери с поглед и най-сетне отговори:

— Мисля, че е изтъркан и безсмислен.

— Защо?

— Защото — добави той — е изтъркан и безсмислен.

Къртни се бе подготвила или да хареса Валенте, или да не го хареса, ала не бе очаквала, че той ще е толкова... интересен. Тя почти не познаваше хора над трийсетте, които да са интересни, а според проучванията ѝ Майкъл Валенте не само бе над трийсет, но минаваше Четиридесет. Във вените му течеше и малко ирландска кръв по линия на баба му. Беше висок около два метра и обичаше да носи елегантни костюми от „Силвия Роу“. Имаше изсечена челюст, гъста черна коса, прави вежди и привлекателни очи, които в момента я наблюдаваха присвити.

— Ще ме пуснеш ли вътре? — попита той.

— А-а. Да, разбира се. Съжалявам. Разсеях се. Играеш ли джин?

— Госпожа Манинг у дома ли е?

— Не още, но с О'Хара сме се настанили в кухнята. Защо не дойдеш при нас?

Стори й се, че когато чу името на бодигарда, Валенте си отдъхна. Къртни закачи палтото му и отведе госта в кухнята. Спря на прага и го покани да влезе пред нея, сетне се облегна на касата на вратата, както когато го бе видяла за пръв път, и започна да изучава профила му. Знаеше, че е лежал четири години в затвора за убийство и че в библиотеката на затвора е четял юридическа литература. Освен това бе научила, че след излизането си на свобода е бил студент по право, че се е дипломирал в университета на Ню Йорк и че две години след това е защитил магистърска степен по бизнес администрация в Харвард.

О'Хара влезе в кухнята и каза:

— Извинете, но госпожа Манинг не е у дома и така и не успях да й кажа, че ще дойдете.

— Нищо, нямам планове за вечерта. — Валенте се ръкува с Джо и с усмивка попита: — Бияч, ти да не би да си станал и детегледачка, освен че си бодигард и шофьор?

— А, Къртни ли? — сети се Джо. — Не, играем джин и за пръв път не ми сритва задника. Госпожа Манинг може да се забави. Да ви предложи кафе или нещо друго за пиене?

— Кафе. Черно.

Джо му наля кафе и му поднесе чашата.

— Искате ли да се настаните в дневната?

— Не, тук ми харесва.

— Да, много е уютно.

Джо погледна неуверено към масата, на която двамата с момичето играеха карти. Чудеше се дали да махне картите и да покани госта, който всъщност му бе съконспиратор, или просто да го покани да се присъедини към тях.

Къртни обаче не страдаше от подобни задръжки и не желаше да изпусне златната възможност да прекара известно време в компанията на потаен милиардер с криминално досие и цял списък от съдебни дела, водени срещу него.

— Защо не седнем тогава? — предложи тя.

Облекчен, че не се налага да поема инициативата, О'Хара взе бирата си и седна на мястото си край масата. Валенте се настани до него и небрежно преметна ръка през облегалката. Къртни седна до

интересния италианец срещу бодигарда. Последвалото неловко мълчание тя реши, че най-добрият начин да постигне целта си е да накара мъжете да се поотпуснат. Взе тестето карти, раздели го на две и ги разбърка със силно искане като истински професионалист. Повтори упражнението два пъти и раздаде карти на О'Хара.

— Продължавайте играта си — вежливо рече Валенте на бодигарда. — Не исках да ви прекъсвам.

— И ти можеш да играеш — рече Кърни. Тя раздаде карти на Джо, ала всъщност говореше само с италианеца. — Джо ми каза, че си близък с Лий.

Валенте не отговори и момичето откъсна поглед от картите си, и го погледна очаквателно. Обаятелният мъж само повдигна многозначително вежда.

— Ако си спомням правилно — продължи тя. — Джо ми каза, че сте се познавали, когато Лий е била в колежа. — Валенте отново не отговори и тя изтегли карта, и пак вдигна поглед към него. Този път той повдигна и двете си вежди. — Освен това Джо ми спомена, че веднъж си спасил Лий от някакви джебчии. — Ядосана от мълчанието му, Къртни изхвърли картата, която всъщност искаше да задържи. — Вярно ли е? — сприхаво попита тя и отново го погледна.

Светлината в кухнята бе приглушена, ала Къртни забеляза изненадата му. О'Хара си изтегли нова карта и момичето направи същото. Когато понечи да я изхвърли, раздразнено ѝ показа ръката си:

— Джин! — обяви.

Валенте се засмя с глас. Объркването и несигурността бяха непознати на Къртни, обикновено тъкмо тя ги предизвикваше у останалите. Не бе свикнала да изпитва неудобство. Чувството бе ново и тя се възхити на Валенте, който я бе поставил в такава ситуация. Обаче нямаше никаква представа защо ѝ се смее и нямаше намерение да остави нещата така.

Взе тестето и отново разбърка картите, после ги раздаде като заклет картоиграч и каза:

— Нека да го направим интересно.

Принуден да играе с нея, той свали ръка от облегалката на стола си, взе раздадената му ръка и подхвърли:

— Колко интересно! — после изхвърли едната от картите си.

Беше прекалено бърз и се опитваше да я разсее, за да направи грешка.

— По Двадесет долара на точка — отвърна му тя, при което Джо ужасено ахна.

После на свой ред изхвърли една карта.

— Можеш ли да си позволиш да загубиш толкова пари?

— Да — отговори тя и изигра хода си. — А ти?

— Ти как мислиш?

Къртни изтегли карта и му отговори:

— Мисля, че не обичаш да губиш. Нито пари, нито на карти, нито каквото и да е друго. — Остави ненужната си карта и зачака той да каже нещо интересно.

Той обаче погледна изхвърлената ѝ карта и заяви:

— Джин!

— Какво? Не ти вярвам! — възкликна Къртни и се наведе да види картите, които ѝ показваше. Въобще нямаше джин и тя смаяно попита: — Ама какво значи това?

— За Двадесет долара на точка, по-добре да ти взема кола втора ръка или кожено палто.

Къртни го зяпна объркана и вбесена.

— Аз нямам нужда от кола, нито от палто.

— Така ли? — попита той и леко побутна картите към нея, за да ги разбърка наново, ако желае. — Тогавя защо играем с такива залози?

Без да сваля очи от неговите, момичето взе тестето и започна да го разбърква. Усмиваше се. Усмиваше се, защото той беше много готин. Усмиваше се, защото той беше загадъчен, умен, хитър и вероятно много опасен. Усмиваше се, защото той бе направо страхотен. После изведнъж нещо ѝ хрумна и доброто ѝ настроение се изпари:

— Ти да не би да мислиш, че не мога да си позволя да си платя загубата — остро го изгледа тя и раздаде наново.

— Не. Мисля, че месечната ти издръжка е достатъчна, че да покрива загубите ти на комар.

— И защо по-точно мислиш така? Не може да си го решил по дрехите ми.

— Нали си сестричката на Ноа Мейтланд?

Къртни кимна:

— Ти откъде знаеш?

— Познавам брат ти.

Тя изведнъж се ужаси и напълно забрави за играта:

— Той нали... не е свидетелствал срещу теб, нали?

Валенте избухна в смях. Дълбок и дрезгав, сякаш отдавна не се бе смял така.

— Не. Преди няколко години имахме общ бизнес и те видях в дома ви в Палм Бийч.

Къртни въздъхна с облекчение и продължи да играе джин с мъж, който бе истинско предизвикателство. Наистина голямо предизвикателство. Изненадващо голямо предизвикателство.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лий се прибра вкъщи и докато събличаше палтото си, от кухнята долетя непринуденият и весел смях на Къртни. Джо също се смееше. Това ѝ се стори съвсем необичайно. След изчезването на Логан домът ѝ бе потънал в униние.

Преди два дни бе минала и Коледа, тъжна и безрадостна, дори елхичка нямаха, а Лий винаги обичаше да окачва гирлянди и червени панделки над камината. Сега пред камината имаше само купища непрочетени коледни картички. Тя беше поръчала по каталог подаръци само за Хилда, Брена, Джо и Къртни. Не си бе направила труда да мисли за никого другиго.

Потискаща тишина бе надвиснала над дома като огромен плащ, тежък и задушаващ, но и предпазващ я от необходимостта да говори, да показва чувствата си или дори да ги признава пред себе си.

Вече не плачеше. Сълзи не ѝ бяха останали, емоциите бяха притъпени и не излизаха на повърхността, за да я нараняват и да предизвикват появата на болезнени спомени. Лий бе вцепенена, но в безопасност. В тишина.

Сега обаче удобната изолация и успокоителната тишина бяха изчезнали, прогонени от смеха в кухнята. Лий се запъти натам, следвайки веселите звуци.

О'Хара пръв я видя и скочи на крака, прекатурвайки стола си.

— Искате ли горещо кафе? — избъбри той. — Имаме гости. Вижте кой е тук...

Лий застина объркана, когато видя Майкъл Валенте, който очевидно бе играл карти с шофьора и със съседката ѝ. Той се изправи бавно с тържествената усмивка на човек, който знае, че мястото му не е там, но е твърдо решен да остане. Младата жена видя всичко това в очите му, но в тях имаше и още нещо, което остана неразбираемо за нея. Остана неподвижна на мястото си, докато той вървеше към нея.

Щом застана пред Лий, той вдигна ръка и тя също повдигна своята. Вместо да се ръкува с нея обаче, Майкъл постави длан под

брадичката ѝ. Присви очи и бавно обърна главата ѝ наляво и надясно, изучавайки лицето ѝ. Лий го остави да направи това с широко отворени, немигащи очи.

Той бе стар приятел, а тя знаеше какви неща промърморват приятелите в такива случаи, искрени и неискрени неща. Затова просто зачака да я попита: „Как си?“ или „Добре ли си?“.

Майкъл обаче не каза нищо. Отпусна ръка, застана пред нея и каза:

— Не съм те виждал седмици наред. Няма ли да попиташ как съм, Лий?

Лий излезе от вцепенението, което я бе обхванало. Протегна ръце към него. Беше готова да се разплаче. С усилие продължи да се усмихва.

— Съжалявам. Как си? — отне ѝ миг, докато осъзнае, че двамата си разменят ролите.

— Ужасно. Наранен съм, особено душата ми. Всичко, в което вярвах, се оказа лъжа, а хората, на които имах доверие, ме предадоха... — рече мрачно Майкъл. За неин неописуем ужас сълзи замъглиха погледа ѝ и потекоха по страните ѝ. Той тихо продължи: — Не мога да спя, понеже се страхувам от сънищата...

Лий понечи да избърше сълзите си, ала Валенте властно я притегли към себе си и притисна лицето ѝ към гърдите си.

— Поплачи си, Лий — прошепна. — Поплачи си.

Преди миг я бе разсмял, а сега тя безпомощно хлипаше, крехките ѝ рамене потреперваха, а мъката ѝ се изливаше свободно. Искаше да се изтръгне и да избяга, ала ръцете му я притискаха силно, а нежните му пръсти леко милваха лицето ѝ.

— Всичко ще се оправи — прошепна той. — Повярвай ми — и ѝ подаде кърпичка.

Лий я взе засрамено и все още в прегръдката му, избърса лицето си, без да поглежда Майкъл.

— Не мисля, че ще го преживея — рече.

Той отново обхвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ, принуждавайки я да го погледне в очите.

— Не си болна от рак, нито от друга неизлечима болест. Ще го преодолееш. Ти имаш силата да определиш колко ще страдаш за предателството на съпруга си и за измамената си любов.

Лий подсмръкна и избърса очи.

— Понякога се ядосвам, но и това не помага.

— Гневът е просто самоизтезание.

— Тогава какво да правя?

— Ами, заради собственото си самоуважение трябва да му го върнеш.

— Добре! — рече тя и добави: — Да вземем лопата и да го изкопаем!

Майкъл се засмя и отново я придърпа към себе си. Облегна брадичка на главата ѝ и промълви:

— Харесва ми духът ти, но нека да започнем с нещо не толкова ужасно.

Лий се почувства неудобно в прегръдката му и отстъпи. След миг успя да се усмихне накриво.

— Какво предлагаш? — попита.

— Да вечеряш с мен.

— Добре. Ще помоля Хилда да...

— Не тук.

— О, имаш предвид в ресторант ли? Не мисля, че... Не, наистина...

Майкъл като че ли се готвеше да спори, ала Лий поклати глава, ужасена от мисълта, че ще ѝ се наложи да търпи хищните и любопитни погледи на непознатите, както и неизбежна! А атака на репортерите, които щяха да се появят, преди да привърши вечерята си.

— Не в ресторант. Не още.

— Добре, тогава тук — съгласи се той.

— Искане ми се да си взема душ и да се преоблека. Ще ме почакаш ли половин час?

— Разбира се — рече той и на нея ѝ се стори, че въпросът ѝ го е удивил. — Моля, не бързай.

Притеснена от иронията в гласа му, Лий тръгна към спалнята си.

Майкъл се загледа след нея. „Дали ще я почакам половин час? Разбира се“ — рече си. Беше я чакал години.

Изведнъж се сети, че допреди малко бе играл карти с Джо и Къртни. Извърна се рязко. Къртни го бе зяпнала слисано, а О'Хара стоеше до стола си като вкаменен.

Майкъл пхна ръце в джобовете си и повдигна вежди, мълчаливо признавайки онова, което двамата си мислеха.

Къртни първа се окопоти и взе чантата си с думите:

— Аз, въъ... — Тя млъкна и се прокашля. — Аз трябва да си тръгвам вече.

Думите ѝ като че ли освободиха О'Хара от хипнозата му и той изрече притеснено:

— Ще кажа на Хилда да сготви. — После се отправи към вратата на кухнята.

Къртни мина покрай Валенте, но внезапно спря и го погледна. След миг той попита:

— Да?

Тя само тръсна глава, вместо да каже какво мисли.

— Лека ноц — пожела му.

— Лека ноц.

Щом стигна пред вратата, водеща към асансьора, тя изрече:

— Лий веднъж ми каза, че обича да седи пред камина, в която пламти силен огън.

На Майкъл му се стори, че момичето вече не говори като вятърничава тийнейджърка.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Майкъл хвърли още една цепеница в огъня и с помощта на ръжена я намести по-добре. В трапезарията Хилда сервираше масата. Майкъл се изправи и отупа ръце тъкмо когато Лий влезе в дневната. Беше си облякла дълга вълнена рокля с големи копчета, с широк колан и широка яка. Роклята беше с цвят на шампанско, а ръкавите ѝ се спускаха до китките на слабите ѝ ръце.

Дрехата му напомни на роба и той положи усилия да се овладее.

— Запалил си огън — рече тя, когато той ѝ подаде чаша шампанско.

Кестенявата ѝ коса се спускаше меко по раменете, лъскава и червеникава на светлината на алените огнени езици.

— Шампанско? — въпросително рече и се вгледа в очите му. — Стори ми се подходящо, тъй като случаят е специален.

— Какъв е случаят?

Майкъл допря чашата си до нейната за тост и рече:

— Новото начало. Първа фаза.

— За първа фаза — съгласи се Лий с лека усмивка и отпи от шампанското. — А каква беше втора фаза?

— Втора фаза е, когато започнеш да си го връщаш.

Тя не попита за подробности и Майкъл се зарадва, защото не беше готова да ги научи.

— Доста мислих — сподели тя.

Той се вгледа в блестящите ѝ очи, които го бяха хипнотизирали преди четиринайсет години, после като омагьосан загледа как Лий повдига ръка и отмята тежката си коса. Помнеше това движение, също както помнеше, че на дневна светлина очите ѝ са с цвета на бистър аквамарин и че вечер, също като в момента, те искрят като красиви синьо-зелени циркони. Спомни си колко внимателно слушаше хората с леко наклонена глава, също като в момента. Погледът му се спусна към устните ѝ и пред очите му изникна Лий, както я бе видял преди месец, с късата червена рокля, изискана и грациозна.

— За какво мислиш?

— Искам да сключим сделка — обясни тя и поднесе чашата с шампанско към устните си.

— Каква сделка? — предпазливо попита той.

— Искам тази вечер да не говорим за Логан. Ако аз подхвана темата, искам да ме спреш. Съгласен ли си?

Нощта ставаше все по-обещаваща.

— Съгласен.

— Може ли аз да избира темата?

— Разбира се.

— И си съгласен да си говорим напълно открито и честно?

— Да.

— Обещавах ли?

Беше прекалено късно за предпазливост. Вече се бе съгласил.

— Когато казвам „да“, значи давам обещание.

Лий отново отпи от шампанското, за да прикрие усмивката си.

— Изглеждаш ужасно притеснен.

— Защото съм ужасно притеснен. За какво искаш да си говорим?

— За теб.

— Тъкмо от това се боях.

— Да не се отмяташ?

Майкъл я погледна в очите и твърдо заяви:

— Знаеш, че няма да се отметна.

Лий погледна към Хилда, която в този момент палеше няколко свеци, подредени в свещници на масата.

— Хилда, какво има за вечеря?

— Лазаня. Във фурната е. Направих и салата „Цезар“.

— Ние ще си сервираме — каза Лий. — Няма нужда да правиш нещо повече. — След като изрече това, тя се обърна към Майкъл и добави: — Лазанята, която Хилда приготвя, е направо божествена. Сигурно я е направила в твоя чест, защото си италианец.

— Направих я за вас, госпожо Манинг — заяви прислужницата, — защото това е най-питателното ястие, за което се сетих. Господин Валенте?

— Да — каза Майкъл и се обърна към нея.

— Моля ви, угасете огъня, когато си тръгвате — предупреди го тя. — И да не напращите килима.

Майкъл беше стреснат и удивен от тона ѝ и Лий напълно го разбираше. Веднага щом Хилда се върна в кухнята, тя тихо каза:

— Хилда мрази мръсотията във всичките ѝ форми, освен това има навика да ни командва. На всичкото отгоре ми е напълно вярна.

Лий се притесняваше да не би Хилда да го е обидила и на Майкъл му се прииска да я грабне в прегръдките си. Животът ѝ бе рухнал, а тя бе все така мила и смела. Искаше да ѝ каже колко се гордее с нея. Вместо това той подхвана несъществен разговор, докато Хилда не се появи и не обяви, че могат да вечерят и че тя се прибира в стаята си, за да си почине.

— Да отидем в кухнята — предложи Лий.

На барплота немкинята беше поставила блюдо със скариди, заобиколени от резенчета лимон и стръкчета ароматен магданоз. Придърпа два високи стола от ковано желязо и се настани върху единия.

— Хилда не може да ни чуе, така че вече нямаш оправдание — предупреди го тя и се засмя. — Нека да поговорим за теб.

Шампанското вече оказваше ефект. Усмивката ѝ стана по-широка, а болката изчезна от очите ѝ.

— Откъде да започна?

— От момента, в който са започнали да те наричат Хоук.

— Ти вече знаеш как получих прякора си. Аз бях часовият. Да не се опитваш да научиш нещо повече за престъплението ми?

Тя се поколеба, ала после рече:

— Да. Май че е така.

Майкъл отиде от другата страна на барплота и небрежно се облегна.

— В такъв случай искам да добавим анекс към договора си. — Той кимна към купата със скариди и каза: — Ще ти разкажа всичко, но през това време ти ще трябва да се храниш.

Лий взе една скарида и я потопи в специалния сос, а Майкъл започна разказа си.

— Бях осемгодишен, тогава родителите ми бяха още живи, а Анджели ми лепна прякора. Той беше на единайсет и бе роден водач. Имаше цяла група верни последователи, включително моя милост. В бандата бе и най-добрият ми приятел Бил, който живееше до нас. В началото двамата с него бяхме само часови, но след три-четири години

започнахме да помагаме на Анджело и на приятелите му да задигат всичко, което можеше да бъде пренесено и продадено. През останалото време помагахме на бандата да пази територията си и често се биехме с натрапниците. Когато станахме тийнейджъри обаче, вече използвахме ножове и разни други оръжия.

Майкъл помълча и Лий се приведе напред, подканяйки го:

— Продължавай, слушам те.

— Хапни още от скаридите.

Тя се подчини механично и той едва сдържа усмивката си, защото изражението на младата жена издаваше нетърпението ѝ да чуе цялата история.

— Когато бях на шестнайсет, нарушихме територията на една друга, много по-голяма банда. В последвалия бой ме раниха много лошо. Анджело ме спаси от двамата, които се бяха нахвърлили върху мен. Едва не умрях от раните, които ми нанесоха. С него бяхме единствените, останали след боя, и естествено ни спипаха.

— Тогава ли те арестуваха за пръв път?

— Не, но това бе първият път, когато едва не умрях. Не ми хареса. Аз бях човекът идея, мозъкът зад операциите на Анджело, но доста рядко бях участник.

— Защо?

— Защото не понасях да гледам кръв, особено собствената си, освен това не виждах смисъл да си я проливам.

Лий се засмя, отпи от шампанското и хапна от скаридите.

— Тогава вече си живеел с чичо си и леля си. Те какво мислеха за неприятностите, в които двамата с Анджело сте се забърквали?

— Чичо почина от инфаркт, година след като родителите ми загинаха, а леля ми не можеше да се справи с Анджело и с мен. На нея дори не ѝ се вярваше, че сме извършили онези неща, за които ни арестуваха. Тя мислеше, че ченгетата са ни нарочили.

— Ами родителите на Бил? Те какво направиха, когато го арестуваха?

— Обади се на чичо му, който тогава беше лейтенант в нюйоркската полиция. Той освободи Бил и се погрижи да няма досие. Бил бе единственият, който нямаше досие, и това бе благодарение на чичо му. По ирония на съдбата той беше и най-злобната и жестока луда глава в квартала, но понеже беше много дребен и слаб, родителите му

и глупавият му чичо не вярваха, че може да е лош като нас. Времето минаваше и Анджелило все повече се вбесяваше, че всички, освен Бил имаме досиета. Той започна да пренебрегва Бил и никога не му казваше какво правим, освен това пусна слух, че Бил е доносник.

— А ти как се чувстваше от отношението на Анджелило към Бил?

— Аз не бях ядосан колкото Анджелило.

— Защото... Какво? Защото си бил по-разумен ли?

— Не, защото имаше случаи, в които чичото на Бил спасяваше и мен заедно с него. Родителите ми бяха приятели с родителите на Бил. Чичо му все още хранеше сантиментален спомен за племенника си и за мен, играещи си в детската кошарка, докато те вечеряли.

Лий подпря с длан брадичка и изнамери най-невероятното и прочувствено обяснение, за да оправдае онова, което Майкъл бе вършил в юношеството си:

— Имало е сериозни причини за онова, което си вършил.

— Наистина ли? — удивен попита той. — Какви?

— Ами, родителите ти са починали, докато си бил съвсем малък, а и кварталът, в който си живеел, не е бил добър. Бедността, лошите училища, лошата компания... нямал си избор...

— Лий... — прекъсна я той.

— Да?

— Аз бях бандит. Бях бандит, защото избрах да съм такъв.

— Да, но какво те накара да направиш този избор?

— Избрах го, защото исках някои неща за себе си, ала исках да ги получа по моя начин, а не както системата ми налагаше.

— И после?

— След като почти не загинах, реших да огранича набезите с бандата на Анджелило, за да не бъда убит или арестуван. Освен това направих малко проучване и открих, че тъпите учители в гимназията всъщност са имали право, когато са ни казвали, че без образование няма да успеем да натрупаме пари.

— Да, но ти си продължил да се забъркваш в нелегални действия с бандата на Анджелило, нали? Защо просто не се отказа и не... — Лий млъкна, опитвайки се да открие точните думи.

— И защо не тръгнах по правия път ли? — попита той.

— Да.

Майкъл се престори на ужасен и отвратен:

— Лий, трябваше да пазя репутацията си! Както и да е, всичко свърши една юнска нощ, когато бях на седемнайсет.

— Как?

Той взе бутилка уиски от бара и си наля малко, после бавно и продължително отпи, сякаш се опитваше да отмие лошия вкус от онова, което щеше да каже.

— Тогава Бил вече пласираше наркотици, освен това се и друсаше, а Анджелио бе не по-малко дрогиран от него. Двамата се сбиха и Бил го уби.

— Божичко!

— Ченгетата дойдоха да съобщят на леля и тя се поболя от мъка.

— А ти какво направи?

— Отидох да търся Бил. След около час го намерих, още беше дрогиран. Дори не си беше измил ръцете. Протегна ги и ми ги показа. Бяха изцапани с кръвта на Анджелио.

— И? — прошепна тя.

Той сви рамене и отпи от уискито.

— И аз го убих.

Лий го изгледа шокирана. Не можеше да повярва, че е извършил убийство, че ѝ го съобщава толкова спокойно и че свива рамене и отпива от питието си просто така. После се сети, че той бе отпил и преди да ѝ разкаже истината. Майкъл остави празната чаша и скръсти ръце пред гърдите си. Загледа се в Лий, сякаш очакваше да чуе присъдата ѝ, макар че не изглеждаше кой знае колко заинтересован. Вече не бе внимателният и добър мъж, когото познаваше, сега се бе превърнал в друг човек...

Напомняше ѝ на студения и враждебен младеж, когото бе познавала преди четиринайсет години — груб, безразличен мъж. Само дето още си спомняше, че тя обича круши и пица със скариди.

Лий го гледаше, изучаваше непроницаемостта му лице и изведнъж нещо ѝ хрумна.

— Ти имаше ли намерение да го убиваш? — попита.

Вместо да ѝ отговори, той зададе въпрос и чертите на лицето му леко се смекчиха:

— Защо мислиш, че не съм го убил нарочно?

— Ти ми каза, че ти е бил най-добрият приятел. Споделяли сте една и съща детска кошарка. Каза, че и двамата с Анджелио са били

дрогирани. Но не останах с впечатление, че братовчед ти е бил невинен.

— Права си — отвърна той със странна нотка в гласа си. — Не го убих умишлено. Но отидох, за да го пребия. Ако бях успял да му взема пистолета, щях да го смеля от бой.

— Но ти не можа, нали?

— Трябваше да съм в състояние. Бях доста по-едър и по-силен от него, но той беше надрусан, а аз бях откачил от ярост. Бил размаха пищова и аз го нападнах. Пистолетът гръмна, докато се борехме. Бил издъхна в ръцете ми.

— И затова ти отиде в затвора.

Той кимна и си наля още уиски.

— Погребаха Бил и Анджели в един и същи ден. За съжаление не можах да присъствам.

— Само че аз не разбирам защо си отишъл в затвора. Било е самоотбрана.

— Чичото на Бил беше на друго мнение, а вече беше капитан в полицията. Имаше силни аргументи — бях по-едър и по-силен от племенника му, освен това бях с една година по-голям. Вярваше, че вината за смъртта на Бил, единствен син на сестра му, е само моя. Тогава ми каза, че ще посвети живота си на усилието да ме направи нещастен, и досега изпълнява закана си. Уилям Труманти е човек на думата си.

— Уилям Труманти! — изуми се Лий и се наведе към Майкъл. — Убил си племенника на комисар Труманти!

— Да.

— Мили боже...

— Лежах в затвора четири години и всяка свободна минута прекарвах в библиотеката. Учех.

— Какво?

— Право. Реших, че след като непрекъснато имам проблеми със закона, ще трябва да се науча как да го заобикалям. По-късно разбрах, че има и по-интересни неща за учене. Когато излязох от затвора, се записах в колеж и после в университет.

Лий стана и махна похлупака от блюдата със салатата „Цезар“, която Хилда им бе приготвила.

— И после какво стана? — попита.

— Открих, че имам нюх за правене на пари, и то по законен път. В архитектурата. Бях израснал на улицата и можех да се оправям със строителите, освен това знаех как да изготвя изгодна сделка и да спечеля от нея. Отначало всичко потръгна добре. Дори повече от добре. Бизнесът ми обаче се разрасна и Труманти ме надуши. Докато се осъзная, ме арестуваха за „подкупване на градски инспектор“. Останалото е история. Колко го по-успешен ставаше бизнесът ми, толкова по-отвратителни ставаха обвиненията.

Майкъл млъкна и погледна Лий. Тя стоеше като закована и държеше лъжицата със салата.

— Няма ли да сложиш това в чиния?

— Какво? А... Да. Продължавай... после какво стана?

— Знаеш всичко останало. Труманти има влиятелни приятели и с дългия списък арести не му бе трудно да издейства федерален прокурор да се заеме с мен или с делата ми. Пръснал съм милиони в различни съдилища, за да се защитавам. Това се превърна в игра, която и двамата играехме... грозна игра. Сега той умира от рак, но не се е укротил. „Вендета“ е италианската дума за кръвно отмъщение и Труманти вярва сляпо в нея. Е — най-сетне попита той, — спазих ли своята част от сделката ни?

Лий го погледна и кимна утвърдително, опитвайки се да проумее чутото. Нямахше причина да вярва, че Валенте ѝ е разказал цялата истина, но все пак му вярваше. Поради някаква незнйна причина му вярваше напълно. Внезапно си спомни с каква готовност Труманти ѝ бе предложил помощта си. Колко бързо бе изпратил полицаи, за да открият какво се е случило със съпруга ѝ. Тогава тя бе прекалено ужасена и изплашена, за да поставя под съмнение мотивите на полицейския комисар, ала сега се запита дали Труманти знаеше, че Логан се е познавал и е работил с Майкъл Валенте, и дали това е причината за готовността му да помогне.

Взе чиниите за салата и бутилката червено вино, която Хилда им бе отворила. Занесе ги на масата и едва сега осъзна, че Майкъл не я бе попитал дали му вярва.

Остана смълчана и загледана в красивия тъмнокос мъж, който наливаше виното във високите чаши с елегантни столчета. Лицето му бе сурово и безизразно на меката светлина на свещите. Лий осъзна, че той никога няма да я попита дали му вярва. Никога нямаше да се

унижи и да я моли да му повярва. Спомни си нещата, които ѝ бе казал, когато тя се прибра и влезе в кухнята. Тогава тя не бе успяла да изрази чувствата си и той го бе направил вместо нея...

„Наранен съм, особено душата ми. Всичко, в което вярвах, се оказа лъжа, а хората, на които имах доверие, ме предадоха.“

Беше я накарал да се разплаче, защото бе усетил нуждата ѝ да излее мъката си, и после, когато сълзите потекоха, той я бе прегърнал, бе притиснал лицето ѝ към гърдите си и успокоително я бе милвал по гърба. Беше прегръщал най-добрия си приятел в смъртния му час. Лий знаеше, че е бил не по-малко нежен с умиращото момче.

Майкъл застана пред нея и очаквателно я погледна. Искаше да ѝ помогне да се настани на стола си. Лий го погледна, разтърсвана от противоречиви чувства.

— Лий — намръщи се той и я попита, — плачеш ли?

Тя реши да го излъже и поклати глава. Сетне яростно извика:

— Мразя Труманти!

Майкъл се засмя и я привлече в прегръдката си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Седем-осем дни по-късно Майкъл стоеше нерешително във фоайето на апартамента на Лий. Двамата чакаха асансьора.

— Сигурна ли си, че не искаш О'Хара да докара колата ми на задния вход? — попита я той.

— Напълно.

През изминалата седмица полицията бе иззела всички документи от кабинета на Логан в апартамента и в навечерието на Нова година местните телевизионни канали гръмнаха от предположения, че Лий Манинг е заподозряна в убийството на съпруга си. Майкъл бе наблюдавал реакцията ѝ. Тя се бе изправила много бавно, обвиняйки ръце около себе си, после бе пребледняла силно. Той я бе прегърнал през раменете, а тя бе притворила очи и бе заровила лице в якето му. Беше съсипана, нямаше сили, за да се бори и да направи опровержение.

След онази вечер спекулациите в медиите се бяха превърнали в чисти фантазмагории. Всяко списание и радио, всеки вестник и всяка телевизия си имаше свои заподозрени, сред които бе и самият Майкъл. Дотогава в пресата се бяха появявали кратки статии за него и за връзките му със семейство Манинг, ала онази сутрин „Дейли Нюз“ бяха лепнали на първа страница огромно заглавие, което гласеше: „Валенте — замесен в убийството на Манинг“.

Статията разказваше за „ново доказателство“, че именно Майкъл Валенте е убил Логан Манинг, за да освободи Лий Манинг от развратния ѝ съпруг и да я спечели за себе си.

Преди появата на тази статия той не бе успял да убеди Лий да излезе от апартамента, ала след като бе видяла онова грозно заглавие в „Дейли Нюз“, тя така се бе разгневила, че му се бе обадила, за да го покани на вечеря навън. Никой не можеше да я разубеди, че Уилям Труманти не е виновен за изтичането на информация и за клеветите в пресата.

— Също както е правел и в миналото — беше му казала тя по телефона. — Но този път няма да му се размине. Най-лошото, което можем да направим сега, е да се крием от всички, сякаш сме виновни, нали?

Лий бе прекалено унижена и слаба, за да се защити сама, ала сега бе готова да го направи заради него. Решимостта ѝ изпълваше Майкъл с нежност. Той самият пет пари не даваше за Труманти или за статията в „Депли Нюз“, беше я уверил в това, ала Лий имаше кауза, която да ѝ помогне да забрави собствените си грижи, и Майкъл нямаше да ѝ пречи.

— Да се крием би било грешка.

— Мисля, че довечера трябва да излезем на вечеря. Ако не си зает, разбира се.

Майкъл я увери, че не е чак толкова зает. Обеща ѝ да я вземе в осем вечерта и я помоли този път той да избере ресторанта.

Няколко минути след осем Лий излезе от спалнята си, облечена като за битка — в дълга черна рокля, беше си обула официални обувки с високи токчета, които подчертаваха елегантните ѝ дълги крака. Очите ѝ блестяха, лицето и имаше свеж розов тен, а деколтето на роклята бе дълбоко.

— Труманти няма да те натопи за това. Няма да му позволя — рече тя и се обърна с гръб към Майкъл, за да вдигне ципа на роклята ѝ.

При вида на голия ѝ гръб устата му пресъхна.

— Можеш ли да направиш нещо с този цип? Заяде.

За най-голяма изненада на Майкъл Труманти се превръщаше в негов съюзник.

Още щом излязоха от асансьора във фойето, отвън се чу писък и репортерите и фотографите се скупчиха на входа.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — разтревожено я попита Майкъл.

Лий вдигна поглед към него. Порцелановото ѝ лице бе леко заруменяло, красивите ѝ зелени очи с дълги мигли като че ли не излъчваха увереност, меките ѝ устни потрепераха. Тя изглеждаше прекалено крехка, за да направи онова, което се канеше — да прекоси фойето и да мине през глутницата репортери. Ала тя тръсна глава, повдигна брадичка и пред очите на Майкъл слабата, крехка и съсипана женица изведнъж стана спокойна, студена и недостъпна дама. Майкъл

стоеше като хипнотизиран от изпълнението на една несравнима актриса, която бе принудена да изиграе роля извън театъра. Той понечи да ѝ предложи да го хване под ръка, ала тя се усмихна и поклати глава. Щеше да излезе навън без чужда помощ, без чужда опора, и то само за неговото добро. Преди по-малко от два месеца бе кралицата на Бродуей. Сега бе абдикирала от трона си, ала захвърляше самоналоженото си изгнание. Само заради него.

Майкъл я следваше и сърцето му преливаше от гордост, докато Лий преминаваше тълпата репортери и хората с фотоапарати на телевизионни камери, от които се криеше вече седмици наред.

— Къде отивате, госпожице Кендал? — изкрещя някой от тълпата, когато тя понечи да се качи в бентлитото.

Не бе отговорила на нито един въпрос, ала сега се извърна и спокойно изрече:

— Двамата с господин Валенте отиваме на вечеря.

— Ще коментирате ли статията, която излезе днес в „Дейли Нюз“ — настойчиво попита репортерът.

— Да — отвърна тя с леко презрение. — Ако комисар Труманти или някой от подчинените му одобряват клеветите, които отпечатахте днес, то тогава е направо престъпно безотговорен, също като вестника ви.

След като отговори на въпроса, тя се настани в колата, а Майкъл я последва. Не можеше да повярва, че Лий дръзва да обвини в клевета такъв влиятелен вестник като „Дейли Нюз“, също както бе обвинила в престъпна небрежност самия комисар на нюйоркската полиция. Майкъл знаеше, че е обзета от гняв и страх, ала изражението ѝ бе радостно.

— Мисля, че мина доста добре, а ти? — попита тя.

Той потисна смеха, който го напуши, и рече:

— Не беше зле.

Но когато О'Хара му съобщи една новина, настроението му се развали.

— Имаме опашка, господин Валенте — рече Джо. — Двама репортери се опитваха да ни следват с такси, но ги разкарах още на втората пряка.

— Кой е тогава, преследвачът ли? — нервно попита Лий и се наведе напред към шофьора.

Той поклати отрицателно глава.

— Този кара тъмен седан и ни следи плътно. Сякаш сме го взели на буксир, въпреки че си мисли, че не сме го забелязали. Това значи, че е ченге.

Джо погледна в огледалото за обратно виждане в очакване на инструкции.

— Разкарай го — нареди Майкъл.

— Готово.

Лий ахна и сграбчи Майкъл за коляното, когато Джо внезапно засече всички в съседните три ленти и зави в някаква уличка. В дъното на алеята направи остър завой наляво и Майкъл прегърна младата жена през раменете, притискайки я към себе си.

— Добре караш, О'Хара — похвали го той.

Джо отново погледна в огледалото и се ухили весело.

— По-добре се дръжете за госпожа Манинг — рече и за ужас на пътниците си рязко сви в друга уличка, разминавайки се на косъм с редица контейнери за боклук.

— В кой ресторант отиваме? — попита Лий.

— Изненада е. Ще ти хареса, повярвай ми.

Тя кимна и рече:

— Вярвам ти.

Наистина му вярваше и той го знаеше. Въпреки всички предателства, които бе преживяла, Лий му имаше пълно доверие и ѝ бе приятно да бъде с него не само защото му имаше вяра, но и защото копнееше животът ѝ да продължи, освен това Майкъл ѝ бе стар приятел. Преди няколко вечери му бе признала, че му вярва, защото преди години му бе вярвала и защото интуицията не я бе подвела. Освен това тя смяташе, че преди години интуицията ѝ бе по-силна.

Майкъл също разчиташе на интуицията си и тя му говореше да не чака дълго, преди да отведе Лий в постелята — беше грешка да ѝ позволи да го приема като „скъп, стар приятел“, с когото да се развлича. Той знаеше, че тя ще се опита да запази нещата такива, каквито са, за да си спести нови сътресения в живота.

Искаше да я люби още преди Логан да започне да ѝ изневерява, искаше да я люби още преди пресата да я унижи публично и да я накара да мисли, че сама е виновна за случилото се, че не е била добра

съпруга и че не е пълноценна като жена. Вече няколко пъти му бе намеkwала, че точно такива мисли се въртят в главата ѝ.

Но най-много копнееше да я люби, защото я желаете. Копнееше да докосва тялото ѝ.

Ръката ѝ тежеше на коляното му и Майкъл я покри със своята, сетне преплете пръсти с нейните и задържа дланта ѝ върху бедрото си.

Жестът, изглежда, стресна Лий и тя объркано погледна преплетените им пръсти. Топлината от докосването я накара да се почувства в безопасност. Майкъл бе неин приятел и тя не се съмняваше в това. През последните седмици бе научила много неща за него. Федералните, щатските и местните власти непрестанно го тормозеха, но той не се предаваше и продължаваше да развива своя бизнес.

Бе търпял преследването на Труманти през всичките тези години, а Лий знаеше, че не би търпял никого другиго. Беше разбрала това преди четиринайсет години, когато двете момчета се бяха опитали да я оберат. Бяха извадили нож срещу Майкъл и бяха станали свидетели на смъртоносната му сила, която все още се криеше у него.

Сега Майкъл Валенте носеше елегантни дрехи, ала плещите му бяха все така широки и силни, а бедрата му — все така стройни и стегнати, както преди време, когато го бе виждала да носи тесни, износени дънки и обикновени тениски.

Имаше неща у него, които никога преди не бе забелязвала — чаровната му усмивка или прелъстителната мекост на устните му. В миналото тъмната гъста брада и враждебното поведение бяха скривали тези неща. Кехлибарените му очи тогава излъчваха хладна светлина, с изключение на нощта, когато се бе сбил с джебчиите заради нея. Тогава те светеха със смъртоносен блясък.

Лий се замисли за нощта, в която бе празнувала рождения си ден. Тогава за пръв път бе видяла Майкъл, който стоеше сам в претъпканата с хора дневна. Беше ѝ се сторил хладен, враждебен и недостъпен в черния си официален костюм, така се изненадваше, че не го позна, че не позна гласа му. Богат, дълбок баритон, от които по гърба ѝ полазваше странна тръпка, също както в старите дни. Щом заговореше, гласът му я омагьосваше.

На Нова година ѝ призна, че преди много време е бил женен за кратко, ала когато тя го заразитва, той веднага смени темата.

Лий почувства, че е самотник. Тя самата също бе самотница. Вече не искаше приятели, любовници или съпрузи.

В същото време обаче чувстваше Майкъл Валенте много близък. Той отново се бе върнал в живота ѝ, но този път ѝ помагаше не да се спаси от хулиганите, а да запази разума си. Някой, ако ѝ бе дарил бъбрек, нямаше да ѝ помогне толкова и тя нямаше да му бъде така благодарна, както в момента.

Внезапно Лий се отърси от мислите си и осъзна, че от доста време двамата са потънали в дълбоко мълчание. Вдигна поглед от преплетените им пръсти и видя, че той напрегнато я наблюдава.

— За какво мислиш? — попита я.

— За донорите на бъбреци — пошегува се тя. После откровено изрече: — Мислех за теб.

Ръката му още по-силно стисна нейната. В Ийст Вилидж завиха по Грейт Джоунс Стрийт и Лий възхитено погледна спътника си.

— Трябваше да се досетя, че ще ме заведеш там. Знаех, че мястото се е променило, и мислех да дойда да го видя, но така и не успях. Спомням си го толкова грозно и... западнало... а я го виж сега! — тя се наведе към прозореца и се загледа в старинните реставрирани сгради от деветнайсети век. Някои бяха превърнати в модни бутици, а други — в скъпи и елегантни жилищни сгради.

„Анджелини Маркет“ все още бе на ъгъла, ала вече не бе мрачна и схлупена сграда. Ремонтът и промяната го бяха преобразили в скъп деликатесен магазин. До него се намираше големият ресторант-бистро със старинни газови фенери отпред. Над вратата висеше табела, на която пишеше „Анджелини“. Когато Лий я зърна, се закова на място.

— Знаех, че има известен и луксозен ресторант на име „Анджелини“, но името е често срещано, а и мислех, че мястото се намира на юг.

Валенте понечи да подмине магазина, ала тя го дръпна за ръкава и рече:

— Чакай, нека влезем за минутка.

Пред касата имаше хора, ала никой не погледна към новодошлите. Доволна, че няма да бъдат разпознати, Лий се разходи покрай стелажите, потънала в спомени за времето, когато пазаруваше тук и когато парите не ѝ достигаха. Тогава обаче животът бе по-

радостен и не така сложен. Зад нея прозвуча дълбокият глас на Майкъл:

— Когато те видях за пръв път, стоеше точно там.

Лий се обърна, изненадана, че той си спомня това.

— Наистина ли? Помниш ли?

— Да, сякаш беше вчера — отвърна той и пъкна ръце в джобовете на кашмиреното си палто. — Носеше дънки и блузка без ръкави. Беше понесла цял куп консерви и портокали. Един портокал падна и когато се наведе да го вдигнеш, падна още един и още един...

— А ти къде стоеше?

— Точно тук, до теб.

— Предложи ли ми да ми помогнеш?

Майкъл се усмихна:

— И да разваля гледката? Да не се шегуваш?

Тя се засмя и извъртя очи:

— Трябваше да се сетя, че не на лицето ми си се възхищавал.

Тогава беше голям перверзник.

— Не чак толкова. Когато изсипа всичко, застанах пред теб.

— Колко галантно!

— Не бях галантен. Искях просто да видя как изглеждаш и отпред.

— Какво видя?

— Коса.

Лий се задави от смях.

— Коса ли?

Той кимна.

— Беше коленичила, за да събереш портокалите, които се бяха търкулнали под рафтовете, и когато ме погледна, косата ти беше паднала върху челото и лицето ти. Така че видях единствено блестяща завеса от лъскава червеникавокестенява коса и две огромни засмени очи. — Майкъл поклати глава. — Нямах представа какво предизвикаха тези очи у мен.

— Какво?

— Малко трудно ще е да ти обясня — рече той със загадъчна усмивка, после погледна часовника си. — Нека да отидем в ресторанта.

Двамата тръгнаха между стелажите към изхода, когато Лий изведнъж се закова на място. Пред тях бе поставката с вестниците и списанията.

„ВАЛЕНТЕ — ЗАМЕСЕН В УБИЙСТВОТО НА МАНИНГ.“

Под отвратителното заглавие на „Дейли Нюз“ се виждаха снимките на Майкъл и Лий в профил, сякаш двамата се гледаха.

Лий погледна през рамо към мястото, където я бе зърнал за пръв път, и каза:

— Преди четиринайсет години бяхме ето там, а сега — посочи първата страница на изданието, — сега сме там.

— Най-сетне заедно — пошегува се той и я прегърна през раменете.

Шегата му я развесели. Стискайки реверите, тя зарови лице в палтото му, за да заглуши смеха си.

Майкъл я притисна към себе си и се усмихна над сведената ѝ глава. Най-сетне виждаше засмени тези изумителни синьо-зелени очи и някогашното чувство отново се събуди у него.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ресторант „Анджелини“ бе изненадващо приветливо място с фрески по стените, изобразяващи сцени от провинциалния живот в Тоскана. Покривките и салфетките бяха от фин лен, италианският порцелан бе красив и скъп, а старинни свещници и вази със свежи букети цветя красяха масите. Дървени решетки с увивни растения, пълзящи по тях, създаваха уют и интимна атмосфера.

Явно ресторантът процъфтяваше, защото клиентите се редяха на опашка пред бюрото на оберкелнера. Майкъл подаде палтата им на един сервитьор и постави ръка на кръста на Лий, подканвайки я да отидат на масата си.

Почти в дъното на ресторанта имаше три празни маси, подредени край изпъстрената с фрески стена.

— Чудесно е — каза му тя, докато се настаняваха на средната масичка. Докато Майкъл оправяше салфетката си, Лий забеляза картината върху блюдото пред себе си. — В Северна Италия, почти под билото на планината, има едно селце, в което произвеждат такива съдове — рече тя и си спомни, че двамата с Логан бяха посещавали мястото. Бяха останали в Италия цели две седмици. Логан бързо бе загубил интерес към всичко, дори към архитектурата на средновековната църква в центъра на площада. Той не обичаше да пътува, защото бизнесът му изоставаше. — Била съм там — добави Лий.

— И аз.

— Така ли? Колко остана в Италия?

— Последния път — един месец — обясни той и млъкна, когато млад мъж дойде да им напълни чашите с леденостудена вода. — Обединих бизнеса с удоволствието, имах малко работа във Франция.

На нея не ѝ бе трудно да си го представи като пътешественик, обиколил света. Облегнат спокойно назад, с тристадоларов часовник, подаващ се изпод ръкава му, Майкъл бе олицетворение на успеха, силата и богатството.

Лий понечи да го разпита за пътуванията му, ала вниманието ѝ бе привлечено от вълнението в гласовете на хората, седнали на масата срещу тяхната. Явно току-що ги бяха разпознали и сега говореха за статията в „Дейли Нюз“. Доброто ѝ настроение започна да се изпарява.

— Познаха ни — рече тя, въпреки че Майкъл също чуваше какво си говорят непознатите.

— Неизбежно бе — отвърна той и повдигна рамене, сякаш съседите им по маса бяха просто пращинки по пода.

Отношението му удиви Лий. Тя бе актриса и можеше да се преструва, но Майкъл не се преструваше на безразличен. Той остана безразличен. Подчиняваше се само на себе си — сам бе господар на съдбата си.

Сервитьорът им, весел мъж на около шейсет години, се появи до масата с бутилка червено вино, ръкува се с Майкъл и бе представен на Лий като Франк Мориси.

— Казах на Мария, че сте тук — каза Франк на Майкъл. — Тя е в кухнята и се препира с майстор-готвача. — Натисна тирбушона към тапата и чевръсто започна да го върти, докато гордо обясняваше на Лий: — Познавах Хоук още преди да се научи да държи вилица. Всъщност присъствах, когато изпи първата си чаша вино. — Той погледна Майкъл и докато издърпваше тапата се засмя и каза: — Спомняш ли си на колко беше, когато ви виках с Били да пиете от бутилка вино?

— Не, май че не.

— На колко бяха? — попита нетърпеливо Лий и зърна обидения поглед на Валенте.

— Не знам точно — отвърна възрастният сервитьор с усмивка, — но ходеха прави под масата.

Тя се засмя, припомняйки си колко е приятно да си весел.

— Лий — раздразнено каза Майкъл, — моля те, не го насърчавай.

Въпреки това тя погледна с надежда Франк и повдигна вежди. Веселият сервитьор нямаше нужда от повече насърчения.

— Освен това присъствах, когато Хоук и Били решиха да вземат колата на чичото на Били и да направят едно кръгче — рече той и наля вино в чашата на Майкъл, за да го опита. — Били взе ключовете и

Хоук се настани зад волана, беше едва на пет години и трябваше да стои прав, за да вижда.

— Какво стана? — попита Лий, поглеждайки ту Майкъл, ту Франк.

— Включих двигателя — сухо рече Майкъл. — А Били включи сирената.

— Опитвали сте се да задигнете полицейска кола! — засмя се тя.

— Нямахте да я задигнем, щяхме да я вземем назаем.

— Аха — прекъсна го Франк, — ама няколко години след това...

— Няколко години след това я откраднахме — довърши Валенте с раздражение.

Лий закри с длани лице и се засмя с глас, поглеждайки през пръсти мъжа срещу себе си:

— Божичко...

В същия миг един човек от съседната маса с преднамерено висок глас отбеляза, че „тя е прекалено весела вдовица“. Лий стреснато отпусна ръце и стана сериозна.

— Аз лично ще ви обслужвам тази вечер, както ме помоли — рече Франк. — Ще кажа на леля ти, че вече сте се настанили. — Той понечи да си тръгне, ала Майкъл го спря и му прошепна нещо. Сервитьорът кимна мрачно.

След като той се отдалечи, Лий погледна Майкъл и го попита:

— В тези истории „Били“ е племенникът на Труманти, нали?

— Да.

— Франк не знае ли как е умряло момчето?

— Знае.

— Не разбирам защо тогава говори за Бил, след като е наясно с чувствата ти?

— Тъкмо заради това — отвърна Валенте, нетърпелив да смени темата, преди настроението ѝ съвсем да се е развалило. — Това е неговият начин да покаже, че не вярва във вината ми за случилото се и че смята всичко за нещастен случай. С други думи, Франк приема всичко скрито като знак за вина, а ако той мълчеше, това щеше да означава, че вярва във вината ми.

— Има смисъл... — започна тя, но забеляза двама сервитьори да носят нещо и се разсея. Мъжете поставиха дървена решетка, покрита с бръшлян, точно пред масата, от която онзи мъж бе направил

коментарите си преди минутка. Решетката и гъстите листа на растението напълно закриха гледката на хората към Лий и Майкъл и един мъж се оплака, че не може да мръдне стола си.

— Така по-добре ли е? — попита Майкъл и леко се премести.

Лий се загледа в мъжете, които бяха поставили плътната бръшлянова завеса, без да обръщат внимание на недоволството на клиентите, които си плащаха да посетят изискания им ресторант. Едва сега осъзна защо съседните две маси са празни, въпреки че във фойето чакаха да бъдат настанени поне петдесетина души. Лий не се съмняваше, че Майкъл е осигурил капитала за ресторанта. Домъчня й, защото знаеше, че ако Логан бе изпаднал в подобна ситуация, въпреки че щеше да се чувства неудобно заради нея самата, никога нямаше да направи нещо, което да се отрази зле на бизнеса, обиждайки клиентите. Погледна пазителя си с нежност и благодарност, които не желаше да крие.

— Благодаря ти!

Майкъл се вгледа в красивите й очи и отново се удиви, че времето и успехът не я бяха променили. Лий можеше да се движи сред глутниците журналисти с финеса и грацията на кралица, ала когато се беше пошегувал с нея в магазина, тя бе скрила лице в палтото му. Сега седеше срещу него, облечена в официална черна рокля и носеше скъпа златна огърлица на шията, ала за него Лий изглеждаше все така изкусителна, както когато бе с дънки и събираше разпилелите се по пода портокали. Той се усмихна на спомена и отвърна:

— Няма нужда да ми благодариш.

Лий долови непознатата нотка в тона му, ала вместо да се досети за чувствата му, поде:

— Мога да си обясня защо не те познах на рождения си ден, но не разбирам как не познах гласа ти. Когато заговори, трябваше да се досетя кой си. Имаш много интересен глас.

— Какъв точно?

Тя потърси точните думи, с които да го опише, без Майкъл да остане с погрешно впечатление.

— Много красив. Много... секси. Много, много дълбок.

Майкъл се облегна на стола си и галейки бавно столчето и чашата с вино, плъзна поглед по извивката на шията и по заоблените гърди на жената срещу себе си.

След около два часа Лий отново отказа десерта, който госпожа Анджелини се опитваше да я накара да изяде.

— Не мога да погълна нищо повече. Наистина — призна си тя. Вечерята се бе оказала превъзходна благодарение на Майкъл. Той не се бе опитал да я накара да забрави проблемите си, ала бе направил така, че да се чувства в пълна безопасност сякаш нищо не би могло да я нарани, защото той не би го позволил. Лий го знаеше, въпреки че не желаше да се замисля върху причините за държанието му.

Госпожа Анджелини се приведе и силно я прегърна:

— Толкова се радвам, че те виждам усмихната. Майкъл знае как да те направи щастлива, ти също знаеш как да го направиш щастлив. Животът е прекрасен.

Докато вечеряха, възрастната жена непрестанно се въртеше около тях, сякаш не можеше да им се нарадва. Накрая тя се поколеба, но каза:

— Преди много, много време, когато Майкъл отиде да гледа онази пиеса, в която ти играеше, му казах, че трябва да признае чувствата си.

Лий се чувстваше приятно отпусната от първокласното вино, уютната обстановка и хубавата вечеря, затова само попита:

— Коя пиеса си гледал?

— „Плеяда“.

Ужасена, тя избухна в смях и като поглеждаше ту веселото лице на старицата, ту невъзмутимото изражение на Майкъл, рече:

— Въобще няма да го питам как се е почувствал, защото беше ужасно. Това бе първата ми изява като професионална актриса.

— Пиесата беше ужасна, не ти — спокойно рече Майкъл.

Лий едва сега осъзна кога участва в тази постановка и объркано промърмори:

— Ама това бе преди години, ти още работеше в магазина. Не знаех, че обичаш театъра. Никога не ми каза. Естествено — добави тя с обвинителна усмивка, — ти не си ми казвал и че не го харесваш. Всъщност ти май въобще не ми говореше тогава.

Един от сервитьорите направи знак на госпожа Анджелини и тя рече:

— Налага се да ви оставя. Трябва да се отбиеш в магазина, преди да си отидете — каза тя на актрисата.

— Вече бяхме там. Трябваше да си купя круши — отвърна Лий и добави: — Всъщност има само още едно място в Ню Йорк, където продават хубави круши като вашите, но там са много скъпи.

— „Дийн и Делука“ ли? — попита старата жена.

— Точно така...

— Точно оттам взимахме крушите ти.

— Как така?

— Всяка седмица Майкъл отиваше там, за да ти купи круши. — Госпожа Анджелини поклати глава. — Ходеше на училище и нямаше никакви пари... Обаче искаше ти да можеш да си купиш най-хубавите круши. За теб само най-доброто бе подходящо.

Лий погледна към Майкъл, който изглеждаше изненадан. Тя отново се обърна към старицата и си взе довиждане с нея, проследявайки я как се отдалечава.

Когато пак погледна Майкъл, той вече бе приковал поглед в нея и бавно въртеше високата винена чаша в кръг.

— Ходил си в „Дийн и Делука“, за да ми купуваш круши?

Той кимна едва забележимо, а погледът му не се отместваше от лицето ѝ.

Лий не можеше да повярва. Той бе купувал плодовете за нея и бе отишъл да гледа пиесата. Спомняше си първата им среща в магазина и с какво е била облечена тя. Беше я спасил от нападателите на улицата, а за да се види какво става извън магазина, трябваше да е застанал на вратата. Значи я бе гледал. Или пък бе бдял над нея? Винаги се бе учудвала на късмета си онази нощ. Сега Майкъл отново ѝ се притичваше на помощ в най-страшния и самотен момент от живота ѝ.

Сърцето ѝ подскочи, когато най-сетне се досети за единственото обяснение. Реши да спести неудобството и на двама им, като се преструва на объркана. В края на краищата нали бе актриса.

— Не разбирам — рече.

— Мисля, че разбираш.

— Не, не съм сигурна...

Той остави салфетката си на масата и заяви:

— Трябва да тръгваме. Готова ли си?

— Майкъл, моля те! — Удивена, засрамена и объркана, настоя тя. — Нали не искаш да ми кажеш, че... си бил влюбен в мен?

Той само повдигна многозначително вежди.

Лий не можеше да повярва, че това е възможно. Загледа се във фреската зад гърба на Майкъл и се зачуди как съпругът ѝ бе успял да я третира като любовниците си, а мъжът, с когото бе в момента...

— Не ти ли стигат лъжите в този живот? — тихо я попита той.

Лий кимна леко. Не смееше да погледне Майкъл в очите.

— Няма смисъл да спорим за нещо, което вече знаеш, че е истина.

Тя поклати глава:

— Да, така е.

— От друга страна — рече той с усмивка, — това бе преди много време.

Младата жена се засрами, че е направила от мухата слон.

— Да, прав си — пое дълбоко въздух и отметна косата от челото си. Усмихна се и Майкъл затаи дъх. Изпитваше непреодолимо желание да я целуне. — Благодаря ти, че пожела да бъдем честни докрай. Благодаря ти и за вечерята. Беше прекрасна и незабравима вечер.

Майкъл взе решение:

— Вечерта още не е завършила.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, докато ставаше от стола си.

— Искам да видиш дома ми.

Сърцето заби лудо в гърдите ѝ.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лий влезе в колата, а Майкъл се настани до нея и прехвърли ръка на облегалката зад гърба ѝ. Беше собственически жест, ала той дори не я докосваше. Беше доволна, че не прави опит да я докосне, ала стомахът ѝ се свиваше от напрежение, понеже не знаеше какви са намеренията му.

— Как беше вечерята? — попита Джо.

— Много вкусна — отвърна Майкъл, след като изчака Лий да отговори, но тя не каза нищо.

Лий почти не обърна внимание на разговора. Все още не можеше да осмисли нещата, които бе научила през последните десетина минути в ресторанта. Не знаеше как да възприеме казаното от госпожа Анджелини, нито поведението на Майкъл, след като старицата се сбогува с тях. Първо я бе наблюдавал мълчаливо, без да се извинява или да обяснява. Когато тя се опита да се престори на разсеяна, той ѝ даде да разбере, че няма да търпи никакво увъртане. От една страна, Валенте можеше да сложи бръшлянова стена в центъра на ресторанта си, за да предпази Лий от злите езици, и да бъде мил с нея, ала при най-малката преструвка от нейна страна се обиди.

Тя не го разбираше. Не можеше да повярва, че той ще се опита да я прелъсти тази вечер, дори не можеше да си представи защо му е да го прави. И въпреки това... имаше нещо категорично в думите му: „Вечерта още не е завършила“ и „Искам да видиш дома ми“, което я тревожеше. Майкъл беше невероятен мъж и Лий не желаше да развали приятелството си с него. Дори не знаеше дали връзката помежду им е достатъчно силна, че да я подлагат на такова изпитание.

Въздъхна и погледна през прозореца. Сякаш усетил объркването ѝ, Майкъл я прегърна през раменете, милвайки ръката и успокоително.

Джо спря пред сградата, в която живееше Майкъл на Сентръл Парк Уест.

— Да почакам ли тук?

— Ти нямаш ли свободно време? — пошегува се Майкъл.

Лий слушаше разговора като омагьосана.

— Тц. Никога. Работа денонощно. Такава ми е службата.

— Значи тази вечер си ударил джакпота — заяви Валенте, слезе и затръшна вратата на колата, слагайки край на спора. — Ще докарам Лий с такси и после ще си взема колата.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Майкъл вкара картата ключ в ключалката на асансьора и Лий осъзна, че апартаментът му е мансарден. Беше прекалено уплашена, за да води празни разговори, затова двамата мълчаливо се качиха до Двадесет и осмия етаж.

В апартамента му бе тъмно като в рог, ала вместо да светне лампите, Майкъл застана зад нея и постави ръце на раменете ѝ.

— Може ли да взема палтото ти? — попита.

Пръстите му докоснаха раменете ѝ, когато понечи да свали палтото ѝ, и Лий потрепери.

— Няма да го свалям. Тук е малко хладно.

— Ще включа отоплението — твърдо отвърна Валенте.

Лий се предаде и му подаде палтото си, за да го закачи в гардероба.

— Готова ли си? — попита той.

— За какво? — разтревожено попита тя.

— За първото впечатление. — Майкъл се отдалечи и включи осветлението. Меката светлина разкри нещо, което според нея бе голо пространство, сигурно цял акър. Помещението бе огромно, с подове от лъскав черен мрамор, разделено на две овални половини с множество бели арки и колони.

Нямаше никакви мебели! Нито мебели... нито легло. Нямаше легло... нямаше опасност това необикновено приятелство, което толкова ценеше, да бъде разрушено.

— Още не съм се нанесъл.

Напрежението ѝ изведнъж се стопи.

— Тук е... прекрасно — въздъхна тя, слизайки по стълбите във фойето. — Оттам се вижда река Хъдзън — рече и посочи високите подиуми вляво. После въпросително погледна мъжа зад себе си.

— Това е трапезарията. От дясната ти страна е дневната.

Лий се обърна да разгледа витото стълбище зад гърба си, което имаше интересни перила от ковано желязо и водеше към просторна

тераса.

— Красиво е.

Майкъл я поведе през арката към трапезарията. Стъпките им глухо отекваха в обширното празно жилище.

— Май че не обичаш тесните места — усмихна се тя. — Аз също.

Приветливата кухня преминаваше в голяма гостна с панорамни прозорци на две от стените, разкриващи гледка към реката и Сентръл Парк.

На южната стена имаше красива алабастрова камина, заобиколена от светла дървена ламперия с красиви орнаменти. Лий веднага позна украсата:

— Това е от имението на Сили. — Тя закачливо погледна Майкъл. — Значи ти си бил неизвестният купувач, който платил цяло състояние за нея. — Тя отиде до единия от прозорците. — Гледката е разкошна. Оттук мога дори да видя нашия... моя апартамент от другата страна на парка.

Докато говореше, той отиде до бара в една от нишите на гостната. Свали сакото и вратовръзката си и ги хвърли на един от високите столове зад бара. Разкопча горните копчета на ризата си. Лий също отиде при бара и Майкъл замаяно я наблюдаваше как се движи с грация, която винаги го бе пленявала. Засега бе спокойна, защото се бе уверила, че апартаментът е необзаведен, и Майкъл имаше намерение да ѝ налее чаша бърбън, за да я подготви за новината, че спалнята му вече е мебелирана.

Лий приседна на едно от високите столчета, облакът се на плота и облегна глава на сплетените си пръсти.

— Вечерта бе прекрасна. Обичам леля ти. Сигурно е било прекрасно да израснеш край нея и да общуваш с добри хора като Франк Мориси.

— Чиято единствена цел е да накърняват достойнството ти, щом им се удаде възможност — пошегува се той и извади бутилка бренди. — Вечерта, когато те изпратих, ти ми каза, че си от Охайо. Там ли си родена?

— Не, родена съм в Чикаго. Майка ми беше медицинска сестра и живях с нея, докато навърших четири.

— Ами баща ти?

— Той я изоставил, когато забременяла с мен. Не са се женили.

— Защо се озова в Охайо? — попита Майкъл и се наведе, за да вземе две чаши за питиетата. После се изправи, ала онова, което Лий му каза, го накара напълно да забрави за чашите.

— Когато бях на четири, на майка ми ѝ съобщиха, че е болна от рак. Затова ме изпрати да живея с баба и дядо в Охайо. Мислеше, че така ще ми е по-лесно да свикна да живея без нея. Отначало често ни идваше на гости, докато лечението я поддържаше. Продължи да работи, докато беше в състояние.

— После какво стана?

Лий протегна ръце върху бара.

— Един ден, когато бях на пет, тя ме целуна и ме прегърна. Обеща ми да се видим скоро. Тогава не знаеше, че няма да има следващ път.

Очите ѝ, движенията ѝ, лицето ѝ... бяха така изразителни, че Майкъл изживя мъката ѝ, все едно бе негова. По същия начин тя успяваше да заплени и публиката, която се редеше на опашки, за да гледа Лий Кендал на сцената. Ала сега не бе на сцена, нямаше сценарий, а той не беше просто непознат от публиката. Наложил се да откъсне поглед от обаятелната жена срещу себе си и да се съсредоточи в наливането на брендито.

— Помниш ли я?

— И да, и не. Спомням си колко много я обичах, спомням си как ми четеше приказка за лека нощ и... колкото и да е странно... спомням си колко щастлива и ведра бе, когато бяхме заедно. А е знаела, че умира, че животът ѝ ще угасне, преди да е започнал.

Този път Майкъл я погледна в очите.

— Сигурно си наследила нейния талант.

— Какъв талант?

— Актьорското майсторство.

— Никога не се бях замисляла. Благодаря — нежно отвърна тя. — Няма да го забравя. Следващия път, когато изляза на сцената, ще си спомня, че част от мама все още е жива.

Преди миг бе накарала сърцето на Майкъл да приеме нейната мъка, сега му се усмихваше и го караше да се чувства като властелин на света. Обичта към Лий Кендал за него винаги бе като емоционална въртележка. Преди много време бе принуден да страни от нея и това

му бе донесло много болка. Сега обаче бе с нея и я чувстваше толкова близка, че усещаше като свои болката и радостта ѝ.

— Значи си израснала в Охайо?

Тя кимна.

— В едно малко градче, за което не си чувал.

— Самотна ли беше?

— Не, наистина не бях. Всички в града познаваха баба и мама. Бях като сираче, затова хората от града... ме осиновиха.

— Била си красиво сираче — уточни Майкъл.

— Дори не съм била близо до това определение, особено пък като дете. Имах лунички и червена коса. Имам една снимка, правена, когато съм била тригодишна. На нея седя на дивана, прегърнала куклата си. — Лий се засмя: — Приличаме на близначки.

Усмивката ѝ бе така заразителна, че Майкъл също се засмя безпомощно.

— А как се озова в Ню Йорк?

— Една учителка от гимназията реши, че имам талант, и ми издейства стипендия в университета тук. Когато тръгнах за Ню Йорк, половината град дойде да ме изпрати на гарата. Повярвах, че ще успея, и дълго време чувствах това като свой дълг към тях. Баба почина преди две години и оттогава не съм ходила в Охайо.

Майкъл ѝ подаде чаша бренди.

— Ела с мен — каза. — Ще ти покажа какво разбират архитектите под „покоите на собственика“. — Изчака, докато тя стане и отпие от питието си. После постави ръка на талията ѝ. Прекалено дълго бе чакал да вкуси меките ѝ устни.

Лий внезапно потрепери и рече:

— Първата глътка бренди винаги има вкус на бензин.

Забеляза усмивката му.

— Нещо смешно ли казах?

— Не.

— Тогава защо се смееш?

— После ще ти кажа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Нетърпелива да види спалнята, която Майкъл искаше да ѝ покаже, Лий забърза с него към далечния край на фойето. Скрито от дневната и стълбището, бе красивото антре с меки и удобни дивани, подредени пред изящна камина.

По-рано вечерта Лий бе почувствала облекчение, когато зърна голата, немебелирана гостна. След разговора в трапезарията обаче съвсем се бе успокоила — Майкъл не бе направил дори намек, че иска нещо повече от нея. Тревогата ѝ се бе оказала напразна и Лий не можеше да си обясни защо въобще ѝ бе хрумнало, че той я желае. След смъртта на Логан преценката ѝ за нещата вече не бе точна.

Докато слизаше по стъпалата в антрето, тя се огледа и каза:

— Притежаваш кътче от рая. Дори гледките от панорамните прозорци са божествени.

— Харесва ли ти?

— Обожавам го.

Вдясно имаше голям свод, водещ вероятно към спалнята, ала Лий виждаше високи прозорци, гледащи към Сентръл Парк, и затова не бе сигурна. Вляво имаше подобен свод и тя зърна луксозни шкафчета от дърво със стъклени вратички и вградени лампички. Досети се, че това вероятно е кабинетът на Майкъл.

— Ти нали ми каза, че не си се нанесъл още — разсеяно рече тя.

— Не съм твърдял, че не живея тук. Обзаведох тези помещения преди две седмици, за да вляза в дома си. Останалите неща ще бъдат докарани следващата седмица, ала те не са много. Разпродадох почти всичко от предишното си жилище — обясни и влезе в кабинета си.

Лий остави чашата с бренди върху ниска масичка и отиде при него.

— Най-важните неща за мен са бюрото ми, чийто модел е мой, книгите ми и няколко скулптури и картини.

Майкъл натисна някакъв ключ и мека светлина засия от вградените в тавана лампи. Всичко в кабинета бе от масивно дърво —

светъл махагон, дори и окаченият таван бе в същия цвят.

Бюрото наистина бе красива вещ — голямо, без да е прекалено тежко и масивно, със заоблени ъгли. Бе поставено отляво на кабинета, точно срещу няколко стъклени витрини в специални ниши.

Лий отиде да го разгледа.

— Имаш много таланти — рече и прокара пръсти по гладката повърхност.

Майкъл не отвърна нищо и тя се обърна. Той стоеше в средата на стаята, пъхнал едната си ръка в джоба на панталона, в другата държеше чашата с брндито... просто стоеше и я наблюдаваше с леко изненадано и сериозно изражение на лицето си. Объркана, Лий отиде да разгледа книгите в библиотеката и бавно прегледа някои от заглавията.

— Има ли нещо, от което да не се интересуваш? — попита тя и се усмихна.

— От малко неща.

Странен и кратък отговор. Може би Майкъл бе уморен. Досега й се бе струвало, че той кипи от неизчерпаема енергия, която му дава сили да работи по цял ден и да й отива на гости късно вечер, за да вечерят заедно.

— Уморен ли си?

— Напротив.

Лий доразгледа библиотеката, след което се обърна и отиде до витрините срещу бюрото.

— Я сега да видим кои скулптури и картини цениш толкова много. — Вкусът на Валенте за произведения на изкуството бе еkleктичен и изтънчен. Сред експонатите имаше красива етруска ваза, изящен мраморен бюст и фина, гравирана купа, апликирана със злато. Лий мина по-нататък и се спря пред маслена картина, осветена във витрината. — Моля те, само не ми казвай, че този Реноар е стоял тук, докато работниците са се шляели наоколо из апартамента.

— До днес стоеше в сейф, а алармената система в тази стая доста по-страховита, отколкото изглежда на пръв поглед.

Лий премина към следващата ниша. Мъничка ниша. Ала тя се закова удивена от онова, което бе изложено зад витринката. Вътре имаше малка, евтина оловна статуйка на рицар в броня. Обърна се към Майкъл.

Той повдигна вежди и зачака да чуе думите ѝ. Лий нищо не каза. Сега бе ред на Майкъл да ѝ даде обяснение.

Той съзнаваше, че тя е потресена, ала само за миг актрисата в нея проговори и Лий равнодушно премина към следващата ниша.

— Тази стъклена скулптура да не би да е на Бил Мийкс? — попита.

— Да — отвърна Майкъл, опитвайки си да не се засмее. Поведението ѝ не можеше да бъде по-красноречиво дори ако си бе затананикала весело, както не можеше да изглежда по-секси в черната си тясна рокля.

— Харесвам творбите на Бил Мийкс. Много са ведри, много въздействащи.

Майкъл реши да я попита направо:

— А какво мислиш за оловния рицар от предишната ниша?

Лий учтиво се върна пред рицаря, за да го разгледа отново, сякаш се чудеше как да похвали евтината статуетка.

— Светлината е чудесна.

Сърцето му се сви от нежност.

— Винаги съм се възхищавал на изтънченото послание, което отправя статуетката.

— Според теб колко струва?

— Точно този рицар е безценен.

— Разбирам. — Лий отиде пред друга ниша и се наведе, за да разгледа скулптурата, изложена там. Майкъл се загледа в меката ѝ коса. — Знаеш ли — рече тя, сякаш удивена от внезапен спомен, — преди време подарих на един мъж същата такава фигурка на оловен рицар.

— Наистина ли? Той как реагира?

— Не я искаше. Всъщност той не искаше да има нищо общо с мен. Не ми говореше, а когато се налагаше да ми проговори, беше неучтив, дори язвителен.

— Ама че кретен.

Лий се приведе леко, за да разгледа нишата с поредния експонат.

— Да, такъв беше. Но поради причини, които така и не успях да си обясня, винаги много се натъквавах, когато не ми говореше. Все се опитвах да се сприятеля с него.

— Сигурно е знаел това.

— Може би. Обаче знаеш ли кое е наистина странното? Години по-късно открих, че той е похарчил цяло състояние, за да ми купи кошница с круши, която не ми донесе лично... а освен това е ходил и да ме гледа в театъра. — Лий разгледа следващата ниша, след това и последната, и бавно започна да се връща към началото на малката изложба. — Една нощ дори рискува живота си, за да ме спаси. Това не ти ли се струва малко странно?

— На пръв поглед, може би.

— Какво мислиш, как да постъпя?

— Ако бях на твое място — изненадан, Майкъл остави чашата си с бренди на библиотеката и тръгна към Лий, — щях да настоявам за обяснение.

Тя го изгледа крадешком и тихо каза:

— Е, имаш ли обяснение?

— Да. — Майкъл я хвана за ръката и я обърна към себе си. — Преди четиринайсет години исках да имаш най-вкусните круши в щата Ню Йорк и исках аз да съм този, който ти ги осигурява, исках да говориш с мен, исках и аз да мога да говоря с теб. Исках да задържа подаръка, който ми направи, исках аз самият да те обсипя с подаръци. С две думи, исках теб.

— И си си мислел, че ще ме накараш да те харесвам и да те желая с враждебното си поведение?

— Не — рече той и поклати глава. — Тogaва вече имах тъмно минало и неясно бъдеще. Не исках да имаш нищо общо с мен. Исках нещо много по-добро за теб от себе си. Освен това бях на мнение, че ти заслужаваш нещо адски по-добро от онзи лицемерен, претенциозен задник, по когото хлътна. Направо не можех да повярвам, че те спасих от себе си, само за да те подаря на Логан Манинг.

Известно време Лий мълча, борейки се с желанието едновременно да плаче и да се смее, и да целуне Майкъл Валенте.

— Това е най-странната история, която някога съм чувала. Освен това е и много романтична.

Той ѝ се усмихна, прегърна я през раменете и я поведе към елегантното антре. Избра тъкмо този момент да ѝ признае нещо толкова затрогващо, че Лий нежно склони глава на рамото му:

— Във всеки кабинет, който съм имал, винаги е имало специално кътче за този оловен рицар. Той ми беше като пътеводна светлина. В

началото, когато се колебаех за нещо, просто поглеждах малката оловна фигурка и си спомнях, че в твоите очи съм „галантен“ и че трябва да направя единствения етичен и правилен избор. Нямах кой знае колко много възможности да бъда „галантен“, затова просто се придържах към етиката — пошегува се той.

Майкъл спря в антрето и приседна на страничната облегалка на един от диваните, после придърпа Лий към себе си и обгърна с ръце талията ѝ.

Тя усети, че иска да ѝ каже нещо много важно, защото, изглежда, мислеше за това от доста време. Или търсеше подходящите думи, или просто не знаеше какво да каже. Лий се пресегна и взе от масичката чашата си с бренди, отпи, чакайки го да заговори. Не можеше да откъсне очи от него. Майкъл изглеждаше много привлекателен в скъпата си бяла риза. Лицето му бе красиво и сурово, понякога по-сурово, отколкото красиво, но бе много по-мъжествено от лицето на Логан. Силата и волята на Майкъл си личаха в изсечените черти на лицето му, а гордостта личеше в красивите му тъмни очи. Той имаше изумителни очи. Очи, които понякога излъчваха студенина, а в следващия миг — нежност и топлина. Очи, които излъчваха мъдрост и знание. Вниманието на Логан винаги беше раздвоено, а очите му рядко се спираха на човека до него, винаги бяха далечни, издаваха мислите му, насочени към нещо друго.

Майкъл не забеляза, че Лий се визира в лицето му. Опитваше се да реши какво да ѝ каже. Знаеше какво иска да ѝ каже: „Влюбен съм в теб. Ела с мен в спалнята и ще те накарам да забравиш колко много те нарани той“. Проблемът бе, че предателството на покойния ѝ съпруг щеше да събуди недоверието у нея и тя нямаше да повярва в искреността на чувствата му, нямаше да му позволи да я отведе в спалнята.

Майкъл съзнаваше това, както съзнаваше, че чувствата на Лий към него са много по-дълбоки, отколкото тя можеше да си признае в този момент. Между тях винаги бе съществувала невидима връзка. Преди години Лий беше забелязала доброто в него и инстинктивно го бе подтикнала да го разкрие. Дори сега, когато съвсем разбираемо всички вярваха в обвиненията срещу Майкъл Валенте, когато всеки един вестник можеше да направи разследване, основавайки се на теорията си, че той е убил Логан Манинг, дори сега — Лий, която

трябваше да бъде най-подозрителна, оставаше най-смелият му защитник.

За съжаление това бяха все емоционални неща, а Майкъл не мислеше, че Лий е готова да говори за тях, защото чувствата ѝ бяха объркани. Въпреки всичко той реши да опита. Плъзна длани по ръцете ѝ и тихо попита:

— Вярваш ли в съдбата?

— Вече не — отвърна тя и се замисли. После сбърчи носле и попита: — А ти?

Майкъл се изпълни с омраза към Логан Манинг.

— Аз съм полуиталианец, полуирландец. Прадедите ми са измислили суеверието и фолклора. Разбира се, че вярвам в съдбата. — Лий се усмихна на думите му и той уверено продължи: — Вярвам, че е било писано да ми подариш този рицар. Вярвам, че е било писано ти да бъдеш моята пътеводна светлина в живота. — Видя как очите ѝ потъмняха, защото съмнението скова сърцето ѝ, ала продължи, изпитвайки чувствата ѝ: — Вярвам, че на мен ми е било писано да те закрилям. Вярвам, че ми беше писано да бъда до теб, когато те нападнаха преди четиринасет години. Аз трябваше да те закрилям — нещастно изрече той, — но се провалих и позволих на Логан Манинг да те грабне. Знаеш ли в какво друго вярвам?

— Не смея да попитам.

„Проклет да си Логан Манинг!“

— Вярвам, че съдбата ми дава втори шанс да изпълня онова, което ни е било писано.

— И... какво мислиш, че ни е било писано? — предпазливо и учудено попита тя.

— Вече ти казах — рече Майкъл, опитвайки се думите му да не звучат прекалено тържествено, — писано ми е било да те закрилям. А част от тази задача в момента е да ти помогна да забравиш Логан. Време е да му отмъстиш за всички изневери и за това, че предаде доверието ти. Докато не си възвърнеш гордостта, няма да се съвземеш.

— И как по-точно ще си отмъстя?

Майкъл я погледна и се усмихна закачливо:

— Око за око... Той ти изневери, затова сега ти трябва да му изневериш, да изневериш на паметта му.

Очите ѝ се смееха и тя прехапа устни, за да прогони изпушилия я смях. Ала гласът ѝ бе изпълнен с чувство, когато каза:

— Да си се сещал да пледираш за невменяемост, когато полицията те е арестувала? Защото ми се струва, че щяхме да те отървем...

— „Ние“ ли? — прекъсна я той. — Виждаш ли колко естествено се вписваме в един екип. Ти не искаше да се бориш за себе си, но когато онзи вестник пусна лъжи за мен, ти се изправи срещу всички мои врагове — засмя се и учудено поклати глава, добавяйки: — Само какъв тандем щяхме да бъдем преди четиринайсет години. Но това беше тогава, а сега аз съм тук, готов съм да изпълня предопределеното и да ти помогна да отмъстиш на Логан още тази вечер. Всъщност съм доброволец. Ела в спалнята с мен.

Сега за пръв път Лий осъзна, че намеренията му са сериозни. Много, много сериозни.

— Не! Категорично не! Това е лудост. Всичко ще се промени. Нищо няма да е същото. На мене ми харесва връзката ни каквато е в момента. Освен това няма да е правилно, няма да е честно.

— За кого?

— За теб! Как можа да си помислиш, че някога... бих... бих те използвала така? Дори не би ми хрумнало!

Майкъл се засмя.

— Аз искам да бъда използван.

Майкъл се смееше, но Лий знаеше, че той е непоколебим. Решимостта се усещаше в тона му. Дори самата мисъл да отиде с него в спалнята, да се предаде емоционално и физически, я караше да трепери от ужас. Щеше да го загуби заедно с малкото самоуважение, което ѝ бе останало.

— Моля те — с болка изрече, — моля те, не ми причинявай това. Нека нещата да останат каквито са. Аз не желая да... да го правя. С никого.

Отдръпна се, за да остави чашата си на масичката, ала Майкъл се изправи на крака и я прегърна още по-силно.

— Ще ти се наложи да ми кажеш защо... — Ярост и омраза срещу Логан Манинг кипяха във вените му като киселина, ала гласът му остана спокоен: — Защото иначе не приемам „не“ за отговор.

Гласът ѝ затрепери и тя склони глава на гърдите му. Отчаянието и унижението я задушаваша.

— Бъди проклет, защо ми причиняваш това! Не можеш ли да пощадиш гордостта ми?

Майкъл се втренчи в стената зад гърба ѝ, притисна я още по-близо до себе си и нарочно посипа сол в старите рани:

— Искам да ми кажеш защо не ме желаеш. Искам да ми кажеш истината.

— Добре! — извика Лий. — Ето я проклетата ти истина! Целият свят знае „истината“. Съпругът ми не ме желаше. Не знам какво ще получиш от мен в леглото, но за Логан то бе недостатъчно, за теб също няма да е достатъчно. А аз го обичах! А него въобще не го е било грижа за мен, преследвал е дори приятелките и колежките ми. Пусни ме! Искам да си отида вкъщи! — Опита се да се измъкне от прегръдката му, ала той я стисна още по-силно, докато тя не се предаде и изхлипа: — Имената на любовниците му са във всички вестници...

— Знам — прошепна Майкъл. Прегърна я още по-силно, ръцете му бавно я милваха по гърба, докато крехките рамене на Лий потреперваха, а хълцанията ѝ глухо отекваха в стаята. Той си спомни първия път, когато се вгледа в усмихнатите ѝ зелени очи, надничачи зад копринената завеса на кестенявата ѝ коса. Затвори очи, обхванат от мъка.

Изчака, докато плачът ѝ не стихна, сетне решително прогони собствената си мъка и се опита да я развесели:

— Не мога да те виня, че плачеш. Къде ще намериш друг такъв мъж, толкова добър, толкова предан и с такова самочувствие? — Сетне престорено въздъхна и добави: — Ще ти е доста трудно, ще трябва да пребродиш доста морави, покрити с купчини тор, докато откриеш толкова голяма, каквато имаше.

Тялото ѝ изведнъж се вцепени, сякаш я бе ударил гръм, сетне раменете ѝ отново се разтресоха. Майкъл се усмихна и вдигна глава. Още преди тя да вдигне глава и да го погледне с блестящите си зелени очи, той знаеше, че е успял да я разсмее.

Лий избърса очи и кимна:

— Прав си.

Чувстваше се толкова щастлива, сякаш летеше. Изтри влажните ѝ страни и отвратено рече:

— Подарих момичето си на Логан, а виж какво ѝ причини той. — Сетне Майкъл се вгледа в очите ѝ и многозначително каза: — Аз също искам да му отмъстя.

Лий се усмихна и се предаде. Изведнъж осъзна, че той е все така твърдо решен да я отведе в спалнята си и че тя самата всъщност желае да му позволи. Неочакваното откритие я изненада, ала сериозността и искреността на Майкъл направо я смаяха. Знаеше, че той я обича, и затова се предаде.

В мига, в който зърна очите ѝ да искрят, Майкъл разбра, че е победил. Наложил се да напрегне цялото си тяло, за да не я грабне в ръце.

— Знаеш ли — нежно му напомни тя, сякаш се страхуваше да не нарани чувствата му, — аз никога не съм била твоето момиче. Аз бях момичето на Логан.

Майкъл се ухили щастливо. Лий флиртуваше с него и той самоуверено скръсти ръце пред гърдите си и щраквайки с пръсти, каза:

— Можех да те отнема от него ей така...

— Много си самоуверен.

Майкъл повдигна вежди учуден и арогантно заяви:

— Такъв съм.

— И как по-точно щеше да ме отнемеш от Логан?

— Щях да те любя, точно както ще направя сега, а после ти щеше да ни сравниш, мен и Логан.

Неподготвена да прави сравнение между двамата, Лий изведнъж се натъжи. Логан беше чудесен любовник... когато си правеше труда да я люби.

За неин ужас Майкъл не само отгатна мислите ѝ, но и реши да ги обсъдят. Засмян, той се вгледа в очите ѝ.

— Толкова ли беше добър?

Тя се опита да го накара да изостави темата, поглеждайки го разсеяно и извъръщайки глава. Той обаче продължи:

— Ама наистина ли? Толкова добър ли беше?

— Що за разговор водим... — каза Лий и сложи край на обсъждането.

Майкъл също се чудеше, ала сега знаеше, че тя е готова за него, затова се изправи, прегърна я през кръста и я поведе към спалнята си.

— Нека сравнението да започне — каза.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Когато влязоха в спалнята, Лий се отдръпна от него и отиде от другата страна на леглото. Обърна гръб на Майкъл, свали едната си обица и я остави на нощното шкафче.

Въпреки смелия флирт тя явно се чувстваше неудобно от това, което щяха да правят, затова Майкъл ѝ позволи да задържи илюзията, че разполага с известно усамотение. Въпреки това обаче тя не помоли да се обърне и той застана край леглото, за да я спре, ако тя решише да се откаже. Започна да наблюдава жената, в която бе влюбен и която се приготвяше, за да му позволи да я люби.

Лий свали и другата си обица, остави я на шкафчето, а докато махаше огърлицата си, Майкъл започна да разкопчава ризата си.

Лий свали гривната си и я остави до другите бижута, а Майкъл свали копчетата за ръкавели.

Тя понечи да дръпне ципа на роклята си, но се поколеба и Майкъл попита:

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не.

Тя дръпна ципа надолу, а той разкопча колана си. Лий повдигна ръце и свали роклята си. Пулсът на Майкъл се ускори.

Тя посегна да разкопчае сутиена си, той дръпна ципа на панталона си.

Черните презрамки се плъзнаха надолу по алабастровата кожа, погледът му дръзко докосна голия ѝ гръб. Лий го усети и потрепери. Майкъл се усмихна.

Копринените черни чорапи бяха последната бариера между двамата. Той се съблече и затаи дъх, когато Лий покри гърдите си с ръце и след кратко колебание започна бавно да ги отпуска.

Тя приседна на крайчеца на леглото и след миг свали единия чорап. Почти беше успял. Още един чорап и Лий беше негова. Вече нямаше да се налага да се преструва пред нея, че сексът е само негова идея за приятно, но обикновено забавление.

Изненадана от себе си, тя бавно свали и другия чорап, изправи се и остави бельото си на стола край леглото, където бе и роклята ѝ. Не можеше да повярва, че ще го направи, не можеше да повярва, че винаги се поддаваше на желанията на Майкъл Валенте. За него всичко това бе шега, а Лий се беше съгласила да му се отдаде. Чувстваше се самотна... изоставена.

Остави дрехите си на стола и ахна, когато ръцете му я сграбчиха и я обърнаха, притискайки я към тялото му. Майкъл собственически я целуна. Дива, еротична целувка, която ненадейно я изпълни с щастие. Лий падна по гръб на леглото и той я последва. Хвана ръцете ѝ и ги вдигна над главата ѝ, преплитайки пръсти с нейните. Наведе глава и засмука устните ѝ, изтезвайки я с език. Лий се разтапяше, а Майкъл гореше.

Той повдигна глава и погледна Лий в очите. Погледът му бе пълен с желание, а тя го наблюдаваше с почуда. Той отново приведе глава и тя се подготви за още една жарка, страстна целувка, ала Майкъл нежно погали устните ѝ със своите. Все още държеше ръцете ѝ над главата и тя не можеше да го докосне, затова се подчини на милувките му. Той даваше, а тя вземаше. Лий предлагаше, а Майкъл вкушваше. Сетне устните му отново яростно разтвориха нейните, настоятелни и гладни, езикът му погали нейния. Устните му бяха нежни и груби едновременно. Той я караше да се разтапя от желание, а тя... го възпламеняваше.

Майкъл продължи надолу целуна първо едното розово връхче, после и другото. Лий изстена. Той я целува и измъчва с милувки, докато тя не заплака от удоволствие. Караше го да копнее до болка за нея.

Спря, нежно отпусна глава на гърдите ѝ и бавно освободи ръцете ѝ. Палците му леко погалиха дланите ѝ. После плъзна пръсти към китките ѝ, към мишниците ѝ. Удивена, тя разбра какво е да бъде желана изцяло и напълно.

Тя повдигна ръце и погали раменете му, докато той се спускаше по-надолу. Погали с устни талията ѝ, погъделичка малката трапчинка на пъпа и тя се засмя. Без предупреждение той слезе по-ниско. Лий изстена от изненада... и от удоволствие.

Страстно заби нокти в гърба му и после плъзна пръсти в гъстата му тъмна коса. Отчаяно го придърпа към себе си, обърна го по гръб,

целувайки го, докато остана без дъх.

Лий забрави всичко, на което я бе научил Логан, на всички техники за доставяне на огнено удоволствие. Притисна устни към устните на Майкъл, проследявайки твърдите извивки на мускулите му. Треперещите ѝ пръсти с удоволствие изследваха стоманената сила на тялото му. Устата му бе горещо кадифе. Погали с език гърдите му и се спусна по-надолу. Той изстена и я накара да спре.

Претърколи я по гръб, притисна устни към нейните и разтвори бедрата ѝ. Тялото му бе приковало Лий, когато... Майкъл внезапно спря.

Лий го желаше, едва дишаше, тялото ѝ изгаряше в треска. Отвори очи и го погледна.

Неговите очи блестяха. Тя повдигна ръце и докосна лицето му. Майкъл проникна в нея. Тя простена и повдигна бедра към него. Той се приведе и я целуна, внезапно тласвайки тялото си в нейното. Лий изви гръб.

Тялото ѝ бе цигулката, на която той свиреше, докато стоновете ѝ не се превърнаха в песен. Той определяше ритъма, мелодията и паузите. Лий неочаквано потрепери и се притисна в него. Страстта избухна едновременно и за двамата.

Лий се отпусна в прегръдките му и зарови лице в гърдите му. Не можеше и дума да става за сравнение, ала сърцето ѝ вече знаеше отговора: Логан я бе карал да стене от наслада. Ала Майкъл я накара да плаче.

Гласът му бе мек и дълбок. Тихо, тържествено, той промълви:
— Влюбен съм в теб.

Болезнено искрени думи. Бе прекалено скоро да ги чуе от устата на друг мъж. Бе прекалено скоро, за да ги изрече сама.

Той искаше да му повярва и Лий разбираше това. Майкъл искаше да чуе как му признава същото, но макар че тя усещаше обичта в сърцето си, не можеше да изрече думите. Затова прошепна единствено:
— Знам.

В тишината, която последва, тя се повдигна и го погледна в очите. Цялата ѝ душа се изливаше в двете бистри зелени езера.

Майкъл зърна топлината и нежността. Обичаше тези очи и ги разбираше. Те му казваха всичко, което искаше да чуе. Лий го молеше

да почака. Само малко. Тя се приведе и нежно, и бавно го целуна. Беше негова.

Лий стоеше в прегръдката на Майкъл пред прозореца и наблюдаваше синьото небе над Сентръл Парк. Преди по-малко от дванайсет часа той за пръв път я бе хванал за ръка, беше я отвел в дома си, беше я любил два пъти, открадвайки сърцето ѝ. Тя се отпусна назад на гърдите му и той плъзна ръка към гърдите ѝ. Беше глупаво и грозно да премълчава истината.

— Обичам те — нежно рече тя.

Майкъл прокара ръка по дясното ѝ бедро, придръпвайки я плътно към себе си, сякаш желаше да слее телата им в едно.

— Знам — прошепна той.

Лий въздъхна със задоволство. Вече всичко се бе оправило. Майкъл ѝ подари цяла минута спокойствие, преди да каже:

— Омъжи се за мен.

Не повярва на ушите си. За половин ден не можеше да скочи от държането на ръце в сериозна и отговорна връзка. Не бе възможно да очаква това от нея и дори самият Майкъл Валенте не можеше да я накара да го направи. От друга страна, тя не желаше да живее без него, затова предложи компромис:

— Може би идеята да заживеем заедно не е лоша.

— Преди или след като се оженим?

— Преди.

— След — настоя той.

Тя се извърна и го погледна.

— Ама ти сериозно ли говориш? Не можем ли да бъдем заедно, ако не се оженим?

Погледна я засмян и попита:

— Ти искаш ли да сме заедно?

Тя кимна.

— Много, много ли го искаш?

— Да — без колебание отвърна. — Да.

— Тогава само тази дума трябва да кажеш.

Лий склони глава и се преви от смях.

— Едно кимване не е достатъчно. Това „да“ ли означава?

Лий упорито закима.

— Мога да приема две кимвания — примирително рече той. — В бизнеса две кимвания са равностойни на ръкостискане, а ръкостискането е обвързващо. Ти ли ще избереш датата или аз?

— Аз — обеща му тя.

— Добре — каза той и се усмихна. — Кога?

Лий отново се засмя:

— Знаех си, че ще кажеш нещо такова.

— Винаги сме имали телепатична връзка. Това е тест... какво ще кажа сега?

— „Кога“ ли? — напълно убедена предположи Лий.

— Надявах се, че ще ме попиташ. Мисля, че... точно след един месец.

Лий остана ужасена. Не искаше да се женят, докато са заподозрени в убийството на Логан. Дори и ситуацията да не бе такава, толкова бе уморена в момента, че едва се държеше на крака, камо ли да реши кога ще е датата на сватбата им. Затвори очи.

— Предполагам, че след шест месеца ще можем... — прошепна и сърцето ѝ се изпълни с любов, харесваше ѝ как я докосва и когато не се любеха. Дланта му леко галеше лицето ѝ. Лий бе напрегната, искаше да чуе отговора му. Шест месеца бяха прекалено дълго време, особено ако трябваше да живеят разделени. Бе изненадана, че той очевидно е готов да изчака толкова дълго. Тя въздъхна.

— Прекалено дълго ли ти се вижда? — попита той.

Гласът му бе изпълнен с изумление.

Тя отвори очи и видя новото му предложение. Пред очите ѝ бяха изпънати два пръста. Два месеца.

Лий се усмихна, извърна глава и целуна дланта му.

Той повдигна лицето ѝ към своето и нежно я предупреди:

— Тази целувка е равна на две кимвания. Много, много е обвързваща.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Майкъл седеше зад бюрото си и когато секретарката му влезе в кабинета в девет и петнайсет сутринта, той вдигна поглед. Беше се изкъпал и обръснал, после беше отвел Лий у дома и бе отишъл в кабинета си, защото в девет и половина имаше среща.

— Господин Бюканън е тук — съобщи Линда. — Малко е подранил.

— Покани го да влезе.

След миг Гордън Бюканън влезе в кабинета. Старшият съдружник в „Бюканън, Пауел и Линч“, една от най-престижните адвокатски кантори в Ню Йорк, беше облечен скъпо и елегантно. Тъмната му коса беше прошарена, лицето му бе приятно с аристократични черти, а обноските му безукорни. В обществото Гордън беше джентълмен, в професията си бе опасен като кобра.

— Добро утро — поздрави Бюканън.

Въпреки че адвокатската кантора, която представляваше, движеше делата на Майкъл Валенте вече почти цяло десетилетие, двамата мъже не бяха приятели — Валенте не се сприятеляваше лесно. Ала според адвоката Майкъл притежаваше две твърде рядко срещани качества, които го превръщаха в изключителен клиент. Майкъл Валенте никога не лъжеше адвокатите си и никога не им губеше времето. В замяна изискваше и те да не му губят времето.

Тъкмо поради това Гордън пристъпи направо към проблема, без да се впуска в обичайните официални формалности.

— Уредих среща в „Интеркуест“ тази сутрин — каза и се настани в стола срещу бюрото на Валенте. — Имат информация за нас. Предупреди ли госпожа Манинг да не говори с полицията, преди да се посъветва с мен?

— Казах ѝ още преди няколко дни, откакто изискаха от дома ѝ всички документи на съпруга ѝ. Не са правили никакъв опит да се свържат с нея. — Майкъл млъкна и раздражено се пресегна, за да натисне бутона на интеркома.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но Лий Кендал ви търси на директната линия...

— Кендал ли? — учудено повтори той, зарадван, че след изминалата нощ Лий отново бе започнала да използва моминското си име.

— Госпожа Манинг — поясни Линда, преструвайки се, че няма представа, че шефът ѝ се познава с въпросната жена. — Ала тя подчерта името Кендал, затова и аз го използвах.

— Чудесно — рече Майкъл, пресегна се да вдигне телефона и леко се завъртя на стола си. Когато вдигна, заговори с делови тон: — Госпожице Кендал, Майкъл Валенте е на телефона.

Лий въздъхна рязко и стреснато се засмя:

— Звучиш ужасно хладно и официално.

Майкъл смени тона си и заговори, както говореше само с нея:

— Имам среща с новия ти адвокат. Той смята, че студенината и официалността са две от най-привлекателните ми характерни черти.

Гордън Бюканън зяпна гърба на Валенте. Бе изненадан, че Валенте може да се шегува с някого, но когато чу собственото си име, съвсем се изуми.

— Не искам да те задържам... — бързо каза Лий.

— А, напротив — рече Майкъл. — Освен това ти склучи обвързваща, неподлежаща на преговори сделка преди по-малко от три часа. Защо не спиш?

— Защото Джейсън Соломон току-що ми се обади, настоял е Брена да ме събуди.

— Защо?

— Иска да се срещнем и да изпием по едно питие довечера. Не можах да му откажа. Ще се опита да ме накара да се върна на работа. Не мога да се върна на сцената и да играя с Джейн Сербинг. Ще изглеждаме така, все едно представяме някакъв откачен парад на изродите. Джейсън обаче не може да го разбере. Та както и да е. Нали се уговорихме да вечеряме заедно и аз просто исках да ти кажа да ме вземеш от „Сейнт Реджис“, вместо от къщи.

— По кое време?

— Седем добре ли е? Така Джейсън ще има само час да ме навива и да ме измъчва.

— Искаш ли вместо това да дойда още в шест и да ти бъда подкрепление?

Майкъл усети облекчението и изненадата в гласа ѝ:

— Това да не би също да е част от предопределеното?

— Естествено. Само си провери договора, който подписахме тази сутрин: клауза номер едно, член втори „Някой, който да ме закриля“, ще видиш, че си облагодетелствана с пълния пакет услуги, които предлага моя милост.

— Майкъл? — тържествено рече Лий.

— Да?

— Обичам те.

Все още усмихнат, след като приключи разговора си с нея, Майкъл завъртя стола си и се обърна с лице към Гордън.

— До къде бяхме стигнали? — рязко попита.

Бюканън моментално възвърна самообладанието си и пристъпи към работата:

— Тъкмо щях да те попитам дали от полицията са правили някакъв опит да те разпитват за алибито ти относно убийството на Манинг.

Майкъл поклати глава:

— Те въобще не знаят дали мога да докажа, че не съм го извършил.

— Очевидно е, че не им трябват доказателства. Най-вероятно са убедили някой съдия, че ти си потенциален убиец, и са го накарали да даде разрешение за подслушвателни устройства и за всичко останало, което им е хрумнало, за да могат да те подслушват, за каквато и да е незаконна дейност. — Гордън направи пауза, позволявайки на клиента си да обмисли думите му, след това добави: — Преди да ти препоръчам как да действаме, трябва да ми разясниш приоритетите си.

— Искам полицията да открие кой е убил този кучи син. А вместо това те си губят времето с мен.

— Мога да ги принудя да се отдръпнат. — Гордън пое дълбоко дъх и се подготви за реакцията, която щяха да предизвикат следващите му думи. — Но за да го направя, ще ти се наложи доброволно да дадеш показания на полицията за това къде си бил по време на убийството. След като не са те попитали още за това, те ще се съпротивляват на молбата ми да се срещнем неофициално, но мога да ги заплаша със

съдебен иск, ако ми откажат. След като разберат дали имаш алиби и дали то е достоверно, ако не престанат да те преследват, можем доста да им вгорчим живота в съда.

Ядният поток от думи, който Гордън бе очаквал, така и не се изля. Валенте само стисна зъби, разярен от предложението да даде доброволно каквато и да е информация на полицаите. За него доброволното снабдяване на ченгетата или прокурорите с информация бе равносилно на опит да умилостивиш врага, затова той никога нямаше да приеме това предложение. Винаги бе избирал да води скъпи и тягостни битки в съда, вместо да избегне сблъсъка, предлагайки предварително доказателства и обяснения на прокурорите.

Майкъл Валенте бе най-хладнокръвният и разумен мъж, но щом се стигнеше до умилостивяване на съдебната система, италианецът полудяваше. Именно затова Гордън се изненада, когато Валенте кимна и с нисък, треперещ от напрежение и гняв глас каза:

— Уговори срещата. — Кимна към вратата и добави: — Върви да се обадиш от залата за съвещания и накарай секретарката ми да ти отпечата графика ми с всичко, което съм правил през онази неделя.

Гордън се изправи и добави още една новина, която със сигурност щеше да вбеси Валенте още повече:

— Ще се опитам да накарам детективите да дойдат тук, но те ще те принудят да отидеш в участъка. Така ще са на своя територия и ще имат предимство. Освен това без съмнение ще си умрат от кеф.

— Естествено — с леден тон отвърна Валенте.

Взе някакъв документ и вдигна писалката си, слагайки край на разговора.

— Има още нещо... — Той погледна адвоката. — Ако на тази среща не успеем да ги убедим да престанат да те преследват, ще ми се наложи да се отнеса към съда. Това обаче ще отнеме време, а ти не обичаш да губиш време. В такъв случай трябва да обсъдим още нещо...

— Какво? — сопна се Майкъл.

— Без съмнение госпожа Манинг е главният заподозрян. Съпругът ѝ я е мамел, значи е имала мотив, имала е и средството — пистолета. Освен това е имала и време да го извърши. Не се съмнявам, че според полицията двамата с нея имате връзка и сте решили да се отървете от Логан Манинг. Ако ти зададат някакви въпроси относно

връзката ти с нея, сега или в миналото, препоръчвам ти да им кажеш истината. Не давай доброволно информацията, но не отказвай и да отговориш. Имам предчувствие, че полицаите са подозрителни към вашите отношения, въпреки че всички са наясно с тях, след като я отведе с хеликоптера си в планината, където е станала катастрофата.

— Защо мислиш така?

— Защото ти ми каза, че те никога не са я разпитвали официално за познанството ѝ с тебе. Ченгетата не питат за онова, което смятат за очевидно, защото според самите тях те вече притежават някаква информация и не желаят да разгласяват теориите си.

След като Бюканън си тръгна, на Майкъл му бяха необходими няколко минути да се успокои и да осъзнае на какво се бе съгласил току-що. После се обади в дома на Лий. Когато Брена вдигна, Майкъл я помоли да му даде телефона на Джейсън Соломон и да не споменава пред Лий за това, че са говорили.

Само трийсетина секунди бяха необходими на Майкъл да накара драматурга да се срещнат в пет и половина в „Сейнт Реджис“, за да си поговорят насаме, преди да дойде Лий. Първите Двадесет и пет секунди от разговора Майкъл пропиля в опитите си да избегне въпросите на Джейсън за връзката му с Лий.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сам се бе облакътвила на бюрото си и с върховете на пръстите си бавно масажираше слепоочията си докато четеше последните документи за Лий Манинг. Страниците бяха изпълнени със скучна информация — адреси, телефони и имена на всичките съседи, които бродуейската звезда някога бе имала в Ню Йорк.

Саманта вече бе прочела всички папки за актрисата, но когато имаше свободна минута, препрочиташе данните за Валенте и Лий Манинг, търсейки нещо, което да подсказе дали са свързани с убийството на Логан Манинг. Картичката с почерка на Валенте донякъде доказваше такава връзка, ала прокурорът искаше да повдигне обвинения срещу Валенте или за предумишлено убийство, или за заговор за извършването на предумишлено убийство. След пет седмици разследване по случая обаче те все още нямаха никакво доказателство, уличаващо евентуалните заговорници в нещо повече от разговор по телефона.

Шрадер влезе в стаята и мина покрай Сам, носейки обичайната си закуска — две понички и чаша кафе.

— Ей, Литълтън — злорадо се ухили той, — случайно да си гледала снощи как любимата ти вдовица влиза в новините? Беше се издокарала и отиде на вечеря с гаджето си.

— Гледах новините. — Сам вече бе изтърпяла подобни закачки от страна на Уомак и бе почти готова да допусне, че поведението на Лий Манинг в кабинета на доктор Уинтърс е било едно невероятно убедително представление.

— Тя няма срам, нали? — изрече Шрадер.

— Те не крият връзката си — промърмори Сам и погледна полицаая.

Шрадер отхапа от поничката си и опита кафето, след което взе някакво листче, оставено върху телефона му, и каза:

— Имам бележка от Маккорд. Искане в кабинета си в десет без петнайсет. Знаеш ли защо?

Сам кимна и прелисти последната страница в отворената папка на Лий Манинг.

— Онзи одитор ще идва, за да ни каже какво е открил в документацията на Логан Манинг. Криминалистите изпратиха окончателния си доклад по отношение на всички доказателства, открити в хижата, обаче като че ли няма нищо, което да не ни е известно от предварителните доклади. Маккорд иска да направим пълен преглед на постигнатото по случая до момента.

Саманта затвори папките с информация за актрисата и придърпа към себе си купчината документи за Майкъл Валенте. Отвори една от папките. Беше почти невероятно колко различни са Лий и Валенте. Най-сериозното провинение на актрисата беше глоба за неправилно паркиране, а на всичкото отгоре тя бе и член на кметската комисия за борба с престъпността. От друга страна, италианецът бе обвиняван в редица престъпления и като че ли бе в личния „черен“ списък на полицейския комисар. На Саманта ѝ се струваше, че Труманти дебне всяка стъпка на Валенте.

Зад бюрото до Сам седеше Шрадер и разговаряше по телефона с помощник-прокурор, който искаше да го подготви за някакво дело, което Шрадер бе разрешил. Тя взе химикалка и започна да си записва датите на всяко дело, повдигано срещу Валенте. Записваше си предявяваните обвинения, а срещу тях и изхода от всеки съдебен процес.

Вървеше от последните към най-отдавнашните провинения срещу града, щата и федералните закони, в които бе обвиняван Валенте. Направи ѝ впечатление, че прокурорите често се бяха обръщали за помощ към жури от съдебни заседатели, за да получат призовка за обвинение. Според нея това означаваше, че в тези случаи прокурорите не са имали достатъчни основания, за да получат заповед за арест от някой съдия.

Когато приключи, имаше на разположение внушителен списък с арести и призовки от съдебни заседатели за последните десет години от живота на Валенте. Обвиненията бяха множество: престъпления без насилие, даване на подкуп, измама, опит за измама, кражба, укриване на данъци и всякакви други подобни нарушения на законите.

В дясната колона от списъка бяха подредени резултатите от всяко следващо дело, ала в колоната имаше само три заключения — „Делото

прекратено“, „Обвиненията оттеглени“ и „Невинен“.

Във всичките тези съдебни дела Валенте бе представян от адвокатите на една от най-известните адвокатски кантори в града, ала на нея не ѝ се вярваше, че дори „Бюканън и Пауъл“ могат да измъкват виновен човек от лапите на справедливостта толкова много пъти.

Освен всички тези нарушения Валенте бе обвиняван и в редица незначителни престъпления, между които и притежание на наркотик, невнимателно шофиране и нарушаване на обществения ред. Сам вече бе чела документацията по всеки един от случаите. Личното ѝ мнение бе, че делото за притежание на опиат бе направо нелепо. Според докладите италианецът е имал лекарско предписание за болкоуспокояващо, което приел, когато го арестували за превишена скорост. Валенте бе карал с осем километра повече от позволения лимит.

В дясната колона от списъка ѝ отново пишеше — „Делото прекратено“, „Обвиненията оттеглени“ и „Невинен“.

Имаше само едно-единствено изключение от многобройните дребни и скалпени обвинения срещу Майкъл Валенте, и то бе в края на списъка — обвинение в предумишлено убийство, предявено срещу седемнайсетгодишния Валенте заради смъртта на Уилям Т. Холмс. За разлика от останалите престъпления на известния италианец това бе единственото с проявено насилие от негова страна. Тогава той се бе признал за виновен, вместо да се бори в съда. Бяха му дали осем години с право на освобождаване под гаранция след четири.

Сам разлисти отново документите, разпилени на бюрото ѝ, търсейки доклада за убийството, извършено от Валенте. Интересно ѝ беше да разбере мотивите за престъплението. Чудеше се дали и тогава не е била замесена жена.

Докладът обаче липсваше и Сам се наведе, търсейки го сред нещата на Шрадер. На бюрото на детектива обаче нямаше папки с червен етикет. Бюрото на Стив Уомак бе зад бюрото на Сам, затова тя се завъртя на стола си към него.

— Какво търсиш? — попита я Уомак, който тъкмо се връщаше от кабинета на Маккорд с цял куп папки в ръцете.

— Докладът за убийството, извършено от Валенте.

— Не е у мен.

Сам стана и се запъти към кабинета на лейтенанта. Маккорд не бе там, затова тя отиде да разгледа цялата документация по случая с убийството, натрупана на масата в кабинета. Когато минаваше покрай бюрото на лейтенанта обаче, зърна папка с червен етикет, която за нейна изненада стоеше накриво върху прилежно подредена купчинка с книжа. Вместо да бъде оставена като другите в ъгъла на бюрото или в средата пред стола на Маккорд, тази папка изглеждаше като подхвърлена отгоре. Сам погледна етикета и разбра, че това е папката с доклада, който търсеше. Написа бележка на Маккорд, че взема документите, за да ги прочете, и се върна на бюрото си.

В доклада имаше показания на полицаая, арестувал Валенте. Ставаше ясно, че Валенте и Холмс са се скарали и Валенте е застрелял другото момче с нерегистриран полуавтоматичен пистолет Четиридесет и пети калибър. Свидетели нямало, ала полицаят бил наблизо и пристигнал на мястото, преди Валенте да успее да избяга. До името на полицаая, извършил ареста, Маккорд бе написал адрес и го бе заградил в кръгче.

Според доклада Уилям Холмс бил добро момче без полицейско досие. Валенте обаче вече имал провинения като малолетен и съдията взел това предвид, когато издал присъдата.

Саманта затвори папката и се замисли... На седемнайсетгодишна възраст Валенте бе отнел човешки живот, което означаваше, че е способен на това, ала според данните случилото се е било плод на силен гняв. Предумишленото убийство бе нещо съвсем различно.

Замислена, Сам започна бавно да драска на листче, опитвайки се да проумее какъв човек е Майкъл Валенте и какво го е подтикнало да извърши убийство. Чудеше се защо Лий Манинг е предпочела да бъде с Валенте, вместо с неверния си, ала иначе уважаван и почтен съпруг.

Тези мисли все още се въртяха в главата ѝ, когато Шрадер рече:

— Без петнайсет е — после добави: — Хайде да не се бавим и да не даваме повод на лейтенанта да се ядосва.

— Бог да ни е на помощ! — засмя се Сам, ала побърза да грабне доклада за убийството и да свали сакото си. Беше си облякла светла риза с керемиден цвят и леки вълнени панталони.

Двамата с Шрадер се запътиха към кабинета на Маккорд.

Беше решила, че лошото настроение на лейтенанта е резултат от задънената улица, в която бяха попаднали с този случай, ала за

следствие по убийство не бе необичайно да продължи пет седмици, особено като се имаше предвид педантизмът на Маккорд при събирането на информация и сведения. За него всеки разпитван бе или потенциален свидетел, който би могъл да помогне на следствието, или свидетел, който би застанал на страната на защитата.

Преди две седмици, когато Уомак показа снимка на Лий Манинг на портиера, работещ в сградата на Валенте, мъжът отрече да я е виждал някога. Уомак докладва за това на Маккорд и той го скастри, задето не е попитал какъв бакшиш получава портиерът от Валенте.

Уомак се върна при човека, зададе въпроса и после доложи на Маккорд. Тогава лейтенантът накара Стив да състави пълна картина на финансовото положение на седемдесет и две годишния портиер, да не би да се окаже, че няколкото стотарки всъщност са няколко хиляди долара.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато влезе с енергична походка в кабинета си, Маккорд не изглеждаше да е в по-добро настроение от предишния ден. Кимна отсечено на тримата детективи, които вече се бяха настанили пред бюрото му.

— Ще имаме гости — обясни той и внезапно млъкна, когато в кабинета влезе оплешивяващият и потен одитор. Мъжът едва крепеше в ръцете си цяла купчина хартиени пликове, пълни с документи.

— Какво откри? — попита лейтенантът, докато мъжът се оглеждаше за място, където да остави папките. Взе доста неразумното решение да остави пликите на бюрото на лейтенанта, ала Маккорд бе толкова напрегнат, че дори не обърна внимание на това.

— Няколко неща — отвърна одиторът. — Първо, вашият покойник е харчел повече, отколкото е печелел. Второ, счетоводителят му или е бил некомпетентен, или се е побърквал от ужас да не му направят ревизия, защото има много удръжки, които е трябвало да поиска да направи, но не го е направил. Трето, преди няколко години променя навиците си по отношение на парите. Четвърто — добави той и направи кратка пауза, за да подчертае важността на думите си. — Манинг е имал кредитна карта от офшорна банка!

— Не може ли малко да поразшириш разказа за първото... — нетърпеливо се тросна Маккорд.

— Съжалявам, лейтенант — стресна се одиторът. — Допреди няколко години бизнесът на Манинг се е развивал невероятно добре. Начинанията му носели огромни печалби, освен това правел доста пари и на борсата. Загубите на борсата започнали почти по същото време, когато и работата престанала да върви, но Манинг като че ли не се обезпокоил и преместил офисите си в нова сграда. Наемът е направо потресаващо висок, но той го плащал, без да се замисля. На всичкото отгоре хвърлил куп пари, за да преустрои, ремонтира и обзаведе новото си седалище на фирмата. — Той млъкна, за да отвори един от пликите, от който извади някакъв доклад. Закима като че ли

документът потвърждаваше твърдението му. — Точно от този момент нататък Манинг започнал да управлява фирмата и архитектурния си бизнес като че ли са му нещо като „хоби“, от които не е задължително да получава приходи. Доста му е струвало да поддържа компанията и определено е имал по-големи разходи, отколкото приходи. А сега ето и какво прави нещата много интересни... — Одиторът се взря в публиката си и отново млъкна, за да наблегне на думите си: — Допреди две години Манинг е печелел торби с пари всеки божи час, но не е обичал да харчи. Внезапно обаче нещата коренно се променят. Започнал да пръска пари, сякаш е напипал златна жила. Навиците му са се променили и тъкмо това търсех!

Сам понечи да попита защо е толкова важно, че Логан Манинг е разполагал с кредитна карта от офшорна банка, ала Уомак я изпревари и пръв зададе въпроса.

Одиторът сериозно отговори:

— Да кажем, че разполагаш с няколко хилядарки, които си спечелил по незаконен начин. В която и да е американска банка не можеш да вложиш повече от десет хиляди в брой, без да съобщят името и номера на социалната ти осигуровка на данъчните. Ти обаче не можеш да рискуваш да те надушат данъчните, което ти оставя няколко възможности — можеш да заровиш парите в задния си двор и от време на време да харчиш по някоя стотарка, можеш да ги внесеш законно в някоя банка в чужда страна, чиито закони не са така стриктни като нашите. Такива банки има на Каймановите острови и така нататък. Много са популярни точно заради това. — Огледа слушателите си и въпреки че бе наясно, че не им казва нищо ново, продължи разказа си. — И така, парите ти се оказват в офшорна банка, трупат лихви, на сигурно са, но ти все пак не можеш да ги харчиш тук, защото не можеш да пазаруваш с чуждестранни чекове. Обаче — натърти той, — ако офшорната ти банка ти издаде платинена кредитна карта с много висок лимит или без лимит, ще можеш доста неща да си купиш тук, в САЩ. Логан Манинг — завърши разказа си одиторът — си е купил две луксозни коли с кредитната си карта и после е продал автомобилите след около две седмици. Печалбата е депозирал в обикновена банка в Щатите.

— Та това си е пране на пари. Проблемът е, че данъчните наскоро обявиха, че ще започнат да правят проверки на ползватели на

кредитни карти от офшорни банки, и Манинг веднага щеше да им се набие в очи.

— Откри ли нещо нередно във финансовите дела на Лий Манинг?

— Не, но се оказва, че звездите от Бродуей не печелят и наполовина колкото си мислех. От договора си със Соломон тя получава по дванайсет хиляди долара седмично или пет процента от продажбите на билети. Според изчисленията ми „Незряща“ докарва на създателите си по петстотин хиляди на седмица, което означава, че Лий Манинг трябва да печели по Двадесет и пет хиляди седмично или точно милион и триста хиляди годишно. Говорих с един агент и той ми каза, че тези печалби са към средната стойност за звездите от Бродуей, които не участват в мюзикли. Обаче той ми каза и че такива приходи са малко под нормалното за актриса от класата на Лий Манинг. Освен това, ако тя беше и киноактриса, процентът ѝ щеше да е доста по-голям.

Четиримата се умълчаха за миг, разсъждавайки над новината за честния и почтен архитект, който явно е перял мръсни пари. Откъде се бе сдобивал с тях и дали бе имал съучастници бе съвсем друг въпрос. С дългия списък от обвинения за измами, подкупи и далавери Валенте бе първият, за когото Сам се сети. Очевидно Маккорд мислеше същото, защото веднага попита одитора:

— Откри ли някакви делови връзки между Манинг и Валенте?

— Никакви. Но попаднах на нещо още по-интересно. Май че запазих най-хубавото за десерт. Вие ми дадохте документи, писма и друга кореспонденция на Манинг и ме помолихте да ги прегледам.

— Така е — потвърди лейтенантът, когато одиторът направи пауза.

— Всичко съвпаднаше, с изключение на едно нещо. Според вашите бележки Манинг е инвестирал двеста хиляди в пиесата на съпругата си. Според документите той наистина е дал парите на Соломон. Но знаете ли какво още открих?

Маккорд кимна и чертите на лицето му се изопнаха:

— Не си намерил чека за сумата.

— Познахте! Манинг сигурно е броил парите в брой.

— А — довърши вместо него Маккорд — Соломон без съмнение внася в банката големи суми в брой по време на представленията, така

че без проблеми от страна на данъчните е вложил и парите на Манинг.

Одиторът кимна:

— Предполагам, че с или без знанието на Соломон той е изпратил двеста хиляди долара чрез него.

Маккорд погледна Сам и бавно повдигна вежди в мълчалив въпрос: „Ти беше там, когато разпитвах Соломон, какво мислиш?“.

След минутка размисъл Саманта рече:

— Предполагам, че е възможно. Соломон изглежда гениален, талантлив... чист като сълза. Но около него има и още нещо. Доста се промени, щом разбра, че Лий Манинг е заподозряна.

— Не е толкова чист. Достатъчно нюх има, че да продуцира пиесите си, да си намира инвеститори и да контролира целия процес. Доколкото съм чувал, това не е обичайно.

Тя разсеяно разтри врата си, замисли се за миг, после поклати глава и каза:

— Соломон се смята за ренегат, съмнявам се, че го мъчи моралната дилема дали да изпере малко пари за приятел. Също така обаче не съм сигурна, че би направил нещо, заради което да го пъхнат зад решетките.

Вместо да изкаже мнение, Маккорд погледна към Шрадер и Уомак и им нареди:

— Вече сте проверили всичко за драматурга, но искам и тримата да изготвите папки, пълни с информация за Соломон и любовника му. Искам да знам и кътните им зъби.

След като одиторът си замина, в кабинета настъпи напрегната тишина. Четиримата детективи обмисляха новата информация и се чудеха откъде ли идват мръсните пари на Логан Манинг.

Маккорд се изправи, заобиколи бюрото си и седна срещу Сам. Тя се загледа в него и забрави за парите на Манинг. Мичъл изглеждаше разтревожен и уморен. Бе смръщил вежди, навъсен и строг. От известно време двамата играеха опасна игра.

Преди седмица той я покани на вечеря, а тя едва намери сили да му откаже. Вече толкова се бе увлякла по Мичъл Маккорд, че когато той бе наблизил, на Саманта ѝ се налагаше да положи усилия да диша равномерно. Щом погледнеше устните му, винаги си представяше докосването им до нейните. Когато бе до него, с мъка си налагаше да

не докосне лицето му, да не го целуне, а когато той не бе наблизо, копнееше за него.

Преди седмица, докато се ровеха в десетките кутии с документи, Мичъл я покани на вечеря. Още преди да изрече бавно и тихо отговора си, на Сам ѝ се искаше да не го бе правила:

— Смятам, че това ще е грешка и за двама ни.

Ала когато той ѝ отговори, се почувства още по-зле.

— Да, сигурен съм, че си права.

Маккорд имаше иронична усмивка и необясним чар, които я обезоръжаваха, а за да бъде още по-сложно, тя се възхищаваше на Мичъл Маккорд. Той не бе като мъжете, които познаваше. Беше по-умен от нея, а тя бе много умна. Беше и по-мъдър, а Сам можеше да се похвали с мъдрост. Беше по-силен, по-проницателен и по-издръжлив от нея — и на Сам това ѝ харесваше. Обаче онова, което най-много ѝ харесваше, бе, че за разлика от братята ѝ той не изпитваше нужда да демонстрира силата и превъзходството си.

Телефонът на бюрото иззвъня и тя като омагьосана проследи как дългите пръсти на Мичъл обхващат слушалката. Той имаше красиви ръце — с фини пръсти, които можеха лесно да открият най-чувствителното местенце на тялото ѝ, ако му дадеше тази възможност. Но тя нямаше да му я даде.

Мичъл не я бе поканил втори път, нито бе повдигал темата за вечерята отново. Държеше се със Сам, както и преди да я покани на вечеря. В поведението му и в думите му нямаше и следа от наранено мъжко самолюбие. Той все така ѝ се усмихваше, когато желаше, и не преставаше да се мръщи нетърпеливо, когато тя си го заслужаваше.

„Мичъл Маккорд е невероятен мъж“ — замечтано си помисли тя. Той беше такъв, каквито трябваше да бъдат всички мъже и каквито не бяха. Доминираше, без да бъде груб и брутален; учеше, без да поучава; водеше, без да насилва, въпреки че понякога мърмореше.

Беше роден за водач, имаше неоспорим талант. Ала тя не бе последовател. И никога нямаше да си позволи да стане. Той беше силен и твърд като гранит, ала Сам бе сигурна, че щом срещнеше подходящата жена, щеше да бъде и мек като памук.

Ала тя не бе подходящата жена за него. Да позволят на чувството да разцъфне между двама им щеше да бъде пълно безразсъдство.

Подскочи стресната, когато той затвори телефона и им заговори.

— Както исках да ви кажа преди малко — погледна укорително разсеяната красива брюнетка, — ще трябва да посрещнем неканен гост. Всъщност това си е направо историческо събитие, защото този гост е прекарал живота си да отхвърля с помощта на адвокатата си поканите ни за разговор.

— Какво? — засмя се Сам на нетипичното многословно изказване на лейтенанта.

— Сутринта ми се обадиха Валенте и адвокатът му. Поканиха ни на разговор в кабинета на италианеца — поясни той и Сам усети стаения гняв, който му пречеше да каже истината. — Аз, разбира се, отказах. Бюканън предложи да се срещнем тук. Отново отказах. Естествено, той ме предупреди, че може да предприемат мерки срещу нежеланието ми да разговаряме, така че в края на краищата благородно се съгласих. — Млъкна и погледна часовника си. — Ще бъдат тук всеки момент.

— Бюканън не каза ли за какъв дявол иска да разговаряте? — внезапно попита Уомак, бършейки стъклата на очилата си. Стив бе толкова мълчалив, че Сам често го забравяше, ала когато заговореше, той винаги бе съсредоточен и саркастичен.

— Каза — язвително отвърна Маккорд, — че смята, че клиентът му е заподозрян в наш случай на убийство и че иска да ни спести ненужните опити да защитим тази безумна хипотеза.

— От къде на къде? — рече Стив и смръщи вежди.

— Ами Валенте със сигурност знае, че го следим. Снощи, когато отиваха на вечеря с Лий Манинг, успя да ни се изплъзне веднага след като госпожата свърши разговора си с медиите и влезе в колата му. Интересното обаче е, че един от патрулите ни случайно е забелязал лимузината на Валенте пред един ресторант на Грейт Джоунс Стрийт. Познайте кой е ресторантът?

— Ресторантът на леля му — обади се Шрадер.

— „Анджелини“ — потвърди с кимване Маккорд. — Лий Манинг е прекарала нощта при него. — Той се облегна на стола си, взе молив и запрелиства жълтата си тетрадка. — Още не мога да повярвам, че не можем да открием някакви връзки между Лий Манинг и Валенте преди трийсет и петия ѝ рожден ден.

Започна да преглежда бележките си и да ги отмята една по една:

— Проверихме телефонните разговори на Валенте и на Логан Манинг. Единствените разговори между двамата се броят на пръсти и са проведени малко преди убийството. Единственото обаждане от дома на семейство Манинг до Валенте е направено в деня преди изчезването на архитекта, когато съпругата му е била в театъра и се е подготвяла за премиерата. — Маккорд замълча и огледа детективите, за да се увери, че няма какво да допълнят. — Говорихме с портиерите и на двамата, освен това разпитахме сервитьорите във всеки ресторант, в който е влизал Валенте и е използвал кредитната си карта. Никой никога не го е виждал заедно с Лий Манинг. Сега, естествено, те са неразделни и често разговарят по телефона. — Той хвърли ядосано молива на бюрото и отново се облегна назад. — От картичката на Валенте знаем, че са се престрували, че не се познават, ама как, мамка му, са поддържали връзка? Как е възможно двама души да планират убийство, без да оставят и най-незначителната улика? Откога ли продължава това?

Сам внезапно се напрегна.

— На коя улица се намираше ресторантът?

— Грейт Джоунс Стрийт. Нали точно ти го знаеш това заведение — заядливо ѝ напомни той, мръщейки се объркано от въпроса ѝ.

— Да, но никога не съм ходила там. Какъв е точният адрес?

— Улицата е съвсем къса. Има ли някакво значение?

Тя нервно се засмя и се изправи.

— Дватамата се познават от цяла вечност! — каза само, излезе от кабинета и се запъти към бюрото си, на което бе оставила документите за Лий Манинг.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Само след минута Саманта триумфално се върна в кабинета, отвори папката пред Маккорд и му посочи списъка с адреси. Заради Шрадер и Уомак, които не можеха да видят написаното, тя обясни:

— Лий Манинг е била на квартира на Грейт Джоунс Стрийт, докато е следвала.

Маккорд се взря в адреса. После рязко отвори чекмеджето на бюрото си и извади един телефонен указател.

— Вече проверих — прекъсна го Сам и отново седна на стола си. — Ресторант и магазин „Анджелини“ са в указателя. Обадих се там преди секунди. Магазинът се е намирал на същото място и преди четиринайсет години, когато Лий Кендал е живяла наблизо. Освен това проверих и друга информация — Валенте е работел в магазина по същото време, по което бъдещата актриса е живяла в квартала.

Шрадер одобрително погледна Саманта и бащински кимна на откритието ѝ, сетне съвсем делово попита:

— Точно колко близо е живяла до магазина?

Щом чу отговора на Сам, той отметна глава и с присвити очи се загледа в тавана.

— Значи, когато е срещнала Валенте, той вече е излежал убийството...

В последвалата тишина никой не потвърди думите му. Всички бяха достатъчно добре запознати с биографията на италианеца.

— Я сега да очертаем различна картинка за Лий Манинг и Валенте, за да видим дали ще изскочи нещо — продължи Шрадер. — Валенте среща Кендал, когато работи в магазина на леля си. Имат си някаква закачка. Съвсем естествено е да ѝ разкаже за живота си и понеже той е яко копеле и се гордее с това, споменава на момичето и за убийството, и за затвора. Флиртът обаче свършва и двамата продължават по пътя си — тя се омъжва за Манинг, а Валенте става бизнесмен. Повече никога не се срещат. Те така и така не са имали много общо помежду си, нали?

— Да — отвърна Стив. После добави: — Продължавай, слушаме те.

— Минават четиринайсет години и един ден тя разбира за изневерите на мъжа си и за далаверите му. Решава да се отърве от него. А на кого да се обади в такъв момент? Кого познава с присъда за убийство?

— Ще се обади на приятелчето си от Грейт Джоунс Стрийт — съгласи се Уомак.

— Именно. Обажда му се от уличен телефон, той я взима с колата си и двамата разговарят на спокойствие. Докато кроят плановете си, те се срещат само така и взаимоотношенията им свършват дотам. Това обяснява защо не откриваме доказателство за връзката им — защото не са били любовници. — Шрадер се намръщи и продължи: — Като се замисля, струва ми се, че тя не се е обадила на Валенте ей така. Секретарката на Манинг ни каза, че двамата са имали общ бизнес в месеците, преди Логан Манинг да бъде убит. Може би архитектът е споменал Валенте пред жена си и тя изведнъж е осъзнала колко полезен може да се окаже старият ѝ приятел. Обаче в деня, преди да го убият, Манинг решава да отбележи точки пред инвеститора си и го кани на рождения ден на съпругата си. Секретарката на Лий Манинг — Брена Някоя си, ми каза, че той сам е добавил името на Валенте към списъка с гостите. В последната минута.

Уомак изглеждаше впечатлен:

— Значи Валенте отива на тържеството, но по разбираеми причини двамата с госпожа Манинг се преструват, че не се познават. — Стив млъкна и погледна Сам, която се мръщеше недоволено. — Нещо не ти харесва теорията ни ли?

— Мислех си за крушите, които ѝ е изпратил в болницата — отвърна тя. — Все ми се струваше, че той знае за навика ѝ да закусва с плод, защото са прекарали много ноци заедно. Обаче сега ми хрумна, че той може да си спомня това, защото е работел в магазина, в който тя е пазарувала. И затова ѝ е изпратил кошницата.

Шрадер се обърна доволен към лейтенанта:

— На теб как ти звучи, лейтенант?

Преди той да успее да отговори, телефонът зазвъня. Мичъл вдигна, заслуша се за момент и рязко отвърна:

— Вкарай ги в стаята за разпити, нека чакат там. — После затвори и се обърна към колегите си: — Валенте и Бюканън са тук. — Помълча малко и без да бърза, отговори на въпроса на Шрадер: — Има нещо, което силно ме смущава в теорията ти, и то е следното — федералните наричат Валенте Ледения, защото е най-пресметливият и хладнокръвен кучи син, с когото са имали работа. От онова, което ми е известно, той не би се впуснал да помага на старо гадже или на когото и да е, освен ако от цялата работа не падне нещо и за него. За да се съгласи да очисти Логан Манинг, актрисата трябва да му е обещала нещо, което той желае горещо.

Стив го прекъсна, защото веднага се сети за една вероятност:

— Може би му е предложила мръсните пари на съпруга си. На мен не ми се струва, че сама ще тръгне да търси начини да ги пере.

— Това наистина би могло да стимулира тип като Валенте — съгласи се Маккорд, — но ми се струва, че госпожа Манинг му е предложила и себе си като печалба от сделката, защото между двамата определено става нещо.

В тишината, която последва, Сам решително поклати глава и рече:

— Съжалявам, но всичко това ми се струва съвсем неправдоподобно.

— Как така? — ядоса се лейтенантът и се намръщи. — Та това обяснява всичко. Всичко се връзва.

— Само донякъде. Обяснява как двама заговорници са пазили връзката си в тайна толкова дълго време и как не се е разчуло за заговора им да убият Манинг. Но не става ясно защо двамата изведнъж зарязват предпазливостта още преди да бъде открит трупът. Как така Валенте изведнъж изглупява и предлага на Лий Манинг хеликоптера си, за да я откара в планината на мястото на катастрофата, където е пълно с ченгета? Защо разкриват връзката си сега, когато и за двама им е жизненоважно да се правят на невинни? — Въпреки че говореше и на тримата, Сам през цялото време не откъсна очи от Мичъл. — Ти каза, че Валенте е пресметлив, обаче той посещава дома на актрисата, без да се крие. Снощи я заведе на вечеря пред очите на цял свят, а после тя прекара нощта с него, макар че той много добре знае, че го наблюдаваме. Защо ще му е на хладнокръвен и пресметлив мъж да постъпва толкова глупаво?

— От онова, което знам за мъжете — отвърна Маккорд с иронична усмивка, — мога да предположа, че Лий Манинг е предложила себе си като част от печалбата и че той е бил вероятно нетърпелив да си получи своето.

— Искаш да кажеш — уточни с усмивка Сам, — че тя му е влязла под кожата?

— Очевидно.

— Ясно — саркастично рече тя. — Очевидно Леденият се е размекнал и е готов да отиде на електрическия стол, за да прекара няколко часа с Лий Манинг?

Мичъл въздъхна, ала не възрази. Не можеше да възрази.

— Не твърдя, че не е убил Логан Манинг — каза Саманта. — Обаче съм го виждала и мога да се закълна, че той не е толкова студен и безчувствен, за какъвто го смятате. Наблюдавах го, когато извадихме колата на актрисата от езерото и когато видя смачканата ламарина. Изглеждаше потресен и ужасен при вида на катастрофирания мерцедес. Освен това видях как отнесе госпожата на ръце до хижата и как я пренесе обратно до пътя през дълбокия сняг и хлъзгавия тунел. Интересно ми е да разбера ти какво мислиш за това — довърши тя.

Лейтенантът погледна часовника си и рече:

— Да отидем и да поговорим с него, за да реша как да ти отговоря на този въпрос.

Маккорд вдигна слушалката на телефона и набра номера на секретаря на Холанд, за да му съобщи, че слиза да разговаря с гостите. После бутна назад стола си и понечи да се изправи.

— Ако питате мен — пошегува се Уомак, — детектив Литълтън си пада по Ледения.

Сам реши също да отвърне с шега, въпреки че онова, което каза, бе самата истина:

— Намирам го за много привлекателен... по един особено опасен начин.

Докато казваше това, тя случайно погледна Маккорд и сините му очи я пронизаха като стоманени ками.

— Амийи?! — възкликна той в същия тон, въпреки че погледът му съвсем не бе весел.

— Не, всъщност не — без колебание поясни Сам и изведнъж се стресна от отговора си. Тръгна към вратата след Шрадер и Уомак,

чудейки се какво се бе случило току-що между Маккорд и нея. Изражението му говореше или за неодобрение от пристрастието ѝ към заподозрян в убийство, или за... ревност.

„Не. Не е възможно да ревнува! — рече си. — Няма начин. Не и Маккорд. Невъзможно!“

Сетне се замисли защо се бе отрекла от думите си за Валенте и реши, че причината е, или защото не искаше Маккорд да смята професионалната ѝ оценка за необективна, или защото ревността бе лошо и неприятно чувство и тя не желае невероятен мъж като Мичъл да се чувства зле заради нея. Втората възможност не ѝ хареса. Ала ако все пак тя бе по-вероятна, това щеше да означава, че чувствата ѝ към него са много по-дълбоки и че той означава за нея много повече, отколкото бе съзнавала досега.

Маккорд, който вървеше до нея, прекъсна мислите ѝ:

— Май че току-що преживяхме първата си любовна свада — рече тихо и се усмихна накриво.

Сам така се наелектризира от думите му, че почти се блъсна в стената, когато рязко се опита да завие към следващия коридор.

Той обаче ѝ спести притеснението да каже нещо. Веднага мина към деловите въпроси, които предстояха. Залата за разпити бе в края на коридора и лейтенантът попита Шрадер и Уомак:

— С мен ли ще влезете или искате да наблюдавате зад огледалото?

— Понеже няма да участвам, предпочитам да бъда зад огледалото. Гледката е добра.

Уомак се съгласи с партньора си и Маккорд се обърна към Саманта.

— Аз искам да присъствам — моментално отвърна тя. — Искан ми се да го попиташ за връзката му с госпожа Манинг, докато е тук.

— Ако има желязно алиби, няма да има смисъл да го питам за нея или за каквото и да е друго, защото ще ми каже да се разкарам. Господин Валенте не обича да се ровим в личните му работи. Веднъж принуди щатските прокурори да загубят месеци в опити да го накарат да им предаде някакви документи във връзка с делото за измама, което бяха повдигнали срещу него. Отначало неговите адвокати забраниха достъпа до документите, после обжалваха и когато най-накрая

стигнаха до Върховния съд в Ню Йорк и оттам издадоха заповед да се предадат книгата, знаеш ли какво се оказа?

— Не, какво?

— Документите напълно го оневиняваха. И той го е знаел. Ако днес ми предостави непохватимо алиби, няма да пожелае да ми съобщи каквото и да е друго. Всъщност още не мога да повярвам, че идва доброволно.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Залата за разпити се намираше срещу кабинета на Маккорд между два къси коридора. Предният коридор имаше входи към редица помещения, в които минаващите можеха да видят специалните огледала, зад които наблюдателите можеха да видят и да чуят какво се случва в залите за разпити. В тези помещения често се събираха полицаи и детективи, за да наблюдават разпитите, без самите те да бъдат видени или чути.

Вместо да седнат в залата, както бяха инструктирани, Валенте и адвокатът му стояха и чакаха отпред. Сам реши, че с този мъничък жест се опитват да отнемат част от контрола върху ситуацията.

Маккорд явно го приемаше по същия начин, затова мина покрай двамата мъже, без даже да ги погледне. Отвори вратата на залата и с рязко движение на ръката ги накара да влязат.

— Вътре! — грубо нареди той.

Шрадер и Уомак вече влизаха в стаята с огледалото, когато капитан Холанд и още четирима мъже ги последваха, минавайки покрай Сам. Доброволното появяване на Валенте в участъка явно привличаше публика и тя се зачуди колко ли хора са се събрали в съседното помещение да наблюдават разговора зад огледалото.

Учтиво изчака Бюканън и Валенте да влязат след Маккорд, после ги последва вътре и затвори вратата зад себе си.

Лейтенантът застана зад дългата маса, поставена в средата на помещението.

— Сядайте! — отново нареди той на враговете си и кимна към столовете от лявата страна на масата.

Валенте се настани спокойно, без да бърза, разкопча палтото си и небрежно кръстоса крака, с което изразяваше неуважението си към случая и детективите.

Маккорд обърна стола си настрани както обикновено и постави тетрадката си на колене. После погледна през рамо италианеца и нетърпеливо затрака с молива си по масата. Чакаше.

Докато наблюдаваше двамата мълчаливи мъже, на Сам ѝ хрумна поговорката: „Ако не мога да победя, няма да участвам!“.

Бюканън седна, отвори куфарчето си и наруши напрегнатата тишина:

— Смятам, че господин Валенте е заподозрян в убийството на Логан Манинг.

Маккорд най-сетне удостои адвоката с поглед и рече, свивайки рамене:

— Никой не го обвинява в нищо.

— Така е. Всъщност никой дори не го е разпитал. Защо, лейтенант?

— Тук аз задавам въпросите. — Сякаш смъмри ученик, дошъл на посещение в участъка той. — А вие ще давате отговори. Вие настояхте за тази среща. Ако имате да казвате нещо, кажете го. Иначе — ледено заяви — вратата е зад гърба ви.

Аристократичното лице на Бюканън остана спокойно и непроницаемо, ала Сам забеляза, че Валенте стисна силно зъби и едно мускулче затрептя на лицето му.

— За протокола — рече адвокатът спокойно и безстрастно, — господин Валенте не би могъл да е убиецът на Логан Манинг. Ето списъкът с всичко, което е вършил през онзи ден, и местата, на които е бил. Приложени са и имена, и телефонни номера на свидетели, които могат да потвърдят присъствието на клиента ми. Както и сами можете да се убедите от списъка, клиентът ми е обядвал с трима от деловите си партньори, след което са посетили мач на „Ню Йорк Никс“. Когато баскетболната среща е приключила, тримата са отишли в Сенчъри К्लъб и са останали там до шест вечерта, обсъждайки делови проблеми. В девет господин Валенте е вечерял в известен ресторант, в който го познават и уважават. Придружавала го е дама, чието име също е посочено в списъка. В един през нощта той се е прибрал у дома, откъдето е провел няколко дълги телефонни разговора с делови партньори от Азия. Шофьорът и портиерът на господин Валенте, както и разпечатката от телефонните му разговори, ще потвърдят алибито му.

Маккорд взе листа с имената и разписанията и въобще не го погледна.

— Чувал съм, че господин Валенте не обича да дава доброволно информация на полицията. Може дори да кажем, че е в природата му

да бъде неуслужлив. Любопитен съм защо дойде днес тук и ни предоставя информация тъкмо по този случай на убийство.

Бюканън затвори куфарчето си.

— Съображенията на клиента ми не са ваша работа. Вашата работа е да откриете истинския убиец на Логан Манинг.

— Ами ако ви кажа, че госпожа Манинг е основният ни заподозрян — заяде се Маккорд, — тогава какво ще кажете?

Валенте отсече:

— Ще ви кажа, че сте откачили.

Маккорд рязко се обърна към него и Сам напрегнато започна да наблюдава мълчаливата битка между двамата заклетни врагове. Приличаха на изкусен ловец, тръгнал по прясна диря, и на свиреп хищник, готов на всичко, за да защити своето. Останаха мълчаливи за миг, после лейтенантът се усмихна:

— Бях останал с впечатлението, че вие с госпожа Манинг не сте се познавали преди тържеството за рождения ѝ ден. Интересът ви към нея по-специален ли е?

— Я стига с тези глупости! — вбеси се Валенте и се изправи на крака с грация, която за секунда напомни на Сам на черните пантери. — Следите ни от седмици. Знаете по-добре от всеки, че снощи двамата прекарахме заедно нощта.

Бюканън също се изправи бързо и на Саманта ѝ се стори, че е притеснен заради онова, което Валенте можеше да направи или каже всеки момент. Маккорд атакува наново:

— Познавате я от много отдавна, нали? От четиринайсет години, за да бъда по-точен.

— Нима едва сега се сетихте? — Майкъл поклати глава, сякаш бе изумен от глупостта, която трябваше да понася. После последва адвокатата си към изхода.

Няколко мига лейтенантът остана загледан в посоката, в която двамата бяха изчезнали, кипейки от гняв и скърцайки със зъби. После неочаквано спокойно и тихо промърмори:

— Мамка му! Той беше готов да проговори...

Погледна към Сам и ядосано рече:

— Трябваше да преценя по-внимателно, но си мислех, че знам всичко за него от досиетата и докладите. Затова още от самото начало го притиснах в ъгъла. Изфуках се и му дадох да разбере колко съм

печен, а той просто плю на демонстрациите ми. Беше права, Сам. Леденият не е толкова коравосърдечен. Не, той има едно нежно местенце в душата си, и то е отделено за Лий Манинг. Ако не го бях притискал така, ако бях по-честен с него, той май щеше да ми каже нещо, което ни е нужно като информация. Сега обаче... никога няма да ни даде втори шанс...

Сам внезапно скочи на крака и се затича към изхода.

— Къде хукна?

— Да се опитам да бъда честна с него! — извика тя през рамо.

Затича се по коридора към стълбището. Премина като хала покрай Холанд и придружителите му, които все още стояха пред гледалото и разискваха посещението на Валенте. Сам горещо се помоли асансьорите да са претъпкани и бавни както винаги. Блъсна вратата към стълбите и се втурна надолу. Стъпките ѝ шумно отекваха, ала ударите на сърцето ѝ почти ги заглушаваха.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Партерният етаж както обикновено бе изпълнен със сновящи полицаи, които бързаха по делата си. Бюканън и Валенте не се виждаха. Сам се затича към главния вход на сградата, блъсна вратите и видя двамата мъже, които бързо крачеха към черен мерцедес, спрял до тротоара.

— Господин Валенте! — извика младата жена, останала без дъх.

Бюканън и Валенте се извърнаха и спряха, наблюдавайки я как тича към тях. Адвокатът бе намръщен и изненадан, а италианецът — направо смаян.

Снежинки прехвърчаха из въздуха и Сам обви ръце около тялото си, опитвайки се да овладее ситуацията, за която не само не бе подготвена, но и не бе подходящо облечена.

— Господин Валенте, има някои въпроси...

Бюканън я прекъсна с тон, леден като вятъра, който смразяваше тялото на Саманта под тънката ѝ риза.

— Имахте възможност да зададете въпросите си горе, детектив. Мястото не е подходящо да се обсъждат нещата, които изведнъж са ви хрумнали.

Тя не обърна никакво внимание на раздражения адвокат и отправи молбата си към непреклонния му и циничен клиент. Опитвайки се да бъде съвсем „честна“, искрено каза:

— Господин Валенте, никога не съм вярвала, че вие или госпожа Манинг сте замесени в убийството на господин Манинг.

— Ако това е номерът с доброто и лошото ченге, няма да мине.

— Извинете ме, нова съм в участъка — изрече тя, треперейки неконтролируемо от студ. Стори ѝ се, че той поомекна едва забележимо, затова реши да запази невинния тон на наивница и да продължи да настоява за разговор. — Детектив съм едва от няколко седмици, затова може би не се справям добре, но само ако ми отделите две минути да ми обясните нещо, може би ще успея да помогна...

— Да се изясним, детектив, ще повторя — тук не е мястото да разпитвате клиента ми — вбеси се Бюканън, а на Валенте каза: — Ще закъснеем.

Шофьорът вече стоеше пред вратата и когато адвокатът се насочи към него, той я отвори.

Бюканън влезе вътре и Валенте се обърна, ала Сам го последва.

— Господин Валенте, защо с госпожа Манинг се преструвахте, че не се познавате?

— Никога не съм се преструвал за такова нещо — грубо отвърна той и се настани на задната седалка на лимузината си.

„Има право“ — помисли си Сам, като си спомни как Валенте се държеше с Лий Манинг. Тя попречи на шофьора да затвори вратата и за последен път се опита да се обясни с Валенте:

— Вярвам, че не сте го направили, но госпожа Манинг излъга и предизвика подозренията ни. Ако държите да докажете невинността си, отговорете само на един въпрос: Трябва ли да тръгнем по друга следа, освен свързаната с вас двамата?

Той се поколеба, след това изненадващо отсече:

— Качвайте се в колата!

Сам се подчини, шофьорът затвори вратата.

— Много благодаря — с усилие промълви тя.

Понечи да попита нещо, но се сепна — неочаквано лимузината потегли.

— Закъснявам за среща — процеди Валенте. — Ако искате, веднага ще ви сваля. А може би предпочитате да се повозим заедно, а?

Сам схвана иронията, но предпочете да се въздържа от язвителни забележки. Интуицията ѝ подсказваше да не го предизвиква, тъй като той очевидно бе много опасен противник. Питаше се дали да спомене за картичката до Лий Манинг, накрая реши да рискува. Ако той имаше алиби, картичката нямаше да докаже вината му. Но дори ако алибито му не издържеше в съда, Бюканън така или иначе щеше да научи за въпросното доказателство.

— Чакам да ви чуя, детектив — нетърпеливо и безцеремонно заяви Валенте.

Сам реши, че ще е най-добре да бъде напълно откровена, даже ако това ѝ струва работата:

— Когато госпожа Манинг беше в болницата, детектив Шрадер откри едно телефонно съобщение от вас и попита Лий Манинг дали ви познава. Тя излъга и каза, че се е запознала с вас на тържеството по случай рождения ѝ ден. Вие знаете ли защо ни излъга?

— Не ви е излъгала.

На Сам ѝ се стори, че Маккорд сбърка, когато реши, че Валенте е „готов да говори“. Погледна мъжа срещу себе си, изучавайки непроницаемостта му изражение.

— Откога познавате госпожа Манинг?

— От четиринайсет години.

Тя въздъхна с облекчение. Отговорът му бе честен, ала не ѝ се харесваше, че ще трябва да продължи да разпитва опасния мъж срещу себе си. Успокои се и се постара тонът ѝ да бъде съвсем равен, когато тихо рече:

— Ако положите усилие да преодолеете разбираемостта си нежелание да отговаряте на въпросите ми, при това изчерпателно, ще се опитам да проведя откровен разговор с вас. Освен това, ако вие имате въпроси към мен, ще ви отговоря. Съгласен ли сте?

Въпреки че не отговори на въпроса ѝ, Валенте все пак разясни предишните си думи:

— Лий не ме позна, когато ме срещна на тържеството си, защото не ме бе виждала от четиринайсет години. Аз някога аз бях с брада.

— А какво обяснение имате за това, че не си е спомнила името ви? — скептично попита Сам.

— Защото тогава тя ме познаваше под друго име.

— Да не би да е било „Фалко“ или „Нипоте“?

Валенте язвително се изсмя.

— Значи вие сте открили картичката, която изпратих заедно с крушите — рече. — Колко сте жалки!

На Сам не ѝ се искаше да признае, че полицията е открила бележката, затова просто попита:

— Защо решихте, че съм виждала някаква бележка?

— Сетете се сама, детектив.

— Не, така няма да се разберем — помирително, но твърдо рече Сам. — Трябва да си изясним ситуацията.

Валенте повдигна вежди и нищо не каза. Тя разбра, че ще трябва първа да говори. Обясни му защо кошницата с круши ѝ се е сторила

подозрителна и как точно е открила картичката. Когато свърши, нарочно направи пауза, за да подчертае по-силно следващите си думи:

— Господин Валенте, спомняте ли си какво бяхте написали на онази картичка?

Той кимна невъзмутимо, ала въпреки това на Сам ѝ се стори, че изглежда загрижен от факта, че в полицията вероятно са си направили погрешни изводи от онова, което бе написал на актрисата.

Без да съзнава, тя се усмихна и зададе следващия си въпрос:

— Когато споменах онези две имена, защо решихте, че съм открила бележката?

Той се поколеба за миг, сетне с нежелание отговори:

— Нарочно написах тези две италиански думи, защото бяха единствените имена, с които Лий ме наричаше тогава. Вие да не мислите, че ако ме е познавала като Майкъл Валенте, известното ми име нямаше да ѝ направи впечатление?

— Не — рече Сам и поклати глава. — Кога всъщност госпожа Манинг разбра, че вие сте старият ѝ приятел Фалко Нипоте?

Внезапно в златистокафявите му очи се появи нежност и усмивка едва изви ъгълчетата на устните му. Промяната в изражението му бе толкова интересна, че Сам положи усилия да не се разсейва.

— Явно казах нещо много смешно — подхвърли тя, опитвайки се да поддържа деловия тон.

Валенте кимна и въпреки че все още се усмихваше, остана мълчалив.

— О, моля ви, подскажете ми...

— Фалко означава ястреб на италиански. Това беше прякорът ми едно време. Лий е чувала само така да ме наричат.

— Ами Нипоте? То какво означава на италиански?

— Племенник.

Саманта се ококори объркано.

— Така ни казаха и преводачите, но ние мислехме, че госпожа Манинг открива и друг смисъл в това име. От къде на къде тя ще ви нарича „племенник“? — В момента, в който изрече последните думи, сама се досети за отговора, ала въпреки всички изчака да чуе какво ще ѝ каже Валенте.

— Лий е чувала леля ми да ме нарича така и е предположила, че това е името ми.

— Тогава не бяхте ли близки?

— Почти не си говорехме.

— Разбирам. — Сам си спомни откъде бе започнал разпитът и повтори един от въпросите си: — Кога госпожа Манинг разбра, че сте старият ѝ познат от Грейт Джоунс Стрийт? — В същия миг лимузината отби и спря на един ъгъл на пресечката на Парк Авеню и Четиринайсета улица.

— Същата вечер, когато узна, че съпругът ѝ е мъртъв. Бях ѝ отишъл на гости, за да ѝ кажа кой съм и за да видя как е.

— Когато говорихме с нея онази вечер, вие още ли бяхте в апартамента? — попита Сам, когато шофьорът слезе и отвори задната врата на лимузината. Крехкото примирие, което бе сключила с Валенте, бе нарушено в мига, в който тя изрече въпроса. Той усети, че Саманта вече не е искрена с него.

— Отлично знаете, че бях там — рязко отвърна и кимна към отворената врата. — Ние сме дотук.

На Сам не ѝ оставаше друго, освен да слезе от колата заедно с тях. Двата мъже бързо се отдалечиха, оставяйки я сама и треперееща от студ. Валенте спря за миг и даде някакви инструкции на шофьора си, сетне настигна Бюканън. Сам заобиколи лимузината, притискайки силно ръце към гърдите си, оглеждайки се за свободно такси. Сетне леко се извърна, за да види накъде са се насочили Валенте и адвокатът му. Беше без палто, не си беше взела пари, нито дамската чанта, тоест не можеше да спре такси, въпреки че можеше да плати в участъка.

Валенте и Бюканън влязоха в огромна сграда и Сам реши да ги последва.

— Госпожице, къде отивате? — извика шофьорът на Валенте, когато тя профуча покрай него. — Господин Валенте ми нареди да ви върна в участъка...

— Изчакайте ме тук или направете едно кръгче — извика му Сам. — Забравих да го попитам още нещо — излъга тя.

Тя влезе в сградата тъкмо когато вратите на асансьора се затвориха зад гърбовете на Валенте и адвоката. Отстъпи назад и се загледа в електронното табло над асансьора. Лампичката спря да мига чак на шестнайсетия етаж.

Между двата асансьора бе поставено огромно табло, указващо кабинетите, които се помещаваха в сградата на шестнайсетия етаж.

Всъщност там имаше само четири имена, което означаваше, че явно фирмите бяха много богати и големи. „Акушеро-гинекологичен кабинет“, „Найтсбридж“, „Труман и Хорн“ — счетоводна къща, „Алдънбери, Смит и Кромуел“ — известна адвокатска кантора. Саманта едва потисна усмивката си, когато изключи възможността деловите мъже с кожени куфарчета да посещават гинекологията. Братовчедът на Валенте се занимаваше с финансовите му дела, а италианецът отдавна работеше с една от най-престижните адвокатски фирми в Ню Йорк, затова отхвърли и другите две възможности. Четвъртата фирма, която се помещаваше на шестнайсетия етаж, се наричаше „Интеркуест“.

Саманта отиде при портиера, показа полицейската си значка и му каза:

— Кажете ми нещо повече за „Интеркуест“.

— Не знам много, детектив. Единственото, което ми е известно, е, че са фирма за частни детективи и че таксите им сигурно са адски високи, защото помещенията им горе са направо невероятни.

— Много ви благодаря, Леон — рече Сам, поглеждайки табелката с името на мъжа.

Замислена, Сам разсеяно наблюдаваше през прозореца на лимузината тълпата пешеходци, които бързаха, приведени срещу вятъра, без да обръщат внимание на рева на колите.

Тъй като Валенте и Бюканън доброволно бяха дошли в участъка, за да обсъдят убийството на Манинг, а веднага след това бяха посетили известна фирма за частни разследвания, тя си мислеше, че Валенте е наел частни детективи, които да открият убиеца на архитекта. Цялата история беше много странна, особено ако държаха на теорията си, че Валенте е влюбен в жената, извършила убийството. Имаше и друга възможност — може би Бюканън търсеше други заподозрени, чиито имена да спомене пред Маккорд или по-късно в съда, за да обърка съдебните заседатели с хипотезата, че и други хора, освен Лий Манинг са имали мотив да убият известния бизнесмен.

Това, разбира се, трябваше да се вземе предвид само ако алибито на Валенте бе желязно и го оневиняваше като заподозрян. Но дори тогава съществуваше вероятността италианецът да е наел някого, за да очисти мъжа на любовницата му.

Сам въздъхна. Това бе твърде вероятно. Невероятното бе, че италианецът си бе направил труда да нареди на шофьора си да я закара обратно в участъка с луксозна лимузина.

На шестнайсетия етаж в голямата сграда Майкъл стоеше до прозореца и разсеяно наблюдаваше как колата му със Саманта Литълтън в нея бавно си проправя път в обедното задръстване.

— Литълтън ни последва в сградата — каза на адвоката си.

В същия миг основателят на „Интеркуест“ Стивън Уолбрехт влезе в кабинета си и чу думите му.

— Саманта К. Литълтън — замислено рече той, — най-младият и най-неопитният член в екипа, разследващ убийството на Манинг.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Уолбрехт беше проникателен и енергичен мъж, висок и слаб, с оредяваща коса и умни гълбовосиви очи. От него се излъчваха самоувереност и сила.

— Извинявай, че се забавих, Майкъл — каза той и се ръкува с двамата си посетители. Сетне се настани зад бюрото си и от най-долното дясно чекмедже извади няколко папки. — Както обикновено ще започна с кратък преглед. — Докато казваше това, детективът им подаде по една папка с досиета, като пред себе си също остави няколко копия от тях, за да може да прави справка, когато е необходимо. — Сигурно вече знаете, че екипът, който работи по случая, се състои от четирима членове. — Обърна се към Майкъл: — Току-що ти спомена Саманта Литълтън, затова ще започна с нея. Тя е на трийсет и три години и е получила значката си едва преди месец. От онова, което знам за нея обаче, спокойно мога да ви кажа, че въпреки липсата на опит, Саманта притежава невероятен инстинкт и е страшно умна. Ако ти се прииска да я ядосаш — шеговито добави, — по-добре първо си намери добро прикритие. Тя е истинска фурия и има черен колан по карате. — Уолбрехт направи многозначителна пауза, след която добави: — Баща ѝ е Итън Литълтън.

— Футболният треньор ли? — попита Бюканън. Когато детективът кимна, добави: — Значи Брейн и Том Литълтън са ѝ братя, така ли?

— Точно така — и двамата са печелели наградата „Хейсман“, а баща ѝ наистина бе легендарен треньор. Двама от братята ѝ са треньори по футбол в гимназиални отбори, един все още играе бейзбол, а последният притежава салон за фитнес тук в Ню Йорк. Саманта е най-малката от седемте деца и според близки на семейството братята ѝ са само мускули, а тя е мозъкът в семейството. След смъртта на бащата майката се омъжва повторно. — Стивън отново млъкна, за да засили въздействието на следващите си думи. — Вторият баща на Саманта Литълтън е сенатор Холенбек.

— Де да ми беше казал това по-рано — недоволно промърмори Бюканън. — Нямахте да се държа толкова обидно с нея. Двамата с Холенбек сме в един и същи комитет, освен това имаме много общи приятели и познати.

Телефонът на Уолбрехт иззвъня и той се пресегна да прекъсне връзката. Пренебрегна забележката на адвоката и продължи разказа си:

— Когато Саманта заявила, че иска да стане детектив в отдел „Убийства“, сенаторът пуснал някои връзки, за да я уреди в най-спокойния и безопасен полицейски участък в Ню Йорк — Осемнайсети. Подшушнаха ми, че Холенбек е дал някои обещания на капитан Холанд, за които детектив Литълтън дори не подозира. Тя не е много близка с втория си баща, може би защото той е също толкова доминиращ, колкото Итън Литълтън и братята ѝ. Последното, което ви казах, са по-скоро клюки, отколкото факти.

Бюканън беше отворил досието на Саманта и внимателно го изучаваше, поради което детективът замълча и учтиво изчака адвокатът да приключи. После премина към следващия член на екипа:

— Малкълм Шрадер е опитен детектив и се гордее със забележителен списък арестувани и осъдени престъпници, един от най-добрите в участъка е. Много по-умен и хитър е, отколкото изглежда, затова не го подценявайте. Говори се, че направо е побеснял, когато са му лепнали Литълтън за временен партньор, ала сега той е един от най-яроствните ѝ защитници, затова ви съветвам да не подценявате и нея. — Майкъл и Бюканън не бяха проявили интерес към досието на Шрадер и Уолбрехт реши да продължи: — Детектив Уомак не е толкова проникателен и хитър като Шрадер, но е много добър полицаи. Работлив е като пчеличка и е много старателен. Май това е, което трябва да знаете за него засега. — Детективът поспря малко, очаквайки някакви въпроси, ала клиентите му мълчаха и той продължи: — Сега идва ред на Мичъл Маккорд. Той е абсолютният джентълмен и е най-голямото ни предизвикателство. — Стивън се облегна назад, погледна Валенте и без заобикалки рече: — Според източниците ми комисар Труманти лично го е избрал за случая и му е наредил да те закове за убийството на Манинг или за всичко, което изникне по време на разследването му.

— Труманти трябваше да внимава кого избира — вбеси се Майкъл, — защото кучият му син въобще не е погнал мен, опитва се

да припише убийството на Лий Манинг.

Уолбрехт взе химикалката си, готов да си води бележки, любопитно изучавайки лицето на Валенте. Сетне предложи собственото си виждане за Мичъл Маккорд:

— Мичъл Маккорд има ум като бръснач и докторска степен по криминална психология. Ако той реши, че си виновен, ще захапе следата като булдог и нищо няма да го отклони от целта, а ти няма да можеш да направиш нищо, за да му попречиш. Той непрестанно ще скъсява дистанцията и направо ще те съсипе. — Уолбрехт изчака за някаква реакция, ала такава не последва. Леко усмихнат, той призна нещо на двамата мъже: — Обаче ти си прав, като казваш, че Труманти не е избрал подходящия човек. Никой не може да накара Мак да преследва не когото трябва, само и само да уреди нещо за себе си или да угоди на някого. Ако някой все пак се опита да направи това, Маккорд ще го прати по дяволите. Сам ще погне истинския виновник, а после и онзи, който се е опитал да го насочи по погрешна следа. — Уолбрехт се засмя и погледна Бюканън: — Тъкмо заради това и Мичъл Маккорд не се е наредил на опашката за поста на Труманти. Мак е най-добрият детектив в нюйоркската полиция, но не си пада по политическите игри.

От много време се опитвам да го накарам да дойде да работи за мен, предлагам му баснословна заплата, партньорство във фирмата, но всеки път, когато той се накани, някой в участъка му възлага важен случай, на който не може да устои. Този път случаят беше ти, Майкъл. — С това Уолбрехт завърши разказа си за четиримата полицаи и се обърна към Майкъл с думите: — Освен всичко това мога да ти кажа, че подслушват телефоните ти и че полицията те следи, но ти и без това си го знаеш. Госпожа Манинг също я следят, ала все още не са сложили подслушвателни устройства на телефоните ѝ. А сега ми кажи с какво да се заема.

— Искам да откриеш убицеца на Логан Манинг. Който и да е той, сега се разхожда на свобода, а вдовицата на Манинг не може да седне в ресторант и да вечеря, без да я одумват. Освен това Лий има преследвач. Гордън ще ти даде подробности. Независимо дали преследвачът е замесен в убийството или не, не желая Лий да се притеснява и да се страхува от него.

Уолбрехт се облегна отново назад и удивено се втренчи в клиента си.

— Значи така стоят нещата? — меко попита. — Ти се тревожиш за госпожа Манинг, а не за себе си. Така ли?

— Точно така — рязко отвърна Майкъл, отвори куфарчето си, хвърли документите вътре, после рязко го затвори.

Уолбрехт взе един бял лист и отново се приготви да си води бележки.

— Добре тогава, кажи ми нещо по случая, което може да ни насочи.

— Не мога да ти кажа кой знае какво, но ти вече имаш информация по случая. Логан искаше да правим бизнес заедно и както обикновено в такива случаи не само го помолих да ми даде финансов отчет, но и накарах твоите хора да го проверят. Прегледай отново документите и търси нещо нередно във финансите му...

— Защо точно с финансите му? Аз бих започнал с ревнив съпруг или гадже на някоя от любовниците му.

— По няколко причини — отвърна Майкъл и се изправи. — Преди време изхвърлих финансовите му отчети, но отлично си спомням, че той не беше толкова платежоспособен, колкото демонстрираше.

Уолбрехт си записа нещо и попита:

— Нещо друго?

— В нощта, преди да изчезне, той подари на съпругата си рубинено колие за четвърт милион долара. Наскоро тя реши да го върне в магазина на „Тифани“, ала когато секретарката ѝ се опитала да го остави там, продавачът ѝ казал, че то не е купувано от тях. Когато двете с Лий се опитали да разберат откъде го е купил, откриха, че това е невъзможно — липсвала всякаква следа, не е бил даден чек, не е била използвана кредитна карта, нищо.

Частният детектив изведнъж стана подозрителен:

— Да не би да е платил в брой?

— Очевидно. Но има още нещо — по време на една от срещите ни Логан Манинг се похвали, че е измислил хитър начин да харчи офшорни пари в Америка, без да рискува да го погнат данъчните. Не ми каза направо, че го прави, но може и така да е било. Ако е перял пари, който и да го е убил, може би е искал част от тях. — Майкъл

отвратено поклати глава и облече палтото си. — След като Манинг не се появи първите няколко дни, осъзнах, че няма да го открием жив. Освен онова за офшорната банка той ми спомена, че си купил и пистолет.

Стивън остави химикалката си и озадачено го погледна:

— Но защо ще казва на теб, на един непознат, че си е купил пистолет и че знае как да се отърве от мръсни пари?

— Защото е решил, че ще се заинтересувам и че ще ме впечатли — отвърна той и взе куфарчето си. — Все пак нали съм опасен престъпник, който непрекъснато бие по точки съдебната система. — Сетне Майкъл кимна на Бюканън, който щеше да се върне в кантората си с такси, и отново се обърна към детектива: — Не ме интересува колко хора ще работят по този случай и колко ще ми струва. Открий кой е убил онзи кучи син.

Отиде до вратата, понечи да я отвори и да излезе, ала спря с ръка върху бравата.

— Има още нещо. Искам да кажеш на Маккорд да не споменава пред мен името на Лий Манинг във връзка с убийството на съпруга ѝ, защото тогава ще го преследвам до дупка, а полицаите в Ню Йорк няма да са достатъчно, за да ме спрат.

След като Майкъл излезе, Уолбрехт и Бюканън само се спогледаха и дълго мълчаха.

— Направо не е за вярване — най-сетне продума детективът. — Това същият мъж ли е, който едва сви рамене, когато срещу него подадоха наведнъж шест обвинения за измама?

Бюканън каза:

— Направи на всички ни услуга и открий следите на убицеца, при това бързо. Защото ако приятелчето ти Маккорд се опита да обвини Лий Манинг, мога да ти гарантирам, че Майкъл Валенте ще стане неуправляем.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато шофьорът спря пред участъка и отвори вратата на Сам, Шрадер и Уомак тъкмо слизаха по стъпалата пред сградата. Тя обви ръце около себе си, опитвайки да се стопли, пренебрегна насмешливите им погледи и изтича покрай тях.

— Вместо това трябваше да накараш Валенте да ти купи кожено палто — подхвърли Стив, докато двамата с Шрадер вървяха подир нея обратно към участъка.

— Изкопчи ли нещо от Валенте? — попита Шрадер.

Тя кимна и махна към асансьорите:

— Нека да се качим горе, там е по-топло, пък и не ми се разказва цялата история два пъти.

— Маккорд не е тук. Имаше някакви срещи — каза ѝ Шрадер.

— Какви срещи? — попита Сам и не успя да скрие разочарованието си.

— Не знам, но графикът му е на бюрото. Лейтенантът ти остави бележка. Та какво изкопчи от Валенте?

Сам им разказа каквото е научила, но новата информация някак изгуби тежестта си в претъпканото шумно фоайе. Реакцията на Шрадер бе разбираема:

— Не знам какво да мисля. Може би е платил на някого, за да свърши мръсната работа. — Сетне изведнъж погледна часовника си и добави: — С Уомак отиваме да проверим Соломон и приятеля му. До утре.

Ядосана, че ще трябва да чака Маккорд, Сам изтича по стълбите до третия етаж и отиде до бюрото си в полицейската зала. Явно лейтенантът бе толкова разстроен от зле проведения разговор с Валенте, че не я бе изчакал да се върне и да му разкаже какво е научила. Направо не ѝ се вярваше, че вече е излязъл. От друга страна, той винаги спазваше уговорките си и очакваше от останалите да правят същото.

До телефона ѝ беше оставена бележка. Сам позна почерка на Маккорд. Мак имаше нетипично четлив за мъж почерк, помисли си тя, а веднага след това си припомни и онова, което ѝ бе казал сутринта на път към стаята за разпити. Беше забравила, че той я беше ревнувал от Валенте и че на нея ѝ беше станало неприятно. Сега обаче си спомни с всички подробности случката, спомни си усмивката, с която той ѝ беше казал: „Май че току-що преживяхме първата си любовна свада“.

Сърцето ѝ заби по-силно при спомена за думите на Мичъл, затова решително прогони натрапчивата мисъл. Нямаше намерение да стига дотам в отношенията си с Мичъл Маккорд, не и толкова далеч.

Успокои се и взе бележката му.

„Сам,

В средното чекмедже на бюрото ми е папката с бележките, които си водих по време на разговора с Валенте днес. Понеже все още не си се върнала, предполагам, че си успяла да поговориш с него. Прибави своите бележки към моите, докато все още разговорът е пресен в паметта ти. Ще се върна към пет и половина. Тогава ще поговорим, ако преди това не успее да ти се обадя по телефона.“

Мак

За пръв път се бе подписал с прякора си и Саманта Литълтън мигновено се разтопи от този факт. Доколкото знаеше, много малко хора си бяха спечелили привилегията да го наричат Мак. Така го наричаше кметът, доктор Нилс — шефът на съдебните медици, а веднъж и сестра му, когато се бе свързала със Сам, за да му предаде нещо. Всички останали се обръщаха към него с „лейтенант“.

Сам не бе нито негова роднина, нито дългогодишна приятелка, камо ли политически лидер. Ако ѝ позволяваше да използва прякора му, значи предполагаше, че тя може да се държи фамилиарно с него, а Сам не можеше. В този миг дори не можеше да реши дали така ѝ показваше, че ѝ позволява по-голяма близост. Или... дали не ѝ казваше, че трябва да стане по-близка с него. Или пък... вече беше?

Тя поклати глава, мъчейки се да прогони тези мисли, и тръгна към кабинета му. Този мъж щеше да я побърка. Държеше се така,

сякаш имаха връзка, след което я принуждаваше да се държи все едно наистина имаха връзка. Сутринта я беше погледнал леко раздразнен с присвити очи, защото беше ревнувал. Маккорд обаче нямаше правото да я ревнува, а Сам нямаше причина да се натъжава и да съжалява, че го е накарала да изпита такова неприятно чувство.

Проблемът според нея беше, че Маккорд бе измамно спокоен и равнодушен, а в същото време решителен и упорит, и че тя никога не знаеше по какви несигурни пътища ще я поведе. Осъзнаваше го едва след като се случеше.

В отношенията си с Маккорд Сам често имаше чувството, че върви рамо до рамо с него по тясна пътека в гората, усещайки някаква невидима опасност, а докато извърщаше глава, за да се порадва на ароматните горски цветя... и на широките му рамене и тесен ханш... изведнъж пропадеше в ужасна пропаст.

Саманта влезе в кабинета на Мичъл Маккорд, отиде до бюрото му и заразглежда графика му за деня.

До обяд беше зает с работата в участъка, с телефонни разговори и със срещите, които провеждаше със Саманта, Уомак и Шрадер.

Следобед имаше многобройни срещи, разговори със свидетели и всякаква подготвителна работа за следващия ден. Маккорд се оправяше с административните проблеми по телефона, но почти всичко останало обичаше да върши, като се срещаше очи в очи с хората. Всичко това изискваше упорита и дълга подготовка.

Предишния ден ѝ бе споменал, че възнамерявала разговаря с всеки служител на реда, който някога се бе срещал с Валенте или бе работил по негов случай. Сам бавно прокара пръст по списъка със срещите му за деня и се увери, че Мичъл вече е започнал с разговорите. След името на Дуейн Крейц, полицаия, арестувал Валенте за убийство, Маккорд бе изписал много имена на полицаи и часове за срещи.

Двамата с него бяха изключително любопитни по отношение на убийството, което бе извършил Валенте. Причината бе, че това бе единственото престъпление на Валенте, когато той бе проявил насилие, а също така бе единственото съдебно дело, в което обвиненията срещу него бяха потвърдени. Сам разгледа целия списък със срещи за деня и разочаровано осъзна, че няма начин Маккорд да свърши преди пет и половина.

Недоволна, тя седна на стола му зад бюрото, отвори средното чекмедже и извади папката за Валенте. Записа някои неща, ала когато върна документите в чекмеджето, настроението ѝ се влоши още повече.

Изправи се и огледа чистия му и подреден кабинет, прокара пръсти по гладката повърхност на бюрото, върху което Маккорд водеше записките си. Преди се беше шегувала със склонността му към ред и чистота, ала истината бе, че харесваше неговата организираност.

Бе израснала с шест по-големи братя и не можеше да мине през хола, без към нея да полети някоя възглавница, в повечето случаи няколко възглавници.

Братята ѝ се бяха надпреварвали да установят кой от тях е най-отвратителен. Когато родителите им не си бяха у дома за вечеря, шестимата си устройваха състезания по оригване. И... о, боже... състезания по пърдене!

Братята ѝ често изритваха мръсните си маратонки наред антрето и на света нямаше място, което да смърди по-лошо от преддверието в дома им. А чорапите им бяха направо невероятни. Докато седяха и гледаха телевизия заедно, от миризмата от чорапите им ѝ се гадеше. Оплака се от всичко това само веднъж, когато бе на осем години. На следващата сутрин се събуди и по възглавницата ѝ бяха разпилени мръсни мъжки чорапи.

Бързо се научи да се преструва, че не забелязва някои неща, защото щом братята ѝ разберяха, че нещо я дразни, нарочно го правеха.

Когато бе съвсем малка, те се отнасяха към нея като към говореща кукла. Често играеха бейзбол на поляната до дома им и тогава оставяха мъничката Саманта в края, за да се ориентират по нея къде се намира краят на игралното поле. Често, когато Брейн и Том се упражняваха да играят футбол, те просто я поставяха на мястото на вратаря и безмилостно пращаха топката по нея.

Братята ѝ бяха готови да убият всекиго, който посмееше да я нарани, ала в същото време обичаха да я дразнят, да се заяждат с нея. Баща им смяташе, че момчета, които са талантиви спортисти, могат да бъдат мръсни и непослушни, ала човек не можеше да очаква нищо друго от мъж, чиито деца го наричаха „тренир“ вместо „татко“.

Домашните помощници на семейството никога не се задържаха повече от година в дома им.

Майка им често се сърдеше на баща им за всичко, което позволяваше на момчетата, но понеже бе малцинство, никой не ѝ обръщаше внимание, пък и тя обожаваше съпруга си, както и всичките си деца.

Спретнатостта на Мичъл ѝ допаднаше, осъзна Сам, когато на излизане от кабинета му хвърли последен поглед към бюрото му. Истината бе, че всичко у Мичъл Маккорд ѝ допаднаше. Дори прякорът му звучеше някак звънливо.

Когато се върна на бюрото си, Саманта осъзна, че е гладна и неспокойна и че има нужда да се поразходи. Работното време на полицаите обикновено започваше в осем сутринта и свършваше в четири следобед, но тримата с Шрадер и Уомак бяха оставали до късно вечер, а понякога идваха и през почивните дни. Сам вече знаеше, че и тази вечер ще работи до късно, след като Маккорд щеше да се върне едва към пет и половина. Беше си заслужила правото да си вземе няколко часа почивка.

Взе чантата си, облече се и реши да отиде в „Бергдорф“, където имаше разпродажба.

Погледна мобилния си телефон, за да се увери, че е включен, и го пъхна в чантата си. Маккорд беше предвидим, особено що се отнасяше до спазването на срещите, затова тя не се притесняваше, че той ще се върне в участъка преди пет и половина.

В три часа Саманта Литълтън тъкмо отиваше към една от пробните, за да облече красива къса рокля с цвят на боровинки, когато мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя извади телефона от чантичката си и с изненада видя служебния номер на Мак. Още повече се изненада, когато от слушалката прозвуча гневният му глас:

— Къде, по дяволите, се губиш?

— Реших да си почина няколко часа. Намирам се в центъра на Петдесет и седма улица и Пето Авеню.

— Е, почивката ти току-що свърши. Идвай тук.

— Какво е станало? — попита Сам и пъхна хубавата рокличка в ръцете на стреснатата продавачка, която случайно минаваше покрай нея.

— Ще ти кажа, когато дойдеш. Къде е онзи списък с обвинения срещу Валенте, който направи тази сутрин?

— На бюрото ми е. — Тя вече подтичваше навън. — След малко пристигам.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Сам спря до бюрото си, колкото да прибере чантата си в шкафчето и да остави якето си на стола. После бързо се отправи към кабинета на Маккорд, а когато стигна, несигурно се спря на прага.

Мичъл стоеше зад бюрото си с гръб към нея, пъхнал ръце в джобовете на панталона си. Беше привел глава, сякаш гледаше екрана на компютъра си, ала мониторът бе тъмен.

Папката със записките ѝ по ареста на Валенте за убийството лежеше разтворена на бюрото на лейтенанта, а коженото му яке бе окачено на облегалката на един от столовете — още един знак, че нещо не е наред.

Сам реши да прекъсне мислите му и тихо попита:

— Какво има?

— Затвори вратата — рязко отвърна той.

Сам я затвори и тревогата ѝ нарасна. Маккорд никога не затваряше вратата на кабинета си, когато са сами вътре. Всички на третия етаж можеха да видят какво става в кабинета му, защото всички останали вратите бяха остъклени, а той беше наясно, че честите срещи с нея при затворена врата ще станат причина за много клюки и ще настроят детективите срещу Сам. Маккорд все още стоеше с гръб към нея, когато попита:

— Името Уилям Холмс говори ли ти нещо?

— Естествено. Нали той е жертвата на Валенте?

— Какво си спомняш от официалната информация, която си прочела за този случай?

Сам вече сериозно започваше да се плаши, понеже Маккорд така и не се обърна към нея, докато разговаряха.

— Жертвата, Уилям Холмс, е бил невъоръжен шестнайсетгодишен младеж с чисто досие. Двамата се скарали с Валенте в някаква уличка. Причината е неизвестна. При спречкването Майкъл Валенте — седемнайсетгодишен младеж с цял списък от престъпни прояви — застрелва Холмс с полуавтоматичен пистолет

Четиридесет и пети калибър. Патрулиращият полицаи Дуейн Крейц чул изстрела и веднага се озовал на местопрестъплението, но Холмс починал, преди линейката да пристигне. Полицаи Крейц арестувал Валенте.

— Продължавай — саркастично рече Маккорд, когато Сам замълча. — Искам да се уверя, че си прочела същите неща в документацията, които прочетох и аз.

— Протоколът от аутопсията посочва като причина за смъртта разкъсване на аортата от куршум Четиридесет и пети калибър. Балистичната експертиза потвърждава, че изстрелът е произведен от незаконно притежавания полуавтоматичен пистолет Четиридесет и пети калибър. Отпечатъците на Валенте са били по цялото оръжие. В кръвта и на двамата не са били открити наркотици или алкохол. — Тя отново спря и се зачуди какво ли още иска Маккорд, затова спомена единственото и най-очевидното, което ѝ хрумна: — В съда Валенте е бил представляван от служебен защитник и се е признал за виновен. Съдията е взел предвид възрастта на Валенте, но въпреки всичко го е осъдил заради предишните му престъпления и заради хладнокръвното убийство на Уилям Холмс.

Едва сега лейтенантът се обърна и Сам потръпна от гневния блясък в сините му очи.

— Искаш ли да знаеш какво всъщност се е случило?

— Какво имаш предвид?

— Днес разговарях с Крейц. Сега е пенсионер и дави спомените си за добрите времена в полицията сам с бутилка „Джак Даниелс“. Когато пристигнах, той вече се беше натряскал и много се зарадва, че ще може да ми разкаже истината за убийството, извършено от Валенте, защото „ми е голям фен“. Изглежда, докладът му за смъртта на Холмс е бил леко подправен, защото така е искал капитанът му, а в „добрите стари времена“ ченгетата се поддържали и си правели такива услуги. Можеш ли да се сетиш кой е бил въпросният капитан?

Сам поклати глава.

— Уилям Труманти — изрече Маккорд. — А сега се сети коя е жертвата.

— Уилям Холмс.

— Уилям Труманти Холмс — подчерта той. Беше прекалено нервен и явно не му се седеше. Бавно разтри врата си и се наведе над

бюрото си. — Холмс е единственото дете на сестрата на Уилям Труманти. Тъй като Труманти нямал други братя или сестри, Уилям Холмс бил последната издънка на малкото им семейство. Започна ли да схващаш картинката?

— Не още.

— Не, ама, разбира се, че не — язвително рече Мичъл и стисна зъби. — Ти не знаеш нищо за тези скапани „стари времена“. Позволи ми да ти обясня. Вече проверих някои неща повторно чрез друг пенсиониран полицай от времето на капитан Труманти. Ето какво е било спестено от доклада: Уилям Холмс е бил абсолютно леке и на няколко пъти е бил изправян пред съда заедно с приятелчето си Майкъл Валенте. Чичо му обаче опазил досието му чисто. Няколко пъти капитан Труманти, който по това време бил лейтенант Труманти, спасявал кожата и на младия Валенте.

Сам напрегнато се приведе напред и попита:

— Валенте и Холмс приятели ли са били?

— Били са първи приятели. Всъщност са израснали заедно. За съжаление Холмс въобще не се разбирал с братовчеда на Валенте — Анджело. Онази вечер Валенте и приятелчето му „се скарали“, защото добричкият Бил изчакавал Валенте, надрусан и оплескан с кръвта на Анджело, а също така и въоръжен със собствения си полуавтоматичен пистолет Четиридесет и пети калибър. Оръжието не е било на Валенте, а на Холмс, а на всичкото отгоре отпечатъците на Валенте са открити върху цевта, не върху дръжката. Сега схвана ли картинката?

Сам инстинктивно усети желанието му да излее гнева си, затова само каза:

— Предпочитам да ми разкажеш.

— Труманти е искал да отмъсти за племенника си и е уредил нещата така, че седемнайсетгодишното момче да бъде прегазено от правосъдната система и хвърлено в затвора. Не казвам, че Валенте е бил цвете за мирисане, но не е бил пласъор, не се е боцкал и от известно време преди убийството не се е забърквал в неприятности. И — натърти Мичъл — определено не е бил виновен по обвиненията за предумишлено убийство. — Отново разтри врата си и разкърши рамене, сякаш се опитваше да освободи тялото си от напрежението. — Ако тогава е имал по-добър адвокат, щеше да се отърве с убийство при самозащита, а дори и съдията да не се беше съгласил с тази теза, щеше

да издаде условна присъда за непредумишлено убийство. Вместо това обаче Труманти, Крейц и другите добри момчета от участъка нахиснали Валенте и го пратили зад решетките за четири години. Това обаче е било само началото — язвително добави той.

— Какво искаш да кажеш — попита Сам, ала всъщност не искаше да чуе грозната истина.

— Какво си спомняш за последвалите арести на Валенте? — Той се наведе и побутна към нея списъка, който сама бе направила сутринта. — Ето, подсети се.

Сам механично взе листа, защото лейтенантът ѝ бе наредил, ала веднага го остави настрана, понеже знаеше какво пише вътре.

— Първите няколко години, след като излиза на свобода, Валенте запазва досието си чисто. След това обаче следват редица арести за незначителни провинения, ако не се лъжа за шофиране с превишена скорост, за притежание на опиат, който се оказал най-обикновено болкоуспокояващо.

— Друго? — настоя Маккорд.

— Преди около десет години обвиненията започват да стават все по-сериозни. Първото е обвинение в опит за подкуп на чиновник — твърди се, че Валенте се опитал да подкупи някакъв инспектор, който искал да му състави акт за строителни нарушения. Следват още няколко обвинения за опит за даване на подкуп, а след тях обвиненията стават все по-нелепи, докато Валенте непрестанно е просперираше.

— Втората ми среща днес беше с инспектора, който Валенте уж се опитал да подкупи. Господин Франц сега живее в старчески дом и съвестта доста го измъчва за някои от нещата, които е извършил през живота си. За пет минути ми се изповяда и му олекна.

— Какво ти каза?

— Валенте никога не се е опитвал да го подкупи, нито пък някого от другите двама, които са подали жалби по-късно. Труманти ги е накарал да излъжат. — Маккорд се изправи и отиде до отрупаната с огромни купчини папки маса, взе една с името на Валенте и я захвърли отвратен. — Веднага мога да ти кажа защо всички тези дела са приключили или с оттегляне на обвиненията, или с прекратяване на делото, или с признаване на Валенте за невинен. Защото всичко това са пълни глупости. Слава богу, че когато са били подавани исковете, Валенте вече е бил в състояние да си осигури добри адвокати, вместо

да му се налага да разчита на служебни защитници, които да го оставят да се признае за виновен в обвинение в предумишлено убийство. Обзалагам се, че Труманти стои поне зад половината от тези изфабрикувани обвинения.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че Труманти е вдигал пушилка с тези незначителни обвинения, разчитайки на максимата на прокурорите, че „където има дим, там има и огън“. — Мичъл вдигна друга папка и също я захвърли с презрение. — С годините Валенте е ставал все по-любима жертва за прокурорите.

Сам объркано повдигна ръце и попита:

— Но как?

— Като е унищожавал враговете си в съда. Не само ги е побеждавал, но ги е унищожавал. Когато прочетох стенограмите и всички останали документи, едва тогава ми стана ясно, че Валенте е давал две основни нареждания на адвокатите си, като ги е изпращал в съда. Първото, разбира се, е било да отхвърлят обвиненията, а второто — да унижат и разобличат онзи, който ръководи обвинението. Докато четях книгата, направо ми се изправи косата от нещата, които са подхвърляли адвокатите на Валенте. При всяко следващо дело адвокатите му са се заяждали с прокурорите и са прекъсвали речите им заради неща като дребни правописни грешки, граматически грешки, правила са им забележки за печатните грешки в документите или за това, че са закъснявали с минута и половина. С други думи, всячески са се опитвали да покажат на присъстващите, че прокурорите са некомпетентни във всяко едно отношение. В няколко от делата даже съдиите са вземали страна на адвокатите и са порицавали прокурорите за немарливостта им.

Веднъж успели да изложат и да засрамят опонентите си в съда, адвокатите на Валенте ставали все по-гадни, докато най-накрая се стигало до размяна на обиди като: „простотия“, „непростима немарливост“ и „невероятна некомпетентност“. — Маккорд се върна зад бюрото си и седна. — Адвокати като тези на Валенте, които взимат по две хиляди долара на час или дори повече, са готови на всичко и правят всичко, само и само да спечелят делото. Такива хора обикновено не си губят времето, нито пък парите на клиентите си, за да отмъщават на някого, ала адвокатите на Валенте са правели точно

това. И очевидно са го правели по негово нареждане. Той ги е насъсквал срещу прокурорите, докато те не бъдат напълно унижени. Едва тогава Валенте ги е оставял на мира.

— Честно казано, не мога да го обвинявам за това малко, макар и недостойно отмъщение.

— Няма нищо недостойно в отмъщението му. На прокурори, които са били направени на пълни глупаци във важни дела като тези на Валенте, общо взето, им е оставало да помахат за сбогом на кариерата и на амбициите си. Хората от този бранш обаче обикновено са зловни и помнят на кого имат зъб. Всеки път, когато той е натирвал някой от тях с подвита опашка извън съдебната зала, дузини други са заемали мястото им, за да докажат себе си и да останат в историята като първите и единствените, вкарали Валенте зад решетките. — Мичъл взе един молив, но веднага го захвърли, също както бе направил и с папките. — Когато поех този случай, си мислех, че Валенте е поредната хиена, прегризваща вените и сухожилията на съдебната ни система. Аз самият исках да го закова, също като онези прокурори. Не съм по-различен от тях.

— Това въобще не е вярно! — извика Сам толкова пламенно, че изненадата прогони гнева на Маккорд.

— Че защо да съм по-различен?

— Защото ти вярваше във вината му, вярваше на всички обвинения, отправени срещу него, затова пое този случай. Докато със сигурност някои от тези прокурори са знаели, че само хвърлят прах в очите на хората.

Вместо да отговори, той поклати глава, сякаш току-що се бе сетил за нещо.

— Когато Труманти ме извика в централата на Полис Плаза и ми каза, че иска точно аз да поема това разследване и че по този начин ще му направя „лична услуга“, усетих, че има нещо доста отмъстително и неясно в отношението му към Майкъл Валенте. Освен че непрекъснато го проклинаше и псуваше, Труманти не престана да ми повтаря, че залавянето и осъждането на Валенте е единствената му мечта в този живот. Сега ми се струва, че старият комисар наистина е убеден във вината на Валенте, като се започне от убийството на Холмс и се свърши с ареста за превишена скорост. Когато му казах, че се каня да

се оттегля и да се пенсионирам от полицията, той ми обеща, че ако закова Валенте, ще се пенсионирам като капитан.

— Всичко това има ли нещо общо с причините, които са те накарали да поемеш случая?

— Ако желях да стана капитан — рече той с презрителна усмивка, — щях да подреда живота и кариерата си малко по-различно. — Кимна към масата, отрупана с документи за Валенте, и добави: — Докато преглеждах ония боклуци там, ми направи впечатление, че при някои от обвиненията прокурорите направо са се държали неуместно и нечестно. Дори и на мен ми се стори, че подобни обвинения не биха издържали в съда. Валенте не е някой мафиотски бос, управляващ цяла мрежа от дребни риби, които да му вършат мръсната работа, затова не са успели до го осъдят. Той просто е собственик на огромна и напълно легална корпорация. При цялото това внимание, което му отделят, корпорацията му трябва да скърца от чистота, защото иначе все някой от прокурорите щеше да го осъди за нещо. Единственото, което са открили, са някакви незначителни грешки в счетоводството, каквито могат да се открият във всяка подобна компания. — Той замълча за момент, загледа се в лявата част на черната дъска, където бе записал всички евентуални доказателства срещу Валенте, сетне поклати глава и мрачно се изсмя. — Мисля, че вече мога да заключа, че Майкъл Валенте не е убил Логан Манинг, нито е наел някого да го направи.

— Защо си толкова сигурен? — попита Сам и едва се сдържа да не се усмихне доволно.

— Защото ако Валенте бе способен на убийство, той отдавна щеше да е насочил всичките си усилия към Труманти. — Мичъл се изправи и все още загледан в черната дъска, рече: — Ето един мъж, който живее според поговорката „Мълчанието е злато“. Нищо чудно, че го хареса.

— Сега какво ще правиш? — попита Сам и също се изправи.

— Освен всичко останало ще открия истинския убиец на Манинг. Утре сутрин започваме наново, ще търсим други заподозрени и ще изграждаме нови теории. — Той заобиколи бюрото, взе якето си и го облече. — Облечи се, ще те закарам у вас.

Преди никога не беше предлагал да я откара. Когато времето беше хубаво, Сам се прибираше пеша, иначе пътуваше с метрото. Хрумна ѝ да му откаже, но не го направи. Каза си, че постъпва така,

защото денят и без това бе труден и защото не ѝ се искаше да откаже на любезното му предложение. Истината бе, че Мичъл Маккорд изглеждаше толкова изтощен и обезсърчен, че сърцето я болеше за него.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Пред асансьорите чакаше цяла тълпа, затова Маккорд тръгна към стълбището и Сам го последва. Вървеше пред нея и тя с копнеж се загледа в малките къдрички на тила му, които леко докосваха яката на палтото. Той обаче явно още мислеше за неразумната си доверчивост, която го бе накарала да преследва невинен човек.

— Толкова се радвам, че Валенте ми натри носа сутринта — каза ѝ саркастично. — Опитват се да го осъдят от години, а аз щях да им помогна да го завържат на електрическия стол за нещо, което не е извършил. Докъде ли може да стигне злоупотребата с властта и положението?

— На мен ми се струва, че Валенте е голям късметлия — рече Сам зад него.

— И как пък стигна до този извод? — насмешливо рече Маккорд тъкмо преди да стигнат площадката на втори етаж.

Младата жена понечи да докосне непокорните къдрички на тила му, ала се опомни и отдръпна ръка. Явно можеше да се опази от чара и магнетизма на този мъж, когато той бе самоуверен. Ала когато Мичъл Маккорд бе измъчен и тъжен, бе напълно беззащитна пред него.

— Защото ти никога не би позволил това да се случи. Защото не си подлизурко. Именно затова си толкова невероятен...

Той спря и се обърна толкова рязко, че Сам не можа да реагира и ръцете им се срещнаха на парапета. Сърцето ѝ заблъска в гърдите, когато погледите им се срещнаха, а лицата им бяха едва на сантиметри едно от друго.

Саманта с мъка преглътна и се отърси от магията, качвайки се на горното стъпало. Маккорд я последва и тя неволно се загледа в загорялата кожа на гърдите му, показваща се от разкопчаната му риза. Сам внезапно се ужаси, че някой може да се появи на стълбището и да ги види така. Стреснато пое дъх и рязко го изпусна, а Маккорд го забеляза и сведе поглед към гърдите ѝ. Онова, което каза след миг обаче, напълно я смая.

— Не — изрече с дрезгав смях, сякаш не можеше да повярва, че е способен да изкачи единственото стъпало, което ги делеше. — Не.

Обърна се и бързо заслиза надолу. Сам го последва, сломена, ала твърдо решена да не го показва. Маккорд отвори вратата и двамата се озоваха на зле осветения паркинг зад сградата.

— Вечерта е чудесна — излъга Сам, усмихвайки се в мразовитата нощ. — Наистина предпочитам да взема метрото и да напазарувам, преди да се прибера вкъщи.

С ослепителна усмивка тя се обърна и понечи да си върви, ала когато той я сграбчи за лакътя, се намръщи и се обърна.

— Влизай в колата ми — нареди ѝ.

Сам издърпа ръката си, но не грубо, защото не искаше да му покаже, че е разстроена. Да покажеш на един мъж, че си разстроена, означава да му дадеш възможност да си направи погрешните изводи, което всъщност е последното нещо, което желаш. Да се засмееш обаче, означава да объркаш мъжа срещу себе си. И Сам се засмя доста убедително.

— Благодаря ти, но наистина предпочитам да се прибера с метрото и да напазарувам.

— Влизай в колата — изкомандва отново той и плъзна ръка по гърба ѝ, подканвайки я да се качи в автомобила.

Следващата огромна грешка, която една жена можеше да допусне с мъж като Маккорд в подобно настроение, бе да направи от мухата слон. Кое то съответно щеше да накара мъжа да реши, че мухата наистина е слон.

Сам спокойно се качи в колата, а той затвори вратата след нея и я заключи с ключа си.

Сам едва потисна смеха си.

— Нали знаеш, че и двамата сме въоръжени — рече тя, когато той се настани зад волана!

— Единият от двама ни обаче е по-добре въоръжен — безцеремонно заяви той.

Сам се усмихна многозначително и тихо попита:

— Кой по-точно?

Маккорд бавно се обърна към нея и праметна ръка на облегалката на седалката ѝ. За един миг на Сам ѝ се стори, че ще я

прегърне през раменете и ще я придърпа към себе си. Вместо това той отдръпна ръка и запали двигателя.

— Ти — отвърна.

После Сам набързо му разказа какво е научила от Валенте, след което мълчаха по целия път до дома ѝ. Преди не им се беше случвало, досега винаги бяха намирали общи теми. Сам се чувстваше много неудобно. Маккорд се държеше ужасно непредвидимо. Разбира се, на стълбището и тя не се беше държала както се очакваше. Тогава не трябваше да казва онези неща, нито да се разнежва, нито да стои на стъпалото и да докосва ръката на Мичъл.

— Благодаря, че ме докара — каза, докато той паркираше пред сградата. Очакваше той да се изненада от това, че тя живее в такъв скъп квартал, а е само детектив новобранец в полицията. Всъщност той не каза нищо. Сам понечи да отвори вратата и за нейна изненада той изгаси двигателя. — Не е необходимо да слизаш — рече тя и слезе.

Маккорд не ѝ обърна никакво внимание и я последва. Неприятна нервност прогони обичайното за Сам спокойствие, когато общуваше с представители на мъжкия пол.

— Какво правиш? — попита тя, когато той се изправи до нея на тротоара.

— Изпращам те.

— Ти се шегуваш! — задави се от смях Саманта.

— Напротив, напълно сериозен съм — отсече той и заедно с нея мина покрай портиера.

Сам извика асансьора и реши, че е най-добре да подхване забранената тема:

— Надявам се, че не си разстроен за неловкия момент на стълбището.

Маккорд я погледна толкова сърдито, че сърцето ѝ се сви.

— Нека обсъдим това горе.

Тя отново го погледна изумено и му отправи онази усмивка, която винаги влудяваше братята ѝ и объркваше повечето самоуверени мъже.

— Ти да не би да си останал с впечатлението, че ще те поканя горе?

— Въобще не съм останал с това впечатление, аз съм убеден.

По тона и по отношението му Сам заключи, че Маккорд ще я мъмри за неприличното ѝ държание. Да кажеш на един мъж, който ти е колега и още повече пряк шеф, че е „невероятен“, и да докосваш ръката му, означаваше, че не мислиш трезво и че се държиш неприлично. Така бе според правилата, ала всичко започваше да става абсурдно!

Сам отключи апартамента си, влезе вътре и светна лампата. Маккорд я последва, ала спря на прага. Скръсти ръце на гърдите си и остана така.

Внезапно Сам изпита непреодолимата нужда да изглежда прилично и изрядна, докато в душата ѝ бе настъпил истински хаос. Нервно вдигна ръце и стегна панделката, която придържаше косата ѝ. Маккорд стоеше и я наблюдаваше, докато тя оправяше прическата си. После каза:

— Няма да има никакви откраднати целувки по мръсните стълбища, нито натискане в колата, паркирана на тъмната уличка.

Той млъкна за миг, давайки ѝ възможност да осмисли казаното, тя обаче бе толкова шокирана, че несъзнателно отвори уста. Не можеше да повярва, че Мичъл преувеличава дотолкова онзи миг на стълбището, когато всъщност нищо не се бе случило. Не можеше да повярва, че той си мисли, че тя се е опитала да го прелъсти! Явно самочувствието му не само бе огромно, но той очевидно имаше подход към жените, с които работеше. Първо беше поканата за вечеря, после онова с „Любовната свада“, а накрая и бележката, подписана с прякора му. И беше проработило! Беше проработило дори при нея, а Саманта никога преди не се бе кланяла на герои, през целия си живот не беше сантименталничела. Всичко, което бе харесвала у него, изведнъж изгуби значение след това откритие.

— Не само, че работим заедно, но аз съм ти и шеф — без нужда напомни той. — Затова искам да разбереш, че това никога и по никакъв начин няма да повлияе на работата ни, нито на кариерата ти. Ясно ли е?

— Напълно — излъга Сам и продължи да се усмихва мило, скръствайки ръце също като него. — Благодаря ви, лейтенант.

Маккорд присви очи и тихо рече:

— Опитвам се да те уверя, че не трябва да се страхуваш от никакви последствия заради онова, което ще направя сега.

Сам започваше да си изпуска нервите, а това никога не ѝ се беше случвало.

— А би ли ми казал какво точно възнамеряваш да направиш?

— Точно това щях да направя — отвърна той и като че ли изглеждаше леко изненадан от тона ѝ.

— Ами тогава ми кажи.

— Първо, ще развържа тази панделка. Искам косата ти да се разпилее по раменете ти, така че да мога да прокарам пръсти през нея и да откроя дали е като коприна. От седмици умирам да го направя.

Сам го зяпна и ръцете ѝ се отпуснаха безсилно.

— След като го направя — продължи той с дрезгав глас, — ще започна да те целувам и преди да напусна дома ти, ще те притисна до тази стена — Маккорд кимна към стената зад гърба си — и ще направя всичко възможно да жигосам тялото ти със своето.

— Защо? — объркано попита тя и се намръщи.

Мичъл явно не разбра въпроса ѝ, ала онова, което ѝ каза, направо я разтопи:

— Защото утре ще ни се наложи да се преструваме, че това никога не се е случило, и ще ни се наложи да се преструваме, докато не закрием делото „Манинг“ или докато един от нас не се оттегли от него. Ако не изчакаме, ако позволим всичко това да започне преди края на делото, значи ще я свършим на някое мръсно стълбище, опитвайки се да откраднем няколко мига за себе си, умирайки от ужас, че някой ще ни открие. Това няма да бъде просто един незначителен флирт и аз няма да го възприемам като такъв, нито ще позволя да го направиш.

Сам не откъсваше очи от лицето му, докато се опитваше да осъзнае какво се случва. Не можеше да повярва, че той я желае и че я бе желал през цялото това време. На всичкото отгоре се опитваше да направи всичко възможно, за да запази кариерата ѝ в участъка, без да ѝ даде повод да се съмнява в чувствата му. Преди го бе възприемала като герой, ала сега направо не можеше да изрази чувствата си към него.

— Докато се преструваме — продължаваше той, давайки ѝ време, колкото да осъзнае думите му, — ти ще имаш достатъчно време да решиш дали искаш да бъдеш с мен и след приключването на този случай. Ако решиш да ме отблъснеш преди това, ще те разбере и няма да го обсъждаме повече. Ще се разделим като приятели и ти ще можеш да се преструваш, че нещата, които искам да ти направя, нещата, които

ще направя с тялото ти, не са били повече от сън. — Той отново замълча, за да види реакцията ѝ. — Как ти звучи дотук?

Беше съвсем в негов стил — толкова организирано и пресметнато до последния детайл. Неспособна да сдържи усмивката си нито да спре танца на сърцето си или да угаси пламъка в очите си, Сам едва прошепна:

— Звучи ми точно... в твой стил, Мак.

Той повдигна вежди още в очакване на истинския ѝ отговор. Сините му очи я приковаваха на място.

Вместо да каже нещо, Сам вдигна ръка и бавно развърза панделката си. Косата ѝ се разпиля по раменете.

Мичъл нежно обхвана лицето ѝ с ръце и бавно плъзна пръсти в гъстата кестенява коприна.

— Сам — тихо промълви той, сякаш боготвореше името ѝ. Приведе се над нея и докосна устните ѝ със своите. — Сам — отново повтори.

Когато Маккорд си отиде, Сам затвори вратата след него, сетне се облегна на стената, до която я бе притискал допреди малко, и бавно се отпусна на пода. Притисна колене към гърдите си, обви ги с ръце и отпусна глава. Затвори очи, опиянена от спомена за ръцете и устните му. Дългата ѝ тъмна коса, която доскоро бе вдигната на кок, сега гъделичкаше страните ѝ.

Беше последвала Мичъл Маккорд по онази въображаема пътечка в гората.

Бе паднала от скалата право в пропастта.

Ала какво удоволствие ѝ бе донесло това падане!

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Според Майкъл зала „Кинг Коул“ в „Сейнт Реджис“ на Петдесет и пета улица не беше най-подходящото място за разговор със Соломон. Залата беше просторна, светлината бе приглушена, а стените бяха облицовани в тъмно дърво. По цялата ѝ дължина бе разположен бар с високи столове пред него. В момента всички бяха заети с обичайните за Манхатън посетители.

Покрай другата стена бяха разположени малки масички с наредени около тях столове. Не само, че бе тъмно като в рог, но и бе шумно. Майкъл се досети, че това бе вероятната причина и Лий да избере мястото за среща с Джейсън. Тук нямаше лесно да я разпознаят в тъмнината, а и на драматурга щеше да му се наложи доста да повиши тон, докато я „увещава“ да се върне на работа.

До тази зала имаше още една, ала когато Майкъл я поразгледа по-добре, видя, че всъщност това е съвсем малък салон, в който светлината е по-ярка, а клиентите са съвсем малко. Майкъл избра маса, от която щеше да види Лий, ако тя реши да влезе през страничния вход. Поръча си питие и нетърпеливо погледна часовника си.

Соломон закъсня с петнайсет минути и още с пристигането си започна да се извинява.

— Направо не знам как да ти се извиня! — рече той, ръкува се с Майкъл и седна. Никога преди това не се бяха срещали и Майкъл беше очаквал да започнат направо разговора за Лий, защото тя бе единственото нещо, което ги свързваше. Само че той веднага осъзна, че за Соломон има нещо друго, което да ги свързва. — Закъсных заради проклетите ченгета! — раздразнено обясни Джейсън. — Двама детективи цъфнаха в театъра, без да имат уговорена среща, и ме засипаха с въпроси за отношенията ми с Логан Манинг. Не можах да се отърва от тях! Упорити копелета са, нали?

— Точно аз няма да споря по въпроса — подхвърли Майкъл.

— На теб ти се налага да се оправяш с тези хора непрекъснато. Какво ги правиш, когато се появят изневиделица и започнат да те

разпитват за бизнеса ти?

— Обикновено ги подкупвам и те си тръгват.

— И действа ли?

— Ако не действа, просто ги застрелвам.

Джейсън едва сега осъзна, че учтиво му намекват, че е нетактичен. Облегна се назад и за миг притвори очи.

— Извинявай — каза, — имаш ли нещо против да започнем отначало?

Майкъл погледна часовника си и отвърна:

— Нека просто продължим.

— Интересува ли те какво ме питаха ченгетата?

— А трябва ли да ме интересува?

— Искаха да знаят как точно Логан е участвал в инвестирането на пиесата.

Майкъл определено се интересуваше от това, въпросително повдигна вежди и нервният писател бързо заразказва:

— Казах им, че Логан ми даде двеста хиляди в брой за пиесата ми. Подписахме договор, аз му дадох разписка и вложих парите в банковата сметка на пиесата. Какво толкова сме направили? Всяка седмица внасям по петстотин-шестстотин хиляди долара от продажбите на билети.

Майкъл отпи от чашата си, не искаше да проличи колко го интересува темата.

— Каква част от приходите от продажбите са пари в брой?

— Огромна.

— Но парите на Манинг са били инвестиция, а не печалба. Защо не си ги депозирал в друга сметка, а си ги внесъл като печалба в сметката за приходите?

Соломон повдигна ръце и отвърна:

— И ченгетата това ме питаха.

— А ти какво им отговори?

— Казах им истината. Не съм счетоводител. Логан ми даде пари в брой и ми предложи да ги депозирам в онази сметка, така и направих. Казах на счетоводителката си, че това са пари от инвестиция, и тя направи съответните постъпки, каквито и да са те. Мразя сметките.

Джейсън се огледа, за да извика сервитьорката и да си поръча питие. Както Майкъл скоро разбра, драматургът беше много придирчив към мартинито си. Необходими му бяха две минути, за да си поръча мартини, а Майкъл нямаше време за губене.

— Манинг каза ли ти откъде са парите? — попита той, когато Соломон най-сетне си поръча.

— Логан каза, че някой му платил в брой и че се чудел какво да прави с парите, защото не е искал да ги внесе в собствената си сметка.

— Каза ли ти защо не е искал?

— И полицаите това ме попитаха.

— А ти какво им отговори?

— Логан каза, че не иска да депозира парите в собствената си сметка, защото ще му се наложи Двадесет пъти да се разкарва до банката. Ти въобще знаеш ли, че ако внасяш или теглиш повече от десет хиляди долара в брой, банката съобщава на данъчните? Искам да кажа — сериозно рече Джейсън, — кой, по дяволите, иска данъчните да му се мотаят в краката?

— Не и аз.

— Те са американското Гестапо.

— Напълно съм съгласен.

— В моя случай обаче — рече Джейсън — нашите пари в брой са напълно легални и чисти, защото идват от продажбите на билети, така че данъчните не ни гледат под лупа. — Той се загледа в сервитьорката, която му донесе питието. После опита мартинито си, за да се увери, че „не е правено в шейкър“ и че „има само една капчица, а не две вермут“. — Добре е — рече й, после отпи и се отпусна назад. Сетне сякаш изведнъж се сети, че Майкъл специално го е помолил да се срещнат тази вечер, преди да пристигне Лий. — А сега какво мога да направя за вас, господин Валенте, или е по-добре да те наричам Майкъл, след като двамата с Лий сте толкова стари приятели?

Майкъл усети абсурдна, но съвсем истинска болка от факта, че Лий не е казала на Соломон, че всъщност не са само стари приятели. От друга страна, осъзна, че отношенията им са нещо лично и че на Лий ще ѝ е много трудно да обяснява на приятелите си как въобще е решила да се свърже с Валенте и да приеме името му. Нито връзката ѝ с него, нито името му можеха да ѝ спечелят симпатиите на обществото. Всъщност бе тъкмо обратното.

— Наричай ме както искаш. Не можеш да направиш нищо за мен, но има нещо, което може би аз мога да направя за теб.

Ако на света съществуваше нещо, което можеше да прикове вниманието на Соломон, то бе да му предложат нещо, което желае, дори и да не знаеше какво точно е.

— Лий ми каза, че искаш тя да се върне на работа.

— Мили боже, разбира се, че искам!

— Обаче тя няма да се върне на сцената, докато ѝ се налага да работи с Джейн Сербинг.

— Лий няма избор! Тя е професионалистка...

— Напротив, има избор и вече го е направила — студено заяви Майкъл. — Тя се опасява, при това основателно, че личната ѝ трагедия ще се превърне в публичен цирк.

Джейсън се заслуша за минута в строгия тон на Валенте, спря да протестира и като че ли маслинките на дъното на чашата му се превърнаха в най-интересното нещо на света.

— Сега ще ти кажа истината — най-сетне рече той и отправи поглед към Майкъл. — Джейн Сербинг е луда. Като казвам това, не се шегувам. Тя е обсебена от идеята да се превърне в Лий. Лий съвсем скоро ще се сдобие с нещо, за което Джейн копнее.

— Какво нещо?

— Безсмъртие.

— Моля?

— Актрисите от рода Баримор и от рода Сербинг, с изключение на Джейн, са били издигани в култ на Бродуей. Всъщност само три актриси могат да се похвалят с такава слава: Етел Баримор, Марияна Сербинг и Делорес Сербинг. Лий Кендал щеше да бъде четвъртата, но ако продължи доброволно да страни от театъра, при това само заради изневерите на съпруга си, ще изгуби славата си. — Джейсън се беше разгорещил и на Майкъл изведнъж му се стори, че слуша речта, която писателят си бе подготвил за Лий. — Актьорите играят! Те играят, когато са болни, когато баща им лежи на смъртно ложе, когато са толкова пияни, че не могат да стоят на краката си, дори когато са изпаднали в кататония. Когато завесата се вдигне, те излизат на сцената и играят! — Майкъл тъкмо щеше да прекъсне лекцията за театралните обичаи, ала следващите думи на събеседника му напълно приковаха вниманието му. — Ти имаш ли представа колко е талантлива

Лий? — Джейсън вдигна ръка. — Не се опитвай да ми отговаряш, защото нямаш представа, никой няма представа. В Нюйоркския университет са я наричали „феноменът“, защото не са знаели как да опишат таланта ѝ. Критиците пък я наричат „вълшебница“, защото също не знаят как да обяснят онова, което тя умее. — Скръствайки ръце на масата, Джейсън се приведе напред и напрегнато каза: — На премиерата на „Незряца“, когато Лий се наведе към публиката и каза, че ѝ е известна една тайна, с очите си видях как всичките проклети зрители се наведоха несъзнателно напред, за да чуят тайната ѝ.

Майкъл отмести поглед. Няколко души тъкмо влязоха в помещението и без да искат, прекъснаха разказа на Соломон, който Майкъл можеше да слуша с часове.

— Нека да поговорим за Джейн Сербинг.

Джейсън потрепери и се отпусна назад.

— Джейн се нанесе в гримьорната на Лий. Щом се разчу за връзката ѝ с Логан, Джейн ми каза, че Лий никога няма да се върне на работа, и че иска да се пренесе в нейната гримьорна. Категорично ѝ отказах. За бога, та двете помещения са напълно еднакви! Обаче Джейн иска мястото на Лий. В буквален и преносен смисъл. Смъртта на Логан бе манна небесна за нея. Лий няма да може да се върне на работа и Джейн ще получи нейната роля. Направо не знам какво да правя.

— Уволни я.

— Мили боже, няма нищо, което да искам повече, обаче агентите ѝ са изготвили такъв договор, че направо са ме гепили за врата.

— Откупи я.

— Ще ми се да можех, обаче не разполагам с такава сума. Вече вложих в следващата си пиеса огромна част от приходите на „Незряца“. Ако не бях загрижен за финансовото си състояние, щях да платя на Джейн и да я разкарам, можеш да си сигурен. Ролята на Джейн без проблем може да бъде поета от дубльорката, която на всичкото отгоре въобще не взима такава баснословна сума като Джейн.

— Какви пари ще са ти необходими, за да финансираш следващата си пиеса?

Джейсън му каза и Майкъл бръкна в джоба си и извади чекова книжка.

— Ти да не би да се шегуваш? — Соломон се втренчи в числото, което Валенте бе написал върху чека.

— Доказателството за сериозността на намеренията ми е в ръката ти — меко отвърна Майкъл, кимайки към разписания чек. — Изпрати необходимите документи в офиса ми утре. Нека да са от името на Лий.

— От нейно име ли?

Той кимна.

— Имам нужда от още едно питие! — заяви Соломон и нервно се изсмя. — Ами ти?

Без да изчака отговор, Джейсън повика сервитьорката, за да поръча. Когато отново се обърна към събеседника си, видя, че Валенте гледа някого през панорамния прозорец на заведението.

Майкъл гледаше Лий, която тъкмо слизаше от лимузината на семейство Фаръл. Беше облечена в сапфиреносиня рокля и подходящо палто. Усмиваше се на О'Хара, който ѝ помагаше да слезе.

Зад лимузината спря такси, от което слезе един мъж. Непознатият нарочно поизостана, после последва актрисата в заведението. Майкъл не го забеляза, вниманието му бе приковано от красивата жена, в която бе влюбен.

— Какво става там? — попита Джейсън и се обърна.

Майкъл се усмихна и весело му обясни:

— Новият ти съдружник току-що пристигна.

Очарован от жената, в която бе влюбен, той не откъсваше очи от нея, радвайки се на мисълта, че е само негова. Беше красива и грациозна в сапфиреносиния си тоалет и идваше, за да се срещнат в „Сейнт Реджис“...

Тя бе засмяно момиче в сини дънки, което държеше портокали.

Тя бе сериозно момиче, което се опитваше да даде подарък на един циничен грубиян, който бе влюбен в нея.

— Искан да ти благодаря както трябва...

— Галантен ли? За такъв ли ме мислиш?

— Точно така.

— Ама ти кога изпълзя от бебешката кошарка? Вчера ли?

— Вече реших. Не се опитвай да ме спираш, защото не можеш. Ето... Това е за теб.

Тя бе наивното момиче, което бе спасил и бе изпратил до дома му, момичето, което му бе изнесло цяла лекция за гражданските права.

„Как очакваш полицията да ни защитава, ако гражданите не ѝ съдействат? Дълг е на всеки да...“

Тя бе пленителната жена, която разби армиите на крещящите репортери, въоръжена единствено с куража и лоялността си към него, смелата жена, която бе отвърнала заради него на удара на нюйоркската полиция и на „Дейли Нюз“.

„Ако комисар Труманти или някой от подчинените му одобряват клеветите, които отпечатахте днес, то тогава е направо престъпно безотговорен, също като вестника ви.“

Лий бе ефирният ангел, който се бе смял в прегръдките му миналата вечер в магазина, където от металната поставка гледаха снимките им на корицата на „Дейли Нюз“.

„Най-сетне заедно!“ — беше се пошегувал той тогава.

Майкъл продължаваше да наблюдава Лий, която тъкмо бе влязла и сега изкачваше мраморните стъпала. Усмехнат и щастлив, той се изправи и я зачака. „Най-сетне заедно“ — каза си.

Лий беше развълнувана, нетърпелива и учудващо притеснена да срещне Майкъл след вечерта, която бяха прекарали заедно и след всички обещания, които си бяха дали. Всичко се бе случило толкова бързо. Ако някоя приятелка ѝ разкажеше такава история, без колебание щеше да я прати в лудницата.

Щом влезе, веднага забеляза Майкъл, който тъкмо се изправяше, за да я посрещне — беше висок мъж с мускулесто тяло, невероятно дързък и смел, силен, но и неочаквано нежен. Наблюдаваше я как се приближава към него и Лий си спомни нежните му думи: „Исках нещо много по-добро за теб от себе си... Вярвам, че е било писано ти да бъдеш моята пътеводна светлина в живота. Вярвам, че на мен ми е било писано да те закрилям“.

Лий внезапно се сети за радостта му, когато безмълвно се бе съгласила да се омъжи за него.

„Тази целувка е равна на две кимвания. Много е обвързваща.“

Сетне изплува и споменът за думите на леля Анджелини.

„Всяка седмица Майкъл отиваше там, за да ти купи круши. Искаше ти да можеш да си купиш най-хубавите круши. За теб само най-доброто.“

„Майкъл знае как да те направи щастлива и ти знаеш как да го ощастливиш!“

Майкъл стоеше срещу нея, само на няколко метра, а очите му като с някаква магия я привличаха към него. Лий изведнъж забърза и без да осъзнава какво прави, се затича и се хвърли в прегръдките му. Той я обгърна с ръце и се засмя. Лий се притисна силно към него, сетне леко се отдръпна, погледна го в очите и весело рече:

— Здравей.

— Здравсти — отвърна той.

Напълно пренебрегвайки Джейсън, без да се откъсва от обятията на Майкъл, Лий шеговито му зададе въпроса, който съпругите задават на мъжете си всеки ден:

— Как мина денят ти?

Майкъл се замисли, преди да отговори. Денят му бе започнал в прегръдката на тази невероятна жена, бе последвало предложение за женитба; после дойде ред и на срещата с адвоката и разговора в полицията, където го бе разпитвал онзи отвратителен лейтенант. После пък друг детектив го бе преследвал и се бе настанил в лимузината му, следвайки го до мястото, където имаше среща с частен детектив. Най-накрая беше наел детективи, а в момента се опитваше да уреди уволняването на Джейн Сербинг и превръщането на Лий в съдружник на Соломон.

— Както обикновено. Обаче сега взе да става интересно.

— Джейсън — рече Лий, без да поглежда зяпналия от изненада писател, — можеш ли да пазиш тайна?

Джейсън подскочи като ужилен от въпроса и отвърна:

— Не, разбира се!

— Хубаво. Просто исках да се уверя, че не си обърнал друга страница.

Доволна, тя му каза „тайната“, която искаше приятелят ѝ да разгласи — погледна Майкъл в очите и рече на всеослушание:

— Обичам те!

На една маса близо до тяхната се настани нов клиент, който с отвращение наблюдаваше сцената. Сетне възмущението му се превърна в гняв. Той остана, докато влюбената двойка не реши да си тръгне, после хвърли смачканата банкнота на масата и бавно последва гонимците.

О'Хара ги чакаше в колата отвън.

— Сега накъде? — попита той, след като се включи в оживения пътен трафик, пресичайки пътя на друг шофьор на лимузина, който яростно натисна клаксона. — Първо ще отидете да вечеряте ли? — попита той и погледна Майкъл в огледалото за обратно виждане.

Вместо да отговори, Майкъл прегърна Лий, нежно я погали по бузата и се втренчи в устните ѝ.

— И ти ли искаш това, което искам аз? — прошепна.

Тя се взря в красивите кафяви очи, засмя се и отвърна:

— На бас, че мога да се досетя.

— Май си се досетила само за първата част. Втората е пряко свързана с първата, но се отнася към бъдещето. Сещаш ли се?

Лий се замисли за това как Майкъл бе превърнал за една нощ приятелството им в любовна връзка, а сетне и в предложение за брак. Бяха минали Двадесет и четири часа от тогава и сега бе очевидно за какво си мисли той. Лий се усмихна и отвърна:

— Внуци.

Майкъл се засмя, сетне се усмихна момчешки и рече:

— Харесва ми начинът, по който мислиш!

ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сам натисна бутона на асансьора и нетърпеливо зачака старият скрибуцащ асансьор на Осемнайсети да спре на първия етаж. Навън валеше суграшица и вместо да дойде на работа с метрото, беше взела такси и бе попаднала в задръстване. Вече закъсняваше с пет минути за работа, а мразеше да закъснява, особено защото сега Мак можеше да си направи погрешния извод, че Сам си позволява да закъснява заради новите им отношения.

На всичкото отгоре след работа трябваше да се срещне с майка си и с пастрока си на някакъв благотворителен коктейл в „Четири сезона“. Заради това сега беше с гълъбовосива велурена пола, подходящо вталено сако и обувки с високи токчета. Когато асансьорът пристигна, тя тъкмо се канеше да хукне към стълбището, да запретне тясната си пола и да тича с неудобните си обувки.

Когато Сам нахлу в кабинета на лейтенанта в осем и десет сутринта, Мак тъкмо стоеше пред черната дъска с тебешир в лявата си ръка и записваше имена на нови заподозрени.

Оперативката все още не беше започнала. Шрадер и Уомак стояха край бюрото и пиеха кафе. Шрадер обяви пристигането ѝ и на Саманта ѝ се прииска да го удуши с голи ръце.

— Мили боже, Литълтън! — извика той. — Нима това си ти? Майчице! — Сръга Уомак с лакът и го попита: — Някога виждал ли си по-готини крака от тези на Литълтън?

— Трябва да видя малко повече от тях, преди да се произнеса — отвърна Уомак и нарочно се усмихна похотливо. — Ти какво ще кажеш, Литълтън?

Сам подмина колегите си и се настани на най-близкия до черната дъска стол. За нещастие Шрадер бе омагьосан от „новото“ ѝ аз.

— Е, какъв е поводът? Да не би да си си чукнала среща за обяд?

— Не, ще ходя на коктейл след работа — разсеяно отвърна Сам. Мразеше да се чувства неудобно и ѝ се прииска Мак да каже нещо.

Той като че ли отгатна мислите ѝ, ала думите му бяха резки, а тонът — хладен:

— Закъсняваш, Литълтън — изрече и продължи да пише по дъската.

— Знам. Съжалявам.

— Да не се повтаря.

Беше несправедливо и на Сам ѝ дойде в повече. Последните няколко седмици идваше на работа по тъмно и си тръгваше по тъмно, работеше и през почивните дни без почивка. Усети как се изчервява, ала за нейно нещастие Шрадер забеляза това и реши да го коментира:

— Не са само дрехите, Литълтън. Тази сутрин си различна. Някак си... знам ли... сияеш.

Прекалено засрамена и раздразнена, Сам реши да даде урок на Мак за думите му.

— Просто снощи си починах добре — весело сподели тя с Шрадер. — Снощи ми направиха масаж на цялото тяло.

Тебеширът се счупи в ръката на Маккорд.

Сам прехапа устни, за да не се засмее, наведе се и вдигна счупеното парченце, което се търколи близо до краката ѝ. Тъкмо тогава Мак се обърна и дойде до нея. Тя взе тебешира, погледна Маккорд крадешком и бавно се изправи.

Той протегна ръка, ала Сам видя предупреждението в очите му. Видя и нещо друго... нещо, което приличаше на обвинение. Тя пусна парченцето в дланта му — същата длан, която снощи се бе вмъкнала под сутиена ѝ и бе галила гърдите ѝ. Дългите му пръсти се свиха около тебешира... същите пръсти, които снощи...

Сам прогони мисълта и се загледа в Маккорд, който се върна пред черната дъска и продължи да пише. Носеше черна риза, която подчертаваше широките му рамене и тънката му талия, и друг спомен от изминалата вечер се натрапи на Сам... Мускулите му играеха и трептяха под милувката на нежните ѝ пръсти. Беше толкова хубав...

Тя отново седна и непринудено забъбри с Шрадер и Уомак, които все още стояха край бюрото на Мак.

Изтупвайки тебеширения прах от пръстите си, Маккорд се обърна изведнъж и ненадейно заяви:

— Валенте отпада от списъка на заподозрените.

— Какво? — извика Уомак.

— Защо? — възкликна Шрадер.

— Сега не мога да ви кажа каква е причината, защото е свързана с някои административни проблеми, за които ще трябва да се погрижа по-късно. Засега обаче мога да ви уверя и ви давам честната си дума, че имам сериозна причина да извадя Валенте от списъка на заподозрените. Ако някой от вас има проблем с новото положение, да го каже, и то сега.

Шрадер и Уомак се подвоумиха, после Уомак поклати отрицателно глава, а Шрадер само рече:

— Няма проблеми. Щом ти мислиш така, аз го приемам.

Сам знаеше, че така ще се случи, Стив и Шрадер се прекланяха пред Маккорд.

— Освен това — натърти Маккорд — искам да е ясно, че никой извън този кабинет не трябва да знае, че спираме да се занимаваме с Валенте. Никой.

Двамата кимнаха.

Маккорд погледна и Сам и тя кимна.

— Може ли само да попитам нещо? — обади се Шрадер. — Решението да зачеркнем Валенте от списъка има ли нещо общо с онова, което Сам е научила от него вчера?

Маккорд поклати глава и обясни:

— Не, но по-късно Саманта може да ви разкаже какво е научила. Сега трябва да се оправим с убиеца, който се разхожда на свобода. — Мичъл погледна към имената, записани на черната дъска. — Още от самото начало Литълтън каза, че само жена е измила онези чаши за вино, и след като в хижата няма топла вода, значи те са измити в снега и после внимателно са поставени в мивката, за да не се счупят.

Като имаме предвид безразборните връзки на Манинг, тази теория е съвсем правдоподобна. Ако е така, липсващият спален чувал може да означава само едно: Манинг е правил секс с неизвестната жена, която явно знае достатъчно за работата на криминалистите и на полицията, за да се досети, че чувалите ще бъдат проверени за всякакви влакна и косми, както и за следи от телесни течности.

— Всеки, който е гледал един-два епизода от „На местопрестъплението“, щеше да се досети да разкара чувала.

— Именно. И точно заради всички тези филми и телевизионни програми убиецът най-вероятно се е досетил, че ще вземем натривки

от ръцете на Манинг, затова тя или той е произвел изстрела, принуждавайки Манинг сам да хване оръжието. — Маккорд спря и кимна към първото име в списъка на черната дъска. — Нека започнем с жените, с които Манинг се е познавал чрез съпругата си, тъй като вече сме наясно, че е имал навика да спи с повечето ѝ приятелки и колежки. Проверили сме алибито на всички тях, но не толкова внимателно, тъй като бяхме погнали Валенте.

Шрадер и Уомак седнаха на местата си и Сам леко отмести стола си назад, за да могат колегите ѝ да виждат списъка на черната дъска. Оперативните им в кабинета на Мак по принцип бяха напрегнати, но сега със зачеркването на Валенте от списъка цялата им система на работа рухна. Не само бяха останали без заподозрян, но се сблъскаха и с горчивата реалност, а тя бе, че дни наред бяха работили и бяха хвърляли всички усилия напразно.

— Ами Лий Манинг? — най-накрая проговори Шрадер. — Нея защо я няма в списъка?

За пръв път Маккорд спря поглед върху Сам. Лека усмивка изви ъгълчетата на устните му, но не бе свързана със спомените и емоциите от изминалата нощ.

— Мисля, че през цялото време Литълтън беше права да вярва в невинността на Лий Манинг. Искам лично да говоря с госпожа Манинг днес, ала като имам предвид онова, което Литълтън научи от Валенте в лимузината му, имам пълните основания да вярвам, че вдовицата наистина не е имала представа, че старият ѝ приятел Фалко Нипоте е всъщност Майкъл Валенте.

— Доста ми е трудно да повярвам на това — рязко го прекъсна Уомак.

Вместо да кара Уомак да разчита на честната му дума, Маккорд реши да помоли Сам да им разкаже за разговора си с Валенте. Тя отлично разбираше подбудите му. Мак не само беше опитен и добър водач, но и бе част от екипа, и отлично разбираше и знаеше кога колегите му имат нужда от повече информация.

— Сега вече всичко се връзва — рече Шрадер, щом Сам приключи разказа си. — Искам да кажа защо му е на един мъж да се подписва с „племенник“ и „Фалко“ на картичка, на която вече е отпечатано името му?

— Освен това едва сега става ясно защо не успяхме да открием следи за връзката на Лий Манинг и Майкъл Валенте преди убийството — добави Маккорд. — Защото те просто не са имали връзка. Ако все още се съмнявате в искреността ѝ, че не го е познала на онова парти, просто погледнете снимката му от ареста за убийството на Холмс. Имал е черна брада. Дявол го взел, и аз нямаше да го позная.

Сам се замисли за гласа на Валенте — дълбок и богат баритон — и Маккорд забеляза намръщената ѝ физиономия.

— Да не би да не си съгласна? — колебливо попита той.

— Не — категорично отвърна тя, после се пресегна и разкопча широката сребърна шнола, която придържаше косата ѝ. — Виждала съм онази снимка с брадата. Единственото, по което Лий Манинг е можела да го познае, е гласът му. Валенте има невероятен глас, дълбок и съблазнителен...

Уомак шумно удари с длан по коляното си и весело се развика:

— Знаех си! Нали ви казвах, че Литълтън си пада по Валенте. Айде бе, Литълтън, признай си, да не би срещата ти довчера да е с Валенте? На никого няма да кажем. Можеш да ни имаш доверие — изрече той, без да забележи как Мак заскърца със зъби.

Сам започваше да губи търпение. Погледна Стив объркано и отвратено и каза:

— „Срещата ми“ е с майка ми и пастрока ми. Сега би ли престанал?

— А всъщност с какво се занимава пастрокът ти — неочаквано попита Шрадер.

Без да забелязва промяната в изражението на Маккорд, тя се пресегна към бюрото и взе молив и чист лист, на които да си записва.

— Той работи за правителството и живее на гърба на данъкоплатците, също като нас.

— Може ли да се върнем към работата? — попита лейтенантът, но тонът му далеч не беше толкова рязък, колкото преди малко. Едва след минута Сам осъзна, че Мак може би се е притеснявал да не би наистина срещата ѝ да е с друг мъж. Той беше детектив и инстинктивно щеше да търси обяснение за мотивите за действията на хората, което означаваше, че вероятно се е чудил дали не се е издокарала и дали не е споменала за коктейла само за да го държи в напрежение.

Прогонвайки бързо тези мисли, тя вдигна поглед към черната дъска, когато Маккорд посочи първото от имената в списъка.

— Какво ще кажеш за Джейн Сербинг? Тя твърди, че си е отишла вкъщи и си е легнала. Събудила се късно вечерта и гледала някакъв филм по телевизията. Добре ли проучихте алибито ѝ? — попита той Шрадер и Уомак.

— Портиерът потвърди, че се е върнала у дома след дневното представление — обясни Стив. — Шофьорът, когото била наела, потвърди часовете, в които я закарал до дома ѝ. Това, разбира се, не означава, че не е възможно да се е измъкнала по-късно през задния вход, че не е наела кола и че не е отишла сама в планината.

— Започнете щателна проверка на фирмите за даване на коли под наем, освен това проверете кога и къде е използвала кредитните си карти.

— Ще проверя и фирмите за шофьорски услуги... — кимна Шрадер.

— Какво... наела е шофьор, накарала го е да я закара в планината, да изчака, докато изприпка до хижата да гръмне Манинг, и после да я върне...

Шрадер се изчерви. Широкото му и страшно лице за момент придоби засрамено изражение и детективът зяпна в краката си, поклащайки изумено глава.

— Усетих каква глупост казах още преди да довърша изречението.

— Да продължим нататък — прекъсна ги Маккорд с усмивка. Шрадер много рядко изпадаше в подобни ситуации. — Какво ще кажете за Триш Лефковиц?

— Алибито ѝ е желязно — каза Уомак.

— Жалко — сухо изрече лейтенантът и зачеркна името ѝ. — Триш е достатъчно куражлия, че да застреля хладнокръвно човек и после да измие чашите и чиниите.

— От личен опит ли говорите, лейтенант? — попита Шрадер.

Сам се зарадва, че другите зададоха въпроса, ала докато чакаше да чуе отговора му, положи доста усилия да изглежда безразлична.

Маккорд обаче се изсмя и потрепери.

— Не — категорично отвърна.

Сам му повярва. Искаше ѝ се да не си беше помисляла такава глупост и да не беше казвала онова за масажа. Не само, че се влюбваше за пръв път, но и никога преди не бе изживявала нещо подобно с човек, с когото работеше.

С Мак се бяха споразумели как да се държат, докато не приключат с делото „Манинг“, а тя беше нарушила споразумението. Ала онова, което наистина влошаваше нещата, бяха причините, поради които бе настоял да сключат споразумението си. За съжаление на нея не ѝ се вярваше, че той ще забрави лесно за нарушението на техния договор, поради което реши бързо да напусне кабинета му веднага щом срещата приключи.

— Следваща е Сибил Хейуд. Тя е достатъчно привлекателна, че да предизвика интерес у Манинг.

— Тя е ненормална! — каза Шрадер и се плесна по бедрото. — Още преди да започнем да разговаряме, тя ме накара да си кажа „рождените данни“. После пусна някаква си там компютърна програма за планетите ми и разни други такива проклети неща. Нарече тая глупост „астрологическа прогноза“.

— И какво? — попита Маккорд, като имаше предвид алибито на Сибил.

Шрадер обаче не го разбра и продължи да разказва:

— Тя каза, че има една млада жена, която ми е близка и която е в ужасна опасност, но не може да бъде спасена. Каза ми да не забравям, че този живот е само една спирка по пътя към следващия и че ще срещна тази жена отново.

— А има ли алиби и солидно ли е то? — отново попита лейтенантът.

— Да. Току-що си спомних нещо, което Хейуд ми каза — продължи Шрадер, когато Маккорд се обърна, за да задраска името ѝ. — Преди не обърнах внимание, но онази вечер на тържеството Лий Манинг я помолила да прави компания на Валенте. Тя подчерта, че госпожа Манинг била разстроена от присъствието на Валенте заради лошата репутация на италианеца.

— Което отново подкрепя теорията, че Лий Манинг не е знаела кой е Валенте — заключи Маккорд и отново се обърна към черната дъска. — Ами Тета Беренсон? Художничката.

— Тя си има алиби — отвърна Шрадер. — Обаче Манинг и без това не би ѝ обърнал никакво внимание. А ако да си грозен беше престъпление, цели орди хеликоптери и полицейски хрътки щяха да преследват тази жена.

— Шрадер — изрече лейтенантът с крива усмивка, обръщайки се да задраска името на Тета, — не искам да съм първият, който ти го казва, но ти не си точно мистър Вселена.

Сам се наведе към тетрадката си, за да скрие усмивката си. Вдигна поглед едва когато Маккорд скръсти ръце и се обърна към имената, записани на дъската.

— Ами Клер Стрейт? — попита Мичъл.

— И тя има алиби — обясни Уомак. — Обаче мрази мъжете. Съпругът ѝ я зарязал заради сладко момиченце, което може да му е дъщеря, и тази жена направо се е побъркала. Ако питате мен, след този развод тя ще стане лесбийка.

— Възможно ли е това? — попита Шрадер и погледна Сам. — Ти мислиш ли, че хетеросексуална жена може да стане лесбийка само защото мъжът ѝ е изневерил?

Без дори да подозира, че Маккорд поглежда крадешком към нея, Саманта се приведе към Шрадер, усмихна се широко и със сладко гласче рече:

— Определено! Нали точно това се случи и на мен.

Сетне рязко се извърна и улови погледа на Мак. Изражението му подсказваше, че се сдържа да не се разсмее. После той леко тръсна глава и отново се извърна към дъската. Сам също бе детектив. Веднага забеляза жеста му и се досети какво означава. Само преди минута тя бе тръснала глава по същия начин, за да се концентрира върху работата и да спре да мисли за него.

— Ерин Гилрой — секретарката на Манинг — рече Мак и чукна с тебешира върху името.

— Не съм я разпитвал за алибито ѝ — призна си Уомак. — Ами ти, Литълтън?

— Не. А трябваше. Тогава обаче не ми се стори необходимо. И сега мисля, че не е тя, но кой знае...

— Ти се заеми с това, Уомак — нареди Маккорд и посочи следващото име в списъка. — Последна в списъка е Шийла Уинтърс.

— Психиатърката ли? — изненада се Шрадер и сбърчи нос с отвращение. — Леле, можете ли да си представите да се любите с психиатър, който да анализира всеки ваш стон?

— Не може ли да спрем вече с темите за секса? — сръза го лейтенантът. — Какво ви става днес?

Шрадер и Уомак се спогледаха постреснати. Та нали самият лейтенант бе подметнал онова за Триш Лефковиц. Полицията си бе мъжка територия и табута нямаше. Стига да не обиждаха Сам, „момчетата“ можеха да си говорят всякакви щуротии.

— Двамата с Литълтън вече разпитвахме доктор Уинтърс — подхвана отново Мак, — но понеже тя не бе заподозряна, не сме коментирали алибито ѝ. Тя обаче е много привлекателна блондинка, а всички знаем, че Манинг си е падал по русите красавици. Според мен тя не е най-вероятният убиец, но все пак ще разговаряме отново с нея. Сега останаха единствените мъже в списъка ни. Пръв е Джордж Соколоф, архитектът. Литълтън провери алибито му, то не е желязно.

— Има ли мотив? — попита Уомак.

Замислен, Маккорд помълча малко.

— Ще трябва да проверим, но ако онова, което ни каза, е истина, значи той е бил геният зад по-мащабните и печеливши проекти на Манинг. Манинг му е обещавал слава и участие в „Кресънт Плаза“. Може би впоследствие се отметнал... — Мак посочи и другите две имена и добави: — Остават Джейсън Соломон и гаджето му Ерик Инграм.

— Те сами са си алиби — обясни Стив и изведнъж се сети, че Логан Манинг бе вложил двеста хиляди в пиесата на Соломон.

— Нека да поразровим там — предложи Мак. — Нещо ме кара да мисля, че пътят към убиеца е осеян със зелени гущерчета. Непременно трябва да открием откъде Манинг се е сдобил с толкова много мръсни пари, които са му били достатъчни не само да обзавежда фирмата си, но и да си купува скъпи коли, да си покрива ежедневните разходи, а на всичкото отгоре и да влага двеста хиляди долара в пиесата на Соломон. Като гледам как е харчел, той май не се е притеснявал, че запасите му ще свършат, значи там, откъдето са идвали парите, е имало още много.

Уомак отпи от кафето си и остави чашката на бюрото.

— Може би е пласирал наркотици?

Мак сви рамене.

— Възможно е, но не ми се вярва да е рискувал с нещо толкова опасно. Мисля си, че каквото и да е ставало, то е било доста потайно и незабележимо.

— Кражби? Пласиране на крадени стоки? — отново предположи Стив.

— Същото като с наркотиците е — поклати глава Мичъл.

— Изнудвания? — намеси се и Шрадер.

— Аз на това бих заложил, но ще накарам психолозите ни да помислят по предположението. Най-вероятно Лий Манинг има отговор на този въпрос, без самата тя да го знае — заключи Маккорд и се отдалечи от черната дъска. — Искан ми се днес да я разпитам, но ще бъда учтив и ще помоля за одобрението на Валенте. Това е за днес — приключи той.

Сам с нетърпение беше очаквала тези думи. Грабна чантата си, изправи се и върна стола си на място.

— Нека да проверим всичко изредено дотук... — добави Мак, а тя побърза да си тръгне. Почти беше стигнала до вратата, когато той с леден глас ѝ нареди:

— Литълтън, искам да ти кажа две думи насаме!

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сам изруга наум и направи път на Шрадер и Стив да излязат. Преметна чантата си през рамо и притисна тетрадката към гърдите си. Неохотно се приближи към мъжа, който мълчаливо я наблюдаваше.

— Защо? — направо попита той.

За миг ѝ хрумнаха няколко възможни отговора, с които лесно можеше да обезоръжи и да постави на мястото му един мъж. Тя обаче реши да бъде откровена:

— За „масажа“ ли говориш?

Той кимна.

— Иска ми се да можех да ти отговоря, но не съм сигурна, че ще мога. Просто бях малко нервна. Може би ти и преди си попадал в такива ситуации, но за мен е необичайно.

— Да не би онова, което каза за масажа, да има нещо общо с това, че те смърчих за закъснението?

Сам се замисли за миг и после кимна:

— Да. Съжалявам. Няма да се повтори.

— И аз обещавам същото.

— Ти да не би да си помисли, че съм се наконтила за среща с друг мъж?

Маккорд я погледна изумен, сякаш въпросът ѝ бе направо глупав.

— Естествено!

Сам прехапа устни, за да не се засмее. После погледът му я прикова и тя мигновено се изгуби в дълбините на сините му очи. Извърна се да си върви.

Зад гърба ѝ той рече:

— Още не съм прекъснал наблюдението над Валенте. Искам да се срещна с него в кабинета му. Трябва да го убедя да ни позволи да поговорим с Лий Манинг открито и честно, без присъствието на адвокати. Ако се наложи, ще я извикам на разпит тук, но ми се иска този път да действам деликатно и цивилизовано. На теб възлагам всичките си надежди да си уредим среща с Валенте.

— Недей. Загубих доверието му, като го попитах дали е бил в апартамента на вдовицата, когато ѝ съобщихме новината за убийството на Манинг. Той знаеше, че ние вече сме наясно с това, и щом зададох този въпрос, ме отрязва. Реши, че съм поредното лъжливо и подло ченге.

— А ти защо му зададе този въпрос? — попита Мак, драскайки нещо в тетрадката си.

— Искан да видя дали ще се опита да ме излъже.

Той се облегна назад и замислено я изгледа.

— В негов интерес е да ни позволи да разговаряме с Лий Манинг. Ако успея да се срещна с него, мисля, че ще успея и да го убедя. Но ако го принудя да дойде тук, той ще покани и адвоката си и наоколо ще се напълни с хора. А онова, което искам да му кажа, е за среща на четири очи.

Сам се замисли. Машинално премести тетрадката си в другата ръка и най-сетне рече:

— За да го убедиш да се срещнете в отсъствието на адвокатите му, ще трябва първо да го убедиш, че напълно си променил мнението си за него. И че сега напълно вярваш в невинността му.

Мак се усмихна иронично:

— Той доста ясно ми даде да разбере какво мисли за мен, като ми изпрати послание чрез един приятел от „Интеркуест“. Приятелят ми каза, че Валенте е ужасно „сериозен“.

— Чудесно! — намръщи се Сам, но изведнъж се сети за нещо, което я развесели. — Знаем как мога да оправя нещата, но на теб няма да ти хареса.

— Ами опитай!

— Върни му най-уличаващото го доказателство. Върни му картичката до Лий Манинг.

— Права си, не ми харесва. Така ще нарушим процедурата по запазване на доказателства.

— Това е твоята гледна точка. Според него обаче аз съм конфискувала нещо, което не ни принадлежи. Сигурен е, че пазим тази картичка с надеждата да му лепнем друго обвинение. Той е наясно, че тази картичка е много важна за нас, ако искаме да продължим да го преследваме. Освен това той знае всичко за нашата „процедура по запазване на доказателствата“, защото несъмнено му се е налагало

много пъти да чака полицията да му върне нещо, което му принадлежи. Върни му картичката и това ще те реабилитира пред него.

За миг Маккорд се поколеба, ала после се съгласи:

— Добре, но ще направя поне шест копия и ще ги заверя нотариално. Освен това се обади на сенатора и му кажи, че може да закъснееш за коктейла.

„Той знае!“ — осъзна Сам. Сетне веднага се досети, че Мак не би я включил току-така в екипа си, без да я е проучил. Той беше много внимателен към всичко, което правеше. Включително, когато целуваше една жена.

— Добре, лейтенант — пошегува се тя. — Ще му се обадя.

Сам отново се обърна да си върви, ала сериозният му тон и дрезгавият му глас я накараха пак да се обърне.

— Сам...

— Да?

— Много си красива.

Сърцето ѝ заби лудо и тя щастливо се засмя:

— Колко странно, преди малко и аз си помислих същото за теб.

Саманта тръгна към вратата и Маккорд се загледа след нея. После посегна към телефона, ала забеляза драсканиците по тетрадката си. Беше изпълнил цялата жълта страница с две думи: „Моя е“.

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В три часа полицаите, които следяха Майкъл Валенте, се обадиха на Маккорд и му съобщиха, че италианецът се е върнал в кабинета си в сградата на корпорацията си на Шесто Авеню в Манхатън.

В четири без петнайсет Сам и Маккорд се качиха на Четиридесет и осмия етаж, за да се срещнат с Валенте в кабинета му.

Бюрото на рецепцията бе изработено от плътно опушено стъкло и се намираше в средата на просторно помещение с подове, застлани с дебели килими. Чакащите можеха да се настанят на удобни меки мебели. В елегантната приемна имаше много стъклени скулптури, поставени на различни места под специални лампи. Повечето от тях бяха абстрактни и много красиви.

Извън приемната се виждаха много врати, всичките затворени. Двама мъже и една жена се бяха настанили на мек диван близо до една от затворените врати. В помещението имаше още един мъж, който бе седнал близо до панорамните прозорци и бе оставил куфарчето си на пода, за да разгледа някакви списания.

Маккорд се легитимира пред момичето зад бюрото и поиска да се срещне с господин Валенте. Обикновено, когато на някой чиновник му бъдеше показана детективска полицейска значка, човекът веднага започваше да любезничи и да нервничи. Такива хора не реагираха с досада на полицейско посещение. Младата и красива жена зад стъкленото бюро определено правеше изключение. Тя погледна значката на Маккорд, после изгледа и самия Маккорд с отегчение и се изгуби някъде в дългия коридор.

— Май не се впечатли много — пошегува се Сам.

— Забелязах — отвърна Мак и понижи глас. — Ако успеем да се срещнем с Валенте, той ще се опита да запише разговора ни заради собствената си сигурност, в случай че му устройваме капан. Не е новак в играта на котка и мишка между полицаи и заподозрени. Не казвай нищо определено, преди да съм успял да го убедя да не записва думите

ни. Ако не ми повярва или избере да си отмъщава, въобще не ми се иска да разполага с касета, която да връчи на адвокатите си.

Младата жена бързо се върна, следвана от спретната жена на средна възраст, облечена в светлорозов вълнен костюм. Тъмната ѝ коса бе подстригана късо, а осанката ѝ бе като на кралица. Тонът ѝ бе приятен, но делови:

— Аз съм госпожа Евънстън, секретарка на господин Валенте. Моля, последвайте ме.

Детективите тръгнаха след нея по дългия коридор, минаха през някакъв портал и после завиха по друг коридор, докато най-накрая стигнаха до една врата. Госпожа Евънстън отвори, направи път на Маккорд и Саманта, усмихна се делово и много любезно и възпитано изрече:

— Господин Валенте предложи да отидете на мястото, където слънцето не огрява.

Вратата водеше право към фоайето с асансьорите.

— Знаех си, че е прекалено лесно — отбеляза Маккорд, докато двамата отново вървяха към бюрото в приемната. — Защо ти не опиташ този път.

— Ще трябва да му върна картичката, в противен случай само ще си загубим времето.

Красавицата зад бюрото ги изгледа сърдито, ала Сам мило ѝ се усмихна и извади от чантата си химикалка и лист хартия. На листчето, което после подаде на жената заедно с картичката, написа няколко думи:

„В плика е нашето предложение за примирие. Ваше е, без значение дали ще се съгласите да се срещнем или не. Моля, отделете ни две минути. Става дума за Л.М. и е спешно.“

Сам връчи плика на жената заедно с една от визитните си картички и учтиво я помоли:

— Моля ви, предайте това на секретарката на господин Валенте и ако е необходимо, ѝ покажете бележката ми, за да я прочете веднага. — Младата красавица явно добре знаеше, че секретарката на Валенте

ги е изхвърлила през задния вход, затова само сви рамене, остави плика и бележката настрана и се загледа в монитора на компютъра си.

— Ами добре, тогава няма проблеми — весело рече Сам и посегна да си вземе нещата. — Явно сте прекалено заета и предпочитате аз сама да дам плика на госпожа Евънстън.

Жената зад бюрото рязко се извърна, грабна плика и визитната картичка, погледна Сам отегчено и изчезна в същия коридор, в който се бе изгубила и преди малко.

— Явно Валенте успява да накара служителите си да му бъдат лоялни — изкоментира Сам.

Маккорд нищо не каза. Усмехнат, мислеше за бележката, която тя бе написала на Валенте. Изреченията бяха само четири и съвсем кратки, но всички носеха богат подтекст.

„В плика е нашето предложение за примирие“ — ако сте разбран човек, ще признаете, че ви връщаме тази картичка като жест на добра воля.

„Ваше е, без значение дали ще се съгласите да се срещнем или не“ — няма жици. Не се опитваме да ви принудим и откровено признаваме, че дори да искахме, не бихме могли да ви принудим.

„Моля, отделете ни две минути“ — „моля“ — това е дума, която преди не сте чувал от представители на полицията, но ние признаваме, че имате право да я чуете.

„Става дума за Л.М. и е спешно“ — използваме инициалите на Лий Манинг, защото също като вас се опитваме да запазим самоличността и в тайна за всеки, у когото може да попадне тази бележка.

Майкъл затвори телефона и погледна госпожа Евънстън, която тъкмо му подаваше някакъв плик и визитната картичка на детектив Саманта Литълтън.

— Върнаха се — каза му тя намръщено.

Той нетърпеливо взе плика и прочете бележката на Саманта. Когато го отвори, откри, че вътре е картичката, която бе изпратил на Лий в болницата.

„На празненството ти в неделя вечерта ми беше много трудно да се преструвам, че не те познавам.“

После прочете бележката на Сам и скритият подтекст не му убягна. Онова, което прикова вниманието му обаче, бе думата „спешно“, свързана с името на Лий. Ако Литълтън бе толкова умна, че да го изнудва с чувствата му към Лий, значи се бе досетила и да направи копия на картичката. От друга страна, ксерокопията никога не бяха особено впечатляващи за съда, което пък означаваше, че детективите поемат риск, като му връщат картичката.

Майкъл се колебаеше и несъзнателно почукваше с плика по бюрото си. Мисълта да покани Мичъл Маккорд в кабинета си го караше да стиска зъби от ярост, когато изведнъж си припомни думите на Уолбрехт: „Труманти не е избрал подходящия човек. Никой не може да накара Мак да преследва невинен, само и само да уреди нещо за себе си или да угоди на някого... Ако някой все пак се опита да направи това, Маккорд ще го прати на майната му и ще погне истинския виновник, а после и онзи, който се е опитал да го насочи по погрешна следа... Мак е най-добрият детектив в нюйоркската полиция, но не си пада по политическите игри“.

Майкъл не можеше да понася арогантното копеле, но според Уолбрехт Маккорд явно бе свестен, а частният детектив бе най-добрият в бизнеса.

— Да се обадя ли на Бил Ковак от охраната, за да дойде и да напомни на детективите необходимостта от заповед, за да разговарят с вас?

— Не — рязко отвърна Майкъл. — Доведи ги тук, но преди това ми донеси касетофонче.

— Ясно — кимна тя.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Въпреки че Валенте се беше съгласил да ги приеме, Сам не очакваше топло посрещане и се оказа права. Италианецът стоеше прав зад бюрото си с хладно и неприветливо изражение.

Въпреки всичко Сам се усмихна и го поздрави любезно:

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнем. — После не особено сполучливо се опита да се пошегува, посочвайки към Маккорд: — За съжаление двамата вече се познавате.

Валенте студено изгледа Мак и процеди:

— Имате три минути. Естествено, трябва да сте наясно, че нарушавате закона, като се опитвате да ме разпитвате в отсъствието на адвоката ми.

Онова, което в момента тревожеше Маккорд, обаче, бе касетофончето, което забеляза на бюрото.

— Ще изключа това за миг — спокойно рече. — Ако пожелаете да го включите, след като започна разказа си, моля, заповядайте, но ние ще си тръгнем.

— Докато вие говорите, няма да има проблеми — сви рамене Валенте.

Лейтенантът изключи касетофона и започна:

— Ситуацията е следната: не нарушаваме нито един закон с присъствието си тук, защото ви извадихме от списъка на заподозрените. В момента продължаваме да ви следим, което със сигурност вече знаете, продължаваме да подслушваме телефоните ви, но аз няма да променя това.

Валенте се изсмя презрително:

— Разбира се, че няма, копеле такова!

— Знаеш ли — вбеси се Маккорд, — малко ми остава да заобиколя бюрото и да те спускам от бой.

Валенте впери поглед в лейтенанта и тихо, но заплашително изрече:

— Ами смятай се за поканен.

Саманта се напрегна още с размяната на първите реплики, ала след острите думи, вместо да се приближи към италианеца, Маккорд отиде до прозореца и се загледа навън.

— Но няма да го направя, защото сигурно щях да се чувствам по същия начин, ако бях на твое място. Сигурно и аз щях да реагирам по този начин, ако бях прекарал четири години в затвора само защото съм убил един надрусан боклук, при това при самозащита, и то със собствения му пистолет. Как ли щях да се чувствам, ако името на този наркоман бе Уилям Труманти Холмс? — Маккорд пхна ръце в джобовете на панталоните си и се загледа в отражението на Валенте в прозореца. — Как ли щях да се чувствам, ако след като съм излязъл от затвора, съм започнал легален бизнес, а Труманти вземе, че ме набеди в опит за подкуп? Ако вземе, че накара някакви отрепки да се закълнат в съда и да лъжесвидетелстват срещу мен? — С периферното си зрение Сам зърна как Валенте небрежно се обляга на бюрото си и скръства ръце. Изражението му бе хладно и презрително, но не и заплашително. — Обвиненията за опит в подкупване са били само началото. Годишите са минавали, ти все повече си преуспявал, а Труманти все по-отчаяно се е опитвал да насъска всички срещу теб. Намесил се е градският съд, после щатският, а най-накрая са се появили и федералните. Превърнал си се в заветната цел на съдебната ни система, а на всичкото отгоре не си нарушил нито един закон. — Маккорд мрачно се изсмя и добави: — Въпреки това не си мъченик. Окървавените тела на прокурорите, дръзнали да се изправят срещу теб, са оставали захвърлени в съдебната зала след всяко неуспешно дело срещу теб. С кариерите и репутациите им е свършено. И това е твоето отмъщение. Естествено, всичко това ти коства милиони, ала ти все още не можеш да възстановиш доброто си име. — Детективът бавно се обърна към Валенте и кротко попита: — Правилно ли съм схванал?

— Направо ще ме разплачеш — сръза го Майкъл.

Маккорд нищо не отвърна и Сам с интерес се загледа в двамата мъже. Все още бяха ловец и опасен хищник, все още бяха противници — дебнеци, напрегнати и агресивни — но засега и двамата се държаха почти любезно един с друг и запазваха примирието. Мак стоеше отпуснат с ръце в джобовете, а Валенте — скръстил ръце, небрежно облегал на бюрото.

Двамата бяха установили неутрална зона помежду си от около три метра. Валенте вече не бе агресивен, но продължаваше да бъде неотстъпчив и неуслужлив, а Маккорд сякаш пресмяташе как да го накара да сътрудничи.

Мичъл изведнъж заговори с приятелски тон:

— Картинката ми е пределно ясна, знам какво се е случило и при останалите дела, но сега става дума за случая „Манинг“, моя случай, а тук вече ми се губят елементи от пъзела. Нека ти кажа какво смятам, че се е случило, и как точно си се забъркал, но ако сбъркам, поправи ме. — Валенте безучастно повдигна вежди, но поне беше готов да ги изслуша, защото трите минути отдавна бяха изтекли. — Смятам, че за пръв път си се появил на сцената на Двадесет и осми ноември, когато си посетил тържеството, организирано от момиче, което си познавал преди много години. Мисля, че последния път, когато си говорил с нея, тя все още е била най-обикновена, никому неизвестна колежанка, а ти си бил младеж с тъмна брада, без никакви пари, който е работел в бакалията на леля си и е посещавал лекции в университета. Но след четиринайсет години всичко се е променило. Тя е голяма звезда на Бродуей, а ти си изключително богат и проспериращ мъж, но за съжаление с тъмно минало. На всичкото отгоре смятам, по-точно предполагам, че ти наистина си си „падал“ по нея. Така ли е?

Сам затаи дъх, очаквайки с нетърпение да види дали Валенте ще отговори, дали ще се съгласи да сътрудничи.

— Страшно при това — най-сетне отвърна Майкъл.

Сам едва не извика от радост, ала Маккорд спокойно продължи:

— На тържеството на Двадесет и осми ноември тя не те е познала. Всъщност се е отнесла зле към теб — големия милиардер с лоша репутация. Въпреки това ти си се надявал да прекараш макар и само две минути с нея. За съжаление тя почти не ти е отделила време. Докато все още си се чудел дали и кога да ѝ кажеш кой всъщност си, тя се е отървала от теб, като те е запознала с приятелката си астроложка. А ето и най-страхотното в цялата история — ти отново си хлътнал по нея, нали?

Сам забеляза леката усмивка на Валенте и предположи, че италианецът смята твърдението на Маккорд за нелепо. Валенте обаче едва кимна и единственото предположение, до което Саманта стигна, бе, че италианецът неволно изразява възхищението си от желязната

логика на противника си, който си позволява да направи такова смело предположение за един непознат мъж, особено пък е неговата репутация.

— Няколко дни по-късно — продължи Мак — си научил, че е катастрофирала и че е в болница. Знаеш колко обича крушите, защото преди години ги е купувала в магазина на леля ти. Затова си й изпратил кошница с круши и картичка, но си подписал посланието с единствените имена, с които тя е чувала да те наричат. Лий обаче не е получила картичката, защото тя попадна у нас. Няколко дни по-късно, когато актрисата вече си е у дома, ти си отишъл да видиш как е... — Той спря за миг и зададе въпрос: — Всъщност как я накара да те приеме в дома си, след като все още не е знаела кой си всъщност?

— Казах й, че съпругът й е взел назаем едни документи от мен и че искам да си ги прибера.

Маккорд се замисли за миг и отново попита:

— Истина ли е това?

— Не.

— Обаче номерът е минал — продължи Маккорд. — Нещата са се развили добре и когато ние се обадохме да кажем, че сме открили колата й, ти си бил там и си й предложил да отидете на мястото с твоя хеликоптер. И защо, по дяволите, да не й предложиш това? — запита се на глас Мак и сви рамене. — Тя ти харесва, ти все още не знаеш, че съпругът й е мъртъв, но нямаш какво да криеш. Именно заради това кацнахте с хеликоптера на пътя, където имаше толкова полицаи.

Дори след като разбра, че Манинг е мъртъв, продължи да се срещаш с нея, макар да знаеше, че полицията ще те погне. Въобще не си се притеснил, защото не си знаел, че ние имаме доказателство, макар че то се оказа неубедително. А ние попаднахме на картичката, която си изпратил на Лий Манинг и която щеше да уличи като главен заподозрян човека, който я е написал. — Маккорд се приближи до бюрото и разгледа картичката. — Но ти не си просто „някой“. Ти си жертва на личната вендета на Труманти и в мига, в който той е разбрал, че съществува такава картичка, заветната цел на живота му става да наблюдава смъртта ти на електрическия стол. И тогава се появявам аз — заяви лейтенантът, — избраният лично от Труманти експерт, чиято работа е да помогне на комисаря да те прати на стола.

Сам не можеше да види лицето на Мак, понеже той бе с гръб към нея, ала ясно виждаше изражението на Валенте. Италианецът отблизо изучаваше лейтенанта, без дори за секунда да го изпуска от поглед.

Маккорд внезапно приключи речта си:

— Няма да отменя наблюдението над теб и госпожа Манинг, нито ще спра да подслушвам телефоните ти. Не мога да рискувам да дам възможност на Труманти да ме смени с някого, който да му свърши мръсната работа. Най-доброто, което мога да направя в момента, е да ти върна картичката до Лий Манинг като жест на добра воля с молба за примирие.

— Колко копия направи? — невъзмутимо попита Валенте.

— Шест. Те са при мен и ще останат при мен, освен ако не се окаже, че съм направил непростима грешка и че ти наистина си убил Манинг. За момента това е най-доброто, което мога да направя. Съжалявам, но ще ти се наложи да живееш с това.

Вместо да отвърне, Валенте натисна един бутон на бюрото си и внезапно се отвори малък стъклен панел. Отвътре светнаха малки червени лампички.

— Мога да живея с това — рече Валенте и извади аудиокасета от скрития касетофон, — стига ти да можеш да живееш с това.

Маккорд сви очи и го изгледа.

— Просто от любопитство, какво възнамеряваш да правиш с нея?

— Ще остане при мен, освен ако не промениш мнението си и не решиш, че аз или Лий Манинг сме убили Логан.

Едва преди ден Маккорд нямаше да повярва на нито една дума, изречена от Майкъл Валенте. Сега лейтенантът се довери на бившия си враг и възхитено възкликна:

— Хубав трик!

Сам прехапа устни, за да не се засмее.

— Сега трябва да поговорим за госпожа Манинг, защото съм на мнение, че убиецът на господин Манинг е бил свързан с него и се е интересувал от финансите му. Естествено, можеш да присъстваш на разговора ни с нея.

— Естествено — сухо отвърна Валенте и извади нов мобилен телефон от шкафчето на бюрото. Погледна го за миг, сякаш никога преди не го е виждал, после го включи.

— Нов телефон? — запита Маккорд и се усмихна.

Валенте го погледна възмутено, като че ли отговорът бе очевиден.

— Един от многото — потвърди и набра някакъв номер.

— Предполагам, че всичките са най-модерните и последните модели в дигиталните технологии, за да ни е трудно да ги подслушваме. Освен това сигурно са на името на друг човек.

— Сега ми е ясно как си станал лейтенант — изненадано възкликна Валенте, сетне заговори на някого по телефона: — О'Хара, Лий може ли да говори по телефона в момента? — Докато чакаше бодигардът да извика Лий на телефона, той обясни на полицаите: — Лий в момента е в театъра на репетиция, но сигурно вече е свършила. Тази вечер тя ще...

Сам долови неприкритата гордост в думите му. След миг, когато Лий Манинг се обади, дълбокият баритон на Валенте прозвуча на Саманта толкова нежно и непознато, че тя изумено зяпна красивия мъж.

— Маккорд и Литълтън са в кабинета ми — съобщи Майкъл на Лий. После се засмя на нещо, което тя му каза, погледна Мак и Сам и каза: — И аз им предложих същото, когато пристигнаха, но те бяха много настоятелни. — Отново се заслуша, после весело рече: — Нали точно ти веднъж ми каза, че е дълг на всеки гражданин да сътрудничи на полицията? — Когато затвори, отново заговори с рязък, делови тон: — Ще бъде тук след час. Вече съм я разпитвал за финансите на Логан, но тя не знае нищо, освен че е платил в брой за едно много скъпо бижу, което ѝ е подарил за рождения ѝ ден.

— Може би ще се сети за нещо — рече с надежда Маккорд и тръгна към изхода. — Ще изчакаме в приемната.

Валенте се загледа в полия и попита:

— Защо не се опитваш да припишеш убийството на Лий?

— Вероятност да го е убила има, но според мен единственото, в което може да бъде уличена, е познанството ѝ с теб, с човек, който има присъда за убийство. Като изключим това, за мен тя е най-обикновена вдовица.

Докато чакаха да пристигне актрисата, Маккорд помоли Сам да ѝ уреди среща с Шийла Уинтърс. Тя се обади на психиатърката и след

кратък пазарлък доктор Уинтърс се съгласи да се срещне с тях в пет без петнайсет, след края на последния ѝ сеанс.

ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Секретарката на Шийла Уинтърс вече си бе тръгнала и когато детективите пристигнаха, малката елегантна приемна бе пуста.

Вратата на кабинета на доктор Уинтърс беше затворена, затова те се настаниха на фотьойлите, тапицирани в тъмнозелена кожа. Щяха да изчакат психиатърката да приключи последната си среща за деня. Мак кръстоса крака и измъкна някакво списание от купчината върху малката масичка между креслата.

Сам взе последния брой на „Венити Феър“, ала така и не успя да се съсредоточи, все още мислеше за разговора с Лий Манинг. Явно актрисата бе загубила всякаква вяра в полицията, тъй като почти през цялото време бе стояла изправена зад бюрото с ръка върху рамото на Валенте.

Отначало Сам реши, че Лий Манинг несъзнателно търси утеха и закрила от Валенте. Едва по-късно осъзна, че бродуейската звезда се бои за Валенте и че с поведението си показва, че е на негова страна.

Маккорд също бе стигнал до този извод, защото след срещата попита Сам:

— Забеляза ли, че Лий Манинг не се отдели от Валенте, докато не се увери, че въпросите ни са свързани само с нея и със съпруга ѝ?

— Заприлича ми на елегантен и фин ирландски сетер, който се опитва да предпази опасна черна пантера — рече Сам и той се засмя. — Повечето хора ми приличат на някакво животно, например Шрадер ми прилича на ротвайлер, затова тайничко си го наричам Шрадвайлер...

Смехът на Маккорд отекна като пистолетен изстрел.

Телефонът на бюрото на секретарката иззвъня и телефонният секретар се включи. Маккорд се изправи и неспокойно заразглежда снимките, окачени на стената.

— Изненадана съм, че доктор Уинтърс използва телефонен секретар — тихо рече Сам.

— Вероятно прехвърля обаянията си, след като си тръгне — отвърна той и също понижи глас: — Така правят и зетъвете ми.

— Те лекари ли са?

— Двама от тях.

— Двама ли? Колко сестри имаш?

Маккорд я погледна изпод вежди и развеселено сви палеца на едната си ръка и размърда четирите си пръста.

— Имаш четири сестри?

Той кимна, пъхна ръце в джобовете на панталона си и рече:

— Едва след като станах на десет, осъзнах, че не всички завеси за баня приличат на плакат на женски крака.

— А-а... Чорапогащници — досети се Сам. — Онова кафяво сако, което носеше, когато се запознахме, наистина ли е на някого от зетъвете ти?

Той кимна и добави:

— Докато бях в отпуск, апартаментът над моя се запалил. Когато се върнах у дома, всичко въкъщи смърдеше ужасно на дим и изгоряло, така че трябваше да се почисти основно и да се проветри. Единствено дрехите в куфарите ми не миришеха и можех само тях да нося. — Телефонът извънмя отново, лейтенантът се обърна към кабинета и нетърпеливо погледна часовника си: — Доктор Уинтърс закъснява вече с десет минути. Психиатрите обаче са доста точни... — докато говореше, отиде до затворената врата на кабинета.

Почука.

Не последва отговор.

Маккорд хвана кръглата брава и я завъртя тъкмо когато Сам остави настрана списанието.

— Ама тук няма ни... Мамка му! Обади се на „Бърза помощ“! — изкрещя той.

Сам грабна мобилния си телефон, втурна се в кабинета, ала видя единствено как Маккорд се е привел над нещо зад бюрото на психиатърката.

— Кажи на линейката да не бърза — мрачно рече той, — обади се в централата и кажи веднага да изпратят криминолозите.

Сам се обади, притисна телефона към ухото си и се приведе напред. Едва тогава зърна трупа на красивата жена, с която бе разговаряла по телефона само преди един-два часа. Шийла Уинтърс

лежеше на пода, очите ѝ бяха широко отворени, изцъклени, сякаш се бе опитвала да зърне нещо... По яркожълтата ѝ рокля имаше алени петна, а на гърба на жената се виждаше огромна дупка, от която все още сълзеше кръв.

Маккорд внимателно повдигна тялото, без да променя позата му. Искаше само да разгледа раната отпред.

— Това на гърба е изходната рана — обясни той на Сам и посочи към кървавите пръски на стената зад бюрото. — Сигурно е стояла до стола си, когато са я застреляли, изстрелът я е отхвърлил назад и я е блъснал в стената. После е паднала по лице на пода.

Сам тъкмо щеше да каже нещо, когато телефонът на Мак иззвъня. Той го сграбчи, отвори капачето и със странно изражение на лицето се заслуша.

— Какъв е домашният ѝ адрес? — попита някого. — В кабинета на Шийла Уинтърс съм, тя е мъртва. Веднага ела тук и пази сцената на местопрестъплението, докато пристигнат криминалозите. Не желая никакви униформени да се мотаят наоколо и да унищожават доказателствата. — Той затвори телефона и сините му очи напрегнато и разтревожено се спряха върху Сам.

— Шрадер има доказателство срещу Сербинг. Онази неделя е наела кола и я е върнала в понеделник. Познай колко километра е изминала?

— Колкото да стигне до Катскилс и обратно — предположи тя.

Мак кимна и нетърпеливо се загледа в тялото на Шийла Уинтърс. Реши да не чака Шрадер, отново отвори мобилния си телефон и нареди най-близкият патрул веднага да пристигне на адреса.

След няколко минути двама полицаи се втурнаха в приемната, ала Маккорд набързо ги изгони в коридора:

— Стойте пред вратата и не пускайте никого вътре, освен детектив Шрадер и криминалозите. Ясно?

— Да, лейтенант.

— И не пипайте бравата на вратата.

Сам едва успяваше да го догони заради високите токчета на официалните си обувки.

Качиха се в колата и Маккорд включи сигналната лампа. После изфорсира и потегли с бясна скорост.

ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

След като Лий публично оповести връзката си с Майкъл, репортерите, които обикаляха дома ѝ с надеждата да откраднат някоя пикантна история, бяха станали значително по-малко. Тя им беше дала сензационната новина даром и засега се задоволяваха с нея.

Когато в пет часа следобед Джо паркира лимузината пред сградата, само двама журналисти се гушеха в палтата си пред входа. Въпреки всичко той придружи Лий до фоайето.

— Ей, Лий! — извика Къртни и нахлу в помещението като хала.

Тя се извърна да поздрави момичето.

Джо каза:

— Хилда иска да купя някои неща. Ще се кача горе да взема списъка, за да изпълня поръчката ѝ. Искам да се върна навреме, за да те заведа в театъра в шест и половина. Господин Валенте с нас ли ще пътува?

— Не, ще дойде направо там. Трябва в седем да съм в театъра и няма смисъл той да стои там, преди представлението да е започнало. Джейсън ще му досажда. Днес е много странен. А, Джо... — извика Лий, — и за теб съм взела билет за довечера.

Той се ухили щастливо, козирува и едва тогава тя се обърна да поговори с Къртни. Момичето носеше огромно палто, купено сякаш от някой клошар, и дълъг червен вълнен шал, който се спускаше почти до коленете ѝ.

— Смятам да интервюирам Майкъл Валенте — развълнувано изрече Къртни. — Ще можеш ли да го убедиш да поговори с мен за някои наистина важни неща? Вече знам доста за него от разговора, който проведохме, докато играехме джин. Обаче искам да пиша за него, за това какъв човек е, а не така, както го представят всички останали...

Джо превъртя ключа в бравата, влезе в апартамента и се отправи към кухнята.

— Хилда! — извика той, изненадан, че апартаментът е тъмен. — Хилда! — отново извика, докато вървеше към стаята на немкинята. Вратата беше затворена. Джо почука. — Ако искаш да изпълня поръчките ти, по-добре веднага ми дай списъка.

Хилда обаче не отвърна и не отвори вратата и О'Хара се запъти обратно към кухнята. Влезе в уютното помещение, включи осветлението и веднага забеляза Хилда, която лежеше в средата на стаята. От главата на жената течеше кръв и мокреше килима.

— Хилда! О, не, Хилда! — Джо се наведе над отпуснатото тяло, за да провери дали има пулс, после се изправи и се втурна към трапезарията. Вдигна телефона, успя да набере девет-едно...

Внезапна остра болка експлодира в гърдите му. Джо О'Хара се свлече на пода, стискайки с все сили телефонната слушалка, докато целият свят потъваше в страшна тъма.

Лий отключи входната врата, спря да закачи палтото си в гардероба и влезе в дневната. Бе нетърпелива да полегне за Двадесетина минути, преди да се приготви за театъра, затова се отпрати към спалнята си.

Леглото вече бе оправено, забеляза тя още от коридора. „Хилда никога не забравя нищо!“ — с усмивка си помисли Лий, сецайки се за навика си да подремва преди представление. Реши да свали дрехите си и да си облече удобна роба, затова мина покрай леглото и погледна към голямото огледало на тоалетката си. Към нея вървеше жена... Жена, която носеше същата червена рокля и същото рубинено колие, с каквито Лий бе на рождения си ден. Всъщност жената не вървеше срещу нея, беше зад нея и във високо вдигнатата си ръка държеше тежка каменна ваза...

ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Маккорд показа значката си на портиера в жилищната сграда на Джейн Сербинг.

— Днес виждал ли си госпожица Сербинг?

— Да, сър. Излезе преди няколко часа.

— Възможно ли е да се е върнала, без да си я забелязал?

— Доста е необичайно.

— „Необичайно“ не е достатъчно точен отговор — заяви детективът и влезе във фойето.

Пазач в тъмночервена униформа, същата като на портиера, седеше зад едно бюро. Маккорд показа значката си и на него с думите:

— Трябва да отида в апартамента на госпожица Сербинг.

— Двадесет и четвърти А — рече мъжът, изправи се бързо и отиде до асансьора заедно със Сам и Мак. Вкара ключа си и вратите се отвориха. — Веднага накарай някого, който има ключ от апартамента, да се качи горе — нареди Маккорд.

Детективите влязоха в асансьора. Колкото по-високо се качваше асансьорът, толкова повече се покачваше и нивото на адреналина. Саманта познаваше тази тръпка — беше ѝ се случвало и преди. Познаваше страха, признаваше си го, затова се съсредоточи и се стегна. Отвори чантичката си и хвана здраво пистолета си — деветмилиметров „Глок“.

Маккорд почука на вратата на апартамента, ала никой не му отвори. Той отново натисна бутона на звънеца, когато се появи портиерът с ключ от жилището.

— Сигурни ли сте, че е редно да ви пускам вътре? — попита набитият мъж.

— Бих ли излъгал? — попита Маккорд и приближи ръката на мъжа към ключалката.

Човекът отключи и лейтенантът го бутна назад:

— Стой настрана! — предупреди го.

После откопча кобура под мишницата си и извади своя Глок Четиридесет и пети калибър.

— Мили боже! — изплаши се човекът. — Какви ги вършите? — Погледът му се спря на Сам, като че ли елегантно облечената красива жена щеше да внесе малко здрав разум в ситуацията.

Саманта обаче не отвърна нищо. Тихо свали велурените си обувки, извади пистолета си, вдигна го високо и го стисна с всички сили.

— Готова ли си? — прошепна Мак, който бе застанал от другата страна на вратата.

Посегна към бравата, погледна Сам без капка колебание — бе готов да ѝ повери живота си.

Сам кимна твърдо, притисна се към стената, когато той блъсна вратата и тя с трясък се отвори.

Посрещнаха ги непрогледен мрак и глуха тишина.

Маккорд се пресегна, опипа стената и включи осветлението.

Лампите светнаха. Дневната и трапезарията изведнъж се появиха пред погледа на детективите. Нямаше никого. Поне на пръв поглед.

Мак тихо направи знак на Сам да го последва вътре. Тръгнаха надясно.

Стая след стая те претърсиха апартамента от единия до другия край.

— Сигурно е в театъра. Да вървим.

— Първо погледни нещо — каза тя и го и заведе до един гардероб. Внимателно с крак повдигна дълъг сатенен халат и отдолу се показа тъмнозелен спален чувал, навит на руло и прилежно завързан.

— Липсващият спален чувал.

Докато Сам бързо нахлузваше официалните си обувки, Маккорд даваше кратки инструкции на портиера:

— Остани във фойето и ако госпожица Сербинг случайно се прибере, не ѝ казвай, че сме идвали. Обаче ми се обади незабавно. Веднага ще пристигне кола и тогава ще можеш да отидеш да си вършиш работата.

— Добре. Обаче, лейтенант... — прекъсна го мъжът и взе визитната му картичка.

Маккорд не за пръв път попадеше в подобна ситуация и знаеше, че повечето цивилни първо изпадаха в шок, а после ги обземаше

въодушевление и възбуда. И сега, след като опасността бе отминала, мъжът нетърпеливо рече:

— Не бих искал да ви казвам как да си вършите работата, но не забравихте ли нещо, когато размахате пистолетите?

— Какво нещо? — сухо попита Мак, ала двамата със Сам знаеха какъв ще е отговорът.

— Ами, нали се сещате... — мъжът показва с ръка какво имаше предвид. Движението изобразяваше човек, дърпащ шумно предпазителя на пистолет.

— Това го има само по филмите — обясни Маккорд, когато асансьорът пристигна и вратата се отвори.

— Обаче изглежда супер — възхити се човекът.

— Точно затова го правят — отвърна Сам. Сетне леко се наведе към него, сякаш имаше да му довери важна тайна: — С това движение, което току-що показва, стрелецът изпраца куршум в цевта. В истинския живот обаче ние предпочитаме в такива ситуации това вече да сме го свършили.

— Ама наистина ли!

Долу във фоайето Маккорд спря, колкото да даде инструкции и на охраната.

Още преди да излязат, той се обади и нареди сградата да бъде наблюдавана.

ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джейсън Соломон тъкмо мъмреше сценичните работници, когато Саманта и Мичъл нахлуха в залата и се завтекоха към него. Той насочи гнева си към тях:

— Какво, по дяволите, ви става, бе, хора? Никога ли не са ви учили, че човек трябва да си уговаря срещите? Така е учтиво, така е...

— Къде е Джейн Сербинг? — грубо го прекъсна Мак.

— Откъде да знам? Сигурно си е вкъщи.

— Не е там. Вече бяхме в дома ѝ. По кое време обикновено пристига тук?

— По това време, обаче сутринта я уволних. Боже, какъв ден! Имам проблем с озвучаването, а вдигаме завесата едва след час и половина.

— Млъкни и ме слушай! — заповяда Маккорд. — Къде е гримьорната на Джейн?

— Натам... — отвърна Соломон, уплашен и раздразнен.

Вещите на Сербинг все още бяха в помещението, ала актрисата не беше там.

— Тя разстрои ли се, когато я уволни? — попита Сам. — Изненада ли се или реагира така, сякаш го е очаквала?

— Дали се разстрои? — саркастично повтори Джейсън. — Направо откачи. Тази е пълна лунатичка — добави, докато нервно крачеше към малкия кабинет, разположен в края на коридора.

— Защо я уволни? Имаше добри отзиви за нея — поинтересува се полицайката.

— Уволних я, защото Лий не искаше да излезе на сцената с нея. Но кой ли може да я обвинява?

— Джейн Сербинг знаеше ли, че това е причината да я уволниш? — нетърпеливо попита Мичъл.

— Да, разбира се. Разясних ситуацията на агента ѝ, сутринта говорих с него по телефона, за да платя неустойка на Джейн. Агентът ѝ е същински лешояд...

— След като си говорил с агента, как си разбрал, че тя направо е „откачила“? — прекъсна го този път Сам.

— Защото Джейн цъфна тук тъкмо след като Лий тръгна към офиса на господин Валенте. Казах ѝ да прибере вещите си и да освободи гримьорната на Лий, но тя не пипна нищо и изхвърча нанякъде. Побъркана е.

— Кога се случи това? — попита Маккорд.

— Какво значение... — Джейсън млъкна и уплашено отстъпи към стената, понеже детективът решително и гневно се приближи към него. — Между три и четири — веднага отвърна.

— Веднага се обади на Лий Кендал.

— Ама вие не може ли малко да почакате...

Маккорд се приведе над бюрото сграбчи телефонната слушалка и я бутна под носа на Джейсън:

— Обади се!

Соломон набра някакъв номер, ала никой не вдигна, затова той набра още два един след друг.

— Странно — разтревожи се той и затвори. — В дома на Лий никой не вдига, а тя не се обажда по мобилния си.

— Случайно да ти е дала телефонен номер, на който да се свържеш с Валенте?

— Да. Ти откъде...

— Какъв е номерът?

Джейсън започна да рови из хартиите на бюрото си и най-накрая откри каквото търсеше.

— Лий ми каза да не давам този телефон на никого — започна, но видя свирепото изражение на Маккорд и подаде листчето на Сам. — Къде отивате? — извика след двамата детективи, които затичаха към изхода. — Лий сигурно е с Валенте. Те са влюбени, нали знаете...

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

На улицата Маккорд подхвърли ключовете на Сам и се настани на седалката до шофьора. Когато тя подкара колата и включи сирената, Маккорд се свърза по радиостанцията с полицията и нареди патрулна кола да се отправи към дома на Лий Манинг.

— Къде си? — попита Мак, когато полицаят, който следеше Лий Манинг, отговори на обаждането.

— Пред жилищната сграда на госпожа Манинг, лейтенант. Тя се прибра у дома малко преди пет, остана във фоайето за малко да поговори с някаква тийнейджърка, после се качи в апартамента си.

— Знаеш ли коя е Джейн Сербинг?

— Естествено, това е актрисата, която се снима гола в онази сцена...

— Точно така. Влизала ли е в сградата след госпожа Манинг?

— Не, а щях да я видя, заел съм отлична позиция.

— Ако видиш Сербинг, арестувай я.

Полицаят прие нареждането много сериозно, въпреки че се зарадва:

— Ще ми се наложи да я обискирам два пъти: нали знаете, за да видя дали е въоръжена и още веднъж — за да видя точно колко е опасна.

— Просто си отваряй очите на четири.

— Като говорим за това, длъжен съм да ви уведомя, че някакъв тип с такси непрекъснато преследва госпожа Манинг. В момента се мотае около сградата с букет цветя.

— Арестувай го. Актрисата има преследвач, може би това е той. Най-важното обаче е да не се отделяш от Лий Манинг.

— Слушам, сър. Обаче тя няма да ходи никъде тази вечер, поне не и с оня маниак шофьора й.

— Защо?

— Защото преди малко изтеглиха лимузината.

Сам и Маккорд внезапно се притесниха, новината за лимузината ги изплаши. Саманта не можеше дори да погледне Мак, понеже движението бе много натоварено и въпреки че колите им правеха място, тя непрекъснато трябваше умело да се промъква едва на сантиметри от останалите автомобили.

— Ще накарам Шрадер и Уомак да ни посрещнат там — каза Маккорд и извади мобилния си. В същия миг телефонът иззвъня в ръката му и той напрегнато се заслуша, обаждаше се Майкъл Валенте.

— Соломон ми се обади току-що, каза, че сте търсили Сербинг в театъра и че се опитвате да се свържете с Лий, аз също ѝ звънях, ала тя не отговаря. Какво става?

Маккорд пое дълбоко дъх и колебливо попита:

— Къде се намираш?

— Отговори на въпроса ми, по дяволите! Какво става?

— В момента пътуваме към жилището на госпожа Манинг. Шийла Уинтърс е била застреляна в кабинета си следобед. Мислим, че Джейн Сербинг е убила и нея, и Логан Манинг. Опитваме се да я открием. Тя знае, че Соломон я е уволнил заради Лий Манинг, а самият Соломон ни каза, че тя си е изпуснала нервите.

— Мили боже! — избухна Валенте, който веднага разбра какво се криеше под „тя си е изпуснала нервите“ — че вероятно е склонна към насилие и е луда. — В момента пътувам към апартамента на Лий. Вие къде сте?

Маккорд му каза и Майкъл отвърна:

— Аз съм по-близо. Ще пристигна преди вас.

— Не можеш да се движиш през задръстването бързо като нас. Обаче ако пристигнеш пръв, изчакай ни във фойето!

Валенте само каза:

— Джо е с нея, а той е въоръжен и...

— Лимузината е била изтеглена преди малко. Повтарям ти още веднъж — не се качвай в апартамента, докато не пристигнем ние. — След миг Мак започна да набира нов номер. — Валенте ми затвори — каза той на Сам.

Тя кимна, настъпи газта, сетне рязко удари спирачки и колата, лудо зави по улицата. Мак мрачно се засмя на умелата маневра, докато чакаше Шрадер да вдигне телефона си.

— Къде си? — попита и набързо обясни на детектива какво се случва. Когато приключи разговора, рече на Саманта: — Шрадер и Уомак ще дойдат десетина минути след нас.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Съзнанието на Лий бавно се избистряше. Странен шепнещ звук се бореше с ужасното бучене в главата ѝ и звъна на няколко телефона. Имаше усещането, че е парализирана. Догади ѝ се и тя с мъка преглътна. Отвори очи и се опита да фокусира погледа си върху нещо познато.

Клепачите ѝ се подчиниха на командата, ала онова, което видя, бе лишено от смисъл. Две ивици с хармониращи сметанени цветове се преливаха една в друга пред погледа ѝ.

Лий примигна и бавно осъзна какво вижда. Две различни тъкани с подобни цветове. Едната бе притисната към бузата ѝ... килим. Другата... напомняше на покривката на леглото ѝ. Явно лежеше на пода край кревата си и бе със завързани зад гърба ръце. Опита се да ги размърда, но осъзна, че китките ѝ са завързани здраво, също както и глезените ѝ.

Лий едва повдигна глава, обърна се на другата страна. Прониза я остра болка.

Джейн Сербинг седеше пред тоалетката. Беше облечена в червената рокля, която Лий носеше на тържеството по случай рождения си ден. Джейн си мърмореше нещо и си слагаше от червилото на Лий, ала картинката бе отвратителна и гротескна — червилото бе размазано чак до скулите ѝ.

На пода бяха разпръснати парчета от накълцаните рокли на Лий.

До левия лакът на Джейн върху тоалетната масичка лежеше пистолет.

Сербинг забеляза отражението на жертвата си в голямото огледало и доволно възкликна:

— Ти си будна! Будна си. Публиката ми е налице...

Лий ужасено стисна очи.

— Не, не, не, не се преструвай, че спиш...

Лий продължи да стиска очи. Чу как столът пред тоалетката се завъртя и как Джейн се изправя.

— Събуди се, кучко! — изръмжа тя в ухото на Лий, после сграбчи косата ѝ. — Така е по-добре — ухили се тя с намацаните си в червено устни. Лий бе отворила широко очи. С ужас се втренчи в острата ножица в ръката на лудата. — Нека ти помогна да се настаниш на леглото. Не обичам публиката ми да дреме. — Джейн задърпа косата ѝ, „помагайки“ ѝ да седне на леглото. Докато я дърпаше, ножицата болезнено се заби в ръката на Лий, ала тя не усети почти нищо. Страхът бе най-мощният естествен анестетик.

— Кръвта ти отива на роклята ми — зарадва се Джейн, зазяпана в кървавата диря, която ножицата бе оставила в ръката на актрисата. Тя намаца пръстите си с кръв и намаза ръката си.

Тялото на Лий бе вцепенено от ужас, ала умът ѝ работеше мълниеносно, търсейки обяснения и отговори. Трябваше да остане жива, докато Джо или Хилда не пристигнеха или докато някой друг не ѝ се притечеше на помощ.

— Какво правиш, Джейн? — попита, опитвайки се гласът ѝ да звучи спокойно.

— Приготвям се за театъра, естествено. Бледа си. Имаш нужда от червило. — Тя отиде до тоалетката и затършува из разпръснатите шишенца и кутийки. Намери червилото и понечи да намаже устните на Лий, ала тя се извърна отвратена. Движението не направи впечатление на Джейн и тя грубо натисна червения стик в бузата на жертвата си, оставяйки мазно червено петно върху бялата кожа. — Скоро ще те нарежа на парчета. Сега е само встъпителната ми сцена.

Тя се изправи и нехайно отиде до тоалетната масичка, сетне седна на стола. Все още с ножицата в ръка, се вторачи в лицето на Лий. После вдигна ножицата, опъна кичур от дългата си коса и го отреза до раменете, докдето стигаше косата на Лий.

— Логан ме обичаше. Бяхме заедно, когато открихме планинската хижа. Той искаше да те зареже, но онази кучка Шийла Уинтърс го разубеди. — Джейн бавно наклони глава на една страна, после и на другата, разглеждайки новата си прическа. — Искаш ли да ти кажа какво правеше мъжът ти точно преди да бъде убит?

Въпросът разтърси Лий. С треперещо тяло и несигурен глас каза:

— Да.

— Чукаше ме на един от спалните ви чували пред камината. Изненадах го с бутилка вино и двамата го изпихме, докато се любехме

пред огъня. И после... — Тя вдигна ножицата и накълца нов кичур от косата си. — Копелето му с копеле ми заяви, че всичко е свършено. Каза ми да се махам, защото тя щяла да идва.

— Коя? — едва прошепна Лий.

Джейн остави ножицата и отвори малка кутийка със сенки за очи. Натърка малката четчица, наведе се към огледалото и драсна дебела нефритенозелена линия на клепаха си.

— Шийла Уинтърс — просъска тя, сякаш Лий трябваше сама да се е досетила за отговора. — И след като ми изтърси новината, реши, че може просто да ме закара до колата ми и да ме отпрати у дома — разсмя се тихо и оцвети в зелено и другия си клепах. — Трябваше да видиш физиономията му, когато извадих пистолета изпод седалката и го насочих към него.

Лий започна да извива завързаните си ръце, опитвайки се да се освободи.

— Откъде... откъде знаеше, че пистолетът е там?

— Веднъж ми го показва — обясни лудата и затърси друг цвят очни сенки. — Мислеше, че не знам как да го използвам. Ако ми беше чак такъв фен, какъвто се пишеше, щеше да знае, че във филмите съм използвала оръжие. Беше голям лъжец — процеди тя.

Възелът не се разхлабваше и Лий започна да изпитва ужас. Когато видя пистолета на тоалетната масичка, тя реши, че Джейн не може да го използва, че не е способна... Ала сега знаеше истината. Озърна се през рамо към вратата. Скоро Джо и Хилда щяха да дойдат да я потърсят, но само да пристъпеха в стаята, и Джейн щеше да види отраженията им в огледалото.

— Да не би да се надяваш да те спасят? — попита весело Джейн. Лий уплашено извърна поглед от вратата.

— Никой няма да дойде — ухили се зловещо лудата. — Мъртви са. Дебелата ти помощница и бодигардът са мъртви.

Сълзите опариха очите на Лий, пръстите ѝ конвулсивно се забиха в стегнатия възел.

— И приятелката ти Шийла, и тя гушна букета.

— Шийла е мъртва? — прошепна Лий.

— Двамата с Логан изнудваха пациентите ѝ.

— Логан ли ти каза?

— Не, Шийла. Преди да я застрелям. Хората са готови на всякакви признания, когато насочиш оръжие срещу тях. Въпреки че тогава ми каза, че не е имала връзка с Логан. Обаче лъжеше, опитваше се да отърве кожата.

— Как р-разбра, че лъже?

Джейн долови страха на жертвата си, усмихна се и отново се приведе към огледалото, за да добави сини линии над зелените върху клепачите си.

— Страх ли те е вече? Така и трябва. И теб ще убия. А после — добави и се усмихна, докато кълцаше друг кичур от косата си — ще отида в театъра и ще взема твоето място.

— Как разбра, че Шийла лъже за връзката си с Логан? — отчаяно настояваше Лий.

— Защото Логан ми призна, че са били любовници. И тогава пръснах мозъка му.

СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На три преки от жилището на Лий Манинг Маккорд нареди на патрулиращите полицаи да го чакат във фоайето и да държат асансьора на партера. Сам успя да ускори още повече, изключи сирената и след минути колата с писък се закова пред сградата, в която живееше актрисата.

Докато тичаха по тротоара към входа, черно бентли със съскане спря и от него изскочи Валенте.

Маккорд изкрещя на охраната да извика „Бърза помощ“ и да нареди на лекарите да чакат във фоайето. Вратите на асансьора започнаха да се затварят, ала в този миг Валенте пристигна. Беше пребледнял и разтреперан.

— Чакай тук долу — нареди му Маккорд.

— Друг път — тросна се той, задържа вратата и влезе в асансьорната кабина.

Вместо да спори, Мак започна да дава инструкции на полицаите, докато разкопчаваше кобура и изваждаше пистолета си.

— Асансьорът се отваря направо във фоайето пред жилището на Манинг. Не позволявайте на никого да слиза или да се качва на етаж. В апартамента трябва да има мъж и жена, обаче те не вдигат телефона. Когато влезем и ви дадем знак, започнете да ги търсите, но не ни се пречкайте. — Мак погледна Валенте и попита: — Ти познаваш разположението на жилището, какво е то?

— От входа се влиза направо в дневната и трапезарията. Кухнята и стаите на персонала са вляво, спалнята е в дъното на дългия коридор отдясно.

— Дай ми ключа от апартамента.

Валенте извади ключа, ала го задържа над отворената длан на Маккорд, без да му го дава.

— Идвам с вас.

Сам очакваше Мак да се противопостави, ала той явно бе осъзнал, че е безсмислено, защото само кимна рязко и каза:

— Не ни се пречкай.

Валенте пусна ключа в ръката на детектива.

Мак безшумно отключи бравата, притисна ухо към вратата, ослушвайки се. Сам събу обувките си и застина до стената с пистолет във високо вдигнатата си ръка.

— Готова ли си? — прошепна Мак.

Тя кимна.

Вратата се отвори тихо. Дневната беше тъмна, светеше само полилеят в трапезарията.

Тримата влязоха в антрето, ослушвайки се за гласове, по които да се ориентират накъде да вървят. Сам забеляза отпуснатото тяло на Хилда край масата и побутна Маккорд. После повдигна ръка и направи знак на полицаите на прага да проверят за жизнени показатели.

Маккорд тихо продължи напред, спусна се по стъпалата в антрето и тръгна наляво към кухнята, ала Валенте сграбчи Сам за лакътя и заръкомаха надясно. Той познаваше отлично жилището и едва забележимият отблясък от лампа далеч вдясно явно му подсказваше нещо. Сам не се възпротиви. Приблужи се до Мак и кимна към дъното на коридора.

Валенте вече беше преполовил разстоянието, когато двамата детективи го настигнаха и го изпревариха. Саманта вече чуваше женския глас, приглушен и тих, долитащ от отворената врата на спалнята.

Маккорд се придвижи покрай стената, надникна през отворената врата, после мълниеносно мина от другата страна. Даде знака на Сам и на Майкъл, че Лий го е забелязала. Сам застана срещу отворената врата. Валенте веднага се озова зад нея. Тя се съсредоточи и се заслуша в гласа на Сербинг, за да определи къде точно се намира тя и да изчисли ъгъла, ако се наложеше да стреля.

Маккорд вдигна три пръста към тях, подсказвайки им, че ще се втурнат в спалнята на три. После започна да отброява. Сгъна първия си пръст, после и втория...

— Вече е време да тръгвам за театъра — чу се изведнъж гласът на Джейн, която тъкмо излизаше от гардеробната, облечена в едно от палтата на Лий. Тя се спря пред тоалетката, взе пистолета и го насочи към Лий.

Маккорд спря да отброява, уплашен, че побърканата жена ще излезе извън полезрението му.

Лий го забеляза, ала всичко започваше да се случва прекалено бързо и тя се ужаси, че полицаят няма да успее да я спаси и че Джейн ще застреля Майкъл. Тя обаче можеше да спаси любимия си.

— Джейн, моля те, разкажи ми пак как си убила Логан. Само за това те моля. Искам да умра с тези думи.

Майкъл осъзна какво правеше Лий и какво щеше да се случи в спалнята.

Докато Литълтън предпазливо се приближаваше към отворената врата, той изкрещя от ужас и се втурна в стаята. Излагайки се на опасност, той се хвърли към Лий, блъсна я и двамата се претърколиха долу. Беше я покрил с тялото си, докато в стаята се чуваха писъци и изстрели. Той остана така, докато Маккорд извика:

— Чисто е! Елате тук!

Едва тогава Майкъл се надигна на лакти.

— Шофьорът и прислужницата са живи — изкрещя един от полицаите от кухнята. — „Бърза помощ“ е на път.

Лий бе отметнала глава настрани и бледата ѝ буза бе покрита с размазано червено червило. Очите ѝ бяха затворени и тя не помръдваше.

Майкъл се ужаси и едва успя да прошепне:

— Лий?

Клепачите ѝ трепнаха и две аквамаринени езера светнаха. Майкъл почувства такова божествено и удивително облекчение, че не можеше да продума от щастие, затова леко обърна тялото ѝ настрани и развърза ръцете ѝ. После отново я накара да легне по гръб и се взря в очите, които бе обичал през целия си живот.

Лий замаяно гледаше лицето му, прегърна го през врата и плъзна пръсти в гъстата му черна коса.

— Здравсти — треперливо прошепна тя. — Как мина денят ти?

Майкъл опря чело в нейното, раменете му се разтресоха от смях, а очите му се насълзиха от облекчение.

— Както обикновено — успя да изрече, — но вече всичко се оправя.

До вратата Сам се облегна на стената. Пистолетът се люлееше в отпуснатата ѝ ръка, а погледът ѝ отбягваше тялото на Джейн Сербинг.

Да вижда трупове и да залавя убийци бе професията ѝ. Но, господи, съвсем друго бе тя да е убиецът. Маккорд не бе имал добра позиция за стрелба, ала Сам беше стояла на входа и без колебание бе застреляла полудялата жена в мига, в който Сербинг беше стреляла срещу Майкъл.

Мак провери дали Джейн има пулс, сетне се изправи и се приближи до Саманта.

— Госпожица Сербинг вече няма да може да се появява пред публика. Добър изстрел, Сам.

— Нямахте начин да не я уцеля — унило промълви тя и повдигна лице към него, — беше само на няколко метра от мен.

Мичъл усети тъгата в гласа ѝ, притегли я към себе си и плъзна ръка по талията ѝ.

— Сещам се само едно нещо, от което ще ти олекне.

— Кое е то?

— По-добре тя, отколкото ти. Всички се чувстват така, когато им е за пръв път. С малко късмет ще ти е и за последен.

Тъкмо в този момент Шрадер нахлу в стаята и объркано спря.

— Абе, вие в престрелка ли участвахте или в оргия? — попита той, поглеждайки ту завързаните глезени на Лий, ту сгушената в прегръдките на Маккорд Сам. — Виждам четири влюбени птички, но не и труп. Някой да е виждал тялото на убитата?

— Ей там е — тихо рече Мак.

Шрадер веднага се досети по тона му, че Сам е застреляла лудата. Той се приближи, заобиколи тялото на Сербинг, огледа лицето ѝ и тихо подсвири:

— Уха! Ама че прическа! — после се върна до Сам, която вече се бе отдалечила от Мак, потупа я по рамото и успокоително ѝ каза: — Чуй ме, Литълтън, направила си ѝ услуга. Тя и без това нямаше да иска да живее с тази прическа. — Когато младата жена се усмихна, той се обърна към леглото, където Майкъл Валенте развързваше глезените на Лий Манинг. — Добър вечер, господин Валенте. Добър вечер, госпожо Манинг — учтиво поздрави той.

Валенте не му обърна внимание, ала Лий искаше бъдещият ѝ съпруг да е в добри отношения с полицията, затова приветливо отвърна:

— Добър вечер, детектив Шрадер. Как сте?

— Добре съм си. Сигурно ще се радвате да разберете, че колегите долу са заловили преследвача ви. Той се е съгласил да се подложи на терапия, но въпреки всичко ще го държим под око.

Доволен от посещението си на местопрестъплението, Шрадер тръгна към вратата, напъха ръце в джобовете на панталоните си, после се спря и погледна отново към актрисата.

— Между другото шофьорът ви е ранен и е получил сърдечен пристъп, но лекарите казаха, че ще се оправи. Икономката е със сериозно сътресение и в момента ѝ преливат кръв.

Лий се изправи на треперещите си крака, като внимаваше да не поглежда към тялото на Джейн Сербинг.

— Ще отида заедно с тях в болницата.

— Естествено, че ще отидеш — заяви Майкъл и я подкрепи, докато вървеше по коридора. — И докато си там, ще ти направят рентгенови снимки.

— Бременните жени не трябва да се облъчват с рентгенови лъчи — обясни му Лий.

Той се ухили щастливо, но поклати глава:

— Не е ли прекалено рано да правиш изводи?

— Може би за другите жени щеше да е рано, но за мен не е.

— Защо?

Тя също поклати глава и се усмихна:

— Заради теб.

— В такъв случай ще се наложи да побързаме със сватбата.

Лий се засмя:

— Трябваше да се досетя, че ще кажеш нещо такова.

Майкъл я спря, придърпа я към себе си и силно я прегърна. Мислеше си как Лий бе накарала Джейн да си признае, че е убила Логан, само и само да отвлече вниманието на побърканата си колежка от него самия.

— Ти окова сърцето ми във вериги.

СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В дневната Маккорд разказа събитията от последния час на Уомак и Шрадер, докато всички чакаха криминалистите. Входната врата зееше отворена и навсякъде имаше униформени полицаи, затова той понижи глас, ала Сам въпреки всичко го чуваше, нищо, че седеше на близкия диван и си водеше бележки за доклада, който трябваше да пише.

Насред разказа си Мак внезапно млъкна и тя вдигна поглед, за да види какво става. Лейтенантът тъкмо вадеше мобилния си телефон, който вибрираше непрекъснато. Погледна дисплея и тихо изруга, после взе дистанционното и включи телевизора. Докато превключваше каналите, кимна към големите прозорци в гостната и попита Шрадер:

— Я ми кажи как изглежда улицата отдолу.

Шрадер отиде до прозореца и погледна.

— Абсолютен цирк е. Линейки, патрулни коли и десетки...

— ... телевизионни микробуси — с отвращение довърши Маккорд. — Сигурно вече съобщават новината и затова Труманти ми се обаждат.

Мак едва изрече думите си и телевизионният канал, който гледаха, прекъсна обичайната си програма и пусна извънредни новини.

„Извънредни новини по делото Манинг. Джеф Корбит е на мястото на Пето Авеню пред жилищната сграда, в която живее вдовицата на Логан Манинг, известната актриса Лий Кендал. Джеф, какво става там?

— Тука цари пълен хаос. Полицията е отцепила района и в сградата не може да се влиза. Преди минута три линейки потеглиха оттук, а наоколо е пълно с полицаи и служители на «Бърза помощ». Майкъл Валенте също беше тук, но се качи в една от линейките и замина с нея.

— Арестуван ли беше?

— Не, качи се в линейката заедно с госпожа Манинг. Изглежда, Валенте отново се е изплъзнал на полицията, този път начело на разследването беше Мичъл Маккорд. Лейтенант Маккорд в момента се намира горе в апартамента.

Току-що получихме обаждане от кабинета на комисар Труманти. Той скоро ще даде кратко изявление за нас.“

Преди репортажът да свърши, мобилните телефони на Сам, Шрадер и Уомак зазвъняха.

— Не отговаряйте — прозвуча резкият глас на Мак, когато Шрадер понечи да се обади.

Детективът се подчини, ала запитва притеснено:

— Какво да правя, търси ме капитан Холанд?

— Мен също — добави Уомак.

Телефонът на Сам също вибрираше беззвучно.

— И мен — каза тя.

— Кой друг те търси?

— Пастрокут ми.

— Аз ще му се обадя от твое име след минута. Трябва да го попитам за един телефонен номер. — Мак протегна ръка да вземе мобилния й и после започна да дава нареждания на екипа си. — Не искам никой от вас да отговаря на телефонни обаждания относно този случай днес. След малко ще се обадя на кмета Еделман и ще се опитам да го убедя да даде пресконференция, за да вземем думата от Труманти. След като кметът направи изявление пред медиите, аз също ще се изкажа — искам да стане ясно, че Майкъл Валенте няма абсолютно нищо общо с убийството на Логан Манинг. Това поне временно ще обезкуражи комисаря и ще го възпре от публични изявления, в които уличава Валенте.

Сам внезапно се сети, че телефонният номер, който бе нужен на Мак, е номерът на кмета. Тя щеше да се радва да го вземе от пастрока си пред Шрадер и Уомак, ала Маккорд явно искаше да предпази екипа си от каквато и да е намеса. Той пхна ръце в джобовете си и продължи с нарежданията:

— Отгук нататък ще действам сам. Не желая да се месите! Утре напишете докладите си, но се придържайте към голите факти, без да правите каквито и да е било догадки. Аз направлявах дейността ви по време на разследването, така че ако ви разпитват, ще казвате, че отговорността е моя.

— Защо, по дяволите, си мислиш, че ще ни се наложи да си прехвърляме отговорността един на друг? — възмути се Шрадер. — Ние действахме според правилата, разрешихме случая, а Сам спести на щата сума ти пари от издръжката на побъркан затворник като Джейн Сербинг.

По другите канали вече също съобщаваха новината за убийството на актрисата и Мак взе дистанционното, и изключи телевизора. След това започна да говори, като внимателно подбираше думите си:

— По време на разследването аз лично се натъкнах на неопровержимо доказателство за това, че високопоставени членове на нюйоркската полиция са подхванали лична вендета срещу Майкъл Валенте и са действали незаконно в повечето от случаите. — Погледна колегите си и без заобикалки заяви: — Възнамерявам да представя доказателството пред кмета и ако той не вземе мерки, при това публично, аз сам ще изляза пред медиите.

Шрадер и Стив се спогледаха разочаровани и набитият, начумерен детектив недоволно рече:

— Не ми се ще да видя как участъкът е разпъван публично, не ми се ще да излагате на показ кирливите ни ризи, лейтенанте. Защо не оставите нещата да се решат вътре в Осемнайсети? Предайте доказателството си на „Вътрешни разследвания“...

— Не става — рязко го прекъсна Маккорд. — От десет години Валенте е разпъван публично, а доброто му име е опетнявано от високопоставено лице от полицията. Когато гражданин стане жертва на полицейски служител, това вече не е „вътрешен проблем“, не и за мен. Искам справедливост. Валенте също я заслужава.

— Кой е служителят? — попита Уомак.

— Труманти.

— О, майната му! — изпсува Стив. — Опасявах се, че ще кажете това име.

Мак само сви рамене и заяви:

— Когато кметът зае поста си, Труманти вече беше комисар на полицията, така че Еделман не е политически обвързан с него. След като му кажа онова, което знам, новият ни кмет може би ще се опита да избегне публичния скандал и замесването на полицията. Той също може да пожелае да разследва действията на комисаря вътре в участъка. Убеден съм, че веднага ще поиска оставката на Труманти, но аз няма да се задоволя с това.

Мак млъкна и Уомак попита:

— Какво точно искаш, лейтенант?

Той го погледна изненадано, сякаш отговорът бе очевиден:

— Искам цял свят да научи за отмъстителността на Труманти!

— Какво точно е направил Труманти?

— Не ти трябва да знаеш. — Мак внезапно млъкна, понеже криминалистите пристигнаха, и отиде да разговаря с екипа.

— Ей, лейтенант, имаме право да знаем — настоя Шрадер. — Имам правото да знам всичко, което знаеш и ти. Трябва да сме наясно с какво точно си имаме работа.

Сам колебливо погледна към прозореца. Разбираше защо Маккорд иска да предпази детективите си от информацията, която знаеше, но също така разбираше и защо Шрадер и Уомак имаха правото да знаят всичко. Единственото, което й убягваше, бе причината, поради която желаше да сподели с тях цялата истина. Дали искаше да им каже всичко, защото Шрадер и Уомак бяха прави, или защото не можеше да понесе мисълта, че ще помислят решението на Мак за нелоялно и неетично. Той не й бе забранил да им разкаже какво се е случило в действителност между Валенте и Труманти, затова тя реши да сподели историята за убийството, извършено при самозащита от италианеца. Разказа им и за последвалото отмъщение на полицейския комисар. Шрадер и Стив бяха потресени и отвратени.

За беда, още щом се обърна и погледна тримата си колеги, Мак веднага разбра, че Сам им е разказала всичко.

— Казала си им... — В гласа му се долавяше отвращение и разочарование.

Сърцето й се сви от мъка и болка, когато зърна изражението му, ала тя леко и спокойно кимна:

— Трябваше да знаят истината и какво смяташ да правиш оттук нататък.

Той остро изгледа детективите и безцеремонно заяви:

— Сега, когато всички сте наясно с историята, трябва да знаете, че това не променя нищо. Заповедта ми остава в сила. Нямам нужда от подкрепата и лоялността ви. Настоявам просто да стоите настрана, когато битката започне. Искам още утре да се върнете към нормалния си живот и да си затваряте устите. Този случай и всичко, свързано с него, е поверително. Ясно?

Шрадер кимна с неохота, после Мак погледна Сам и ледено процеди:

— Това е заповед. Недей да я бъркаш с молбата!

Сам нямаше никакво намерение да се подчини и ако се наложеше, щеше да предложи подкрепата си на Мичъл Маккорд. Нямаше да се поколебае да избере между него и кариерата си. Изведнъж осъзна, че кариерата ѝ в полицията нямаше никаква стойност, ако трябваше да потъпква етиката, и бе много по-маловажна от чувствата ѝ към този силен и честен мъж, когото обичаше и който бе готов да рискува всичко в името на истината.

— Няма да я объркам — тихо отвърна тя.

Мак кимна студено — очевидно мислеше, че Сам ще се подчини. После каза:

— Отивам да се обадя на кмета. Когато си тръгнете, няма да давате изявления за пресата.

Той отиде в кухнята и остави тримата детективи сами и замислени. Най-сетне Шрадер проговори:

— Останах с впечатлението, че той иска да си отидем.

Сам имаше същото усещане, но ѝ се искаше да поостане и да разбере какво е казал кметът.

— Хайде, Литълтън. Ще му отнеме час, докато открие кмета — подкани я Стив, когато тя се поколеба и се забави във фойето, вперила поглед към кухнята. — Вече и без това ти е много сърдит. Хайде да те измъкнем отгук, преди да те понижи и да те прати да патрулираш.

— Не ми е много сърдит — уплашено промърмори Саманта, докато обуваше елегантните си и неудобни велурени обувки. Докато стоеше наведена, усети погледа на младия полицаи, оставен на пост пред асансьора. Момчето сръга с лакът партньора си и двамата зяпнаха дългите ѝ крака.

Уомак също наблюдаваше Литълтън, ала мислеше за настроението на лейтенанта.

— Мисля, че ти е сърдит. Единственото, което ти спаси кожата, бе това, че спаси живота му в престрелката.

— Ами... — оспори думите му Шрадер, докато се качваха в асансьора. — Маккорд не ѝ е сърдит, просто е много съсредоточен в онова, което трябва да направи. Той е като товарен влак, носи се без спирачки и задръжки.

Шрадер и Стив застанаха от двете страни на Сам и мълчаливо си проправиха път през тълпата от крещящи репортери и гората от микрофони, прожектори и телевизионни камери.

Независимо дали Мак ѝ бе сърдит или не, тя щеше да се радва да разбере какво е казал кметът и да остане да чуе изложението му пред медиите. Ала най-вече копнееше да остане някъде в сянка, близо до него, дарявайки го с безмълвната си подкрепа. Сам обаче реши този път да се съобрази с желанието му и да се прибере у дома. Щеше да гледа развитието на събитията по телевизията.

СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Свита на дивана, облечена в ефирна бледосиня роба от копринен сатен, Сам разсеяно разресваше мократа си коса, докато повторно гледаше видеокасетата със записа на изявленията на Маккорд и на кмета.

Явно Мак вече бе успял да убеди Еделман, че Майкъл Валенте е невинен и че кметът трябва да се дистанцира публично от действията на Труманти. Усмехната, тя отново изгледа изказването на Еделман.

„Разследването на убийството на Логан Манинг достигна трагичния си край тази вечер, когато лейтенант Мичъл Маккорд и екипът му осуетиха опита на Джейн Сербинг да убие госпожа Манинг в собствения ѝ дом. Преди госпожица Сербинг да стреля по полицаите, нахлули в жилището, тя признала вината си. Джейн Сербинг е отговорна за смъртта на Логан Манинг и на известната психиатърка доктор Шийла Уинтърс, чието тяло бе открито днес в кабинета ѝ. Според показанията на полицаите те отвърнали на огъня на Сербинг и тя загина.“

Единственият въпрос, на който Еделман беше отговорил след изявлението си, бе за ролята на Майкъл Валенте в случая. Кметът бе подчертал пред медиите:

„Майкъл Валенте няма нищо общо със смъртта на Логан Манинг. Не само това, но той лично е помогнал на лейтенант Мичъл Маккорд и на екипа му в разследването и доколкото ми е известно, тази вечер господин Валенте е рискувал живота си, за да спаси госпожа Манинг, когато Джейн Сербинг е стреляла по нея.

Утре започва разследване по всички обвинения срещу господин Валенте. Помолих лейтенант Маккорд да поеме следствието и още очаквам решението му по въпроса. Междувременно поисках и получих оставката на комисар Труманти, влязла в сила от настоящия момент.

Докато разследването не приключи, канцеларията ми няма да отговаря на никакви въпроси, нито ще давам изявления пред медиите. Въпреки това съм готов да ви предоставя всичката информация, необходима за оневиняването на господин Валенте. Предоставям я като извинение заради непростимото и престъпно отношение към него. Когато се кандидатирах за кметския пост, обещах на гражданите на Ню Йорк да прекратя злоупотребите със служебното положение в държавните институции на всички нива и тази вечер започвам да изпълнявам обещанието си.“

Сам натисна бутона за превъртане и пусна касетата от момента, в който Мак направи краткото си и откровено изявление пред репортерите, струпали се пред жилищната сграда, в която се намираше апартаментът на Манинг. Той бе рязък, привлекателен и опасен. Пред него кметът направо бледнееше.

Облечен в коженото си яке, Мак погледна право в камерите и каза:

„Тази вечер Джейн Сербинг бе застреляна, когато се опита да убие госпожа Манинг. Преди смъртта си тя направи признание, че е убила Логан Манинг и доктор Шийла Уинтърс. Двама от служителите на Лий Манинг са извадили по-голям късмет. Джоузеф О’Хара и Хилда Брунер са в болница, където се възстановяват след нападението срещу тях. По време на разследването на причините за смъртта на господин Манинг Майкъл Валенте бе несправедливо определен като основен заподозрян. Въпреки този факт обаче той предложи пълната си подкрепа на мен и на екипа ми и рискува

живота си, за да спаси госпожа Манинг. С действията си тази вечер той вероятно спаси и живота на полицаите, които присъстваха на местопрестъплението. Кметът Еделман ще направи кратко изявление след малко, в което ще ви каже повече за господин Валенте. Като служител на реда обаче искам публично да благодаря на господин Валенте... и да изразя възхищението си от невероятното му търпение. Сега имам време само за три въпроса.“

„Лейтенант Маккорд, да не би да се опитвате да ни кажете, че Майкъл Валенте никога не е трябвало да бъде заподозрян в убийството на господин Манинг?“ — изкрещя някакъв репортер.

Сам се засмя на краткия и саркастичен отговор на Мак: „Някой да има смислен въпрос?“.

„Как точно бе замесен Майкъл Валенте в убийството на Манинг?“ — изстреля въпроса си друг репортер.

„Някой тук да знае какво значи «смислен»? Внимавайте, остава ви само един въпрос.“

„Лейтенант Маккорд, ще коментирате ли отношенията между Лий Манинг и Майкъл Валенте?“ — чу се женски глас.

Усмивката му бе спокойна и иронична.

„Някой от присъстващите въобще може ли да си представи защо ще ми е да правя подобно нещо?“

След тези думи той се отдалечи от микрофоните и от тълпата от репортери, оператори и зяпачи.

Сам отново натисна бутона за превъртане, докато се чудеше дали той е толкова неотстъпчив спрямо подчинените си, в случая — тя, които престъпваха заповедите му, колкото бе неотстъпчив към глупостта и посредствеността.

Тази мисъл все още я измъчваше, когато се чу звънецът на входната врата. Сигурно беше Мак. Сам се втурна към вратата. Портиерът щеше да спре всеки, който не бе служител на реда, и щеше да ѝ се обади, преди да пусне някого да се качи до апартамента ѝ.

Забрави, че носеше полупрозрачна роба, и отключи вратата, докато се взираше през шпионката. После отвори рязко вратата.

Мак се бе облегал на касата на вратата със загадъчно изражение на лицето. Думите му бяха не по-малко объркващи:

— Винаги ли отваряш вратата, без да видиш кой е отвън?

— Знаех, че си ти.

— Добре, защото не ми се ще да си мисля, че отваряш на всеки, докато си облечена... така.

Сам срамежливо се загърна в халата и затегна колана.

— Това е роба — обясни тя. После се засмя на глупавите си думи и отстъпи назад. — Ще влезеш ли? — попита.

— Не.

Тя го зяпна изненадана.

— Тогава защо си дошъл?

Той свали ръка и Сам видя, че държи мобилния й телефон.

— За да ти върна това. И да се уверя, че си добре, след... онова, което се случи.

Саманта не бе сигурна дали той говори за стрелбата по Сербинг, или за отношението си, когато разбра, че е казала всичко на Шрадер и Уомак. Загледа се в него, докато се питаше защо всичките й трикове за справяне с мъжкия пол никога не действяха при Мичъл Маккорд. Случаят „Манинг“ беше приключил и двамата можеха свободно да се срещат, ала явно той бе размислил по въпроса или пък искаше да й натрие носа заради неподчинението й. А може би просто беше изтощен от дългия и изпълнен с опасности и премеждия ден.

— Добре съм — увери го тя и си взе телефона. — Гледах интервюто ти и изявлението на кмета — допълни. — Изглежда, вече си победил в битката за подкрепата на кметството.

Той кимна и погледът му се плъзна по мокрите кичури, разпилени по нежните рамене. Сетне се отдръпна от вратата.

— Така изглежда.

Саманта реши да остави непредвидимия мъж, застанал пред входната й врата, да си тръгне. Затова се изненада, като се чу да казва:

— Да не ми се сърдиш, задето казах на Шрадер и Маккорд за Труманти?

— Бях ти сърдит, но по-рано.

Това преля чашата. Сам никога не си изпускаше нервите, освен когато Мичъл Маккорд бе наблизно. Скръсти ръце, облегна се на вратата и рече:

— Тогава по-добре да не бяхме започвали тази връзка, Мак, защото има нещо за мен, което не знаеш.

— Какво?

— Имам мозък. Всяка сутрин, когато се събудя, той също се събужда и започва да работи. Не знам защо, но така прави винаги. И понеже ти не ми беше забранил да говоря с Шрадер и Уомак, аз реших да им кажа всичко. Реших, че е правилно, и го направих. Съжалявам — промълви сломена и нетърпелива да остане сама в дома си. — Наистина. Благодаря ти, че се отби да ми върнеш... — Размаха мобилния телефон, усмихна се, за да му покаже, че не е разстроена, и понечи да затвори вратата.

Той я подпря с ръка.

— Сега аз имам въпрос. Всъщност два. Първо, да не би да ми се сърдиш, че не искам да вляза?

— Не.

— Добре. Защото правя и невъзможното да спазя уговорката ни от вчера. Бяхме си определили време до края на делото „Манинг“, но не знаех, че то ще приключи толкова бързо. И понеже така и така отворихме дума за това — мисля, че „тогава по-добре да не бяхме започвали тази връзка“ означава, че за теб тя е била или просто мимолетен флирт, или че си решила да сложиш край на всичко. Кое от двете?

На Сам ѝ идеше да се засмее истерично. Вече въобще не разбираше какво се случва.

— Искам отговор, Сам — настояваше той.

— В такъв случай май ще си избира „мимолетен флирт“.

— Повече не говори така. — Маккорд като че ли се поуспокои малко.

— Не заповядвай, лейтенанте! Не и за неща от личния ми живот. Каза, че имаш два въпроса, кой е вторият?

— Гола ли си под тази роба?

Сам примигна объркано.

— Да. И какво от това?

Той поклати глава и отстъпи назад.

— Не мога да повярвам, че ми задаваш този въпрос? Снощи едва се контролирах, а имах доста основателна причина да го направя. Сега нямам причини да се въздържа, с изключение на нашето споразумение, което имам намерение да спазя. Когато си готова с отговора, тогава ме покани вътре.

— Това ли е — сухо попита тя, — или имаш и други заповеди?

— Само още една. Следващия път, когато ме поканиш да вляза, по-добре е да си сигурна, че искаш да остана! — Погледът му се спря на меките ѝ устни. — Сега си отивам у дома, докато още съм в състояние да шофирам.

Най-сетне Саманта разбра какво казваше той... и какво правеше. Погледна го с обич и тихо промълви:

— Лека нощ. Ще ти се обадя, когато взема решение и когато съм готова да те поканим в дома си, Мак.

Затвори вратата и се облегна на нея. Все още държеше мобифона си. Набра номера на Мичъл и зачака... Искаше... той да слезе с асансьора, всъщност изчака почти минута, за да е сигурна, че се намира във фоайето на сградата. Едва тогава натисна бутона за свързване, който щеше да накара мобилният му телефон да завибрира.

Той вдигна на секундата:

— Маккорд.

— Мак?

— Да?

— Реших.

— Отвори вратата.

Сам го послуша и отстъпи изумена. Той стоеше на същото място. Беше се подпрял на касата на вратата както преди, само че сега държеше собствения си телефон. Не се усмихваше. Наблюдаваше я напрегнато.

Сам неуверено попита:

— Искаш ли да влезеш?

Той пристъпи вътре в жилището и затвори вратата. Сам разтвори халата си и го остави да се плъзне надолу.

Погледът му проследи ефирния полет на дрехата. После Мак рязко и силно придърпа красивата жена в прегръдката си.

— Времето ти току-що изтече, Сам — предупреди я, докосвайки устните ѝ със своите.

— Какво? — прошепна тя и плъзна ръце около врата му.
— За да решиш за нас.
— Никога няма да променя мнението си — обеща тя и потъна в безкрайния сладостен миг, преди да изгуби способност да се владее.

В болницата Майкъл гледаше по телевизията краткото изявление на лейтенант Мичъл Маккорд.

„Кметът Еделман ще направи кратко изявление след малко — каза детективът. — Като служител на реда обаче искам публично да благодаря на господин Валенте... и да изразя възхищението си от невероятното му търпение.“

Лий плъзна ръка в неговата и каза с усмивка:

— Мисля, че трябва да изпратим билети за представлението на него и на Саманта Литълтън. Може и да ги поканим на вечеря, ти как мислиш?

— Вечеря в Париж — отвърна той и се засмя.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Прекрасен дом — възкликна Къртни, когато О'Хара я въведе в гостната в апартамента на Майкъл Валенте на Сентръл Парк Уест. След смъртта на Джейн Сербинг преди три седмици Лий се беше преместила при Майкъл и беше настояла Хилда и Джо да отидат при нея, за да наблюдава възстановяването им. — Сутринта се обадох на Лий да я попитам дали може да намина. Тя тук ли е?

— В кухнята е. Опитва се да разубеди Хилда да не бърше праха по касата на вратата, докато не се почувства по-добре — с раздразнение отвърна той.

— Господин Валенте няма ли си камериерка?

— Има, разбира се, но Хилда я разкара преди седмица. Тази жена навсякъде вижда прах.

— А ти как си?

— Засрамен. Куршумът едва ме одраска, а аз получих сърдечен пристъп.

— Не — оспори Къртни и го хвана под ръката, докато вървяха към кухнята. — Получил си пристъпа, защото си се уплашил за Хилда. Май си падаш по нея.

— Не е вярно! Тя е най-властната жена, която съм срещал. Но поне ме оставя да цепя картите, когато играем джин.

— Ти никога не си искал да цепиш, когато играеше с мен, затова и никога не съм ти предлагала.

— Защото бързах да загубя всичките си пари от пенсионния фонд, та да се свърши веднъж завинаги. С Хилда поне има шанс да побеждавам от време на време.

Къртни кимна разсеяно, занимаваше я нещо друго.

— Получих покана за сватбата на Лий и Майкъл. Остават още три седмици, но им донесох сватбен подарък. Или ще им хареса, или ще ме намразят до края на живота си.

Джо рязко спря.

— Какво искаш да кажеш?

— Нося един вестник — загадъчно отвърна момичето, после нервно се засмя и влезе в кухнята. Забеляза Хилда и подхвърли: — О'Хара току-що ми каза, че е открил как да те измами на карти, когато цепи тестето.

Икономката невъзмутимо се извърна с ръце на кръста.

— Ще го имам предвид.

— А така — рече Къртни и седна на един стол до масата, на която Лий преглеждаше пощата. — Къде е Брена? Защо не се занимава с писмата?

Лий прегърна момичето и отвърна на въпроса ѝ:

— Има среща.

— Как върви подготовката на сватбата?

Младата жена се засмя:

— Поканили сме стотина души, но ще дойдат повече. Там ще бъдат кметът и съпругата му, също така и сенатор Холенбек и жена му. Управителят на „Плаза“ е решил да ни осигури специална охрана, обаче кметът и сенаторът се противят. Организаторът на банкетата иска да се спрем на по-просторна зала, което се опитвам да избегна. Майстор готвачът си скубе косата заради някои от нещата, които искам да се приготвят. Лелята на Майкъл заплашва да го изгони и сама да се заеме с ястията. — Къртни нищо не каза, дори не се усмихна и Лий разтревожено я попита: — Какво има?

— Нищо. Е... има нещо... — Момичето взе огромната си чанта и извади няколко листа с печатен текст и един брой от „Ю Ес Ей Тудей“. Подаде листовите на актрисата, ала вестника остави при себе си. — Преди две седмици, след като интервюирах лейтенант Маккорд, завърших статията си за Майкъл, онази за часа по журналистически разследвания. Реших, че може би ще искаш да я прочетеш.

— С удоволствие — възкликна Лий, объркана от притеснението на Къртни.

Тя взе листовите и се облегна назад, за да прочете текста.

„Сред жителите на Съединените американски щати е разпространено схващането, че правосъдната система съществува, за да следи за спазването на законите, а когато

тази система направи грешка, то тази грешка е повече за сметка на виновните, отколкото на невинните.

Повечето от нас вярват в това, както вярват в максимата, че човек е невинен до доказване на противното. Именно тази двойна застраховка предпазва хората от опасността да бъдат съдени непрестанно за едно и също престъпление и именно тя дава основание да смятаме, че след като дългът пред обществото веднъж е платен, то той е... изплатен завинаги.

Ала някои хора имат основания да се съмняват в коректността на концепцията и съмненията им са продиктувани от горчив личен опит. Майкъл Валенте е един от тези хора.

Не е лесно да бъде опознат. И докато не го опознаеш, е доста трудно да го харесаш и да се сприятелиш с него. Ала като всеки друг и Майкъл Валенте чете вестници, и гледа телевизионните новинарски емисии. Аз бях от хората, които си мислеха, че знаят всичко за него. Но това бе, преди да се запозная с него. Тогава също като вас не го харесвах.

Сега го харесвам.

Дори повече, възхищавам му се и го уважавам. Желяя приятелството му, иска ми се да ми беше брат или чичо. Иска ми се да бях по-възрастна или той да бе по-млад, защото когато Майкъл Валенте обича някоя жена, той я обича безрезервно, напълно и завинаги. Завинаги.

Разбира се, има и уловка. Майкъл Валенте не може да те обича без последствия. Явно любовта му позволява на цялата правосъдна система да шпионира, да пречи, да лъже и да увърта и да подвежда под отговорност не само него, но и обичаните от него хора. Позволява ѝ да нарушават всяко едно човешко и гражданско право, защитавано от конституцията и от самата правосъдна система.“

След тези уводни думи статията на Къртни изобилстваше от факти и прекъсваше емоционалния стил на разказване. Цитираха се

някои документи от делата, водени срещу Майкъл. Когато Лий свърши да чете, момичето притеснено ядеше ябълка и крадешком поглеждаше към приятелката си. Лий обаче бе трогната от написаното. Хвана ръката на Къртни.

— Какво мислиш? — попита момичето.

— Мисля, че е чудесна. Ти си чудесна.

— Ами задръж тази мисъл.

— Защо? — Къртни се поколеба и Лий реши, че професорът в колежа не е харесал статията.

Тя попита момичето какво са казали преподавателите ѝ.

Преди да отвърне, Къртни отново отхапа от ябълката.

— Ами, той не беше ентузиазизиран като теб. Чете ми конско, че съм се отклонила от темата и че стилът ми на писане е „толкова възторжено сантиментален, че не може да се преглътне на празен стомах“. Каза, че единствената връзка между журналистическите разследвания и моята статия е, че съм използвала лист хартия, за да напиша информацията.

— Но това не е честно... — тъжно възкликна Лий.

— Защо да не е? Той е прав. Знаех, че ще наговори такива неща.

— Тогава защо написа статията?

Къртни отново отхапа от ябълката и замислено отвърна:

— Искях всичко около Майкъл Валенте да се изясни веднъж завинаги.

— Знам. И го оценявам. Обаче също така си спомням, че щяха да пишат само една шестица и че ти отчаяно я искаше.

— Получих си я.

— Така ли? Но как?

— Получих най-много точки от всички за „степен на трудност по отношение на уреждането на интервюто“ и за „интересната гледна точка“.

— Аха — засмя се Лий.

— Обаче нещо друго ми гарантира шестицата на практика.

— Какво? — попита Лий.

Вместо да отговори, Къртни взе вестника и го разтвори на вътрешна страница. После го плъзна по масата към приятелката си.

— Направих дебюта си.

Лий се ококори разтревожено и изненадано.

— О, мили боже!

— Честно... не знаех, че професорът ще даде статиите ни на вестниците само за да види какво ще стане. Обаче, когато разбрах, че са избрали статията ми, ми хрумна, че след като Майкъл бе публично унижаван от пресата, то там е и мястото, където да се реабилитира. Той вече е нещо като герой в Ню Йорк за всеки, който е бил притесняван от полицията или са го глобили несправедливо. Но ми се прииска всичко да се изясни не само тук в града. — Къртни млъкна, като че ли вече не знаеше какво да каже в своя защита. Приведе рамене и едва попита: — Как мислиш, какво ще каже Майкъл? Искам да кажа... това все пак си е нахлуване в личния живот, особено като се има предвид, че аз всъщност не съм го интервюирала в истинския смисъл на думата...

Без да забележи, че Хилда и Джо я наблюдават разтревожени, Лий се опита да си представи реакцията на Майкъл.

— Него никога не го е интересувало мнението на другите — отвърна след миг. — Не го интересуваше, когато вестниците го клеветяха, затова се съмнявам, че ще се заинтересува и сега.

СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Положила глава на гърдите на Майкъл, Лий погледна часовника на нощното шкафче и установи, че е време да се приготвят за сватба. Ала преди това имаше нещо, което трябваше да му съобщи. Реши да не му го казва направо.

— Има нещо наистина хедонистично в правенето на любов преди сватбата — нежно изрече тя.

Майкъл се усмихна, погали я по голото рамо и каза:

— Хубава дума — „хедонистично“.

— Всъщност има една клауза в договора ни, която трябва да се преразгледа.

— Така ли?

Тя кимна.

— Коя?

— В която се твърди, че по време на миговете на удоволствие може да се породи един специален резултат, заради който да се преразгледат клаузите.

— Коя клауза по-точно?

— Мисля, че е онази с номер едно, озаглавена е „Искам да те закрилям“.

— Ммм. Да не би да съм се провалил?

— Не, ни най-малко. Но трябва да се смени заглавието, защото вече не е вярно.

— Така ли — попита той с усмивка. — И какво трябва да е новото заглавие?

— „Искам да ви закрилям“.

Лий искаше да му каже, че е бременна. Гласът му стана дрезгав от радост, когато рече:

— Процедурата по преразглеждане на такъв сложен договор може да е доста тежка и сложна. И кога точно се очаква да бъде променена тази клауза?

— След около седем месеца и половина.

Майкъл се загледа в тавана, докато изчисляваше нещо:

— Така ли? Първата нощ?

— Най-вероятно.

— Бебенце — въздъхна той. — Прекрасен сватбен подарък!

Лий зарови лице в гърдите му.

— Знаех си, че ще кажеш нещо такова.

— Избрала ли си някакви имена?

Лий се засмя още по-силно.

— Не. А ти?

— Не. Но понеже очаквах този момент с нетърпение... —

Направи пауза, докато вадеше нещо от чекмеджето на нощното си шкафче. — Купих това преди няколко дни — постави в дланта на Лий едно изящно изплетено детско терличе. Беше жълто на розови и зелени кръгчета със сини връзки.

— Купил си само едно! — възкликна тя, просълзена от щастие и радост.

Той кимна.

— Не мислиш ли, че ще му трябват две?

— В това има нещо — обясни Майкъл.

Лий напипа малкия твърд предмет на дъното на терличето.

— Кажи ми, че не е пръст — пошегува се тя.

Майкъл се засмя. Лий обърна терличето наопаки.

В дланта ѝ се изтърколи съвсем същото терличе, със същите цветове и детайли, но много по-малко. Беше направено от диаманти.

СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Майкъл се запъти към бара, за да отвори бутилка шампанско, докато Лий се обличаше. Оставаха два часа до церемонията, а и „Плаза“ беше едва на няколко пресечки от дома им. Преди малко обаче се беше обадил Джейсън и беше помолил да го вземат с лимузината. Театърът се намираще в центъра и драматургът можеше да вземе такси или да наеме кола, ала Лий се бе съгласила да го вземат.

Майкъл тъкмо отваряше бутилката, когато чу как Джо говори по телефона от кухнята. След минута бодигардът се появи и съобщи:

— Лейтенант Маккорд и детектив Литълтън са долу и искат да се качат. Да ги поканя ли?

— Добре — съгласи се Валенте, въпреки че беше объркан. Двамата детективи бяха поканени на сватбата и той не разбираше защо са дошли в дома му преди церемонията.

Както Лий беше предложила в болницата, те им бяха изпратили два билета за първия ред в театъра на Бродуей. Двамата детективи с радост бяха посетили представлението. След това Майкъл и Лий ги бяха завели на вечеря в „Есекс Хаус“. По време на вечерята между Лий и Саманта се бе зародило приятелство. Двете бяха връстнички и бяха влюбени в мъже, които ги обичаха лудо. Минути, след като се бяха настанили, Майкъл установи, че Маккорд е луд по Саманта Литълтън, и когато се бе пошегувал с детектива, той не бе отрекъл чувствата си.

Това като че ли бе единственото нещо, по което двамата си приличаха, и това определено беше нещо хубаво, тъй като Валенте имаше непреодолимото усещане, че Лий и Сам искаха да се сприятели с Маккорд. Той обаче не можеше да си представи защо двете интелигентни жени са решили, че между него и ченгето има нещо общо. Въпреки това се държеше добре с предишния си враг, понеже искаше да угоди на Лий. Бъдещата му съпруга сякаш несъзнателно се опитваше да го сприятели със Саманта Литълтън и Мичъл Маккорд, за да се поотдалечи от старите си приятелства, които болезнено ѝ напомняха за Логан.

Маккорд оглавяваше разследването в кметството за обвиненията, повдигани срещу Валенте, и заради това се налагаше двамата често да се срещат и да обсъждат някои факти. През последните седмици се виждаше с детектива поне по няколко пъти в седмицата. За свое изумление той започваше да харесва бившия си враг и усещаше, че Маккорд изпитва същото към него.

Докато разсъждаваше над това, О'Хара покани Сам и Мак в дома му. Майкъл им наля шампанско и ги посрещна.

Сам се усмихна и го прегърна.

— Изглеждаш много добре — каза тя. — Не знам как го правите, но и двамата с Мак успявате да изглеждате чудесно в смокинг, вместо да приличате на двойка пингвини.

— Благодаря ти — засмя се Майкъл. — Ако ми позволиш, и аз искам да отбележа, че в тази вечерна рокля изглеждаш женствена и много красива, въпреки че не се съмнявам, че в чантичката ти има значка и полуавтоматичен пистолет.

— Прав си. Къде е Лий?

— Приготвя се.

— Ще отида да видя дали не се нуждае от помощ — рече Сам и той ѝ подаде чаша с шампанско за Лий.

После връчи последната чаша на Мак и го погледна въпросително.

— Имам задачата да ти връча сватбения подарък от кмета — обясни детективът.

— Какъв подарък?

— Ако погледнеш през прозореца, ще го видиш. На улицата е.

Майкъл отиде до огромния прозорец и погледна надолу. На улицата пред входа на сградата беше паркирана лимузината му, заобиколена от група униформени полицаи на мотоциклети.

— О, страхотно — сухо рече. — Ченгета. Моята голяма мечта!

— Ескорт. Със специалните поздравления на негова светлост — кмета.

— Наистина ли? На мен ми се стори, че са дошли да стрелят по мен. Тъкмо щях да те помоля да ми заемеш пистолета си.

Двамата се върнаха при бара. Гранитният плот бе висок и Майкъл се облегна, обърнал поглед към спалнята, откъдето щеше да се появи булката.

— Трябва да тръгнем по-рано — обясни той на Мак. — Налага се да вземем Соломон и Ерик Инграм от театъра и да ги закараме до хотела.

Мак заобиколи бара и се настани срещу Майкъл.

— Защо? — попита и отпи от шампанското.

— Нямам представа защо Лий се съгласи да отидем чак там. Искате ли да пътувате с нас?

— Не. Соломон не се търпи напоследък, понеже го разследват данъчните. Мисли, че ние сме виновни, защото го разпитвахме за двестата хиляди на Манинг. Написал е даже писмо до губернатора, с което изразява протеста си.

Майкъл иронично отбеляза:

— Това ще му се отрази добре.

— Със Сам ще се женим — внезапно съобщи Мак.

Събеседникът му го погледна и повдигна вежда.

— Какво й даде да пие, та се съгласи?

— Нещо не така силно като онова, което ти даде на Лий.

— Имам замък във Франция. Ако наистина си успял да накараш тази красавица да се омъжи за теб, а не да те застреля, можете да отидете там на меден месец.

— Сам е страхотен стрелец — с гордост изрече Мак и отново отпи от шампанското си.

— В такъв случай не я вкарвай в спалнята, когато е ядосана — засмя се Майкъл.

— Тя много ще се зарадва да прекара медения си месец в замък във Франция. Аз също.

Валенте кимна:

— Кажете ми кога искате да отидете там и ще наредя да се приготвят.

В същия миг от спалнята се появиха Сам и Лий и изненадани се спряха пред необичайната гледка. Двамата доскорошни противници седяха край бара, отпиваха от шампанското и си говореха.

— Толкова си приличат! — прошепна Сам на Лий. — Отдавна го забелязах.

— И аз — отвърна тя през смях. — Обаче те не вярват.

Сам помълча за миг, после каза:

— Приличат ми на два лъва.

Лий кимна и погледна Майкъл.

— Щяха да са смъртни врагове, ако нещата не се бяха наредили.

Мъжете чуха гласовете им и се загледаха към тях. Дъхът на Майкъл секна, когато зърна бъдещата си съпруга, която грациозно се приближаваше към него в тясната си кремава рокля без презрамки, украсена с френска дантела. Беше си сложила диамантеното колие, което ѝ бе подарил. Дълбоко във финото си тяло носеше неговото дете.

Лий стигна до Майкъл и му подаде кадифената си пелерина. Той нежно я обви около голите ѝ рамене и плъзна ръка по корема ѝ.

— Благодаря ти — прошепна в ухото ѝ.

Тя покри ръката му със своята и се усмихна щастливо.

— Аз също ти благодаря.

СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Здрачаваше се, когато наближиха театъра и Джо намали. Пешеходците се спираха да погледат любопитно голямата лимузина, от която булката и младоженецът се опитваха да видят какво става в тъмната сграда на театъра.

На задната седалка Майкъл погледна през прозореца, за да види светещия надпис „Лий Кендал“ на покрива на сградата. Години наред, като минаваше покрай театъра и гледаше надписа с името на Лий, изпитваше тъга, защото бе загубил момичето си.

Сега съдбата му даваше втори шанс и Майкъл се усмихна. Този път не позволи шансът да му се изплъзне и не губи нито секунда. Преди три месеца Лий бе съпруга на Логан Манинг. След това Майкъл преживя с нея най-трудните моменти от вдовството ѝ и най-сетне я превърна в своя съпруга. А сега тя носеше неговото дете.

Едва преди дванайсет седмици тя стоеше пред него на онова парти, облечена в късата червена рокля, с любезна усмивка на лице. Сега седеше до него в елегантна сватбена рокля и държеше ръката му в своята. След малко повече от час Лий щеше да застане с него пред съдията и да се съгласи да свърже живота си с неговия. А след седем-осем месеца щеше да му роди дете.

Разбира се, привличането между тях беше така силно, че му бе помогнало да накара тази невероятна жена да се влюби в него.

— За какво мислиш? — попита Лий.

— За втория шанс. За съдбата и за втория шанс. Освен това си мислех, че ако Соломон не е готов и не ни чака пред театъра, ще го напъхам в колата, без значение как изглежда.

Тя се засмя и кимна към отворения прозорец:

— Вече приближаваме и виждам, че Джейсън е на тротоара. Май че има проблеми с осветлението.

Майкъл отново погледна към покрива, където светеше думата „Незряща“, ала името на Лий не се виждаше. Соломон наистина стоеше отвън, облечен в смокинг. Беше отметнал глава назад и гледаше

към покрива. Беше притиснал мобилен телефон до ухото си и дори не поглеждаше към младоженците. Ерик стоеше до него и също гледаше нагоре. Пред касата хората вече се тълпяха с надеждата да си купят билети.

— Горкичкият Джейсън. От премиерата непрекъснато има проблеми с осветлението.

Майкъл мислеше за предстоящата сватба, затова не обърна внимание на странната нотка в гласа ѝ, когато го помоли да слезат от лимузината.

Той кимна, беше удивен, че когато ставаше дума за шоубизнес, явно проблемите с осветлението взимаха връх над всичко останало, включително над предстоящата сватба. Повиши глас, за да може Джо да го чуе:

— Отбий колкото се може по-близо до тротоара. Ще слезем за малко. Соломон има проблеми с осветлението.

— Сигурно се шегуваш! — възкликна Джо. — Двамата сте нагласени за сватба, а мене са ме обградили полицаи на мотоциклети. Соломон не може ли да извика електротехник?

— Явно не може.

Миг по-късно осемте полицаи и Джо спряха пред театъра, защото Джейсън Соломон имаше проблеми с осветлението.

Маневрата предизвика задръстване, докато колите се опитваха да заобиколят спрелия ескорт. Всички се опитваха да видят кой е в лимузината и защо ще идва на Бродуей два часа, преди да започнат представленията.

Майкъл помогна на Лий да слезе, после двамата отидоха до Джейсън и застанаха до него на тротоара. Тримата се загледаха към покрива.

— Мисля, че след секунда проблемът ще бъде отстранен — увери ги Соломон.

На улицата полицаите с мотоциклетите също извиха глави, за да видят какво има на покрива. Пешеходците спираха и поглеждаха нагоре. Хората, които се редяха за билети, не можеха да видят какво има горе, затова с любопитство наблюдаваха случващото се на тротоара.

Внезапно една жена позна Лий и се развика:

— Госпожице Кендал! Може ли да дадете на мен и на дъщеря ми автограф?

— Ей сега се връщам — каза Лий и извинително погледна Майкъл.

Той погледна часовника си. Все още имаше много време до церемонията, бяха го спестили благодарение на полицейския ескорт, ала търпението му бе на изчерпване.

— Какво, по дяволите, им става на лампите! — намръщи се той.

Джейсън се усмихна разсеяно, отстъпи назад, за да види по-добре какво става горе.

— Вече всичко е готово — каза му, после нареди на някого по телефона: — Включи го. Буквите да светват една след друга.

Миг по-късно Майкъл се загледа в името на Лий, което огря нощното небе...

Л-И-Й
В-А-Л-Е-Н-Т-Е

Бавно извърна поглед от блестящия надпис, вълнението стегна гърлото му.

— Има нещо, което трябва да знаеш. Нещо, което прави решението на Лий да вземе твоето име показателно.

— Не мога да си представя кое е това нещо — дрезгаво изрече той.

— Просто ме изслушай. Лий взе това решение вечерта, когато се срещнахме в „Сейнт Реджис“. Ти отиде да се обадиш по телефона и тя настоя да подготвя новите надписи. Тогава твоето име още беше опетнено, но въпреки всичко тя се гордееше с него.

Майкъл не чу как някой друг извика Лий и я попита дали ще се снима с него. Гледаше Лий, която вървеше усмихната към него с грейнали от обич очи.

Той я прегърна и я притисна до себе си.

— Обичам те — дрезгаво й прошепна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.